SEBASTIAN

FITZEK

GÖZ AVCISI

Psikolojik Gerilim

Onunla karşılaşırsanız gözlerinizi kapatın!

Dr. Suker dünyanın en iyi göz cerrahlarından biridir... aynı zamanda da bir psikopat. Gün boyunca insan gözü üzerinde en komplike ameliyatlarla uğraşmaktadır. Gece ise başka hastaları vardır: işledikleri günahları görmeleri için gözlerini açmak uğruna göz kapaklarını kestiği kadınlar... Kurbanları elinden canlı kurtulmayı başarsalar da çok geçmeden kendilerini öldürmeye çalışıyor ya da akıl hastanesine yatmak zorunda kalıyorlardır.

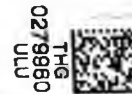
Ellerinde kanıt bulunmadığı ve kurbanları konuşacak durumda olmadığı için çaresiz kalan polisin Alina Gregoriev'e başvurmaktan başka çaresi kalmamıştır. Daha önce Göz Koleksiyoncusu davasında medyumluk yetenekleriyle polise yardım eden kör bir fizyoterapist olan Alina'dan, Suker'nın yeni "hastası"nın kimliğini bulması istenmektedir. Alina pek istekli olmasa da sonunda yardımı kabul eder ve bu andan itibaren kendini bir hezeyan ve şiddet sarmalının tam ortasında bulur...

"Soluksuz bir tempoyla yazılmış, sonu okuru fazlasıyla tatmin edecek bir gerilim romanı."
Oberösterreichische Nachrichten

"Her kitabıyla dehşeti iliklerinize dek hissettiren Sebastian Fitzek, Alman gerilim dünyasının tartışmasız bir numarası."
Le Nouvel Observateur

ISBN:978-625-410-151-9

Sebastian Fitzek

GÖZ AVCISI

Almancadan çeviren:
Fulya Aydınoğulları

PEGASUS YAYINLARI

Babam Freimut için...
Önümüzdeki pazar günü, saat 10.00'da görüşürüz,
her zamanki gibi.

Duzenleme
Ny,ozlem

Uyarı

En başa bir uyarı koymak mı? Hayırdır? Fitzek bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Doğru ama endişeye gerek yok. Bazı okuyucuların önsözlerden dahi rahatsız olduğunu bildiğimden, onları bir de uzun girişlerle sinir etmek istemiyorum.

Ancak birkaç satır yazmak zorundayım ve "Uyarı" başlığı yalnızca merakınızı celbetmek için değil, aynı zamanda okumaya başlamadan önce sizi önemli bir konuda bilgilendirmek için orada bulunuyor: *Göz Avcısı,* (ne kadar devam edeceğini henüz benim de bilmediğim) serinin ikinci romanı.

Bu, konuyu anlamak için *Göz Koleksiyoncusu*'nu mutlaka okumuş olmanız gerektiği anlamına *gelmiyor.* Bu gerilim romanı bağımsız bir hikâye içeriyor ve herhangi bir ön bilgi gerektirmiyor.

Elbette ikinci kitapta, ilkine sıkça ve yoğun bir şekilde göndermeler yapılıyor. Zaten başka türlüsü de tuhaf olurdu çünkü *Göz Koleksiyoncusu*'ndaki olaylar, kitabın başkahramanları Alina ve Zorbach'ı hiç şüphesiz fazlasıyla etkilemiş ve yaşamlarında yoğun izler bırakmıştı hatta...

Hayır, daha fazlasını söylemeyeceğim. Yalnızca şu kadarını diyeyim: İlk olarak *Göz Avcısı*'nı okursanız, sonrasında *Göz Koleksiyoncusu* size o kadar da heyecanlı gelmeyecektir. Bunu engellemek ne yazık ki mümkün değildi.

Evet, artık en başta bu konuyu, gündelik dile dâhil olan yeni tabiriyle "post etmemi" mazur göreceğinize eminim. Tanrı aşkına, bu kesinlikle sizi diğer kitaplarımı satın almaya teşvik etmek için yapılan bir reklam değildir. Birinci kitapta olanlarla zerre kadar ilgilenmeyen herkes için bir kez daha söylüyorum: Sorun değil. Bu kitap bağımsız bir hikâyeye sahip ve tek başına bir bütün. Yalnızca daha sonra şu tür e-postalar almak istemiyorum:

"Neden beni uyarmadınız?" Şu anda tam olarak bunu yaptım, üstelik tam zamanında. Hâlâ geç değil. Bu gerilim kitabını hâlâ kapatabilir, rafa kaldırabilir hatta iade edebilirsiniz.

Ancak o zaman ileriki sayfalarda olacakları kaçırmış olursunuz. Bunu gerçekten istiyor musunuz?

Sevgiyle ve tekrar okunmak üzere,

Sebastian Fitzek
Berlin, Nisan 2011

Göz Koleksiyoncusu davasında sarsıcı gelişme!
Çocuklar kurtuldu. Suçlu itiraf etti.
Ama cinayetler devam ediyor.

Son aylarda ölümcül bir saklambaç oyunu oynayan "Göz Koleksiyoncusu"nun kimliği sonunda belirlendi: Berlin'deki büyük bir gazetede stajyer gazeteci olarak çalışan yirmi üç yaşındaki Frank Lahmann, toplamda dört kadın ile üç çocuğu vahşice öldürdüğünü itiraf etti.

Lahmann işlediği suçlarda tiksindirici olduğu kadar dikkatli bir yol izledi: İlk önce anneyi öldürdü, ardından çocuğu kaçırdı ve saklandığı yeri bulması için babaya kırk sekiz saat yedi dakikalık bir süre verdi. Sürenin dolmasıyla birlikte kurbanlar otomatik olarak, kapatıldıkları mahzenlerde ölüyorlardı. Göz Koleksiyoncusu korkunç adını, sonradan bulunan çocuk cesetlerinin sol gözlerinin eksik olmasından almıştı.

Adli psikologlar, sıklıkla olduğu gibi, göz koleksiyoncusu vakasında da katilin hastalıklı davranışlarının sebebinin çocukluğuna dayandığını düşünüyor. Yapılan ilk araştırmalara göre Lahmann çok zor şartlarda büyümüş. Annesi aileyi terk ettikten sonra babası çocukları sadece bir yük olarak görmüş, bilhassa da tümör nedeniyle sol gözünü kaybeden Lahmann'ın kanser hastası erkek kardeşini.

Bir gün iki erkek kardeş, babalarının onları merak edip arayacağını düşünerek kullanılmayan, eski bir derin dondurucunun içine saklanmışlar. Fakat beklenen sevgi ispatı yaşanmamış. Babaları durumdan habersiz birahaneleri dolaşırken, güçleri kendilerini kurtarmak için yetersiz kalan iki kardeş, dondurucunun içinde boğulmamak için savaş vermişler. Tamamen tesadüf eseri bir orman çalışanı tarafından bulunduklarında artık çok geçmiş. Kırk

beş saat ve yedi dakika sonra Frank Lahmann'ın küçük kardeşi çoktan ölmüş.

Psikologlar, daha sonra işleyeceği cinayetlere yaşadığı bu travmanın sebep olduğunu düşünüyorlar. Lahmann çalıştığı gazetenin yazı işleri müdürlüğüne yazdığı bir e-postayla itirafta bulunmuştu: "Elbette, (işlediğim suçlarda –editör notu–) sürekli olarak zamanında kardeşimle birlikte içinde bulunduğumuz temel koşulları yarattığımı kabul ediyorum. Bizim için ölmüş olan ve bu nedenle daha en başından oyun sahasına almamam gereken bir anne. Çocuğunu ihmal eden bir baba. Kırk beş saat ve yedi dakika boyunca yetecek kadar havası olan, saklanacak bir yer ve tıpkı kardeşim gibi tek gözü olmayan bir ceset."

Polis muhabiri Alexander Zorbach'ın müdahalesi sayesinde dün, deyim yerindeyse son saniyede Göz Koleksiyoncusu'nun oyununun dördüncü "etabı" engellenebildi. Son olarak kaçırılan ikizlerin yeri Zorbach'ın yaptığı araştırmalar sayesinde bulunabildi. Ancak muhabir, çocukları kurtarmanın karşılığında ağır bir bedel ödemek zorunda kaldı. Kızı ve oğlanı asansörden kurtardığı sırada Franz Lahmann kendine çoktan yeni bir kurban bulmuştu bile: Zorbach'ın oğlu Julian'ı kaçırdı, annesi Nicci Zorbach'ı öncesinde öldürdükten sonra.

O zamandan beri Frank Lahmann'dan hiç iz yok. Alexander Zorbach'ın oğlunu canlı görmek istediği takdirde mücadele etmek zorunda olduğu yeni ültimatom süresinin dolmasınaysa sadece saatler var...

"Ama bir zarar varsa, cana karşılık can, göze karşılık göz, dişe karşılık diş, ele karşılık el, ayağa karşılık ayak, yanığa karşılık yanık, yaraya karşılık yara, bereye karşılık bere ödemelisin."

Mısır'dan Çıkış 21:23-25

"'Göze göz, dişe diş' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin."

Matta 5:38

Duzenleme
Ny,ozlem

Johanna Strom

I. Bölüm

On üç derece ve yumuşak bir hava, hafif bulutlu bir gökyüzü, sakin bir eylül rüzgarı. Johanna Strom'un tam sevdiği hava. Ölmek için çok uygun.

Parktaki bankta yanında oturan adam bugün onunla tek kelime etmemiş olsa da gizli dileğini hissetmiş gibiydi. Genel itibarıyla da pek konuşkan değildi. Johanna'nın, her gün öğle yemeğinden sonra iki saatliğine, başhemşirenin deyimiyle "bacaklarını açmak için" Hamburg'daki kliniğin çitle çevrili bahçesine çıkmasına izin veriliyordu. Doğrusu eski psikiyatri kliniğinin ağaçlıklı arazisi boyunca kıvrılan eğri büğrü yollarda bastığınız yere çok dikkat etmeniz gerekiyordu. Daha dün yaşlı Wischnewski yaprakların gizlediği bir ağaç köküne takılıp yere düşmüş ve kalçasını çarpmıştı. Hasta bakıcıların, "Keşke başını çarpsaydı," diye demans hastası adamın arkasından alay ettiklerini duymuştu. "Nasıl olsa fark etmezdi."

(Bölge sakinleri tarafından "Sankt Pfeil im Kopp"[1] olarak adlandırılan) Sankt Pfarrenhopp Kliniği'ndeki neredeyse tüm hastalar gibi Johanna da kendini buraya ait hissetmiyordu. Sağlıklı olduğu için değil, *ah hayır, Tanrı biliyor ki değildi,* iyileşmeyi umursamadığı için. Sorun yalnızca, başta saygınlığını, ardından da sağlığını mahveden alkolizm olsaydı muhtemelen günün birinde toparlanıp benzin istasyonundan aldığı ucuz içkilerle boğmaya

1 (Alm.) Aziz Kafaya Ok Kliniği. (ç. n.)

çalıştığı iblisleriyle yüzleşirdi. Eğer profesyonel yardım almış olsaydı, kocası kendi deyimiyle "itaatkar yanını güçlendirmek için" onu yeniden bağlamak istediğinde, belki ona karşılık bile verebilirdi. İlişkilerinin başında, eşini mutlu ediyorsa, bunu kabul edilebilir bir tür oyun gibi görmüştü.

Yatakta kendisine üç delikli kısrak, nikâhlı orospu ve azgın amcık diye hakaret etmesine izin vermişti ve başlangıçta, bunu utanarak itiraf etmek zorundaydı, ona sert davrandığında belli ölçüde tahrik olduğunu gerçekten de inkâr edemezdi. Popoya atılan bir şaplak, gırtlağını saran bir el, buraya kadar sorun yoktu. Tahrik olduğunu görüyordu ve bu ona da etki ediyordu ve orgazm olmadan hemen önce önünde diz çökmeyi bir kez reddedecek olursa ne kadar öfkeleneceğini bildiğinden karşı koymuyordu. Porno filmlerinden esinlendiği hayalleri varsın gerçekleşsindi. Bunda kötü bir şey yoktu.

Arkada, bilincinin çok derinlerinde bulunan çok uzaktaki bir sandık odasında, artık her şey için çok geç olduğu düşüncesi hüküm sürüyordu. Olaylar tamamen kontrolden çıkmadan önce onları düzeltmesinin hala mümkün olduğu yaşam caddesindeki son çıkışı kaçırmıştı. Kendini küçük düşürtmüş, buna karşı çıkmamıştı.

Evli kaldıkları onca yıldan sonra Christian'a birdenbire özel eğilimlerinden bazılarından hoşlanmadığını itiraf etmesi onu bir yalancı yapar ve kocasını fazlasıyla yaralardı (ki bu konuda ona hak veriyordu). Bu nedenle sessiz kalmayı sürdürmüş ve uzun bir süre boyunca kendini, olayları kontrol altında tuttuğuna inandırmıştı.

Bu konudaki umudu, ağustos ayındaki bunaltıcı bir yaz gününde yaptığı hafta sonu alışverişinin ardından ter içinde eve döndüğünde son buldu. Kızı Nicola, Baltık Denizi'ne yapılan bir okul gezisindeydi, pizza ve DVD eşliğinde (ucuzluk sepetinde

üç avroya bulduğu ve kocasının henüz izlemediği, Mickey Rourke'un oynadığı *Şeytan Çıkmazı* filmi) sakin bir cuma akşamı geçireceği için sevinen Johanna, oturma odasındaki habersiz misafiri görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Christian, hukuk bürosundan iki arkadaşıyla birlikte kanepeye yayılmıştı. Birkaç şişe şarap bitirdikleri açıktı. Johanna bir hoş geldin öpücüğü beklemiyordu, Christian bunu eskiden beri yapmayı sevmezdi. Genelde eve geldiğinde poposuna kaçamak bir şaplak atar ya da son zamanlarda alışkanlık haline getirdiği üzere hafifçe göğüs ucunu çimdiklerdi. O gün ise bunların bir adım ötesine geçmişti.

Johanna o akşam olanların hepsini hatırlamıyordu, bilinçaltı merhametini esirgemeyip pek çoğunu kilit altında tutuyordu ancak hafızasında kalanlar bugün bile hâlâ uykusundan bağırarak uyanması için yeterliydi.

Christian ayağa kalkmış ve hiçbir şey söylemeden yüzüne vurmuştu.

"Bizi beklettin, seni küçük pislik," demişti yapmacık bir sitemle ve arkadaşlarına dönmüştü.

"Ne diyorsunuz, nikâhlı orospumu bu davranışı için nasıl cezalandıralım?"

Johanna yüzünü buruşturup kocasının uyguladığı şiddeti masum bir şakaymışçasına zoraki bir gülümsemeyle önemsizleştirmeye çalışmıştı. Avukat arkadaşları (ikisi de papyon ve yaka mendili olan takım elbise içerisinde, iyi giyimli, ikisinin parmağında da nikâh yüzükleri) imalı bir şekilde gülmüştü. Johanna sessiz bir şekilde televizyonda oynayan pornoyu ancak şimdi fark etmişti. Tam o esnada çıplak bir kadının başına deri bir başlık geçiriliyordu.

"Size getirmemi istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Johanna titreyerek, bunun bir hata olup olmadığını bugün bile hâlâ

sorguluyordu. Christian'ın bunu, onu arkadaşlarına sunmasına onay verdiği şeklinde yorumlamış olabileceğini düşünüyordu.

Gösteri. Christian için bu kelime aile içi şiddetle eş anlamlıydı. Yatakta Johanna'nın kulağına sayısız kez tecavüz fantezilerini fısıldamıştı, onu ormanda çıplak şekilde bir ağaca bağlayıp tesadüf eseri oradan geçen koşucuların insafına bırakmak istediğini. Fantezileri kısmen o kadar gülünçtü ki (bir defasında onu ciddi ciddi bir fahişe olarak genelevde çalıştırmak istemişti) Johanna onları gerçekleştirebileceği konusunda hiç ciddi anlamda endişelenmemişti. Ancak o ağustos ayındaki yaz akşamında yanıldığını fark etti.

Ertesi gün içmeye başladı. Kendini uyuşturmak için. Unutmak için. Bugüne kadarki en büyük acısını yaşadığı ve daha sonra Sankt Pfarrenhopp'a yatırılmasının temelini atan o günü unutmak için, dört yıl sonra, işini, tüm sosyal çevresini ve yaşama sevincinin büyük bir bölümünü çoktan yitirmiş ve Christian ona, mutfak masasında otururlarken boşanacağını söylediği günü. Daha genç, daha güzel ve daha akıllı bir kadına âşık olmuştu, kendini onun gibi koyvermemiş bir üniversite öğrencisine. Elbette ki Nicola'yı da yanında götürecekti, ergen kızını önüne gelen her erkeğin boynuna atlayan, sefil bir içkiciyle bırakacak değildi ya.

Johanna gözyaşlarını tutamamış, elleri ilk kez alkol dışında bir sebepten titremişti. "Bunu yapamazsın!" diye ona bağırmak istemişti. "Beni parçalanmış bir paspas gibi başından atıp kızımı benden çalamazsın!"

Fakat ağzından güç bela çıkan tek şey, acı bir çığlıktı.

Christian aşağılayıcı bir tavırla başını iki yana salladı, gözlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu. Savaşı daha başlamadan kazandığının farkındaydı. Kendisi bir avukattı, o ise ruhen çökmüş bir alkolik. Arkadaşlarına, tanıdıklarına ve tamamen yabancı erkeklere kendini sunmak zorunda kaldığı sırada çek-

tiği videolar, en açık fikirli kadın hâkimi bile erkeğin tarafını tutmaya iterdi. Videolarda maske takmasına izin verilmeyen tek kişi Johanna'ydı.

Nicola ve Christian'ın evden taşınmasından iki ay sonra, kızı ortadan kaybolmadan hemen önce, Johanna ilk kez yaşamını sonlandırmayı denedi. Polis, Nicola'yı arama çalışmalarına son verdiği gün, başarısızlıkla sonuçlanan üçüncü denemesinden sonra, Johanna kliniğe yatırıldı.

Altı aydır buradaydı ve alkolü bıraktığı için artık en azından bedeni biraz toparlanmaya başlamıştı. Dişleri mahvolmuştu, karaciğer değerleri hâlâ tam bir felaketti ama idrarını yaparken çektiği ağrılar günden güne daha dayanılır bir hal alıyordu. Artık o kadar çok terlemiyor, saçlarını taramak eskisi kadar zor gelmemeye başladığından beri dışarı çıkmaya da cesaret edebiliyordu. Ancak ruhsal yaraları kapanmamıştı, kendini hâlâ pislik gibi hissediyordu.

Kliniğin bahçesinde tek başına dolaşan, sabahlık giyen bir pislik.

Bankta oturan ve ona sürekli olarak nazik bir şekilde başıyla selam verip hiç konuşmadan yanına oturması için davet eden ileri yaşlardaki adam, tükenmiş dış görünüşünden rahatsız olmuş görünmüyordu. Johanna uzun süredir burada olduğu için kendisini neredeyse kliniğin demirbaşlarından biri gibi hissediyordu.

Burada kalan hastaların büyük bir bölümünü en azından soyadlarından tanıyor olmasına rağmen, yanında oturan suskun adamın neden burada olduğunu bugüne kadar öğrenememişti. Onu şimdiye kadar hastane binasının içinde hiç görmemişti, ne tesadüf eseri koridorlarda ne de yemek vakti başkalarıyla yemek salonunda otururken. Fakat ne zaman parkta yürüyüş yapsa, demode görünüşlü yaşlı adam orada oluyordu. Dimdik bir duruş ve muntazam kesilmiş, en az pantolonunun kat yerleri kadar

keskin şekilde ayrılmış seyrek saçlarıyla, ayaklarının çevresinde koşturan güvercin, iskete kuşları, sığırcıklar ve serçelere ekmek kırıntıları atıyordu. Ara sıra Johanna'ya muzipçe gülümseyip kendi ağzına da bir lokma atıyordu.

Kurdukları birkaç dakikalık sessiz iletişim sırasında Johanna bakışlarını, adamın kendisinden çok daha genç, zinde ve esrarengiz bir izlenim veren gözlerinden alamıyordu; yaşını tahmin etmekte zorlanmakla birlikte aşağı yukarı ellilerin sonlarında olmalıydı.

Bugün, her zaman olduğu gibi bir süre yan yana oturup uzaktaki şehir otobanının uğultusunu dinledikten sonra Johanna onunla konuştu:

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Adamın sevecen sesi Johanna'ya uzun zaman önce ölen ve ona yirminci tekrarda bile sabırla yaklaşan matematik öğretmenini hatırlattı.

"Neden buradasınız?"

Adam ona doğru döndü, olağandışı gözleri doğrudan ona bakıyordu. "Sizin yüzünüzden."

Johanna bir kahkaha attı ve adamın sözünü hemen geri alıp şaka yaptığını söyleyeceğini sandı. Ancak adam ciddiyetini korudu.

"Bundan ne anlamalıyım?"

"Ben hasta değilim. Ben bir ziyaretçiyim."

"Ve ziyaretine geldiğiniz..." Johanna tereddüt etti. "Ziyaretine geldiğiniz kişi ben miyim?"

"Aynen öyle."

"Neden?"

"Size bir şey göstermek için."

"Ne?"

"Hayatın size bugüne kadar çok iyi davrandığının delilini."

Adamın sesi aniden sevecenliğini kaybetmişti. Artık gününü dolduracak başka bir uğraş bulamadığı için parkta oturup güvercinleri besleyen emekli birine de benzemiyordu.

"Şuna iyice bakın."

Ona bir fotoğraf uzattı. Johanna'nın bakışları, genç bir kızın yüksek çözünürlüklü fotoğrafına odaklanınca gözbebekleri büyüdü.

Johanna'nın beyni kendini bir nevi korumaya almak için akıl almaz olanı görmeyi reddettiğinden, resmin bütünündeki acımasızlığı ve şiddeti ilk anda algılayamadı.

"Sizde kalabilir," dedi ihtiyar ve polaroid fotoğrafı eline tutuşturdu. "Bunu işlediğiniz suçun cezası olarak kabul edin."

Ayağa kalkan adam ceketini düzeltip kumaş pantolonunun fermuarını kontrol etti.

"Şimdi bana izin verirseniz halletmem gereken bir işim var. Sizin de gördüğünüz gibi kızınızla henüz işim bitmedi."

Sonra ziyaretçi, Johanna haykırarak yere yığılmadan hemen önce oradan ayrıldı. Yürüyüşü yumuşak, esnek ve uçarcasına keyifliydi. Tıpkı kendinden ve hayatından hoşnut olan mutlu ve memnun bir adamınki gibi.

Beş ay sonra.
Günümüz.

2. Bölüm

Alexander Zorbach (ben)

Aneztezik bilinçlilik. En korkunç kâbusun çoğu zaman masum bir tanımı vardır. Uzun zaman önce, hâlâ hayat denebilecek bir şeye sahipken ciddi bir travma yaşamış bir kadınla bir röportaj yapmıştım. Başına gelen şeyin (aneztezik bilinçliliğin) üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ panik ataklar geçiriyordu. Olaydan önce dar alanlarla hiçbir sorunu olmayan Lara Weitzmann, sonrasında çalıştığım gazetenin geniş ofisinde bile duramamıştı. Çektiği akıl almaz acılara yönelik ilk sorunun ötesine geçemediğimiz iki başarısız röportaj denemesinin ardından, görüşmeyi yarıda kesip daha geniş bir alana taşımak zorunda kaldık. Böylece kendimi hayvanat bahçesinde, parlak güneşin altında genç bir kadının kâbusvari hikâyesini dinlerken buldum.

"Sadece alt karındaki bir kistti," diye başladı Lara Weitzmann kısık sesle. Kayıt cihazımdaki çatlak sesini düşündüğümde hâlâ ürperiyorum. Sanki bir yönetmen tarafından bu güçsüz bedeni için özellikle seçilmişçesine, Lara'nın dış görünüşüne mükemmel uyan bir ses. Yaşadığı travma psikolojisinde ağır hasarlar bırakmıştı hatta yakından bakınca onları görmeniz bile mümkündü. Lara o kadar zayıf, teni o kadar solgun ve parşömenimsiydi ki ışığın altına geçtiği anda güneş ışınlarının doğrudan bedeninden geçeceğinden korkuyordunuz.

"Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum," dedi Lara ve hâlâ inanmakta güçlük çekiyormuş gibi başını salladı.

Ameliyatını yapan cerrah daha önce binlerce kez bunun gibi rutin müdahalelerde bulunmuş, Lara'da da kayda değer bir komplikasyon yaşanmamıştı. En azından kistin alınmasıyla ilgili.

Her şey daha önceki sayısız ameliyatla aynı şekilde gerçekleşmişti. Tek bir farkla: Lara Weitzmann bilincini yitirmemişti. Narkoz dozunun yanlış mı verildiği yoksa anesteziye genel olarak cevap vermeyen, nadir görülen bir tür yapısal anomaliden mi muzdarip olduğu hâlâ bilinmiyor. İlaçlar sadece motor becerilerini felç etmişti. Lara uyanıktı ancak bunu belli edemiyordu. Her şeyi hissetmesine rağmen bunu gösteremiyordu: karın duvarını yaran neşteri. Ameliyat yerini açık tutmak için bedenine yerleştirilen çelik kıskaçları. Ve kesi yaklaşık bir saat sonra dikilerek kapatılırken tenine girip çıkan iğneyi. İşlem sırasında günümüzde Berlin'de göçmenlerin olmadığı bir anaokulu bulmanın zorluklarından bahseden doktor ve hemşirelere acısını haykırmaya çalışmıştı. Ama boşuna. Bugün bile hâlâ içinde isyan eden çığlıklarını hiç kimseye duyuramamıştı.

Aneztezik bilinçlilik. Ameliyat sırasında acıyı bütünüyle hissederek uyanan ve bunu dışarıya belli edemeyen hastalar.

İstatistiklere bakıldığında bu o kadar nadir görülen bir durum ki ancak virgülün önünde ve arkasında sıfırları olan bir sayıyla tanımlanabiliyor: yüzde 0,03. Güneşli bir havada yıldırım düşmesi kadar ihtimal dışı. Bu kulağa rahatlatıcı geliyor, en azından on binde üç de denilebileceğini düşünmediğiniz sürece. Tamamen dolu bir olimpiyat stadında otuz kişi. Nadir ancak imkânsız değil.

Karımı öldürüp oğlumu kaçıran Göz Avcısı'nın oyuncağı olduğumdan beri, o gün Lara Weitzmann'ın ameliyat masasında kendini nasıl hissetmiş olduğunu biliyorum. Bedeni canlı canlı kesilirken verilen ağrı kesiciler ancak kırık bir bele yapıştırılan bir yara bandı kadar etki gösterdiğinde.

Kendimizi istatistiklerle avutup hayati riskleri küçümsemeyi istediğimiz kadar sürdürebiliriz. Sıfırın arkasındaki virgülden sorumlu birileri daima olacaktır. Bazense bu bizzat biz oluruz. İşte o zaman güneşe rağmen düşen yıldırımı kendi gözlerimizle görürüz, tıpkı sonunda Göz Avcısı'nın, oğlumu kaçırıp sakladığı yerin önünde durduğum bu buz gibi aralık günündeki gibi. Onu bulmam için bana kırk beş saat yedi dakika vermişti. Bir dakika bile gecikecek olursam Julian sığınağında havasızlıktan ölecekti. Oyunun kuralları böyleydi. Acımasız ve değiştirilemez. Bu yüzden bölmeyi açıp karanlığa adım attığımda beni neyin beklediğini biliyorum.

Süre bitiminden yedi dakika sonra.

3. Bölüm

"Kahretsin!" dedi el fenerini tutan arkamdaki adam. Kısa bir an için arkamı dönüp suratına var gücümle yumruk atmak istedim. Çaresizliğimi daha fazla içime atmak istemiyordum, Stoya'ysa sağ elindeki silaha rağmen gözüme uygun bir paratoner gibi geliyordu. En azından bir anlığına, göz açıp kapayıncaya kadar, ardından sol elindeki fenerinin ışığı, metal zeminin üzerinde duran küçük bir kutuyu aydınlattı. Tüm hareketlerim dondu.

"Geri çekiliyoruz," dediğini duydum komiserin, telsizine. "Ve bir tahliye ekibi gönderin. Burada bir şey var."

Evet, burada bir şey var. Ama bu benim oğlum değil.

Çelik merdivenlerden yukarı çıkan özel harekat polisinin bot sesleri eşliğinde yere diz çöküp ellerimle tahta bir ızgaradan destek aldım.

Julian'ı bu eski gaz tankerinde aramamızı öneren kişi Hamburg tersanesinde çalışan bir güvenlik görevlisiydi. Erken emekli adam, hizmet dışı geminin metal atık toplayıcıları tarafından yağmalanmasını önlemekle görevliydi. Yük odalarını kontrol ettiği sırada bir çocuğun ağladığını duyup durumu üstlerine bildirmişti.

Havayı içime çektim.

Eski geminin derinlikleri petrol, yağlayıcı madde ve ter kokuyordu. Toz, sidik ve korku. Fakat en kötüsü şuydu: Julian gibi kokuyordu.

Sıcak teni ve her zamanki gibi zamanı unutup akşam yemeğine geç kalmamak için futbol sahasından eve kadar bütün yolu koştuğundan alnına yapışan ıslak saçları gibi. Kendi evladınızda koklamaya doyamadığınız ancak kaynağı yabancı bir çocuk olduğunda, mesela beden dersinden çıkmış beşinci sınıf öğrencilerinin soyunma odasında yoğun bir şekilde maruz kaldığınızda itici bulduğunuz, on yaşındaki bir çocuğun o tatlımsı, keskin kokusu.

"Ağır mı işitiyorsunuz?" diye sordu yanımda duran Stoya. Metal duvarlardan yansıyan solgun ışığın altında bir hayaleti andırıyordu. Uykusuz olduğu her halinden belliydi, çökmüş yüzü sadece üzüntüden kaynaklanan çizgiler ve ağlamaktan torbalanmış gözlerden ibaret gibiydi ve muhtemelen bu yönden benimkilere çok benziyordu.

"Aşağıda şu kutudan başka bir şey yok. Belki de bir bombadır. Birazdan bizi havaya uçurabilir."

Derin bir nefes aldım, havayı burnumdan içeri çekip şunu hissettim: Cila, temizlik maddeleri ve mazot gibi kimyasalların yanı sıra içinde korku ve acının kokusunu da barındıran bu karanlık gizlenme yerinin havasında hafif ancak belirgin bir şekilde Julian'ın kokusu da mevcuttu. Oğlum buradaydı, bunu biliyordum. Son kırk beş saat boyunca, annesini öldüren bir canavarın tutsaklığında, burada, geminin yük ambarında babasının gelmesini beklemişti. Doğal ihtiyacını karşılamak için kendine çapa halatının durduğu sol arka köşeyi seçmişti. Bulunduğu bu zindandan kurtulmak için karanlıkta muhtemelen metal duvarları tırnaklarıyla kazımaya çalışmıştı.

"Tamam, tamam. Gidiyorum," deyip ellerimi havaya kaldırdım. "Canıma kastım yok sonuçta," diye yalan söylemeyi sürdürdüm.

Stoya memnun bir şekilde başıyla onayladıktan sonra büyük bir hata yaptı. Acımı anladığını göstermek için kolunu biraz beceriksizce omzuma attı. Hamburg'a giderken arabada bana kendi ailesinden bahsetmişti. Anne kelimesindeki "E" harfini çok rahat söyleyebildiği halde küpe yerine hep küp diyen bir buçuk yaşındaki yeğeninden.

Stoya bana bununla yalnızca bir cinayet masası amiri değil, aynı zamanda bir aile babası olduğunu anlatmak istiyordu. Nasıl hissettiğimi anlayabildiğini göstermek istiyordu. Belki de gerçekten öyleydi, kim bilir? Fakat bir bombadan korkup tek bir adım bile geri atacağımı sanıyorduysa yanılıyordu. Sonunda ulaşmıştım. Buraya, oğlumu en son gördükleri yere. Ve kelimenin tam anlamıyla kâbuslarımın çıkış noktasına. Dünya üzerinde gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu. Lara Weitzmann'la benzer bir durumdaydım. Benim narkozum, bilincimi tamamen yitirmemi sağlayabilecek kadar etkili olmayan ancak Göz Avcısı'nın gücüne daha fazla karşı koyamayacağım kadar kuvvetli olan bir şoktu. Aneztezik bilinçlilik halindeydim. Fakat Lara Weizmann'ın durumundan farklı olarak benim ameliyatım sonsuza dek sürecekti.

Stoya bütün bunları anlayamaz hatta tahmin bile edemezdi. Bu yüzden dizlerimi biraz büküp başımı aşağıdan çenesine çarptığımda hazırlıksız yakalanmıştı. Yüksek sesle inleyip sendelendi ama ancak el fenerini elinden çekip midesine bir tekme indirdikten sonra açık olan çelik kapıdan dışarıya düştü.

Bölmeyi kilitleyip polis memurunu dışarıda bırakmam üç saniyemi bile almamıştı.

Aynı anda cep telefonum çaldı.

4. Bölüm

Telefonun alt katta neredeyse hiç sinyal almadığını gösteren ekran, tüm acılarımdan sorumlu o canavarın adını net bir biçimde yansıtıyordu: Frank Lahmann. Adını, kaçırdığı kurbanları öldükten sonra hepsinin sol gözünü çıkarmasına borçlu olan Göz Koleksiyoncusu.

Açma tuşuna basıp cep telefonumu kulağıma dayadım.

"Alo, Alex," dedi Frank. Daha önce telefonda ve gazetede beni binlerce kez bu şekilde selamlamıştı. Sesi sıradan, hissiz ve mesafeliydi. Sanki araştırmasını birlikte yaptığımız ve bir saat içinde baskıya girecek bir makale hakkında konuşması gereken iki iş arkadaşından başka bir şey değilmişiz gibi. Sanki karımın boynunu kırıp oğlumu kaçırmamış gibi.

"Seni bulacağım!" diye bağırmak istedim. "Hayatımın sonuna kadar sürse de seni bulacağım. Bu arada geç olmasmdansa bir an önce olması için dua etsen iyi olur. Çünkü arayışım ne kadar uzun sürerse, seni öldürmek için kullanacağım işkence yöntemini düşünmek için de o kadar vaktim olur."

Ancak anestezik bilinçlilik durumum bu boyutta bir direnişe izin vermediğinden ağzımdan sadece tek bir kelime çıktı: "Nerede?"

Julian nerede? Cesedini nereye götürdün?

Cesetleri asla saklandıkları yerde bırakmayıp açık alanlara götürmesi Göz Avcısı'nın bir başka belirleyici özelliğiydi. Za-

manında derin dondurucunun durduğu ormanlık alana benzer bir çevreye.

"Geç kaldın," dedi. Stoya arkamda kendini kaybetmişçesine kapalı çelik kapıya vurduğu için Frank'ın söylediklerini zar zor anlayabilmiştim. "Ama seni bağışlıyorum."

"Beni bağışlıyor musun?"

"Evet. Bütün işaretleri yanlış yorumlamana rağmen Alex. Oğlunun on birinci doğum gününü kutlamak yerine tüm zamanını beni yakalamak ve hakkımda art arda haberler yazmakla harcamana rağmen. Çocuklarıyla ilgilenmek yerine ömürlerini çalışmakla tüketen diğer babalardan hiçbir farkın olmamasına rağmen aramızdaki özel bağı kabul ediyorum."

Özel bağ. Midem o kadar bulanıyordu ki nefesim kesildi. Frank benim stajyerimdi. Çalıştığım magazin gazetesinde onu ben eğitmiştim. Onu işe almış, ukala tavırlarını ve çalışma azmini kısmen kendime benzettiğim için ona hep arka çıkmıştım. Bir gün, bütün bunlar sona erdiğinde, ailemin katilini kendi ellerimle seçip teşvik etmiş olduğum düşüncesi yüzünden aklımı yitireceğimi biliyordum.

"Düşman olmamızı asla istemedim Alex. Seni kendime gerçekten örnek alıyordum. Bu yüzden oyun alanımdan uzak durman için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama sen dinlemek istemedin. Söylediğim gibi, ben bir canavar değilim. Seni gerçekten seviyorum. Geçmişimizin hatırına sana Julian'ı kurtarman için ikinci bir şans vermek istemem belki de aptalca bir duygusallık göstergesi."

Kurtarmak mı?

O saniyede insanların neden inançlı olmaya başladıklarını anladım. Frank'ın sadizminin bana sebepsiz yere ümit verecek kadar ileri gitmemesi için bildiğim bütün tanrılara dua ediyordum.

"Julian yaşıyor mu?"

"Evet. Ancak bildiğin üzere bu durum değişebilir."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum ve çelik kapının ardındaki seslenişleri duymazdan gelmeye çalıştım. Artık tek başına olmayan Stoya hemen dışarı çıkmazsam gemiyi tahliye edip beni geride bırakmakla tehdit ediyordu.

Afallamış halde olduğumdan son soruyu gerçekten mi sorduğuma yoksa yalnızca aklımdan mı geçirdiğime birdenbire emin olamamıştım, bu yüzden bir kez daha sordum: "Onu serbest bırakman için ne yapmalıyım?"

Frank'in cevabı kısa olduğu gibi bir o kadar da anlaşılmazdı.

"On üç. On. Yetmiş bir."

"Nedir bu?"

"Bir sayı."

"Bu ne işime yarayacak?"

"Kutuyu açmana."

Sol kolumu kaldırmak için inanılmaz bir güç sarf ettim. Sonunda başardım ve el fenerinin ışığı, kare biçimindeki yük ambarının tam ortasında, ayaklarımın dibinde duran nesneyi aydınlattı.

Rengi atmış pirinç kaplamalı ahşap kutu bana eski bir mücevher kutusunu hatırlatıyordu. Nicci'nin de daha küçük bir modeli olsa da hâlâ yatağımızın başucunda duran ama içine tek bir mücevher dahi konulmamış olan buna benzer bir kutusu vardı. Karım kırmızı satenle döşenmiş bu bombeli kutuyu 17. Juni Caddesi'ndeki bitpazarında bulmuş ve Rudorwer Dörferblick'deki evimize bundan başka çok sayıda gereksiz eşya daha satın almıştı. Kutunun bana hatırlattığı bu anılar bile gözlerimin dolması için yeterli olmuştu. Nicci'yle yatak odamızdaki gereksiz toz tutucular konusunda son bir kez tartışabilmek için neler vermezdim. Fakat Frank bu imkânı sonsuza dek elimden almıştı. "Seni canımdan çok seviyorum deyimini bilir misin?" diye sorduğunu duydum.

Cep telefonumu bastırdığım kulağım alev gibi yanıyordu. Diz çöküp kutunun sayı kilidine uzandım.

"Seni duyamıyorum Alex."

"Evet, tabii, o deyimi biliyorum," diye cevapladım, dönmekte zorlanan sayı kilidini çevirirken.

On üç. On. Yetmiş bir.

"Evet? Bunu yapacak mısın?"

"Neyi?"

Son rakam yerine oturunca kilit beklenmedik bir kuvvetle açılıp mandalından ayrıldı ve yere düştü. Kutuyu açtım ve içerisinde tam olarak beklediğim şeyi buldum.

"Julian'ı canından çok seviyor musun?"

"Evet."

"O halde kanıtla."

"Kendimi mi vurayım?" diye sordum, ardından da silahı kutudan çıkardım. Tıpkı oyuncak bir silah gibi çok hafif olmasına rağmen polislik geçmişimden ötürü hedefi tutturan bir atışın ne denli korkunç sonuçlar doğurabileceğini çok iyi biliyordum. Elimdeki model, yıllar önce bebeğini öldürmek isteyen ruh sağlığı yerinde olmayan bir kadını vurduğumla aynıydı.

"Evet. Ama bunu doğru yapmalısın."

Doğru mu?

"Ne demek bu?"

"Şu sesi duyuyor musun?"

Cep telefonunu kulağıma daha çok bastırınca bir zaman sayacının sesini duydum. Frank'a bağırmamak için kendimi zor tutabildim.

Bu hastalıklı oyunlarına bir son ver. Bana Julian'ı geri ver. Sonra da bütün kurbanlarından daha iyi saklan. Çünkü ben ya da herhangi biri seni bulacak olursa...

"Dört dakika altı saniyen kaldı," dedi Frank ve saatin sesi azaldı. "Silahın namlusunu sol gözüne yerleştir ve tetiği çek. Cesedini haberlerde görür görmez Julian'ı serbest bırakacağım. Gereğinden fazla oyalanırsan joker hakkını kaybedersin ve ben de Julian'ı boğup sol gözünü çıkarırım."

Daha önceki çocuklara yaptığın gibi.

"Ah, bir şey daha: Blöf yaptığına dair en ufak bir şüphe duyacak olursam..." Frank duraksadı, "...herhangi bir sebepten ötürü ölümünden şüphe duyacak olursam Julian'ı öldürürüm ve sen de cesedini asla bulamazsın. O vakit oğlunu değil, sadece cansız bedenini ararsın ve geriye gömebileceğin hiçbir şey kalmaz. Balık şimdilik hâlâ ağımda çırpınıyor. Polise, Julian'ı nasıl bulacakları konusunda hâlâ ipuçları verebilirim. Beni anladın mı?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle.

"Peki o halde sesini neden hâlâ duyuyorum? Yerinde olsam o lanet olası silahı tıpkı sana söylediğim gibi yerleştiririm! Zaman elinden akıp gidiyor!"

Diz çökmüş halde kutunun önünde duruyordum. Bir elimle telefonu diğeriyle silahı tutabilmek için el fenerini yere bırakmıştım. Yavaşça yeniden ayağa kalktım. Çelik kapının ardı sessizliğe büründü, bu da Stoya'nın tehdidini eyleme döküp çekip gittiğini gösteriyordu.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim, sırtımdan aşağıya buz gibi terler akarken şaşırtıcı biçimde kararlı bir sesle. Nefesim ağırlaşmıştı. "Oğlumu. Ver onu bana."

"Beni üzüyorsun Alex. Artık bana hiç güvenmiyor musun? Dürüstlüğümü sana defalarca kanıtlamışken?"

Hatta beliren bir uğultu son sözlerini anlaşılmaz kılmıştı. Kulağa sanki bir tıraş makinesi çalıştırmış gibi geliyordu. Ancak tahminimce Frank sadece bulunduğu yeri değiştirmiş ve elektronik bir cihazın yakınına gelmişti. Bu kısa arayı değerlendirip

konuşmamızı kayıt altına aldığıma emin olmak için telefonuma göz attım.

"İkizleri kurtarmanı sağlayan ipuçlarını sana kim verdi?" diye sordu. "Çocukları saklandıkları yerden daha önce de çıkarabilirdim, sen onları bulmadan ama oyunun kurallarına uymayı tercih ettim."

"Ben. Julian'ı. İstiyorum," dedim zar zor. Aldığım her nefesle birlikte akciğerimdeki baskı daha da artıyordu sanki. Hissettiğim panik duygusunun gittikçe büyüdüğünün farkındaydım. Çok yakında hiperventilasyon[2] yaşayacaktım.

Belli bir süre hiçbir şey olmadı, yalnızca hattın diğer ucundaki parazit sesi yükseldi. Ardından bir çıtırtı duyuldu ve Frank iç çekti.

"Pekâlâ, sadece senin için Alex. Ama kısa kes. Kırk saniyen var."

Uğultu kesildi, kısa bir an için bağlantının koptuğunu düşündüm fakat sonra gözlerimin yaşla dolmasına neden olan, fısıltı halinde tek bir sözcük duydum:

"Baba?"

"Ah Tanrım, Julian."

Hatırladığımdan daha çocuksu çıkan oğlumun sesi, Frank'ın açtığı yaralarıma aynı anda hem tuz hem de merhem olmuştu.

Sendeledim ve dengemi kaybetmemek için tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. Günlerdir hiç uyumadım, işkence gördüm ve iki çocuğu kurtarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum. Ölen karımı kollarımda tuttum ve bu psikopatı gittiği her yere kadar takip ettim ama sona gelmedim. Başlangıçtaydım. Bütün uğraşlara, uymak zorunda olduğum tüm o kurallara rağmen yine de başarmıştım. Julian'ın on bir yıllık hayatını kurtarmak

2 Anormal, hızlı ve derin soluk alma hali. (ç. n.)

üzereydim. Frank'ın bana sunduğu değiş tokuşu şu an bir kurtuluş hediyesi olarak görüyordum.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Julian. Sesi uykulu ve korkmuş geliyordu, eskiden fırtınalı gecelerde uykusundan uyanıp yatak odamızın kapısını çaldığında olduğu gibi.

"Bilmiyorum bir tanem," diye fısıldadım ve silahı yerleştirdim.

"On saniye kaldı," diye arka plandan psikopatın seslendiğini duydum. Julian ağlamaya başladı.

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni."

Sonsuza dek.

Derin bir nefes alıp tuttum. Aynı anda tabancanın namlusunu sol gözüme bastırdım. Nefes alma refleksi yeniden devreye girmek isteyip ciğerlerim neredeyse parçalanmak üzereyken, tetiği çektim.

Göz kamaştıran bir patlama oldu, mermi kafatasımı deldikten hemen sonra bir gümbürtü duyuldu ve doruk noktasında aniden kesildi, sonra da her şey yok oldu: yük ambarı, elimdeki silah, ışık ve patlama. Ve sonra...

Siyah.

Hayatımın son yıllarını heba ettiğim ve her şeyi kaybettiğim dünya, artık yoktu.

Yedi hafta sonra.

5. Bölüm

Alina Gregoriev

"Soyunayım mı?"

Zarin Suker'nın sesi sanki kötü haberler vermek için yaratılmıştı. Yumuşak, sıcak, duyarlı. Onu yakından tanıyan insanlara soracak olsanız bu, ameliyathanede harikalar yaratan bir ustanın, akademik çevreden gelen, kendini defalarca kanıtlamış birinin sesiydi.

Bir tecavüzcü ve katilin sesi.

"Kayıtlarımıza göre dünyanın en deneyimli göz cerrahlarının arasında yer alıyor," demişti Başkomiser Philipp Stoya, Alina'yı bilgilendirmek için Suker hakkında yaptıkları ilk konuşmada. *Görme organına yönelik en komplike ameliyatlar konusunda uzmanlaşmış. Kendi döneminin en genç mezunu olmasının yanı sıra en iyi lise bitirme ortalamasına sahip. Dört üniversiteden mezun olmuş. Çok sayıda tıbbi cihazın patentine sahip, kendi adını taşıyan bir neşter de buna dâhil: Suker bıçağı. Onu görme siniri üzerinde daha kusursuz düzeltmeler yapabilmek için geliştirmiş. O sırada yirmi üç yaşındaymış."*

"Yalnızca bedeninizin üst bölümünü açın lütfen," diye cevapladı Alina, tüyler ürpertici hastasına.

Onu bu tehlikeli işe bulaştırdığı için Stoya'ya bugün tam yüzüncü kezdir lanet okuyordu.

"Lütfen, bana bu iyiliği yapın," diye, sanki bütün kozlar kendi elinde değilmiş gibi Alina'ya yalvarmıştı. Ona şantaj

yapacak bilgilere sahip değilmiş gibi. Ona her şeyi yaptırabilecek bilgilere.

Lanet olası pislik, şimdi de buradayım.

Sözcüklerinin beton duvarlara çarptığı, dezenfektan ve kauçuk kokan hapishane hastanesinin bu penceresiz, küçük, kapalı bölümünde.

"Dikkatli olacaksınız, değil mi?" diye sordu Suker. "Sakın canımı yakmayın." Alina, suni deri kaplamalı bir sedyenin üzerinde geriye yaslanan cılız bir bedenin neden olduğu tedirgin edici hatta neredeyse müstehcen denebilecek bir ses işitti.

Suker'nın kurbanlarından hiçbiri doğrudan onun eliyle ölmemişti. Kadınlar bedensel işkenceden sağ kurtulmuş olsalar da onlara günlerce eziyet etmesinin sonucunda ruhlarında açılan yaralar nedeniyle daha sonra intihar etmişlerdi. Kadınlardan ikisi kendini asmış, bir diğeri sıcak su dolu bir küvette kan kaybından ölmüştü. Sonuncusu ve aynı zamanda en genç olanı kendini Friedrichshain'da bir tramvayın önüne atmıştı.

"Lütfen muayenenin başlangıcında dik bir şekilde oturun," dedi Alina.

Hastanenin başhekimi aslında tutuklunun muayenesi sırasında orda bulunmayı talep etmişti ancak Kriminal Başkomiser Stoya bu sıra dışı muayeneye kimsenin tanıklık etmesini istemediğinden bu isteği geri çevirmişti, şimdiyse Alina hapishane kliniğinin muayene odasında bir canavarla baş başa kalmıştı.

Oda gizlenmiş, özel mikrofonlarla dinleniyor, kapının önündeyse en ufak bir şüpheli durumda kapıları hızla açıp saniyeler içinde ona destek sağlayacak silahlı iki tane polis memuru duruyordu. Alina, Suker'nın bugüne kadar çıplak elle hiç cinayet işlemediğini bilmesine rağmen bir deli gömleği ya da kelepçeyle emniyet altına alınmamış bir psikopatla aynı odaya kapatılmış olmak konusunda hiç huzurlu değildi.

Zarin Suker. İsmi bile kulağa bir suç itirafı gibi geliyordu. Korku, acı ve ızdırap yansıtıyordu. Elbette elli sekiz yaşındaki göz doktorunu peşinen yargılamış olan boyalı basındaki manşetlerden etkilendiğinin farkındaydı: ırz düşmanı ve vahşi bir işkenceci.

Alina sırt çantasını koyduğu masanın yüzeyinde elini gezdirdi. Çocukken okulda sırasını yaklaştırmak zorunda olduğu masalara benziyordu. Yüzeyin üstündeki derin çentik ve çiziklerin nasıl meydana geldiğine şaşırdı. Cezaevinin güvenlik kapısından geçerken üzerinde taşıdığı bütün sivri nesneleri ondan almışlardı.

"Gözlerinize ne oldu?" diye sordu Suker aniden. Güneş gözlüğü taktığı için bu sorunun geleceğini biliyordu, hoşlanmadığı insanlarla karşı karşıya geldiğinde, mesela rahatsız edici hastalar, hep öyle yapardı. Bu tarz karşılaşmalarda gözlük onu rahatsız edici bakışlardan koruyan bir siper görevi görürdü.

"Gözlerimin buradaki işimizle hiçbir ilgisi yok," dedi Alina ve kare biçimindeki odanın ana hatlarını zihninde canlandırdı. Bir saat erken gelmiş ve Suker, güvenlik görevlileri tarafından içeri getirilmeden önce her şeyi zihnine kazımıştı. O süre zarfında masa, sedye ve sandalyeler arasındaki mesafeyi çoktan özümsemişti. Hatta odanın içinde kelimenin tam anlamıyla görmeden rahatlıkla dolaşabilecek duruma gelene kadar elleriyle duvarları taramıştı.

Aşina olduğu ortamlarda her zaman kendinden emin bir şekilde hareket ederdi, öyle ki pek çok insan görme engelini ancak çok sonra fark ediyordu ki bunda dış görünüşünün büyük bir etkisi vardı. Alina kör olmasına rağmen görsel bir insandı. Dış görünüşünün, taşıdığı içsel değerlerden daha önemli olduğunu bilmek için içerisinde yaşadığı dünyayı kendi gözleriyle görmesi gerekmiyordu. Ambalaj, içeriği tanımlardı. Sadece bir aptal bu bayağı hayat tecrübesini inkâr edebilirdi.

En sevdiği kıyafetleriyle (dizleri yırtık deri pantolon, yemyeşil asker botları ve Abercrombie marka sweatshirt) toplum içine girdiğinde bugüne kadar hiç özel muamele görmemişti. İş kıyafetleri, ayağında Manolo Blahnik'ler ve üzerine oturan bluzunun altına giydiği destekli sutyenle ise kendisine bir kahve ikram edilmesi otuz saniye sürmüyor, bir butik ya da bankaya girmiş olması sonucu değiştirmiyordu. Çoğu kişi öncelikle sıra dışı dış görünüşüne takılıyordu, özellikle saçlarına. Alina'nın o anki ruh haline göre bazen kısa, bazen uzun, bazen sıkıca toplanmış, bazen dalgalı, bazense düz kâküllü ya da rasta yapılmış oluyordu, rengiyse sık sık değişiyordu hatta günde birkaç kez. Ona bu değişim imkânını sağlayan şey, fizyoterapist olarak kazandığı paranın büyük bir bölümünü gerçek saçtan yapılmış sayısız peruğa yatırmış olmasıydı.

Bugün ise seçimini duruma uygun olarak beyaz kot pantolon, düz tabanlı kış botları ve gri bir boğazlı kazaktan oluşan sade bir kombinasyondan yana yapmıştı. Saçları uzun, siyah ve açıktı. Hafta sonuydu, son ayları oldukça zorlu geçmişti ve aslında içinden daha asi bir şeyler giymek geçmişti. Mesela giydiğinde amazonvari bir savaşçıya benzediği kamuflaj desenli elbisesini, özellikle de dazlak kafasını dışarıda sergilediğinde. Gerçi dışarının Sibirya soğuklarını aratmayan şubat havası göz önünde bulundurulduğunda bu pek de sağlıklı bir karar olmayacağı gibi, bu görüntü herhalde Suker'ya da güven vermezdi; bu yüzden bugün cezaevi kapısının önünde ciddi bir kıyafet içerisinde belirmişti ki bu, Stoya'yı da oldukça rahatlatmıştı.

"Az önce size kabalık etmek istemedim," dedi göz doktoru, Alina'nın gerildiğini fark etmiş olmalıydı.

"Ancak güneş gözlüğünüz kayınca doğuştan kör olmadığınızı gösteren karakteristik bulanıklığı fark ettim, doğru mu?"

Alina başıyla onayladı ve aynı anda verdiği tepkiye sinirlendi. Kazanın üzerinden yirmi üç yıl geçmiş olmasına rağmen hiçbir anısı, gözlerini yok eden patlama anı kadar net değildi.

"Tedavi olmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu tutukluya, amaçladığından biraz daha sert bir şekilde.

"Kabalık yapmanı gerektiren şey ne, evladım?" Suker gülümseyerek başını salladı.

Kabalık mı? O kadınlara yaptıkların için kafana bir kurşun sıkmak dahi kabalık sayılmazdı. Ve bana bir kez daha "evladım" dersen suratına tükürürüm.

"Pekâlâ." Alina yanında getirdiği masaj yağı şişesini masadan alıp yeniden sırt çantasına soktu.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Gidiyorum."

Fermuarını kapatıp çantayı sırtına taktı. "Bana hücrenizde egzersiz yaparken bir sinir sıkışması yaşadığınız ve profesyonel yardıma ihtiyacınız olduğu söylendi ancak görünüşe göre burada sadece vaktimi boşa harcıyorum."

"Salak herif karın kası çalışırken bel omurundaki bir şeylere hasar vermiş. Güvenini kazanıp onu tedavi olmaya ikna edin. Ona dokunun, böylece belki de..." Stoya ön görüşme sırasında bu kısımda konuşmayı aniden kesmişti, muhtemelen cümleyi tamamlaması halinde kulağa ne kadar çılgınca geleceğini fark ettiği için.

"Neden rol yapıyorsun Alina?" diye sordu Suker aniden.

Alina adını onun ağzından duyunca donup kaldı. Kendini ona Sabine Schneider olarak tanıtmıştı.

Lanet olsun. Böyle olacağını biliyordum.

Korktuğu şey başına gelmişti: *"Beni tanıyacak. Fotoğrafım neredeyse bütün gazetelerde, adım bütün dergilerde yayımlandı."*

Stoya, Alina'nın itirazını birkaç cümleyle geçiştirmişti:

"Suker neredeyse iki aydır hücre hapsinde bulunuyor. Televizyonu, internet bağlantısı ya da herhangi bir iletişim aracına erişimi yok. Yapılan psikolojik değerlendirmelere göre diğer tutuklular için tehlike arz ettiğinden herhangi bir sosyal etkileşimi de yok. Tuvalet ihtiyacını tek başına görüyor ve iletişim kurabileceği bir hücre komşusu dahi yok. Siz, Alina, henüz birkaç haftadır tanımıyorsunuz. Suker için kör bir fizyoterapistten başka bir şey değilsiniz. Bu riski göze alabileceğimizi düşünüyorum."

"Gerçekten kim olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyordunuz?" diye güldü Suker. Alina, onun sedyeden yavaşça indiğini duydu.

"Tam adı, Alina Gregoriev, yirmi altı yaşında ve üç yaşından beri görme engelli," diye bilgileri ezberlemişçesine art arda sıraladı cerrah. "Müteahhit bir baba ile ev hanımı bir annenin kızısınız, California'da büyüdünüz ve küçük yaşlardan itibaren davranış bozuklukları gösterdiniz. Yetkililer sizi bir engelliler okuluna göndermek isteyince mahkeme kararıyla bir devlet lisesine kayıt yaptırdınız. Trafik kolu başkanı olma talebiniz reddedilince yeniden idare mahkemesine başvurdunuz. Ve bu davayı da kazandınız."

Bunları duyuyor musun Stoya? Suker'nın hapiste bilgi edinemeyeceğini savunan tezinle ilgili başka söze gerek yok. Harika. Mükemmel bir sonuç.

Alina teslim oluyormuşçasına iki elini birden havaya kaldırdı ancak doktorun konuşmasını durdurmayı başaramadı.

"On yedi yaşındayken sarhoş arkadaşlarınızı arabayla eve bırakırken polise yakalandınız. İki yıl sonra görebilen iki yüz kişi arasındaki tek kör olarak bir rüzgar sörfü yarışmasında üçüncülük kazandınız. Fizyoterapist olarak eğitiminizi tamamladıktan sonra, bir yıl boyunca dünyayı gezdiniz, Çin'de Shiatsu tekniklerini öğrenip Güney Afrika, Hindistan, Yeni Zelanda ve

Güney Amerika'dan sonra nihayet Berlin'de, muayenehanenizi açtığınız Brunnen Caddesi, Mitte'de kaldınız."

"Bravo!" Alina yavaş hareketlerle ellerini çırptı. "Okul dosyanız yanınızda mı ya da dersinizi iyi çalıştığınız için yıldızınızı nereye yapıştırabilirim?"

"O halde hakkınızda yazılanlar doğru?" Suker'nın sesindeki babacanlık kaybolmuştu.

"Bir medyum olduğunuz ve geçmişi görebildiğiniz söyleniyor, bu doğru mu? Göz Koleksiyoncusu'na muayenehanenizde fizyoterapi uygulayıp masaj sırasında o caninin zavallı çocuklara neler yaptığını gerçekten gördünüz mü? Söylediklerine göre şu zavallı Alexander Zorbach, ikizleri sadece sizin yönlendirmeniz sayesinde Frank Lahmann'ın elinden kurtarmayı başarmış."

Sevincin ne olduğunu bilmeyen insanlara özgü bir kahkaha attı. Bir sonraki sorusuyla lafı gediğine oturtunca Alina'nın içinden onu tokatlamak geldi: "Şimdiyse aynı mucizeyi benim üstümde tekrarlayıp serbest bırakılmamı engellemek için bir kanıt bulmanız isteniyor, doğru mu? Bana dokunup geçmişimi görmenizi istiyorlar." Alina adamın keyifli bir şekilde kıkırdadığını duydu. "Sizden beklenen bu. Kadınların göz kapaklarını uyuşturmadan kestiğim neşteri nereye sakladığımı polislere söylemeniz için bana terapi uygulamanız..."

6. Bölüm

Suker'nın sorusu havada asılı kalmışken Alina, Stoya'nın onu bu çılgınca işi üstlenmeye ikna ettiği, bir hafta önceki o ilk konuşmalarını hatırladı.

"Elimde Zarin Sucker'nın ağır şekilde sosyopat olduğunu ve tutuklanır tutuklanmaz psikiyatrik gözlem altına alınması gerektiğini belgeleyen bir psikolojik bilirkişi raporu var," diye başlamıştı başkomiser, monoloğuna. "Ve bu rapor iddia makamından değil, savunma tarafından talep edildi. Bana iletilmesindeki sebep Suker'nın avukatının dahi o canavarın serbest kalmasını istememesi. Size kurbanlarının fotoğraflarını göstermek isterdim fakat ne yazık ki bu mümkün değil. Ama buradan da bir fikir edineceğinizi düşünüyorum."

Alina, babasının eskiden arabada çaldığı kasetlerden alışık olduğu gibi önce bir tık sesi, ardından bir hışırtı duydu. Sonra hışırtı, içini ürperten bir ses tarafından aniden kesiliverdi. Stoya'nın kasetçalarından çıkan seslere en yakın şey bir çığlıktı. En uzak ihtimal ise canlı bir varlığa ait olmasıydı.

Hırıltıyla karışık ciyaklama sesi çok yükseklerde, algılama eşiğinin biraz üstündeki frekans aralığının ince katmanlarında başlıyordu. Orada biraz bekledikten sonra bozuk bir gamdan aşağı notalara düşen bu hayvani böğürtü, her adımla daha da derinleşip daha tok bir hal alırken nihayetinde dibi boylayıp en korkunç kâbuslardan beslenen, yüksek sesli bir çığlığa dö-

nüşüyordu. Alina, bir kadının hayatında görüp görebileceği en korkunç eziyete maruz kaldığını, ancak bağrışlar uzatılmış bir ciyaklamaya dönüştüğünde anlayabildi.

"Yüce Tanrım, ona ne yapıyor?"

"O sırada mı?" Stoya teybi durdurmuştu. "Hiçbir şey. Suker'nın onlarla işi bittiğinde kurbanlar böyle sesler çıkarıyorlar. Az önce sesini duyduğunuz kadının adı Tamara Schlier. Beşinci kurbanı. Suker diğer kadınlara yaptığı gibi onu kaçırıp bilmediğimiz bir yere götürdü. Bildiğimiz tek şey oranın bir ameliyathane gibi düzenlenmiş olması gerektiği."

Alina onu susturmak istercesine elini kaldırmış ancak Stoya konuşmasına kaldığı yerden devam etmişti:

"Gündüzleri hastalarına katarakt tedavisi uyguluyor, geceleri kurbanlarının göz kapaklarını kesiyordu. Sonra da onlara tecavüz ediyordu. Sıkılınca da onları bir porno sinemasının veya bir genelevin arka kapısına ya da fahişelerin çalıştığı kaldırımların yakınlarına bırakıyordu. Fiziksel olarak yeterince güç topladıktan sonra hepsinin intihar etmesi hiç de şaşırtıcı değil."

"Bunları duymak istemiyorum," demişti Alina.

"Tamara Schlier şanslıydı, bu bağlamda şanstan bahsetmek mümkünse tabii. Lavabo açıcısını içmesine fırsat kalmadan zamanında bulundu. Kendisi en önemli tanığımız. İşe yarar bir ifade verebilecek duruma gelmesi haftalar sürer."

Stoya teybi yeniden başlatmıştı. Kadının uzayan ciyaklama sesi, hoparlörleri bir kez daha titretmiş, korku ve ızdırap seslerinden dokunmuş bir halı, yeniden kasetçaların dışına taşmıştı.

"Tamara Schlier'nın ilk sorgulamasına verdiği tepki buydu," demişti Stoya ve sanki radyodaki bir şarkıymışçasına çığlıkların sesini kısmıştı. "Suker becerikli biri. Parmak izi yok, DNA kalıntısı yok, tecavüzlerin hepsinde kondom kullanmış. Anonim bir ihbarın ardından onu aylarca gözlem altında tuttuk ancak

mahkemede işimize yarayabilecek hiçbir şey bulamadık. Yalnızca aleyhine olan bazı ipuçları ama Tamara sayesinde sonunda hayatta kalan bir tanığımız var ve Suker'yı teşhis edeceğinden eminiz."

"Pekâlâ, bu gerçekten dehşet verici," demişti Alina. "Fakat bu konuyla ilgili neden mahkemeye çağrıldığımı anlamıyorum."

O dakikaya kadar gerçekten hiçbir fikri yoktu. Ardından Stoya nihayet ağzındaki baklayı çıkardı: "Suker'yı bir hafta içinde serbest bırakmak zorundayız."

"Nasıl?"

"Tamara Schlier ortadan kayboldu. Dava sadece onun ifadesine dayanıyor. Suker'yı fazladan bir gün dahi gözaltında tutmamızı sağlayacak başka delilimiz yok. En önemli tanığımız hiç iz bırakmadan ortadan kayboldu ve elimizde o pisliğe karşı kullanabileceğimiz başka hiçbir şey yok."

Alina vazgeçip muayene odasını terk etmemek için bütün bunları kendine tekrar hatırlatmak zorunda kaldı. Alina, Zorbach'ın intiharından sonra bir daha asla O ŞEYİ yaparak kadere müdahale etmeyeceğine yemin etmişti, bilhassa O ŞEYE gerçekten sahip olup olmadığına kendisi bile emin değilken. Öyle olsa bile basının ona atfetmiş olduğu medyumluk becerilerinin şu ana kadar yararından çok zararını görmüştü: Zorbach'ın karısı öldürülmüş, kendisi kafasını uçurmuştu, polis ise hâlâ Julian'ın cesedini bulmaya çalışıyordu. Fakat tehlikeli bir cinsel saldırı suçlusunun birkaç gün içinde yeniden serbestçe dolaşmasına bir şekilde engel olabilecekse her şeyi göze almak zorundaydı.

"Hayır," diye cevapladı Alina uzun bir suskunluğun ardından Suker'nın sorusunu.

Hayır. Geçmişinizi göremem.

Cevap aslında yalan değildi, olsa olsa yarı yarıya doğruydu. Dürüst olmak gerekirse Suker'ya masaj yaparsa ne olacağını Alina da bilmiyordu.

Eskiden, Göz Koleksiyoncusu'yla karşılaşmadan önce, belli koşullar altında dokunduğu kişilerin geçmişini görebildiğine gerçekten inanıyor, daha doğrusu bundan endişe duyuyordu. Kopuk film sahneleri gibi zihninde beliren görüntüleri ilk kez çocukken, sarhoş bir sürücünün dokunuşundan sonra görmüştü. Adamın yardımıyla ayağa kalkıp yaralı bacağının üstünde durmaya çalıştığında sanki beden değiştirmiş gibi, hissettiği acıya karışan korkunç bir his eşliğinde kazanın son saniyelerini tekrar yaşamış ancak bu defa olanları sarhoş adamın gözlerinden görmüştü.

Gençliğinde anlamlandıramadığı tek sarsıcı tecrübesi bu değildi. Sanki eksik olan görme duyusu, istisnai durumlarda başka birinin gözleriyle "görmesini" sağlayan, bugüne kadar keşfedilmemiş, yeni bir yetiyle dengelenmişti. Alina kör biri olarak kendini zaten yeterince dışlanmış hissettiğinden, bu "yeteneğinden" uzun süre kimseye bahsetmemişti. Onu hiç beklemediği anlarda, görünüşe göre belirgin bir nedene bağlı olmadan ele geçiren o akıl almaz ŞEY hakkında konuşmuyordu. Suskunluğunu bozması ve bir Shiatsu tedavisi sırasında zihnine yerleşen korkunç resimlerden Alexander Zorbach'a bahsetmesi için onu zorlayan vicdanının sesini dinlemesi ancak yıllar sonra mümkün olacaktı. Bunlar öldürülen bir anne ve kaçırılan bir erkek çocuğunun görüntüleriydi. İki ay önce Göz Koleksiyoncusu'nu tedavi ettiğine ve zihninde, işlediği son kaçırma suçunu "gördüğüne" emindi. Alina'nın yönlendirmeleri gerçekten de ilk önce Zorbach'ı, ardından da soruşturma memurlarını, kaçırılan ikizlerin saklandığı yere götürmüştü. Üstelik Alina yetenekleri hususunda çok önemli bir noktada yanılmış olmasına rağmen.

Geçmişini göremem, Suker. Olsa olsa ölümcül geleceğini görürüm.

"Gazeteler bir medyum olduğunuzu yazıyor," dedi göz doktoru.

"Bunu nereden biliyorsunuz? Dışarıyla iletişiminizin engellendiğini sanıyordum."

"Avukatımla değil."

Alina kendi saflığına öfkelenen biri gibi iç çekti. "Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmamalısınız."

Suker yüksek sesli bir kahkaha attı. "Peki sizin ağzınızdan çıkanlara?"

Alina'nın bedeni gerildi. Suker'nın bu sabah yüzünü yıkamış olduğunu tahmin ettiği saf sabunun kokusu yoğunluğunu artırmıştı. Alina hareket ettiğini duymamış olsa da sedyeden kalkıp ona yaklaşmış olmalıydı.

"Şahsım hakkında yapılan rezil açıklamalardan zerre kadar şüphe duymayan biri için çok ilginç bir yaklaşım."

"Öyle olduğunu kim söylüyor?"

"Bedeniniz. Bana karşı beslediğiniz antipatiyi her zerresiyle yansıtıyor. Sizi selamlamak yerine yüzünüze tükürmediğime ya da sizi kışkırtacak başka bir şey yapmadığıma göre, bu antipatiye tahminimce medyadaki iftiralar yol açmış olmalı."

"Yani suçsuzsunuz?" diye sordu Alina, zorlama bir donuklukla.

"Suçsuz mu? Suçsuz insan var mı?"

Alina sesin geldiği yöne doğru döndü. Suker daha az önce karşısında duruyordu, şimdiyse sağ yanında, tam duvarın önünde olmalıydı.

Yoksa kapının mı?

Alina'nın içindeki huzursuzluk artıyordu, bu küçücük odanın içinde yönünü kaybetmişti.

"Beş kadın," dedi, kendini toparlamak için zaman kazanmayı amaçlayarak. "Hepsi de muayenehanenizin tatil nedeniyle kapalı olduğu zamanlarda kaybolmuş. Hepsinin göz kapakları kesilmiş."

"Ne korkunç bir dünyada yaşıyoruz, değil mi?"

Suker şimdi arkasındaydı.

"Doğru. Tanıkları ortadan kaldırdıkları için psikopatların serbest bırakıldığı bir dünyada yaşıyoruz."

Suker kıkırdadı. "Aleyhimde ifade vermemesi için Tamara Schier'yı tehdit ettiğimi düşünüyorsunuz?"

Alina omuz silkti. "Tek bildiğim aniden ortadan kaybolduğu."

"Peki bunu nasıl yapmış olabilirim? Haftalardır gözaltında tutuluyorum. Ama her şey bir yana, farz edelim ki gerçekten suçluyum..." Suker derin bir nefes aldı. "Farz edelim ki Tamara'yı kaçırıp bilinci tamamen yerindeyken önce üst, ardından da alt göz kapağını kesip çıkardım..."

Sessiz kalan Alina, parolayı söyleme vaktinin gelip gelmediğini düşündü. Stoya "buzdolabı" sözcüğünü duyar duymaz seansı yarıda kesip adamlarını içeri gönderirdi.

"Diyelim ki, elbette farazi olarak, sonrasında talihsiz hanımefendiyi, onunla anal yoldan cinsel ilişkiye girmek için aynalı bir odaya götürdüm, öncesinde göz kapaklarını neden gazetelerde yazıldığı gibi beceriksizce kesmiş olayım ki?"

Alina yutkundu. "Taktik? Tam da bu mantıksızlık nedeniyle daha sonra hâkimlerin şüpheye düşeceğini biliyordunuz."

"Yapmayın lütfen. Uluslararası Göz Hekimliği Federasyonu tarafından arka arkaya tam üç kez Avrupa'nın en iyi cerrahı seçildim. Başarılarım için Harvard Tıp Fakültesi tarafından fahri doktora unvanına layık görüldüm. Bunu ukalalık yapmadan nasıl dile getirebileceğimi bilmiyorum ama Lang Lang bilinçli olarak bir yanlışlık yapacak olsa, piyano çalışı kulağa yine de bir şaheser gibi gelecektir. Gerçek sanat gizlenemez, evladım. Bilinçli olarak titreyen ellerle ameliyat yapmak için bir hafta uyumamış hatta körkütük sarhoş olmuş olsaydım bile, işlemi yine de örnek olarak tıp öğrencilerine izletebilirdiniz."

Suker koluna dokununca Alina ürperdi.

"Dinleyin beni Alina. İkimiz de neden burada olduğunuzu biliyoruz. Ortada ne bir tanık ne de herhangi bir kanıt var. Savcı beni daha fazla gözaltında tutamaz, polislerse artık o kadar çaresiz ki aptalca bir umuda tutunuyorlar. Size! Bana dokunup sözüm ona gördüğünüz sanrılar yoluyla, yetkililerin mahkemede sunabilecekleri delilleri bulmasını sağlayacaksınız."

"Öyle olsa bile ne fark eder? Suçsuz olduğunuza göre ne değişecek?" Alina retorik sorusuna cevap alınca şaşırdı.

"Hiçbir şey. Haklısınız."

"O halde size terapi uygulayabilirim?"

"Evet."

"Size inanmıyorum," dedi Alina, konuşmanın bu denli hızlı yön değiştirmiş olmasına şaşırarak.

"Çekinmeyin, dokunun, bana masaj yapın. Meridyenlerimi uyarın. Sonra da koşa koşa Stoya'ya gidip neler hissettiğinizi anlatın. Kim bilir, belki de gerçekten bir caniyimdir ve siz de şimdiye kadar bulunamayan işkence odamın bulunduğu yeri..." kelimeyi tırnak içine almak istermiş gibi vurguladı, "*görürsünüz.* Ya da ne evimde ne de muayenehanemde yapılan aramalarda bulunabilen, altına neşteri gizlediğim döşeme tahtasını keşfedersiniz."

Alina yeniden sentetik derinin gıcırdadığını duydu. Suker sedyeye geri dönmüş, üzerine uzanıyordu.

"Sadece tek bir şartım var."

Elbette. Şeytan her daim bir anlaşma önerir.

"Nedir?"

"Gözlüğünüzü çıkarın evladım. Gözlerinizi görmek istiyorum."

Alina iç çekti. Bütün bunlar saçmalıktı. Kaçık herif onunla sadece oyun oynuyordu. "Siz bencil bir pisliksiniz."

"Hayır. Ama çok yetenekli bir pisliğim ve bunu size ispatlayabilirim. Bakın, çocukluğunuzun yarısını göz doktorlarında

geçirdiğinizden eminim. Ve bu sözde uzmanların hepsinin size hayatınız boyunca bir daha asla göremeyeceğinizi çünkü kornea tabakasının tamamen tahrip olduğu sizin gibi hastaların iyileşme şansının olmadığını söylediğine de, doğru mu?"

"Doğruysa ne olmuş?"

"Bu durumda vaktinizi şarlatanlarla boşa harcamışsınız. Çünkü bu doktorlar yanılıyor. Nadir vakalara yapılan özgün bir müdahaleyle başarılı bir transplantasyon gerçekleştirilebilir. Özellikle de sizinki gibi kimyasal hasarlarda. Elbette bağışlanan organın durumu ve iki aşamalı bir operasyonda ilk olarak milimetrenin yüzde biri kalınlığında olan kornea çevresini nakledecek olan cerrahın elinin sakinliği de çok önemli. Tüm dünyada bu işlemi yapabilecek doktorların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ve içlerinden yalnızca bir tanesi size başarılı olacağını garantileyebilir."

"Durun tahmin edeyim," diye güldü Alina amaçladığından daha az alaycı bir şekilde.

"Evet, *ben,*" dedi Suker. "Şanslısınız ki önümüzdeki haftadan itibaren yeniden hasta kabul etmeye başlayabileceğim, bu nahoş yerden ayrılır ayrılmaz. Özgür bir adam olarak." Kendinden memnun bir şekilde ağzını şapırdattı. "Benden hoşlanmadığınızın farkındayım Alina. Ama size hayatınız boyunca hayalini kurduğunuz bir şeyi verebilirim. Bir düşünsenize, yirmi üç yıldan sonra ilk kez gözlerinizi açacak ve yeniden görebileceksiniz."

Sesi konuşmalarının başındaki gibi yumuşak çıkıyordu.

"Hadi ama biraz cesaretli olun," diye, nihayet gitmeye karar veren Alina'nın arkasından seslendi. Elini yumruk yapmış, kapının hemen önünde duruyordu.

"Rica ediyorum Alina. Gözlüklerinizi çıkarın ve böyle bir müdahale için uygun olup olmadığınızı anlamak için sizi muayene etmeme izin verin."

Alina çelik kapıyı yumruklarken Suker kıkırdadı. Memurlar kapıyı yeterince hızlı açamayınca Alina son cümlelerine de katlanmak zorunda kaldı:

"Gözlerinize bir bakışa karşılık, ruhuma bir bakış Alina. Ne kaybedersiniz ki?"

7. Bölüm

Suker'nın teklifi yirmi dakika sonra bile hâlâ Alina'nın kulaklarında yankılanıyordu. Aynı anda hem tiksinmiş hem de büyülenmiş bir halde çevresine odaklanmakta zorlanıyordu.

"Bir düşünsenize... yeniden görebileceksiniz..."

Sözcükler, duyduğunuz ilk andan itibaren dayanılmaz bulduğunuz ama buna rağmen kafanızdan atamadığınız bir melodi gibiydi.

"Ne kaybedersiniz ki?"

Alina o yumuşak sesi, sadist psikopatın içine umut tohumları serpmeye çalıştığı o fesat tonlamayı düşündü. Düşüncelere dalmış bir şekilde Bernau'nun Brunnen Caddesi köşesindeki trafik ışıklarına vardığı sırada aniden eş zamanlı şekilde bir sürü şey oldu. İlk önce cep telefonu titredi. Gelen mesajı okutmak için telefonu cebinden çıkaramadan güçlü bir el, kolunu kavradı. Adamın soluk alışları ağırdı, Alina kalın, kışlık bir paltoya sinmiş tütün kokusunu aldı ve onu isteği dışında caddeye çeken, kolundaki baskıyı hissetti.

Olamaz, yine mi, diye düşündü. Bu saçmalık bu kış başına ikinci kezdir geliyordu. Kaldırımda duruyor, yeşil ışık yanıyor ve yoldan geçen biri, bastonlu kör kadını çekiştirerek caddenin karşısına geçirmeyi üstüne vazife görüyordu.

Berlin bugüne kadar kayıtlara geçen en sert kışını yaşıyordu. Geceleri eksi yirmi dereceye düşen sıcaklıklar art arda dört ki-

şinin hayatına mal olmuştu. Şehir temizliği hizmetlerinin tuz stoku tükenmişti, ana arterler dahi tuzlanamıyordu; kaldırımlar haftalardır buz pateni pistleriyle yarışıyor, her yerde çamurlu kar tümsekleri bulunuyordu. İşe gitmek ölüm kalım savaşına dönüşmüş olduğundan Alina'nın, bir yardım eline temelde itirazı yoktu. Ama kaçırılmaya vardı.

Görme engelli çevresinde daha önce "kaçırılma olayına" maruz kalmamış hiç kimse yoktu. Az önce buzlanmış trafik adasında, sırt çantasında telefonunu ararken yardıma muhtaç bir izlenim vermiş olabilirdi. Ayrıca adam, Alina'nın oryantasyon programı sayesinde kötü hava koşullarında dahi başının çaresine bakabildiğini de bilmiyordu. Peki ama görebilen birine, onu bir hayvan gibi çekiştirebileceğini düşündürecek ne tür sinyaller gönderiyordu ki? Yalnızca bir defasında bir çocuk, Alina'ya nazikçe, kaybolup kaybolmadığını sormuştu. Bunun dışında ona yardım eden herkes onun sadece kör olmakla kalmayıp aynı zamanda aptal da olduğunu varsayıp sohbet edemeyeceğini düşünmüş olmalıydı.

"Buna gerek yok, teşekkür ederim." Alina onu kaygan kavşaktan azimle karşıya geçirmeye çalışan adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Talep dışı müdahalede bulunan yardımseverlerin bu gayretleri sonucunda kendilerini aslında hiç gitmek istemedikleri bir yerde bulan körlerin yaşadıkları yön karmaşası çoğu zaman daha da kötü bir hal alıyordu.

"Bunu tek başıma yapabilirim, teşekkür ederim."

Sakin itirazı korktuğu gibi hiçbir sonuç vermedi. Adam sessizliğini korudu, tutuşu daha da sertleşti ve böylece Alina'nın sadece iki seçeneği kaldı: Ya uyum sağlayıp yabancı adamın onu, mızmızlanan üç yaşındaki bir çocuk gibi buz ve donmuş mıcırla kaplı cadde boyunca çekiştirmesine izin verecekti ya da işler can sıkıcı bir hal alacaktı.

Alina ikincisinde karar kılıp bastonuyla ona vurdu. Adam anında kolunu bırakıp yüksek sesle inledi. Aslında daha çok ciyakladı. Erillikten uzak, ince tondan cıyaklaması Alina'nın, belirgin nefes sesleri ve ellerinin büyüklüğünü hesaba katınca en az yüz kilo ve yaklaşık bir metre doksan boyunda olduğunu tahmin ettiği bir adama hiç uymuyordu.

"Ah, çok üzgünüm," diye yalan söyledi Alina. Demek ki amaçladığı gibi bacak arasına vurmuştu.

Harika.

"Siktir, sana yardım edende kabahat!" Adamın sıcak nefesini yüzünde hissetti.

Görünüşe göre sesine yeniden kavuşmuştu.

Testislere vurmak mucizeler yaratabiliyormuş.

"Kör kaltak," dedi soluk soluğa, daha şimdiden bir metre uzaktan. Alina arkasından öpücük gönderip sesini en son duyduğu yöne doğru gülümsemeye devam etti. Yanında korna sesleri duymaya başlayınca kavşaktan uzaklaşmak için acele etti.

Fazla uzağa gidemedi. Aniden biriyle çarpıştı, tam adamın ona saldırmak için geri döndüğünü düşünmeye başlamıştı ki kulak memesindeki ılık nefesi hissetti. Ardından bir ses duydu. Bu sesi bir yerden tanıdığına emindi ama o anda kime ait olduğunu çözemediği gibi adamın ne söylemeye çalıştığını da anlayamadı.

"On üç. On. Yetmiş bir," diye fısıldadı adam.

Adam geldiği hızla tekrar ortadan kayboldu, Alina, adamın dilinin değdiği yerde, kulak memesindeki nemli sıcaklığı hissetmemiş olsaydı bu tuhaf olayı tamamen hayal ettiğini düşünürdü.

Ancak şimdi derinden sarsılmış bir halde, midesinde ürpertici bir hisle işlek kavşakta duruyor, kulağındaki uğultu, yanından hızla geçen arabaların korna seslerini dahi bastırıyordu.

8. Bölüm

Gözler ruha açılan penceredir derler. Saçma aşk romanlarının pek çoğunda yazıyor olsa da Alina bu klişeyi bayağı olduğu kadar yanlış da buluyordu. Ne yani, körlerin gözleri mat ve donuk olduğu için ruhları anlaşılmaz mı oluyordu?

Ruhu gösteren gerçek pencere, Alina bundan emindi ki ağlarken açılırdı. Tahminlerine göre yeryüzünde yaşayan insan sayısı kadar ağlama şekli vardı. İnlemek, hıçkırmak, soluksuz kalmak, bağırmak, yutkunmak, iç çekmek ve hırıldamak ve çaresiz bir bedenin nefes alırken dışa vurabileceği, tıpkı parmak izi gibi her birimizde farklı olan milyonlarca başka ses.

Oturma odasındaki kadın da Alina'nın daha önce hiç duymadığı bir şekilde ağlıyordu. Sessiz, uyuyan bir bebeğin bilinçsizce çıkardığı sesler gibi neredeyse belli belirsiz, sadece çok daha hüzünlü. Alina için bu sessiz iç çekişler, davetsiz misafirin feryat figan ağlamasından daha katlanılmazdı. Ama John onu uyarmıştı.

"*Fuck*[3], neden eve geldin? Bana öncesinde haber vermeni söyleyen bir mesaj yazmıştım. Yarım saat içinde bu kaçıktan kurtulmuş olurdum."

Alina kapıyı açar açmaz en iyi arkadaşı onu suçlamalara boğmuştu. Tipik John, hata yaptığında hep üste çıkardı.

---

3 (İng.) Siktir. (ç. n.)

"Kapıları karıştıran bir hasta olduğunu düşünüp onu içeri aldım, *shit.*"[4]

Alina Brunnen Caddesi'ndeki dubleks bir dairede yaşıyor ve alt katı muayenehane olarak kullanıyordu. John son zamanlarda biraz hasta olan TomTom'a bakmak için onun evinde kalmıştı. Ayrıca cezaevine köpek sokmak yasaktı, bu nedenle Alina canlı navigasyon sistemini evde bırakıp bastonuyla yetinmişti.

"Aklının pek yerinde olmadığını nereden bilecektim *baby.*"[5]

Fuck, Shit, Baby... John Almancayı kusursuz konuşmasına rağmen İngilizce ifadeler kullanmayı seviyordu, özellikle de sinirliyse. Sonuçta bir Amerikalıydı ve aslına uygun aksanı sayesinde, havalı görünmek isteyen ama her şeyi yanlış telaffuz eden Almanlar kadar özenti bir izlenim vermiyordu.

"Kadın benden ne istiyormuş ki?" diye sormuş ve yara izine üstünkörü bir öpücük kondurmuştu. Kurşun kalem uzunluğundaki yarık, bir nehir gibi John'un alnından aşağıya kıvrılıp sol gözünün sadece birkaç milim uzağından çene kemiğine kadar iniyordu; bir grup homofobiğin onu bir disko tuvaletinde neredeyse ölümüne dövdükten sonra bir bıçak yardımıyla yüzüne bıraktıkları hatıra.

"Hiçbir fikrim yok. *She's crying,*[6] hem de kapıyı açtığım andan beri."

"Nihayet cazibene kapılmayan biri."

John dünyanın en heteroseksüel erkeği gibi görünüyordu, dolayısıyla bu konunun yanılgıya ne kadar açık olduğunun en iyi örneğiydi. Alina onu anaokulundan beri tanıyordu ve uzun yıllardır süregelen arkadaşlıkları boyunca onu o kadar iyi tanımıştı

4 (İng.) Lanet olsun. (ç. n.)

5 (İng.) Bebeğim. (ç. n.)

6 (İng.) Ağlıyor. (ç. n.)

ki John'la bir aşk macerası yaşamanın hayalini kuran, görebilen arkadaşlarının tasvirlerine artık hiç ihtiyaç duymuyordu, evli olanlar da dâhil. *Hatta özellikle evli olanlar!*

Kendi evlerinde kocalarının kirli tabakları lavaboya koymamasına bile sinirlenirlerken John'un filtresiz sigarasını inşaat çizmelerinin tabanında söndürmesinde bir sorun görmüyorlardı. Alina'nın en iyi arkadaşı parfümlerden ve Barbra Streisand'den haz etmezdi, Eminem ya da *30 Seconds to Mars* dinlemeyi yeğlerdi. Ayrıca Christopher Street Day'den, her yıl yaz aylarında Berlin'de yapılan neşeli onur yürüyüşünden nefret ederdi. "Kendimizi panayır arabaları üstünde, kaçıklar gibi götü açık pantolonlar içinde sergilersek heterolar bizi nasıl ciddiye alacak?" diye yorumlardı televizyondaki geçit töreni görüntülerini.

Alina, karakteristik yüzünü, darmadağın saçlar ve kirli sakalla saklamak için büyük çaba sarf eden bu kaba saba gencin kadınlara neden bu kadar çekici geldiğiyle ilgili bir teoriye sahipti. Onu tehlikesiz buluyorlardı. John heyecan yaşamak için okunan, sıkılınca kapağını kapatıp kenara bırakabileceğiniz bir gerilim kitabı gibiydi. Birlikte birden fazla gece geçirilecek tipte bir erkek değildi. Kadınlar onunla korkusuzca bir motosiklete atlayıp geceyi göl kıyısında geçirir ve iki üç orgazmın ardından konu ertesi gün kapanmış olurdu. Sonrasında eve dönebilir ve kocalarını diş fırçalarken musluğu açık bırakmamaları konusunda uyarmayı sürdürebilirlerdi. *Olsaydı, olabilirdi, olurdu.* Yerine getirilmesi mümkün olmayan dilek kipleri çünkü John, belediye başkanından bile daha eşcinseldi. Alina bunu kendi tecrübelerinden biliyordu. Onu sadece bir kez kendisiyle yatmaya ikna edebilmiş ve kendini sevişmecilik "oynamak" için çıplak bir şekilde üst üste uzanan ilkokul öğrencileri gibi hissetmişti. Otuz saniye sonra her şey bir gülme kriziyle sona ermiş ve böylece konu bir daha açılmamak üzere kapanmıştı.

"Misafirin gerçekten hasta görünüyor," demişti John, Alina oturma odasına doğru ilerlerken, bu arada *hasta* kelimesini *heste* diye telaffuz etmişti. "Saçları saman gibi, senden bile daha ince, Gremlin gibi dişleri var. Bu yüzden yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sonra aniden ağlamaya başladı, kadın tamamen *crazy*."[7]

Bu beş dakika önceydi, o ana kadar kadının sesi koridordan dahi duyuluyordu. Alina karşısındaki kanepeye oturunca gözyaşları hâlâ kurumamış olsa da onlara eşlik eden sesler yoğunluğunu kaybetmişti.

"Kimsiniz?" diye sordu Alina ancak cevap alması biraz zaman aldı. Kadın burnunu en az onuncu kez sildikten sonra elindeki kağıt mendili buruşturup sonunda şöyle dedi:

"Adım Johanna Strom."

7 (İng.) Deli. (ç. n.)

9. Bölüm

Alina'nın tuhaf konuğunun konuşması, saniyeler önceki ağlaması kadar sessiz ve fısıltı şeklindeydi. "Strom[8], 'Tıpkı enerji gibi,' derdi kocam hep."

"Anlıyorum. Tanışıyor muyuz?"

"Hayır, sanmıyorum?"

Yabancı kadın sanki kendisi de bundan emin değilmiş gibi soru sorarcasına konuşmuştu. Alina, karşısında süklüm püklüm oturan kadının tüm varoluşunu sorguladığını hissetti. Reddedilme korkusu nedeniyle asla kararlı olamama durumu kadının içine işlemiş gibiydi.

Vay be, ne dâhiyane bir psikolojik tespit Alina. Yabancı bir kadın kanepende oturmuş ağlıyor ve sen de özgüven sorunu yaşadığını tahmin ediyorsun. Bu inanılmaz.

"Peki size nasıl yardım edebilirim?"

"Kızım, ben... bir saniye..."

Alina bir hışırtı duydu. Johanna Strom çantasını karıştırdı, bir süre sonraysa aradığı şeyi buldu.

"İşte, bunu daima cüzdanımda taşırım. Burada on dört yaşında, yani iki yıl öncesi. Fındık fareme çok genç yaşta sahip oldum, henüz lise bitirme sınavına hazırlanıyordum. İsmi Nicola

8 (Alm.) Elektrik. (ç. n.)

ve o..." Sözünü aniden yarıda kesen kadın, telaş içinde özür diledi. "Ah, çok üzgünüm, ne kadar aptalım."

"Sorun değil." Alina umursamaz bir el hareketi yaptı.

Bunu gerçekten dert etmiyordu. Kör birine bir fotoğraf göstermekten çok daha kötü şeyler vardı. Fikrini sormadan onu ışıklardan karşıya geçirmek mesela.

"Gerçekten aptalca," dedi kadın bir kez daha. Alina kadının neredeyse her cümleyi takıntılı bir biçimde tekrarladığının farkında olup olmadığını merak etti. Güvensizliğini vurgulayan başka bir davranış daha. Yanlış anlaşılmaktan hatta söylediklerinin hiç duyulmamasından korkuyordu.

"Sizin için sorun olmazsa fotoğrafı yine de burada bırakıyorum. Arkasında adresim yazıyor, hem belki bir şeyler yapabilir ve bana haber..."

"Kızınıza ne oldu?" diye sözünü kesti Alina.

Johanna Strom burnunu sildi, ardından kısık sesle şöyle dedi: "Kocam Christian ve ben, ayrı yaşıyoruz. Beni terk etti."

"Hımm."

"Bizim, nasıl desem, sorunlu bir evliliğimiz vardı. Sorunlu, evet. Sanırım en uygun tanımlama bu. En uygun tanımlama."

"Ben psikolog değilim." Alina, kadının düştüğü yanlışı artık anlıyor gibiydi. İnsanların fizyoterapiyi, psikoterapiyle karıştırması ilk kez olmuyordu.

"Ben spor kazalarını tedavi ediyorum; kas sıkışmaları, duruş bozuklukları gibi. Bunlar elbette ki ruh sağlığını da etkiliyor ancak benim tedavim manuel. Korkarım ki sizin başka türden bir desteğe ihtiyacınız var Bayan Strom."

"Bunu zaten biliyorum. Biliyorum." Kadın öksürüp boğazını temizledi. "Konu ben değilim."

Alina kapaklı saatini açıp kadrana dokundu: 13.29. Bir saat sonra ilk hastası gelecekti ve öncesinde biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Konu Nicola."

"Kızınız mı?"

"Evet. O gitti."

"Gitti derken, evden mi kaçtı?"

"Hayır. Hayır, onlar öyle olduğunu söylüyorlar. Öyle diyorlar. Ama yanılıyorlar."

"Kim 'onlar'?"

"Kocam. Polis. Herkes. Herkes."

Alina duraksadı. Aslında en mantıklısı kadından gitmesini istemekti. Ama sorunun ne olduğunu bilmeden ona ne yardım edebilir ne de başından savabilirdi. Üstüne üstlük yeniden burnunu silen kadının içler acısı bir hali vardı. Alina onu kapı dışarı etseydi kendini çok kötü hissederdi.

"Ciddi sorunlar vardı," dedi kadın. "Daha doğrusu, *benim* ciddi sorunlarım vardı. Sanırım hâlâ da öyle. Zaten bu yüzden tedavi görüyorum. Alkol bağımlılığım yüzünden. Kafanızı bunlarla şişirdiğim için üzgünüm. Ama yöneticimiz, demek istediğim, Sankt Pfarrenhopp'taki toplantı yöneticimiz bize bu konuda her zaman açık olmamızı söylüyor. Açık."

Anlaşıldı, demek mesele buymuş. Alkolik, diye düşündü Alina ama bu konuyla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamamıştı.

"Gerçi kocam bundan pek hoşlanmıyor. Şu açık olma meselesi, anlıyor musunuz? İtibarının zedelendiğini düşünüyor. İtibar, öyle deniyor, değil mi? Öyle mi deniyor?"

Alina omuz silkti.

"Christian bir avukat. İyi bir avukat. Çok iyi. Onu görseniz asla... Ah, özür dilerim. Bu çok utanç verici, demek istediğim,

görme konusu. Bu mümkün değil sonuçta. Çok üzgünüm, bu çok kabaydı, düşüncesizce konuştum, heyecanıma verin."

"Özür dilemenize gerek yok Bayan Strom. Size gerçekten yardımcı olmak isterim. Ama bunun için bana önce buraya neden geldiğinizi söylemelisiniz. Eğer bir aile danışmanına ihtiyacınız varsa, size iyi bir yer önerebilirim..."

"Hayır, hayır. Çok naziksiniz ama hayır. Bu noktayı çoktan aştık. Bir danışman ya da onun gibi bir şeye de ihtiyacım yok, gerçi aklımdan geçirmedim değil. Sonuçta Nicola'yı yanında götürdü ama avukat olduğuna göre bunu yaparak doğru bir karar vermiş olmalı. Bir avukat yasaları bilir, değil mi?"

"Muhtemelen."

Eli yeniden saatine gitti. 13.33.

"Nicola'yla yaşamak hiç kolay değildi. Benimle de öyle. Sık sık şahit oluyordu. Ataklarıma. Ataklar... uslu durmadığımda Christian hep öyle derdi. Ama kendisi daima kusursuzdu. Kızımıza karşı, en azından öyle olduğunu düşünüyorum."

Alina öne doğru eğildi. John ona bu hareketin, karşımızdaki kişiye huzursuz ve sabırsız olduğumuzun sinyalini verdiğini açıklamıştı. Eğer öyleyse, Johanna Strom bundan habersiz görünüyordu.

"Nicola babasını çok seviyor. Bana ise son zamanlarda selam bile vermiyor, yüzüme dahi bakmıyordu, yemekte de aynı şekilde, en sevdiği yemeği pişirmiş olsam bile. Hep av etli ravioli yerdi. Tanrım, ben ne diyorum? Elbette ravioli yiyor. Sonuçta hâlâ hayatta. Hâlâ hayatta."

Esrarengiz konuğu artık hiç nefes almadan konuşuyordu:

"Bir gün eve dönmedi. Christian'a avukatlık bürosunda ulaşamayınca okuldan beni aradılar. Ben oradaydım. O taşındı, bense ilk etapta evde kaldım. Ve ayıktım, şansıma. Ya da şanssızlığıma. Öyle denir mi, şanssızlığıma? Zaten önemsiz. Pek çok

şey önemsiz. Aslında her şey. Onun nerede olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyin önemi yok. Onun..."

"Şimdi, sizi doğru anladıysam kocanızla ayrıldıktan sonra kızınız evden kaçmış?" diye araya girdi Alina. "Bu çok üzücü ama size nasıl yardım edebileceğimi gerçekten..."

"Yok, yok. O kaçmadı. Babasıyla yaşamayı seviyordu. Evini ve oradaki özgürlüğü seviyordu. Çok daha büyük bir odası vardı, kız arkadaşları yatıya kalabiliyordu, babası ona karşı anlayışlıydı ve, ah... hayır. Bunu daha düzgün bir şekilde yeniden anlatmaya çalışacağım, özür dilerim. Aptalca, gerçekten aptalca davranıyorum. Zırvalayıp zamanınızı çalıyorum. Oysa söylemek istediklerim o kadar basit ki. Bakın, Nicola kaçmış olamaz. Cep telefonu olmadan olmaz. Telefonsuz asla bir yere gitmez, bunu biliyorum. Bunu polislere de söyledim ama bana inanmadılar. Hiç kimse bana inanmıyor."

"Neye inanmıyor?"

"Şu canavar meselesine."

"Canavar mı?" diye tekrarladı Alina, yan odada bulunan John'un duyabilmesi için yüksek sesle. TomTom'la birlikte edepli bir şekilde geri planda duruyordu ancak Alina sohbetin daha da karmaşık bir hal alıp desteğe ihtiyacı olması halinde hemen geleceğini biliyordu.

"Evet, bunu en başından biliyordum. Müdirenin beni arayıp şöyle dediği andan beri: *'Bayan Strom? Bayan Johanna Strom? Konu kızınızla ilgili.'* 'Kızınız' sözcüğünü vurgulayışından kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Ergenlikten kaynaklı herhangi bir asilikten daha kötü bir şey. Zaten asi bir yapısı yoktu. Daha çok inatçıydı. Evet, inatçı. Ama o kaçmadı. Ve artık elimde kanıtı var."

"Kanıt mı?"

"Sorunlarım var, bu doğru, kendimi öldürmek istedim, defalarca. Zaten bu yüzden akıl hastanesindeydim. Bunu açıkça

söylüyorum, sadece terapistin tavsiyesi üzerine değil. Saklayacak hiçbir şeyim yok, anlıyor musunuz? Yalan söylemediğimi buradan anlayabilirsiniz. O fotoğrafı gerçekten gördüm. Oradaydı, tek başına. Onu gördüm, kızımı. Çıplak bir şekilde yatağın üstünde yatıyordu ve o hali, şey, korku doluydu. Sizce bir anne, çocuğunun yüzünde korkuyu görmez... Ah, üzgünüm. Yine *görmek* dedim. İstemeden oldu."

Alina umursamaz bir el hareketi yaptı. Bir an önce sadede geldiği takdirde dilediği kadar görsel kavram kullanabileceğini söylemek geçti içinden. Ancak Johanna Strom'un önüne yaydığı, kopuk cümlelerden oluşan yapbozun gitgide ilginçleşmeye başladığını da itiraf etmeliydi. "Kızınızın bir fotoğrafını gördünüz yani?"

Acı çektiğini gösteren bir fotoğraf?

"Evet, evet. Üzerinde tarih de vardı, yirmi iki eylül. Sonradan sahte bir tarih de eklemiş olabilirler tabii ama neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bütün bunları neden polise değil de bana anlatıyorsunuz?"

"Üzgünüm. Çok üzgünüm. Zamanınızı çalmak istemedim. Sadece, yani şöyle, bir defasında sizin de böyle bir şey yaşadığınızı okudum, doğru mu? O zamanlar polise gittiğinizde size de hiç kimse inanmamıştı, yanılıyor muyum?"

Alina, kadının nereye varmak istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Gerçekten aptallık etmişsin John. Neden onu içeri aldın ki?

"Dinleyin Bayan Strom. Kabalık etmek istemem ama size yardım edemem." Alina'nın sabrı tükenmişti, konuşmalarının korktuğu yöne doğru ilerlemesini kesinlikle istemiyordu. Fakat bir sonraki cümlede korktuğu başına geldi.

"Hakkınızda çok şey okudum Bayan Gregoriev. Sizin şey yapabildiğiniz, yani, başkalarının yapamadığını yapabildiğiniz söyleniyor. Kayıp çocuklarla ilgili olan şey."

"Yanılıyorsunuz." Alina ayağa kalktı.

"Fakat gazeteler..."

"Onlar da yanılıyorlar."

"Ben düşünmüştüm ki, siz o ikizleri de, yani..."

Yüce Tanrım.

İki ay boyunca tüm muhabirlerden kaçmış, kapıya gelenlere evde olmadığını söyletmiş ve telefonda sürekli olarak aynı cümleyi tekrar etmişti: "Yorum yok." Rahatsız edilmeden hayatına devam edebilmek için adını, daha önce yaptığı gibi, değiştirmeyi bile düşünmüştü.

"Size bir tavsiyede bulunacağım Bayan Strom. Polise gidin."

"Oraya çoktan gittim zaten. Fakat onlar da Nicola'nın kaçtığını söylediler."

Kadın boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü.

"Ama ben öyle olduğuna inanmıyorum. Nicola on altı yaşında. Tamam, o yaştaki bütün çocuklar sorun çıkarır, özellikle de sorunlar yaşanıyorsa, yani evde demek istiyorum. Ancak o olabildiğince usluydu, en azından babasındayken. Christian şöyle dediğinde: 'Nicola gece yarısı evdesin,' her zaman beş dakika erken gelirdi. Hem erkeklerle de ilgisi yoktu, hâlâ bakire. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, bunları benimle hiç..."

"Peki polise şu fotoğrafı göstermediniz mi?" diye sözünü kesti Alina.

"Yapamadım."

"Nedenmiş o?"

"Yok oldu. Evet, evet. Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama gerçek bu. Polaroid bir fotoğraftı ama sahteydi. Özel bir işlemden geçirilmiş, bir çeşit hile ya da onun gibi bir şey. Bu

işlerden anlamıyorum. Teknolojiyle aram pek iyi değil, evde bu işlerle hep Christian ilgilenirdi. Resim kendiliğinden silindi, o gittikten sadece birkaç saniye sonra."

"O derken?"

Alina, Johanna Strom'a o meşum fotoğrafı nereden bulduğunu sormadığını ancak şimdi fark etti.

"Şu yaşlı adam, bana onu hastanenin bahçesinde verdi. Nazik biri gibi görünüyordu ama öyle değildi. Hasta falan da değildi, kötüydü. O bir canavardı, sonuçta fotoğrafta o da vardı. Fotoğrafta sadece gözlerinde o kıskaçlarla Nicola yoktu, o adam hemen yanında duruyordu, bağlı olduğu ameliyat yatağının yanında. Öyle mi deniyor? Ameliyat odasındaki yataklara ne deniyor? Ameliyat yatağı mı? Ah, Tanrım, kafamın pek yerinde olmadığını düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Özür dilerim," diye kaçamak bir cevap verdi Alina. "Gerçekten çok üzgünüm ama az sonra bir hastam gelecek."

Çıkan seslere bakılacak olursa Johanna Strom da kalkmaya hazırlanıyordu ama bu, Alina'yı ikna etmeye çalışmasına engel değildi.

"Kliniğin bahçesinde benimle konuştuğunda yüzünü tanımıyordum ki, hem nereden tanıyabilirdim, hastanede neredeyse hiç televizyon izlemedim. Gazete okumadım. Ama aylar sonra tutuklandığında onu fark ettim. Sevecen, bakımlı ve nazik. 'Bu o herif!' diye bağırıp ortak salondaki televizyonu işaret ettim. Herkes sadece güldü. Kimse parktaki adam ve fotoğraf hikâyesine inanmak istemedi. O korkunç fotoğrafa. Yaptıklarımın karşılığında bu cezayı hak ettiğimi söyledi. Ama ne suç işlediğimi dahi bilmiyorum. Bana o korkunç resmi gösterdikten sonra sinir krizi geçirdim. Bir kriz."

Alina'nın benliğini rahatsız edici bir önsezi kapladı. "Fotoğrafı size veren adam..."

Bir akıl hastanesinin bahçesinde. Yok olan bir fotoğraf.

"... Zarin Suker'dan mı bahsediyoruz?"

Alina'nın oturma odası bir süreliğine sessizliğe gömüldü. Eski binanın çatısından içeri bir yol bulan tek ses, Brunnen Caddesi üzerindeki trafiğin uğultusuydu, Johanna Strom'un verdiği cevap ise yeniden gözyaşlarına boğulmak oldu.

10. Bölüm

"Çok teşekkür ederim evladım."

Aynı tedavi odası, aynı ses. Bir tek az sonra yapacağı şeyi düşündüğünde hissettiği mide bulantısı farklıydı. Daha berbattı.

Alina on dakika önce hızla çıkardığı güneş gözlüğünü el yordamıyla bulup yeniden taktı.

Tuhaf bir biçimde yabancıların karşısına çıplak çıkmaktan rahatsız olmuyordu. Birinin donuk ve mahvolmuş gözlerini bu kadar yakından görmesini ise mahremine ciddi bir müdahale olarak algılıyordu. Suker başlangıçta cihazlarının olmamasından üzüntü duymuş, ardından tek kelime etmeyip gözlerini incelerken yalnızca sessizce mırıldanmıştı. İşi nihayet bittiğinde Alina kendini kirlenmiş hissediyor ve bir an önce duş almak istiyordu.

"Fikrinizi neden değiştirdiniz Alina?"

Suker bilmeden, Stoya'nın onu yaklaşık bir saat önce ofisinde ağırlarken sorduğu sorunun aynısını sordu. Elbette altıncı cinayet masasının amiri, tutuklu göz doktoru kadar kibirli ve ukala bir ses tonu kullanmamıştı. Alina hemen konuya gelmiş ve Stoya'nın sorusuna başka bir soruyla cevap vermişti: "Johanna Strom'un tanıklığı ne ölçüde güvenilir?"

"Strom?" Stoya herhangi bir dosya getirtme ihtiyacı hissetmemiş, bilgisayara göz atmaya ya da bir meslektaşını çağırmaya gerek duymamıştı. Kimden bahsedildiğini hemen anlamıştı.

"Aklınıza neden özellikle o geldi?"

"Kendisi dün beni ziyaret etti."

"Anlıyorum. Ona yardım etmenizi istiyor. Bunu o zavallı kadından hiç beklemezdim."

"Neyi?"

"Kendi başına bu tür bir girişimde bulunmasını. Bayan Strom ciddi anlamda depresif bir kadın, ayrıca bir alkolik ve bildiğim kadarıyla psikolojik tedavi görüyor, en azından bize geldiğinde öyleydi. Bir sinir krizi geçiriyordu ve neredeyse tüm sorgulama boyunca hüngür hüngür ağladı. Sorgusunu Scholl yapmıştı, sanırım, her neyse. Belli bir süre, yaklaşık iki hafta kadar, neredeyse her gün bize geliyordu; sonunda bizi hiçbir şey yapmamakla suçladı. Onu ciddiye almadığımızı söyledi. Ama bu doğru değildi, üstelik kocası bile bize tam olarak bunu yapmamızı ve evliliğini içerek bitiren, kafası karışmış bir ev kadınını dinlememememizi söylemişti."

"Eee?" diye sormuştu Alina kışkırtıcı bir şekilde.

"Eee ne?"

"Çocuğu aradınız mı?"

"Nicole ya da Nicola, adı her neyse! Elbette. Ama Suker'yla bağlantılı olarak değil. Basit bir kayıp vakasıydı."

Böyle vakalar ne zamandan beri basit, demek istedi Alina fakat bunun hiçbir yararı olmazdı. Bu yüzden şunu sordu: "Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Çocuk henüz on beş ya da on altı yaşındaydı, fazla genç. Suker'nın kurbanlarının hepsi reşit, çoğu otuzlu yaşlarda. Ayrıca olayın evveliyatı açıkça şunu söylüyordu: sarsılmış bir evlilik, evden giden bir baba, ergenlik çağında bir kız çocuğu. Çocuğunuz yok Alina ama denklemi biliyorsunuz, içinde yabancı yok. Tıpkı üç bilinmeyenli denklem gibi: Anne içki içer, baba eşyalarını toplar, çocuk kaçar. Bu en iyi ailelerin bile başına geliyor."

Stoya gürültülü bir şekilde masasından kalkmış ve konu şurken ofisinde dolanmıştı. Alina'nın imgelem dünyasında, bu sırada ellerini hareket ettiriyordu.

"Hadi ama Alina. Suker meselesinde bana yardım etmeniz için, ki bu zaten başlı başına bir delilik, size şu anda saçma sapan hikâyeler anlatabilirdim." Stoya'nın sesindeki iniş çıkışlar yalan söylediğini gösteriyordu. Hiç şüphesiz imkânsız olana inanıyordu. Daha doğrusu, o kadar çaresizdi ki buna inanmak istiyordu. Yargıç birkaç saat içinde Suker'nın tutuklama emrini kaldıracak ve delil yetersizliği nedeniyle bir canavarı serbest bırakacaktı.

"Muhtemelen hiçbir şey olmayacak ve onda herhangi bir şey görmeyecek, hissetmeyecek ya da sezmeyeceksiniz. Ama tam tersi olsa bile, bununla zavallı Bayan Strom'a yardım edemeyeceğiniz kesin. Kızı kaçtı, babasına sorabilirsiniz. Yanılmıyorsam ikisi arasında bir tartışma yaşanmış. Dosyaya tekrar göz atmam gerek ama bildiğim kadarıyla bir önceki akşam baba ile kız atışmışlar, ertesi gün ise kız ortadan kaybolmuş. Bana bir iyilik yapmak istiyorsanız hiç durmayın, buna sevinirim. Ama bunu başka sebeplerden ötürü yapın. Sizi bir yalanla motive etmek istemem."

Alina nihayetinde tam da öyle olup olmadığından şüpheliydi, Suker'ya bir yalan yüzünden geri dönüp dönmediğinden, üstelik yalanların en kötüsüydü: korkunç bir hatayı düzeltebileceğine dair kendine söylediği yalan.

"Bunu yapmanız karşılığında size ne teklif ettiler?" diye sordu göz doktoru, sanki düşüncelerini okumuş gibi. Suker herhangi bir talimata gerek kalmadan masaj yatağına gidip sesli bir şekilde üzerine uzandı. "Devlet sizi ne tür bir yemle yakaladı?"

Yem mi? Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bir bilsen, diye düşündü Alina ve adama karşı hissettiği direnç daha da büyüdü.

"Bu canavara terapi uygularsam, bana söz verdiğiniz şeyi artık alabilecek miyim?"

Bana ses kaydını verecek misiniz?

Komiser henüz cümlesini tamamlamadan Alina'yı onaylamıştı.

"Şu konuda baştan anlaşalım Bay Suker: Gözlerimi görmenize izin verdim, hepsi bu kadar. Şu andan itibaren sizinle herhangi bir konuda sohbet etmek istemiyorum."

"Teşhisimi duymak istemiyor musunuz? Gözlerinizi muayene etmek gerçekten çok aydınlatıcı bir deneyimdi."

Alina yanına geldi. "Hayır, teşekkür ederim, ilgilenmiyorum."

Elini minder kenarına yerleştirip ayakucuna gelene kadar ilerledi. Ardından sağ ayağındaki ayakkabıyı çıkardı.

"Size bir anlaşma teklif etsem bile mi? Bekleyin, hayır, lütfen bir şey söylemeyin, sadece beni dinleyin, olur mu? Sonuçta dinlemek, sohbet etmek değil."

Alina sinirli bir şekilde iç çekti, belli ki Suker bunu onay olarak kabul etmişti.

"Hakkımda bilmeniz gereken bir şey var Alina. Stoya'nın ne söylediğinin, basının ne yazdığının bir önemi yok: Gözlere âşığım. Reklam broşürlerinde karşımıza çıkan zümrüt renginde, parıldayan, çoğunlukla pırlanta ya da yıldızlara benzetilenlere değil. *Sağlıklı* ve *güzel* gibi sözcükler sadece *sıkıcı* demenin farklı bir yolu, sizce de öyle değil mi? Ben gerçek güzelliğin peşindeyim. Sıra dışı, eşsiz ve nadir olanın. Doğadaysa eşsiz olan her zaman bir anomali anlamına gelir, bunu hiç düşündünüz mü evladım?"

"Bitti mi?"

"Olağanüstü güzellikteki anormal gözlerinize baktığıma göre, artık ameliyat için uygun olduğunuza eminim. Kabul ederseniz Alina, yeniden görmek istiyorsanız, size yalnızca iki operasyonla görme yetinizi geri verebilirim. Üstelik size uçuk bir fatura çıkarmadan. Bunu sizin için ücretsiz yapacağım. Yapmanız gereken tek şey, hemen şimdi, burada size sözünü verdiğim şeyden vazgeçmeniz."

"Size masaj yapmamamı mı istiyorsunuz?"

Alina anlaşmayı kabul edip ona dokunmak zorunda kalmamayı ne çok isterdi. Ancak o zaman Stoya da anlaşmaya uymazdı ve Alina, gaz tankerinde Zorbach'ın başına son anda ne geldiğini asla öğrenemezdi.

Ve bir psikopata boşu boşuna içimi açmış olurdum.

"Teklif bu," diye fısıldadı Suker aniden.

"Teklif reddedildi. Lütfen yüzünüz duvara bakacak şekilde oturun. Dik oturun ve sırtınız bana dönük olsun."

Suker iç çekti. "Nasıl isterseniz madam."

Göz doktoru seslerden anlaşıldığı üzere talimatları yerine getirince Alina, Suker'ya görünmeden sol yumruğunu ağzına sokma imkânı buldu.

"Bu sizin kararınız. Sizi zorla mutlu edemem, değil mi evladım?"

Alina nefesini tuttu, bacağını geriye çekip hızla ileriye doğru savurdu. Bükülü ayak parmaklarının üst kısmı yatağın metal ayaklarına çarptı. Acı tüm bacağına işledi ve ona sonsuzmuş gibi gelen bir an boyunca başka hiçbir şey hissedemez oldu. Tüm bedenini dolaşmak isteyen bir basınç dalgası yaratan ayağındaki patlama onu bağırtacakken, ağzındaki el yalnızca boğuk bir inlemeye izin verdi. Alina'nın alnı ter içinde kaldı ve midesi bulandı. Sonra çalışmaya başladı.

II. Bölüm

Kamaşan gözler.

Her şey başlayıp bir yıldırım topu içeriden yuvarlanarak gözlerine çarptığında Alina'nın her defasında aklına ilk olarak bu mantıksız düşünce geliyordu. İçinde yaşadığı sonsuz karanlığı, parlak, göz kamaştırıcı bir ışıkla aydınlatan bir yıldırım.

Bu acı verici süreç çoğu zaman üç yaşında bir çocuk olarak, aynı yaşlardaki kız arkadaşıyla çamur harcıyla kumdan kale yapmak için raflarında tek kullanımlık boş bardaklar aradığı bir garajda başlayan bir çağrışım zincirini harekete geçirdi. California eyaletine bağlı bir ilçenin banliyösüne taşınalı henüz çok olmamıştı; babası kısa bir süre önce inşaat mühendisi olarak bir baraj projesinin başına geçmiş ve henüz hiç kimse garajı toparlayacak vakit bulamamıştı. Bu nedenle bir önceki ev sahibine ait olan ve küçük Alina'nın eklediği suyla birlikte yüksek sesle patlayan kalsiyum karbür dolu bardaklardan hiç kimsenin haberi yoktu.

Kamaşan gözler.

Alina, ışık yeniden, küçük bir çocukken kornea tabakasını bütünüyle yakan patlamayla aynı parlaklığa ulaşmadan, ellerini Suker'nın omuzlarından çekmesini söyleyen doğal içgüdüsünü baskıladı.

Terapiyi bitirmek için henüz çok erkendi. Henüz hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamıştı, üstelik akustik sanrılar her zaman ilk olarak belirmesine rağmen. Şayet belirirse.

Eskiden sadece belli kişilerde gerçekleştiğini sanıyordu. Negatif ve zararlı enerjiyle yüklü olan ve fiziksel temas sonucunda bunları ona aktaran kişilerde. Daha sonra, Zorbach'la yaptığı maceralı yolculuk sırasında yabancı birinin iç dünyasıyla bağlantı kurabilmesi için, ona dokunduğu sırada acı çekiyor olması gerektiğini öğrendi.

Az önce ayak parmaklarını sedyeye vurmasının nedeni buydu. Ancak şu anda ayağındaki yoğun sızı ve etrafını saran parlak ışıktan başka hiçbir şey görmüyor, duymuyor ya da hissetmiyordu. Bütün bu duygular kendini yaralamasıyla ilişkili olduğundan neredeyse rahatlamıştı.

Duyarlıyım ama deli değil.

Buna inanmayı ne çok isterdi. Eşyalarını toplamayı ve infaz memuruna bir işaret verip Stoya'ya üzgün olduğunu belirten bir omuz silkme hareketi eşliğinde hiçbir şey "görmediğini" söylemeyi nasıl da isterdi. Fakat dileği gerçekleşmedi. Çünkü içsel gözünün önündeki sis bulutu aniden açıldı ve aynı anda bir şey duydu...

Müzik mi duyuyorum?

Çalan hoş melodiyi daha en başından tanıdı:

Let me take you on a trip,
Around the world and back

Bu en sevdiği şarkılardan biriydi, buna rağmen o anda ne şarkının ne de grubun adını hatırlayabildi, gerçi ardından olanlar düşünülünce bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. İlk önce delikler belirdi. Görünmez eller, içsel gözünün önündeki ışık duvarını parçalayıp arkasında yer alan gölgeleri meydana çıkardı. Alina ellerinin, Suker'nın köprücük kemiğinden aşağıya inip omurgasına ilerleyişini artık hissetmiyordu. Aniden beliren

görüntüleri izlemekle fazlasıyla meşguldü. Tıpkı daha önce Göz Koleksiyoncusu'nda olduğu gibi şu anda da hastasının dünyasına geçiş yapıyor olmalıydı. Kendini ona yavaş yavaş açan ve tıpkı film banyosu yapılan bir fotoğraf gibi hatları gitgide daha çok belirginleşen bir dünyaya.

Bir duvar. Beyaz. Pütürlü bir yüzeyi var, eski kiler dolabım gibi kötü kaplanmış. Ve müzik duyuyorum. Gerçek, saf müzik, John öyle derdi, yaslandığım beyaz suntalam duvardan bile daha ucuz hoparlörlerden geliyor olsa da.

And you won't have to move,
You just sit still

Bir an için, şöminenin içinde köze dönmüş bir odun parçasının dağılışına benzer, uçuşan kırmızı kıvılcımlar gördü, ardından Alina etrafı daha net görebildi. Daha sonra, bunu sakin bir şekilde düşündüğünde, mantıklı ve gerçekçi aklı Suker'nın ruhuna girip dünyayı onun gözlerinden "gördüğüne" inanmayı reddedecekti.

Zorbach'ın ölümünden sonra gittiği bir psikiyatr, sanrı ve halüsinasyonlardan söz etmişti. Alina ise gündüz düşleri ve anımsama demeyi tercih ediyordu.

Anımsama.

Tıpkı rüyalarında olduğu gibi, zihnine kaydetmediği bir şeyi asla göremiyordu, görme yetisini henüz üç yaşındayken kaybettiği için de sadece geçen zamana rağmen hâlâ unutmadığı ya da tamamen kaybolmamış çok az görsel anıya sahipti. Hayatında hiç bir cep telefonu, bir yarışma programı ya da Eiffel Kulesi'ni görmemişti ancak şu an üzerinde dengede durmaya çalıştığı klozet için aynı şey geçerli değildi.

Bir tuvaletin üzerinde duruyor ve beyaz renkli, kaplama bir duvara yaslanıyorum. Hayır, yaslanmıyorum. Kendimi ışığa doğru çekiyorum. Ellerimle asılıp kendimi yukarı çekiyorum.

Alina yoğun bir şekilde gözlerini kırpıştırma ihtiyacı hissetti.

Her iki elim, duvarın üst kenarında duruyor, ayaklarım klozetin kenarından destek alıyor, gördüğüm şey...

Müzik sesi arttı ve aynı anda ayakları kayboldu...

...Hayır, benimkiler değil...

Bacaklar görüş açısından yok oldu. Onun yerine başka bir şey gördü... *Saçlar. Kızıla çalan sarı renkte, doğal kıvırcık saçlar.* Her zaman olduğu gibi bunlar... *annemin saçları. Lanet olsun.*

Neredeyse yirmi üç yılını kör olarak geçirmesinin ardından Alina'nın aklında sadece iki kişinin yüzü kalmıştı: babasının ve annesinin. Henüz ergenlik çağlarındayken ağabeyinin bir zamanlar nasıl göründüğünü az da olsa hatırlıyordu. Ancak zihnindeki görüntüsü zamanla silikleşmiş ve sonundaysa bütünüyle yok olmuştu, yağmur altında bırakılan mürekkep çizimleri gibi. Bu nedenle Alina'nın rüyalarında ya da anılarında karşılaştığı bütün insanların siması anne ile babasını andırıyordu. Bu yüzden duvarın üzerinden eğilip tepeden aşağıya, ikinci bir tuvalet kabinine bakınca annesinin kafasını gördü.

Bu umumi bir tuvalet olmalı. Suker, kadınlar tuvaletinde yan kabini gözetliyor.

Altında duran kadının, onu doğrularcasına tuvalet kağıdına uzandığını gördü.

Now let your mind do the walking,

And let my body do the talking

Şarkı, nakaratın başlamasına fırsat kalmadan aniden kesildi, Alina neredeyse sinirlenecekti ancak kadın beklenmedik bir şekilde başını yukarı kaldırıp ona baktı...

Bana mı? Hayır, Suker'ya.

...radyo sunucusunun şarkıyı gırtlaklayıp konuşmaya başlamasıyla hemen hemen aynı anda: *"Bugün şubatın on altısı, ve hey, korkarım vitesi küçültüp daha az kahve içmeliyim çünkü..."*

Sunucunun sözleri, şaşıran kadınınkiler tarafından bastırıldığından devamını anlayamadı. Anlaşılan Suker'nın eski hastalarından biriydi çünkü şöyle yalvarıyordu: "*Hayır, lütfen, tekrar olmaz...*"

Ardından ayağa kalktı.

Hayır. Yanlış. Ayağa kalkmıyor. Yukarı çekiliyor. Boynundaki tel ona başka seçenek bırakmıyor. Daha az önce elimde tuttuğum ve şimdi kurbanımın başına geçirdiğim ilmek daralıyor, bu yüzden kadın şimdi hırıltılar çıkartıyor ve her iki bacağıyla tepiniyor ama bir yandan da ağırlığını vermemeye çalışıyor çünkü bunu yaparsa boynunu kıracağımı biliyor. Bu yüzden bana tamamen teslim olmuş, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Annemin yumuşak, uysal ve korkudan kocaman olmuş gözlerinde, içlerinde yalnızca panik değil, o an için anlayamadığım bir tür kavrayış da var. Sonra Suker'nın sesini kendi ağzımdan duyuyorum ve artık, serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra kimin peşine düşeceğini biliyorum.

Sıradaki kurbanı, daha önce de kaçırdığı bir hastası olmalıydı çünkü Suker şöyle dedi:

"Beni hatırladın mı? Artık zamanı geldi. Başladığım şeyi bitirmek için sana geri döndüm."

Alina'nın illüzyonu artık dayanılmaz bir hal alana kadar, yaklaşık yirmi saniye daha sürdü.

12. Bölüm

Korkunç bir hastalık ve ömür boyu ızdıraba mahkûm olmasını istediği üç insan vardı. İlki, babasının mide kanserine koyduğu yanlış teşhis nedeniyle, onun bir yıl boyunca bitki çaylarıyla tedavi edilip kan kusmaya başladıktan kısa bir süre sonra ölümüne neden olan doktordu. İkincisi, gizlice evine girmiş ve uyuduğu sırada yatağına yatıp ona cinsel tacizde bulunmuştu. Üçüncüsüyse şu an bir mezarlıkta, soğukta yanında duruyordu.

"Stoya nerede?" diye sordu Alina.

"Savcılıkta acil bir işi vardı, bu yüzden beni gönderdi."

"Eh, o halde buraya kadar onca yolu boşuna geldiniz demektir. Sadece Stoya'yla konuşurum, köpeğiyle değil."

"Bu düşmanlık neden?" diye sordu Scholokowsky.

"Hımm, durun bir düşüneyim." Alina alnını buruşturdu. "En son görüştüğümüzde yakın bir arkadaşımın yüzünü kızgın bir ocağın üzerine bastırmaya çalıştığınızdan olabilir mi?"

Alina eldivenini sıyırıp sol avucunu sergiledi. Açık kırmızı renkli kabarıklıklarla kaplıydı, yaklaşık iki ay önceki o günden kendisine kalan bir hatıra. Şansına ne damarlar ne de kaslar zarar görmüştü, aksi halde şu anda mesleğini icra edemeyecek durumda olurdu.

"Stres altında verilen bir tepkiydi Alina. Bunun için üzgünüm."

"Üzgün müsünüz?"

Polis merkezinde herkesin "Scholle" diye çağırdığı Mike Scholokowsky için anlaşılan en başından beri tek bir şüpheli vardı: Alexander Zorbach. Scholle bundan o kadar emindi ki çocukların yerini öğrenmek için Zorbach'a kapalı bir hastane kantininde işkence yapmaya kalkışmıştı.

"Frank Lahmann'ı zaten sorgulamıştınız, sizi aptal. Onu serbest bıraktınız. Beceriksizliğiniz yüzünden Zorbach öldü, Göz Koleksiyoncusu ise hâlâ özgürce dolaşıyor. O koca götünüzle hâlâ nasıl merkezde pineklemenize izin verildiğini aklım hiç almıyor."

"Tanrım, bu kadar iyi anlaştığımız için nasıl mutluyum," diye güldü komiser. "Kin tutan biri olmanızdan korkmuştum."

Alina dondurucu rüzgâr nedeniyle elini ceketinin cebine soktu. Scholle'nin tam olarak neye benzediğini bilmiyor olmasına öfkelendi. Sadece Zorbach'tan Scholle'nin alışılagelmiş mağazalardan cüssesine uygun kıyafet bulmakta zorlandığını bilgisini edinmişti.

"Scholle, egzersiz programını bir anda değiştiren ama dövüş kilosunu artırmak için tıkınma alışkanlığından vazgeçmeyen, eski bir ağır sıklet boksörüne benziyor," demişti Zorbach ona bir keresinde.

"Takım elbise giydiğinde her zaman bir bar fedaisini andıran, şiddete eğilimli yapısı nedeniyle gerçekte zaten öyle olan tiplerden. Şişmanların koşulsuz şartsız yardımsever ve iyi niyetli olduğu klişesine inanmak isteyen insanlardan istifade ediyor. Sholle'nin şişman bir yüzü ve domuz gözleri yok, ayrıca konuşurken terlemiyor. Sahiden de pofuduk bir oyuncak ayıya benziyor. Yuvarlak bir kafa, kocaman bir göbek ve kıyafetlerini, içine fön makinesi tutulmuş gibi şişiren kol ve bacaklar."

Alina için bu tasvirler tıpkı Zorbach'ın, Scholle'yi Oburiks'e benzetmesi kadar anlamsızdı. Hiç boks maçı izlememiş, disko girişinde duran bir kapı fedaisi görmemiş ya da battaniye altında

el feneriyle bir çizgi roman okumamıştı. Alina'nın zihninde yer eden ve aslında Zorbach'ın kaçınmaya çalıştığı tek çağrışım, anaokulundan aşina olduğu bir oyuncak ayıydı.

"Hadi ama Alina. Çok soğuk, neredeyse idrar torbamdaki sidik donacak. Birbirimize iltifat etmeyi bitirdiğimize göre Suker'yla görüşmenizin işe yarayıp yaramadığını bilmek istiyorum."

Alina başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Bu benimle konuşmak istemediğiniz anlamına mı geliyor, işe yaramadığı anlamına mı?"

"İşe yaramadı."

"Küçücük bir ipucu bile mi yok?"

"Eh. Demek istediğim..." Alina eliyle alnına vurdu. "Ah, siz söyleyince hatırladım, sıradaki kurbanının telefon numarasını gördüm, bu önemli mi?"

"Çok komik."

Alina, Scholle'nin şu anda yüzünü inceleyip incelemediğini, eğer öyleyse ne göreceğini merak etti. Yalan söylemek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. John hep, park etmekten daha kötü yaptığı tek şeyin bu olduğunu söyleyip dalga geçerdi; Alina kızardığını hissetti. Tek umudu gökyüzünün bir mezarlık ziyaretine yaraşır şekilde olmasıydı: gri, kapalı, kasvetli. Belki Scholle karanlıkta kızardığını fark etmezdi.

Alina buraya daha önce bir kez gelmişti, yaklaşık beş hafta önceki cenaze törenine. Resmî bir davet almamıştı, hiç kimse almamıştı. Zaten kimden alacaktı ki? Göz Koleksiyoncusu, ailenin kökünü kazımıştı, Zorbach'ın kardeşi yoktu, babası ölmüştü, annesiyse kalp krizi geçirdiğinden beri sefalet içinde bir huzurevinde yaşıyordu. Buna rağmen tören gününde Marienfelde Mezarlığı, cenazeyi basından öğrenen insanlarla dolmuştu. Zorbach'ın çalıştığı gazete, birinci sayfanın tamamını ölüm ilanı olarak düzenlemişti. Alina, Scholle'nin buluşmak için özellikle

bu yeri seçmesindeki nedenin, ona duygusal bir darbe vurmak olduğunu biliyordu. Öyleyse Suker'ya uyguladığı terapinin karşılığında Stoya'nın ona ne vereceğinden de haberdardı.

"Lanet olsun! Bu durumda o kaçık serbest bırakılacak." Komiser iç çekti.

"Ah, hadi ama Scholle. Zamanında bana ezoterik bir deli olduğumu ve cadıların artık yakılmıyor olmasından üzüntü duyduğunuzu söylediniz. Şimdi Suker'ya yaptığım ziyaretten medet umduğunuza gerçekten inanmamı beklemiyorsunuz herhalde?"

"Yanılıyor muyum?" Alina, Scholle'nin bir sigara yaktığını duydu. "Hayır, bir tür medyum ya da benzeri bir şey olduğunuza inanmıyorum. Bu tür şeylerin şarlatanlık olduğunu düşünüyorum. Sizin yardımınızla yeni deliller elde edebileceğimiz düşüncesi, Heidi Klum'un beni bu akşam arayıp en yakın kız arkadaşıyla üçlü yapmak için ikna etmeye çalışması kadar olanaksız. Fakat anlamadığım bir nedenden ötürü Göz Koleksiyoncusu'nda işe yaradı bu. Oğlumla ilgili olanlardan sonra öğrendiğim bir şey var: İnsan en küçük ihtimale dahi tutunmalı yoksa sonrasında her şeyi denemediği için kendini ilelebet suçlar."

Scholle birkaç yıl önce oğlunu aramak için polislik görevine uzun bir süre ara vermişti. Dört yaşındaki Marcus Scholokowsky, Scholle'nin Rus asıllı karısı tarafından kaşla göz arasında kaçırılmıştı. Moskova ile Yaroslavl arasında bir yerde izlerini kaybettirmişlerdi. Scholle geç kalmıştı. Rusya'ya gittiğinde anne ile oğlu çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Scholle, Marcus'u bir daha hiç görememişti.

"Kötüleri kodese tıkmak istiyorum Alina. Bu kadar basit. Bunu başarmak için kuraldışı bir şeyler denemek konusundaysa en az Stoya kadar cesaretliyim."

"Mesela işkence."

"Evet, o da dâhil," diye itiraf etti Scholle, lafı hiç dolandırmadan. "Peki bunda yanlış olan ne? Size çok basit bir soru soracağım Alina. İki futbol takımını ele alalım. Takımlardan biri baştan ayağa silahlı olacak, hiçbir kurala uyma zorunluluğu olmayacak ve yaklaşan bütün oyuncuları dövebilecek, vurabilecek, hatta öldürebilecek. Buna karşılık diğer takım sürekli olarak hakem tarafından gözetim altında tutulacak, sahaya yalnızca spor kıyafetleriyle çıkabilecek ve faul yaptığında kırmızı kart alacak. Sizce hangi takım kazanır?"

"İyiler oyunu adil bir şekilde oynadıkları sürece kazanamaz mı?"

"Kesinlikle."

"Tam bir saçmalık. Yine de bana karşı bu kadar dürüst olduğunuz için teşekkür ederim. Bu sizden nefret etmemi kolaylaştırıyor."

Ve size yalan söylememi.

Hiç olmazsa gördüğü umumi tuvalet sayesinde Alina'nın elinde, Suker'nın serbest kalır kalmaz sıradaki kurbanına nerede saldıracağına dair muhtemel bir ipucu vardı. Üstelik radyodaki sunucu, göz doktorunun yeniden harekete geçeceği tarihi bile vermişti.

"Bugün şubatın on altısı, ve hey, korkarım vitesi biraz küçültüp..."

On altı şubat.

O halde sadece beş gün vardı ve Suker yarın serbest kalacaktı. Yine de polise bundan bahsetmek için çok erkendi.

Alina'nın düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Hapishane hastanesindeki muayenenin üzerinden sadece bir saat geçmişti ve eğer terapinin sonunda öğrendiği şey gerçekten doğruysa, bu bilgiyi başkasıyla paylaşmasının ne kadar doğru olduğu tartışılırdı. Bu açıdan bakıldığında Stoya, yardımcısını gönderdiği

için şanslı bile sayılabilirdi. Kendisi gelmiş olsaydı Alina yalan söylemekte daha da zorlanacaktı.

"Pekâlâ."

Scholle'nin, kalın eldivenler içindeki ellerini ritmik bir şekilde birbirine çarptığını duydu.

"En azından denediğiniz için yine de teşekkür ederim." Çıtırtılardan anlaşıldığı kadarıyla polis memuru çizmelerinin burnuyla, tüm mezarlık yollarına döşenen çakıl taşlarına basmıştı.

"Aklıma gelmişken, onu dışarı çıkarmışlar," dedi Scholle ve Alina'yı tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Efendim?"

"Zorbach'ın tabutunu. Dün gece bazı sokak serserileri onu açıp cesetten parçalar almış."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Elbette. Bu en sevdiğim şey. Eksi yüz derece soğukta bir mezarlıkta durup körleri kafaya almak."

Mezarlık arazisinin dışında bir yerlerde kendini korna sesleriyle belli eden bir hayat vardı ancak burada, Zorbach'ın mezarının hemen önünde Alina kendini başka bir gezegendeymiş gibi hissediyordu.

"Buna inanmıyorum."

"Siz göremiyorsunuz ama toprak hâlâ çok taze ve sökülen çiçeklerin yerine yenileri ekilmemiş."

"Ama neden? Bu delilik."

Scholle onaylar bir şekilde homurdandı. "Öyle de denebilir. İnsanüstü bir çaba göstermiş olmalılar. Lanet olası toprak tamamen donmuş."

Alina biraz uzaktan iki kişinin ayak seslerini işitti. Mezarlığın nispeten kuytuda kalan bir bölümünde olduklarını biliyordu, bir çalı ve birçok ağaç sayesinde diğer ziyaretçilerin bakışlarından

korunuyorlardı. Ayak sesleri uzaklaşıyor olmasına rağmen Alina yine de sesini alçalttı: "Neden? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Kim kadınlara tecavüz etmeden önce göz kapaklarını keser?" Scholle öfkeli bir şekilde yeniden çakıl taşlarına bastı. "Burası hastalıklı bir dünya Alina. Zaman zaman merak ettiğim tek şey, o dünyanın doktorları mı yoksa hastaları mı olduğumuz."

Alina soğuğun inşaat çizmelerinin tabanından yukarı doğru ilerleyişini hissetti ve buzlu zemine mümkün olduğunca az saldırı alanı bırakmak için topuklarının üzerinde durmaya başladı.

Scholle aniden kolunu yakalayıp elini ceketinin cebinden çıkardı.

"Nedir bu?"

Soğuk şimdi de sıcak avını bekleyen vahşi bir hayvan gibi çıplak parmaklarına saldırıyordu.

"Anlaşmanın karşılığı. Bana yardım edememiş olsanız da ortada verilmiş bir söz var."

Alina karşı çıktı: "Stoya bana bir ses kaydı verecekti. Bir kartvizit değil."

Zorbach akıllılık edip Frank Lahmann'la yaptığı telefon görüşmesi sırasında cep telefonunun kayıt özelliğini açmıştı. Göz Koleksiyoncusu'yla yaptığı son konuşma, daha doğrusu Zorbach'ın herhangi biriyle yaptığı son konuşma kelimesi kelimesine kaydedilmişti. İlk sözcüklerden kafasına sıkılan kurşuna kadar. Tüm halk ve basın gibi Alina'nın da kaydı bugüne kadar dinlemesine izin verilmemişti.

"Kaset sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?" diye sordu Scholle.

"Bunu anlayamazsınız."

"Neden bir kez olsun denemiyorsunuz? Göründüğüm kadar kalın kafalı biri değilim."

Alina, sanki yaptıkları konuşma hiçbir yere varmayacakmış gibi iç çekip başını salladı. Ardından kendini topladı ve sinir bozukluğunu elinden geldiğince sesine yansıtmamaya çalıştı:

"Julian'ın cesedi bulunamadı, değil mi?"

"Şu ana kadar hayır."

"Zorbach'la birlikte bulunduğunuz geminin yük bölümünde yok muydu?"

"Hayır. Ama diğer kurbanlar için de aynı şey geçerliydi. Göz Koleksiyoncusu onları her zaman başka bir yere götürüyordu."

"Evet, doğru. Ama kaç dakika geciktiniz?"

"Ültimatomun süresi yedi dakika önce dolmuştu."

"Sizce bir adamın, geminin içinden çıkıp güverteye koşması ve iskeleyi geçip limandaki arabasına ulaşması ne kadar zaman alır?"

"Ben nereden bileyim? Belki iki üç dakika."

"Peki kucağında ölü bir çocukla?"

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum Alina." Scholle, çizgi filmlerde olduğu gibi aydınlanan bir ampul sesini taklit etti. "Bu hesaplamaların hepsini zaten yaptık. Frank Lahmann, Julian'ı süre henüz bitmeden oradan götürmüş olmalı."

"Ya da gemiyi hiç terk etmedi."

"Her yeri aradık. İnanın bana. Ne Frank oradaydı ne de Julian'ı gemide öldürmüştü."

"Neye dayanarak bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Her şeyden önce ses kaydına."

"Bunu tahmin etmiştim. Onu tam da bu yüzden istiyorum."

Alina parkasının kapüşonunu alnını kapatacak şekilde aşağıya çekti. Kalın kuzu kürkü astarına ve siyah peruğuna rağmen, başını buzlu suya sokmuşçasına üşüyordu.

"Stoya'nın anlattıkları sizin için neden yeterli değil?" diye sordu Scholle. "Bunu kendi kulaklarınızla duymanız neyi değiştirecek?"

"İnsanlar ölen yakınlarını neden son bir kez görmek isterler?" diye karşılık verdi Alina. "Söylediğiniz şeye ancak ona kendim şahit olursam inanabilirim."

Ve *Zorbach'la ancak sesini son kez duyabilirsem vedalaşabilirim. Ama bu senin gibi bir pisliği ilgilendirmez.*

"Julian o gemide öldürülmedi, nokta. Bunda bu kadar inanılmaz olan nedir, anlamıyorum?" diye sordu Scholle.

"Bu, yazgımızı değiştirebileceğimiz anlamına gelirdi."

Alina, komiserin küçümseyici bir yorum yapacağını hissedip daha erken davrandı. "O dönemdeki son öngörülerimden birinde, Zorbach ikizleri kurtarmadan hemen önce, Julian'ın sonunu gördüm. Bir gemi gördüm. Bir yük ambarı gördüm, belki de Zorbach'ın bulunduğu ambardı. Ve Julian'ın boğulduğunu gördüm."

"Belli ki yanılmışsınız."

Alina keyifsiz bir şekilde güldü. "Öyle olması için neler vermezdim."

Çünkü o zaman Zorbach, kötünün zincirlerini kırmayı başarmış olurdu. O zaman yazgı diye bir şey olmazdı ve olayların gidişatını değiştirmek bizim elimizde olurdu. Ve eğer gerçekten öyleyse, sana hiçbir koşulda son öngörümden bahsetmemeliyim Scholle.

"Lütfen bana o kaseti verin," diye yeniden talepte bulundu Alina.

"İstediğiniz bir kaset değil, bir USB bellek. Ve onu alamayacaksınız, bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, anlamıyorum. Stoya'yla bir anlaşmam vardı."

"Öyle mi, var mıydı?" Scholle alaycı bir kahkaha attı. "Patronum belki biraz saf olabilir ama beni kandıramazsınız, tatlım. Benden bir şeyler sakladığınızı gerçekten anlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

Kahretsin. Alina yüzünün daha da asıldığını hissetti. Güvenlik kontrolü. *Nasıl bu kadar aptal olabilirim?* Terapi odasında konuşulan her sözcüğü kaydeden gizli mikrofonları unutmuştu. Suker'nın tedavisi sırasında uzun süreli bir sessizlik olmuştu. Gerçekten hiçbir şey hissetmediyse seansı neden yarıda kesmemişti?

"Bana her şeyi anlatmadınız, bu durumda ses dosyasını da alamayacaksınız, bu kadar basit."

Komiser gitmeye karar verince, çakıllar yeniden ağırlığının altında çıtırdamaya başladı.

"Bir dakika, nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi Alina arkasından.

"Sıcak bir yere."

"Peki bununla ne yapacağım?" Alina, Scholle'nin eline sıkıştırdığı kartviziti havada salladı.

"Bunu çözeceğinizden şüphem yok Alina."

Alina ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, tıpkı polis memurunun sesi gibi kendisinden uzaklaşan adımların çıkardığı çıtırtıları dinledi. "Hem de çok yakında, buna eminim."

13. Bölüm

Göl boyunca ormanın kenarında yürüyüş yapmak ona iyi gelmiş gibiydi. TomTom gece pek iyi uyumamıştı. Normalde Alina'nın yatağının yanındaki halının üzerinde yatardı ancak dün her zamanki yerini kaloriferin hemen altıyla değiştirmişti. Alina ateşli inleyişleri nedeniyle defalarca uyanmış, kuruyan burnuna dokunup ona büyük bir kâse su getirmişti ancak hayvan birkaç yudumdan fazlasını içmek istememişti. Sebebi lanet olası soğuktu. Sadece, yaşadıkları şehre artık "Berlingrad" ismini veren insanları değil, içinde hapsolan bütün canlıları da perişan ediyordu. Kuşlar; kalın kar tabakasının altında yem bulamıyor, balıklar; donmuş göllerin içinde ölüyor, hayvanları koruma derneği kedilerin evden çıkarılmamasını, köpeklerinse yalnızca ihtiyaç dâhilinde gezdirilmesini öneriyordu; an itibarıyla grip salgınının etkisinde olan tahmini on iki bin Berlinliden daha iyi bir rejenerasyona sahip olsalar da. Daha bu sabah mamasına neredeyse hiç dokunmayan TomTom şimdi, sanki adada gezinmek için sabırsızlanıyormuşçasına keyifle tasmasını çekiştiriyordu.

Schwanenwerder 7

Hepsi bu kadardı. Scholle'nin ona mezarlıkta verdiği kartvizitin ön yüzündeki baskı başka hiçbir bilgi içermiyordu. Ne bir isim ne posta kodu ne de orada kimin yaşadığını belirten başka bir bilgi vardı, gerçi *yerleşmek* hiç şüphesiz daha uygun

bir fiil olurdu. Alina dört yıldır Berlin'de yaşıyordu. Strandbad'ı arkalarında bıraktıkları andan beri başkentin en pahalı yerleşim bölgesinde bulunduklarını bilecek kadar uzun bir süre.

Yürüyüş yapmak için hoş olabilir ama kendimi huzurlu hissedeceğim bir yer olmadığı kesin.

Huzursuzluğu attığı her adımla birlikte artıyordu. Midesi guruldiyordu ancak bunu bu sabah kahvaltıda çok az şey yemiş olmasına bağlamadı. *Hava korkunç soğuk, ishal olacağım, üstelik nerede olduğumu bilmiyorum, lanet olsun, burada ne işim var benim?*

Alina'nın aksine TomTom, gezintilerinin varış noktasını biliyor gibiydi, en azından kendinden emin bir şekilde, hızla yol alıyor ve sadece ara sıra bir çukur ya da yolu kapatan bir dal nedeniyle Alina'yı uyarmak için duruyordu. Wannsee yolunun bir kaldırımı yoktu ve karşı yönden gelen arabalar tarafından daha iyi fark edilmek için sol taraftan ilerliyorlardı. Alina civardaki villaların çift araçlı garajlarında lüks arabaların olduğunu tahmin etse de şu ana kadar yanlarından hiç Mercedes, Porsche ya da Jeep geçmemişti.

Alina, Wannsee istasyonunda indiğinden beri kırk beş dakikadır yürüyorlardı. Bu kırk beş dakikanın en az kırk dört dakikasını aklından şüphe ederek geçirmişti.

Bir aynasız, ona gelecekten haber vermediğin için sinirlenip sana bir kartvizit veriyor. Normal bir insan sıcacık evinde kalırdı ama sen, aptal kör inek, illa ki merakının kurbanı olacaksın.

Schwanenwerder ile Zehlendorf topraklarını birleştiren küçük bir köprüden geçiyorlardı, Alina bunu değişen rüzgârdan anlıyordu. Ayrıca altındaki buz yığınının çıtırtısını duyuyordu. Şu andan sonra artık caddeden yürümek zorunda kalmayacak, onun yerine dar bir yürüme yolunu kullanabileceklerdi.

Adanın tamamında çok az sayıda ev numarası bulunuyordu ancak hiçbir arazi beş bin metrekareden aşağı olmadığından bir sonraki bahçe kapısına ulaşmak için her defasında bir futbol sahasının yarısı kadar yol yürümek zorunda kalıyorlardı. Böylece IPhone'unun GPS sinyali çalana kadar on dakika daha yürüdüler. Hedefe varmışlardı: Schwanenwerder 7, adresin arkasında yatan sır artık her neyse.

Elbette ki Alina bu meşakkatli yolculuktan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı ancak ne telefonla aradığı bilgi hattı ne de internetten yaptığı araştırmalar ona yardım edebilmişti. Schwanenwerder 7 buradaki evlerin çoğu gibi hiçbir rehberde kayıtlı değildi. Zenginlerin pek çok şeye para harcadığına şüphe yoktu ama isimlerinin yazılı olduğu kapı zili etiketleri bunlardan biri değildi. Alina tam bir gün boyunca kendiyle savaş vermiş ve nihayetinde bu sabah yola koyulmuştu.

Araziyi çevreleyen çitin sadece birkaç santim ilerisinde, toprağın içinde yer alan ince direği ve ona bağlı diyafonu bulması biraz zaman aldı.

Alina zili çaldı ve ona burada ne işi olduğunu sordukları takdirde söyleyeceklerini bir kez daha zihninde tekrarladı:

"Kulağa biraz tuhaf geldiğinin farkındayım ama adresinizi Başkomiser Mike Scholokowsky'den aldım. Anladığım kadarıyla bana bazı bilgiler verebilirmişsiniz."

"Evet, buyurun?"

Birileri evin, tahminlerine göre sonsuz olan koridorlarını aşana kadar birkaç dakika bekleyeceğini düşünen Alina, bu kadar çabuk karşılık alınca şaşırdı. Adamın sesi şaşırtıcı biçimde nazikti.

"Alina Gregoriev, ben..."

Kilit açıldı ve ana kapı aralandı. Ağır giriş kapısını açabilmek için onu her iki eliyle itmesi gerekti.

Pekâlâ, Scholle, görünüşe göre benimle kafa bulmamışsın, beni bekliyorlarmış, diye düşündü Alina, TomTom birkaç adım sonrasında aniden hırlayarak önüne geçmeden hemen önce ancak onu uyarmak için geç kalmıştı.

Alina yere serildi.

14. Bölüm

İki kişiydiler, ikisi de tek kelime etmedi. Alina'yı düşürmek için aynı anda yaptıkları hamleler, midesine bir yumruk indirmek, sonuna kadar açılan ağzına bir şey tıkayıp başına kumaş bir çuval geçirmek, çok seriydi ve önceden çalışılmış bir koreografi izlenimi veriyordu. Alina kol ve bacaklarından havaya kaldırıldığında yapay bir hafiflik hissetti. Aslında daha o anda paniğe kapılması gerekirdi. Hiç olmazsa çıtırdayarak el bileklerini saran koli bandının sesini duyduğunda; o da olmadı, bir sürgülü kapının açılırken çıkardığı sürtünme sesini duyup bir minibüsün arka koltuğuna fırlatıldığında. Bütün bunlar dört saniyeden az sürmüştü, içinde bulunduğu durumu ancak belli bir süre sonra idrak etmesi muhtemelen bu yüzdendi.

Korkum peşimden gelmiyor, diye düşündü ve tek endişesinin, önce deli gibi havlayan, ardından boğuk bir şekilde uğuldayan TomTom olduğunu fark etti. *Korkumdan hızla uzaklaşıyoruz.*

Harekete geçen minibüs, eğimden anlaşıldığı üzere hızla yokuş aşağı ilerliyordu. Alina'nın arazinin boyutu hakkında hiçbir fikri yoktu ama anlaşılan o ki üzerine bir yarış pisti yapmaya yetecek kadar büyüktü. Her an Wannsee'nin sularını boylamayı bekliyordu ki sürüş sesleri değişmeye ve aynı zamanda daha gürültülü ve boğuk çıkmaya başladı, bu da bir tünele girdikleri anlamına geliyordu.

Yolculuk tıpkı başladığı gibi aniden sona erdi. Onu kaçıran adamlardan biri bacaklarının üstünde oturuyor olmasaydı, sürücü frene bastığında öne fırlamış olurdu.

Sürgülü kapı hızla açıldı ve ürkütücü koreografinin ikinci bölümü başladı. Bu defa adamlardan bir tanesi onu sırtına aldı. Diğeri sol eldivenini çekip çıkardı ve avuç içini soğuk, cam benzeri bir yüzeye bastırdı. Alina terlemeye başladı ama hâlâ korku yüzünden değil, sıcaklık aniden kırk derece yükseldiği için. Zihninde ısıtmalı bir garajın görüntüsü canlandı ama onu kaçıranların ayakkabılarına ait deri tabanların yankısını duyunca ilk izlenimini değiştirdi. Garaj fazla küçüktü. Bir uçak hangarında olmalıydı.

"Ne yapıyorsunuz? Kimsiniz siz pislikler?" diye bağırmak istedi fakat ağzındaki tıkaç, sözcüklerini anlaşılmaz bir inlemeye dönüştürdü. Onu sıkıca bağlanmış bir halı gibi duvarın önüne bırakmışlardı, Alina adamlardan birinin cep telefonunu, anahtarlarını, cüzdanını, kemerini ve paketin içindeki çakmakla birlikte sigarasını aldığını hissetti.

Kalp atışları hızlandı. Korku onu henüz yakalayamamış ancak çok yaklaşmıştı.

Bir süreliğine hiçbir şey olmadı, sonra aniden bir sinyal sesi duyuldu ve biraz uzakta yeniden bir sürgülü kapı açıldı. Alina birinin piyano çaldığını duydu ve hangisinin daha tedirgin edici olduğunu bilemedi: başı önde, klasik müzik çalan bir asansöre taşınması mı yoksa onu deminden beri omuzlayıp taşıyan kaslı herifin bir kadın olduğunu öğrenmesi mi?

"Biraz vaktiniz var mı?" diye sordu onu kaçıran kadın, Alina, herhangi bir cevap duyamayınca kaslı kadının telefonla görüştüğünü tahmin etti. An itibarıyla bundan başka çıkarımda bulunabilecek durumda değildi. Korkusu sonunda yarışı ka-

zanmış ve son saniyede, kapanan asansör kapılarından içeri sızmayı başarmıştı.

"Mükemmel." Kadın rahatlamış bir şekilde kahkaha attı. "Evet, zamanı geldi."

Zamanı gelen ne? Neredeyim ben? Ne istiyorsunuz benden?

"Uzun zamandır beklediğiniz konuk nihayet geldi."

15. Bölüm

"Bu tatsız karşılama için özür dilerim Bayan Gregoriev."

"Ah, ne demek, lafı bile olmaz. Ara sıra kendimi dövdürtüp kaçırtmaktan çok hoşlanırım."

Alina, koli bandının bileklerinde bıraktığı kalıntıları çıkarmak için tenini ovaladı. Hâlâ nefes almakta biraz zorlanıyordu ama en azından ellerindeki bağları çözmüş ve içinde neredeyse boğulmak üzere olduğu çuvalı başından çıkarmışlardı. Ayrıca Çinli bir haltercinin gücüne sahip olan o kadın tarafından bu odaya getirildiğinden beri ağzında tıkaç olmadan konuşmasına da izin veriliyordu.

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm, polis memurları hiç şüphesiz aşırı tepki verdiler," dedi yabancı adam, sesine hiç uymayan sıcakkanlı bir tınıyla.

"Polis mi? Az öncekiler polis miydi?" Alina inanmaz bir kahkaha atıp oturduğu deri koltukta öne doğru eğildi. "Peki siz kimsiniz? Cumhurbaşkanı mı?"

"İsmim Dr. Martin Roth."

Roth mu? Uzaklardaki bir sinir yolunda bir uyarı ışığı yandı ancak Alina bu ismin yer aldığı dosyayı hangi çekmeceye kaldırdığını bir türlü bulamadı.

"İsmimi belki daha önce Zarin Suker'yla bağlantılı olarak duymuşsunuzdur," diye hatırlamasına yardımcı oldu adam.

Şu bilirkişi raporu, doğru.

"Stoya sizden bahsetmişti. Siz, tanık Tamara Schier'yı muayene eden psikiyatrist bozuntususunuz, doğru mu?"

Onu kaçıranlardan hiç olmazsa bir tanesinin kimliğini öğrenince, Alina'nın içinden ayağa fırlayıp adamın yüzüne bir tokat atmak geldi.

"Aynen öyle. Savcılık, kadının ruh sağlığının gözden geçirilip bir bilirkişi raporu hazırlanmasını talep etti."

"Aman ne güzel. Kendi ruh sağlığınıza da baktırsanız hiç fena olmaz. Lanet olsun, beni nereye getirdiniz?"

"Bay Stoya bunu size söylemedi mi?"

Alina öfkeyle ellerini çırptı. "Hayır. Pek muhterem, sevgili Bay Stoya'ya iki gündür ulaşamıyorum. Onun yerine yardımcısı Mike Scholokowsky bana bir kartvizit verip gerisini nasılsa çözeceğimi söyledi. Bu durumda ya hepiniz biraz hastalıklı bir espri anlayışına sahipsiniz ya da avukatımı çağırmadan önce bana hemen şimdi akıl almaz bir şeyler söyleyeceksiniz."

Alina yükünden kurtulan bir döner koltuğun sesini duydu. Anlaşılan doktor ayağa kalkmıştı.

"Öfkenizi anlayabiliyorum."

"Gerçekten mi? Vay canına, işinizde gerçekten iyisiniz. Bir psikiyatristin, sadece ağzını tıkadıkları için sinirlenen kör bir kadını anlayabileceğini doğrusu hiç düşünmezdim."

Roth, Alina'nm son yarım saat içinde algılamaya çalıştığı tüm o saçmalıklardan sonra zihninde canlandıramadığı odanın içinde birkaç adım attı.

Alina zihninde tek başına, hiçliğin ortasında, şu ana kadar havada uçuyormuş gibi hissettiği geniş bir deri koltuğun üzerinde oturuyordu. Fakat şimdi, Roth'un ayaklarının altında çatırdayan döşemeleri duyunca, bu algısını düzeltti.

"Beni sakın yanlış anlamayın, şiddet kullanımını kesinlikle tasvip etmiyorum. Ancak polis memurları durumdan emin olmak zorundaydı."

"Ne gibi?"

"Sizin gerçekten Alina Gregoriev olduğunuzdan. Fark etmediğinizden eminim ama tren garından beri takip ediliyorsunuz. Sizi gözetleyen kişi en elverişsiz yollarda bile hareketlerinizin ne kadar özgüvenli olduğunu fark etti."

"Beni gözetleyen kişi mi?" Alina istem dışı gözlerini kırpıştırdı. *İşler gittikçe daha inanılmaz bir hal alıyor.*

"Evet. Kör taklidi yapıyor olabileceğiniz konusunda şüpheye düşmüş. Bunun yanı sıra girişteki güvenlik kameraları, hedefinizden emin bir şekilde tam 7 numaralı evin önünde durduğunuzu gösteriyordu. Nihayetinde ekip amiri görüntüyü yakınlaştırınca peruk taktığınızı fark etmiş. Çok üzgünüm ama elimizdekileri riske atamazdık, dolayısıyla etrafa göz gezdirmek isteyen bir casus olmadığınızdan emin olmamız gerekiyordu. Bu yüzden kimliğinize el konuldu ve parmak izleriniz kontrolden geçirildi."

"Bir saniye..." Alina elinin, cam bir yüzeye bastırılışını hatırladı. "Benimle kafa mı buluyorsunuz yoksa engellilere özel gizli kamera programında falan mıyım? Telefonumun GPS özelliği var ve beni yönlendirmek için eğitilmiş bir rehber köpekle dolaşıyorum. Konusu açılmışken..." Alina ürperdi. "Ona ne yaptınız? TomTom nerede?"

"Merak etmeyin, hiç durmadan hırlayıp dişlerini gösteriyor ama onun dışında gayet iyi. Yakalama çengeli sayesinde kolayca yakalandı. Şimdi bağlı bir şekilde ön taraftaki ana binada sizi bekliyor."

"Onu bana getirin, hemen!"

Bu mümkün değil. Binanın klinik olarak kullanılan bölümüne köpeklerin girmesi yasak."

"Klinik? Ben bir hastanede miyim?"

"Bir anlamda evet ama sıradan bir hastanede değil."

Alina alaycı bir kahkaha attı. "Öyle mi? Herhalde kimsenin kendi isteğiyle gitmek istemeyeceği türden, demek istiyorsunuz sanırım."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Roth onun alaycı yorumuna ve Alina'nın öfkesi birdenbire kayboldu. Belki de nedeni, Alina'nın tüm kışkırtmalarına rağmen psikiyatrın ses tonundaki sakinliğin hiç bozulmamasıydı. Adam bir paratoner görevi görmüş ve Alina ilk öfke patlamasını atlatınca mantıklı düşünme yetisini yavaş yavaş geri kazanmaya başlamıştı.

Gözetleyici - Güvenlik kameraları - Başa geçirilen bir çuval - Casus korkusu - Stoya - Scholle - Roth - Suker.

Bu zinciri birbirine bağlayan unsur...

"Bir dakika..." Alina koltuktan yavaşça kalktı. "Tanık aslında kaybolmadı."

"Anlamadım?"

"Tamara Schlier, Suker davasının baş tanığı ortadan kaybolmadı. O burada."

Alina, Roth'un onu tahminince başıyla onayladığı sessizlik anını değerlendirdi.

"Klinik bir gizlenme yeri. Tamara'yı Suker'dan korumak için onu buraya getirdiniz."

Arazi bu yüzden bu kadar korunaklı. Beklenmeyen ziyaretçilerden bu yüzden bu kadar tedirgin oluyorlar.

"Schwanenwerder 7 numara, sadece çok az kişinin bildiği bir yüksek güvenlik birimi," diye doğruladı Roth, Alina'nın tahminini. "İki metre yüksekliğindeki çitin ardını görebilmek dışarıdan neredeyse imkansız, birileri bunu başarsa bile yalnızca gösterişli bir villa izlenimi veren ana binayı görebilir. Aslında

bir zamanlar gerçekten de öyleydi. Bahsi geçen binada Larenz ailesi ikamet ediyordu."

"Hiç duymadım."

"Zaten bir önemi de yok. Ön bina yalnızca kamuflaj görevi görüyor. Tesisin kalbi görünmeyecek şekilde, villanın metrelerce aşağısında, Wannsee kıyısında yer alıyor. Gölden bakıldığında kayıkhanelerden ve aynalı camla çevrili bir ön cepheden başka bir şey görünmüyor. Kurban ve tanık koruması için kullanılan güvenli dairelerin büyük bir çoğunluğu yer altında bulunuyor, kliniğin şu anda bulunduğumuz bu bölümü de öyle."

"Burası Tamara Schlier'yı tedavi ettiğiniz yer."

"Evet, aynı zamanda öyle."

"Anlamıyorum, bu durumda tanığınız var. Buna rağmen Suker'nın gitmesine neden izin verdiniz?"

"Çünkü bu trajik vakada Bayan Schlier'nın işe yarar bir ifade verebilecek duruma gelebileceği konusunda pek umutlu değiliz ama ben diyorum ki..."

"Sizin ne istediğiniz zerre kadar umurumda değil doktor."

Alina meydan okurcasına kot pantolonunun boş ceplerini ters yüz etti.

"Cep telefonumu ve sigaralarımı geri istiyorum ve burada ne işim olduğuna dair bir açıklama."

"Bu biraz karmaşık."

"Buna hemen inanırım." Alina ellerini göğsünde birleştirdi. "En iyisi, en başından başlamanız."

"Hayır," dedi Roth. "En iyisi, bunu size göstermem."

16. Bölüm

Boya ve toz kokan uzun bir koridorda ilerlediler, Roth yeni boyanmış duvarlara fazla yaklaşmaması konusunda Alina'yı uyardı. Keskin tiner kokusu ve etrafında çok az ses olması, yabancısı olduğu bu çevreyi analiz etmesini neredeyse olanaksız hale getiriyordu. Alina koridorun yüksekliğini bilmediği gibi yan duvarların mesafesini de tahmin edemiyordu. İçsel gözünün önünde, muşamba kaplı zemini ve duvarlarında ahşap şeritler olan tipik bir klinik koridorunun görüntüsü belirdi. Roth onu bir masa, kenarda duran bir hasta sedyesi ya da karşı yönden gelen ve konuşmadan sadece başıyla selam verdiği insanlar konusunda uyarmak için ara sıra nazik bir şekilde Alina'nın koluna dokunuyordu. Roth ona yapı kompleksinin mimari temelleri hakkında bilgi verdi. Binanın en büyük bölümü yer altına, yamacın içine inşa edilmişti, sadece küçük bir kısmı toprağı aşıp göle doğru uzanıyordu.

Doktor ona yer altındaki bölümden ayrıldıklarını söyledikten sonra hiç konuşmadan ilerlemeyi sürdürdü, bu da Alina'ya düşüncelerini toparlama fırsatı sağladı.

Lanet olası, neyin içine düştüm ben yine?

Bu sabah Scholle'nin tuhaf direktifini neden ciddiye alıp Schwanenwerder'ya gitmek istediğini John'a bile açıklamakta zorlanmıştı.

O polis götün teki olabilir ama sadist değil, anlıyor musun? En azından hiç kimseye sebepsiz yere işkence etmiyor. Scholle beni oraya gönderdiğine göre bir beklentisi olmalı. Ama ne olduğunu bilmiyorum...

Görünüşe göre artık biliyordu. Davanın baş tanığı aklını yitirmişti ve Schwanenwerder'da psikiyatrik koruma altında tutuluyordu.

Ama bunun benimle ne alakası var? Alina kendi düşünceleri tarafından frenlenip aniden durdu.

Benden ciddi ciddi şey yapmamı...

"Bir dakika doktor bey. Burada hiç kimseye terapi uygulamayacağım."

Elbette, mesele buydu. Stoya ya da Scholle ondan yeteneğini bir başka hasta üzerinde tatbik etmesini doğrudan talep etseydi, onlara orta parmağını gösterip bunu reddederdi. Oysa şimdi kendi merakının kurbanı olmuştu.

"Terapi mi?"

Alina kendisi gibi duraklayan Roth'un, anaokulunda neler olduğunu anlatmak istediğinde ona soran gözlerle bakan annesinin yüz ifadesine benzer şekilde baktığına yemin edebilirdi. Alina'nın aile hatıraları albümüne kaydettiği çok fazla düşünsel fotoğrafı yoktu, büyük bir çoğunluğu tıpkı ağabeyi Ivan'ın yüzü gibi yıllar içerisinde sararıp solmuştu. Ancak önlüğünü katlayıp onu dikkatle dinleyen annesinin mimikleri sonsuza dek sakladığı hazineleri arasında yer alıyordu.

"'Terapiyle neyi kastediyorsunuz?" diye sordu psikiyatr.

"Yani, burada olma sebebim şey değil mi?.." Alina umursamaz bir el hareketi yaptı. "Unutun gitsin!"

"Ah, anlıyorum, elbette. Siz bir fizyoterapistsiniz. Hatta gazeteler doğaüstü güçlerinizin olduğunu bile yazıyor."

"Gazeteler pek çok şey yazıyor."

"Gerçekten öyle ama hayır, edindiğiniz ya da doğuştan sahip olduğunuz becerileriniz için çağırmadım."

Yeniden harekete geçtiler, Alina asansördeki vücut geliştirici kadının sözlerini hatırladı:

"Uzun zamandır beklediğiniz konuk nihayet geldi."

"Bildiğim kadarıyla beni siz çağırmadınız. Kaçığın teki bana bir kartvizit verdi, başka iki kaçık da beni kaçırdı."

"Bu sizin bakış açınız Bayan Gregoriev."

"Öyle mi? Peki sizinki nasıl?"

Alina, Roth'un boyalı bölümü, badana kokusu kaybolduğu için daha eski olduğunu tahmin ettiği binanın başka bir kanadıyla birleştiren kapıyı ona tutabilmek için birden fazla kilidi açtığını duydu.

"Dört hafta önce Bay Stoya'dan yardımınızı rica etmiştim ancak bunun için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu. Fikrini değiştirmesine çok sevindim."

"Hangi konuda yardım?"

"Çoklu kişilik bölünmesi hakkında ne biliyorsunuz Bayan Gregoriev?"

Yollarını ayıracakları o noktayı önceden görüp veda anını ertelemek isteyen insanların yaptığı gibi adımlarını yavaşlattılar. Galiba radyoloji bölümüne gelmişlerdi. Gitgide yaklaştıkları arka odalardan birinde, şu anda faaliyet halinde olan elektronik bir cihaz yer alıyor olmalıydı. Alina manyetik rezonanslı bir tomografi cihazı olduğunu tahmin ediyordu, gerçi çıkan uğultu ve cızırtılar kendi muayenelerinden alışık olduğundan biraz daha tiz geliyordu.

"*Kimlik* filmini izledim," diye cevapladı Roth'un sorusunu.

"İzlemek mi?"

"Evet ama sırf rol yaptığımı düşündüğünüz için kafama yeniden bir başlık geçirmeden önce, sizi rahatlatabilirim: Pek

çok kör, sinemaya gider. Diyalog ağırlıklı filmler, doğa belgesellerinden çok daha eğlenceli oluyor, bunu kabul ediyorum."

"Yine bir şey öğrendim," diye teşekkür etti Roth ve bir servis arabasına çarpmaması için Alina'dan bir adım sola geçmesini rica etti. Kokuya bakılacak olursa bir mutfaktan geçiyorlardı, Alina'nın midesi guruldadı.

Acıkmıştı, çişi gelmişti ve sigara içmek istiyordu. Mümkünse hepsini aynı anda istiyordu. Ölüme yakın hissettiği stresli olayların ardından, yeniden canlandırma müdahalesi için yalvaran bedeninin tepkilerini artık tanıyordu: en etkili çözümlerin başında yemek, yasal uyuşturucular ya da seks geliyordu, gerçi sonuncusu, öncelikler listesinde ilk sıradan daha alt sıralara kaymıştı. Eskiden ilgisini çeken herkesle yatmak ona çok doğal geliyordu. Kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı olması fark etmiyordu. İnsanlarla ilgili zihninde bir resim oluşturabilmek için tercih ettiği yaklaşım biçimi buydu. Fakat Göz Koleksiyoncusu olayından sonra her şey değişmişti. Çok az tanıdığı ama ölümüyle birlikte sanki ruhundan bir parça koparılmış gibi her gün özlediği bir arkadaşını kaybetmişti. Görünen o ki duygularını gösterme yetisi de Zorbach'la birlikte toprağa gömülmüştü. Ölümünden bu yana hiç ağlamamıştı. Ne mezarının başında ne de cenazeyi takip eden günlerde. Ve o günden beri fiziksel temastan hazzetmiyor, ne biriyle yatmak ne de ağır suçlulara ya da aklını yitiren tanıklara Shiatsu masajı yapmak istiyordu.

Durdular ve Roth elini nazik bir şekilde Alina'nın omzuna koydu. "Çoklu kişilik bozukluğu konusundaki bilginiz bir Hollywood senaristininkini aşmıyorsa, korkarım ki Bayan Gregoriev, bu kapının arkasında olan şey sizde şok etkisi yaratacak."

17. Bölüm

Alina soluğunu devre dışı bıraktığında daha iyi duyabildiği için nefesini tuttu ve odanın içindeki gürültü kaynağıyla ilgili ilk tespitini düzeltmek zorunda kaldı. Kapının arkasındaki kesinlikle büyük bir teknolojik cihaz değildi hele ki manyetik rezonanslı bir tomografi cihazı hiç değildi çünkü sesler fazla tekdüzeydi.

"Kulağa sanki içeride birileri radyosunu doğru şekilde ayarlamamış gibi geliyor," diye tahmin yürüttü Alina.

"Durum tam da bundan ibaret."

Roth kapıyı açınca ses de yükseldi. Anlaşılmaz bir müzik ve kopuk sözcüklerden oluşan anlamsız bir karışım, cızırtı ve parazit sesleri eşliğinde etrafa yayılıyordu.

"Odadaki radyo kısa dalga alıcısına ayarlı, tam olarak 105.3 Mhz, bu da 104.6 ile 105.5 frekansları arasında bulunduğu anlamına geliyor, yani tinsel bir bilinmezliğin içinde."

"Peki neden?" diye sordu Alina öfkeli bir biçimde.

"Hastayı sakinleştirmek için. Radyo gün boyunca açık duruyor, asla kapanmamalı hatta ayarı bile değişmemeli."

"Yoksa bir şey mi olur?" diye sormak istedi Alina ancak aynı anda burnuna tanıdık bir koku geldi.

"Bir dakika, az önce hastayı mı dediniz?" diye fısıldadı Alina dehşet içinde.

"Evet, neden sordunuz?"

Roth onu kolundan yakaladı. "Aman Tanrım, sakın bana bunu bilmediğinizi..."

Çaresizlik içinde kekelemeye başladı. "Ben sanıyordum ki, yani, gerçekten çok üzgünüm ama..."

Alina, doktorun elini itip hasta odasına girdi.

"Özür dilerim, bunu gerçekten bilmiyordum," diye psikiyatrın telaş içinde kekelediğini duydu. Ses tonu içtendi, üzüntüsünü ifade ederken rol yapmıyordu. "Stoya'nın yalnızca binanın yerini sır olarak sakladığını sanıyordum. Duygusuz bir ahmak olduğumu düşünüyor olmalısınız."

Alina tek kişilik, dar bir yatağa çarptı, çelik korkuluklara tutunarak sesin geldiği yere doğru ilerledi.

Yönünü tayin etmek için, kaynağı belli ki açık bir pencere olan ve soğuk göl havasının yanı sıra içeriye başka bir şey daha taşıyan buz gibi bir esintiyi takip etti.

Ter.

Dünya üzerindeki hiçbir banyonun temizleyemeyeceği, hiçbir parfümün bastıramayacağı kadar yoğun bir şekilde gözeneklere işlemiş, korku, endişe ve stresle beslenmiş bir ter kokusu. Ancak bu hasta insanın yaydığı kokunun altında belirgin ve kendine has bir koku daha vardı.

Alina yere çömeldi ve işe yaramaz bir ağırlık gibi sandalyenin yanında sallanan ölü bir kolun ucundaki cansız eli tuttu. Şüphesi doğrulanınca içten içe patlayacakmış gibi hissedip inledi. Koku belli belirsizdi ama seviştiği birinin kokusunu asla unutmazdı.

Yaşadığı farkındalığın şoku onu derinden sarsarak duygusal zırhını paramparça etti. Parmak uçlarını onun yüz hatlarında, çatlamış sıcak teninde, çökmüş yanaklarında ve patlamış, tanıdık dudaklarında gezdirdi ve ağlamaya başladı.

"Neden?" diye bağırdı, kendine yabancı bir sesle.

"Bütün bunları size açıklayabilirim," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Roth ancak Alina'nın bağrışları, sözlerini ezip geçti: "Siz pislikler ona burada ne yapıyorsunuz?"

Sandalyedeki hasta o esnada zerre kadar kıpırdamadı. Alexander Zorbach hareketsiz bir şekilde gözlerini pencereye dikmiş, buzlanmış göle bakıyor ve konsantre olmuş bir şekilde transistörlü radyosundan yayılan anlaşılmaz gürültüyü dinliyordu.

18. Bölüm

Alexander Zorbach (Ben)

Bir defasında biri şöyle demişti: Ruh hastalığının temeli, inkârında yatar. Hastanın aklı ne kadar karışıksa, bunu o denli reddediyordu. Böyle bakıldığında psikiyatrik açıdan tamamıyla sağlıklıydım. Bende bir terslik olduğunu gayet iyi biliyordum, kaldı ki bir tekerlekli sandalyede oturduğum ve boş bakışlar eşliğinde ağzımdan salya akıtarak, 105.cinnet dinlediğim gerçeği göz önünde bulundurulunca bu teşhisi koymak çok da zor değildi. Yalnızca transistörlü radyomda değil, aynı zamanda kafamın içinde de bazı frekanslar karışmıştı. Sağlık sigortam başarısız intihar girişimimin ardından tedavi masraflarımı karşılamaktan ne kadar uzaksa, ben de normallikten o kadar uzaktım.

Elbette o gün Alina'yı ilk kez yeniden gördüğümde, çaresizlik içinde gerçekleştirdiğim eylemin üzerinden yedi hafta geçmişken, drenaj hortumlarından ise sadece on gün önce kurtulmuşken bu bilinçli öz değerlendirmeyi yapacak durumda değildim. Hiç şüphesiz bunda beynimi delip geçen 9 milimetrelik kurşunun da etkisi vardı.

O zamanlar elime bir kalem tutuşturup içsel dünyamın resmini çizmemi isteselerdi, düzensiz el hareketleriyle, kıvılcımlar saçan ve baş ağrımı sembolize eden kor gibi kıpkırmızı bir bulut çiziktirmek yerine muhtemelen not defterini yerdim. Kafatasım, dünyanın en gürültülü rock grubunun stüdyosuydu. Şanslı olduğum zamanlarda sadece amfilerinin uğultusunu ya

da mikrofonlarının yankısını duyuyordum. Ancak çoğu zaman sadist bir baterist zillerini kafatasıma indiriyor ve çınlama sesi gözlerimi yaşarttığında, tıpkı Alina'nın aniden odama girdiği o anda olduğu gibi, mutlu oluyordu.

Daha sonra onun yere çömeldiğini ve ağlayarak elimi tut tuğunu öğrendim ancak kolum tamamen hissiz olmasaydı da bunu fark etmezdim. Kaldı ki kafamın içindeki grup provası başlamıştı ve çocuklar "Sweet pain of mine" çalıyorlardı.

Sonuç olarak Alina'nın, Dr. Roth'a bağırarak nasıl dirilebildiğimi açıklamasını isteyişini duyamadım. Oysaki sebebi çok basitti. Göz Koleksiyoncusu'nun gizli yerine yedi dakika geç kaldıktan sonra tam Frank Lahmann'ın talimatlarını uygulamak için silahı gözüme yerleştirmiştim ki Stoya'nın adamları, beni dışarı çıkarmak için ambarın kapısını havaya uçurdular.

Patlama korkup irkilmeme sebep oldu, silah kaydı ve kurşun sol gözüme isabet etmek yerine birkaç santim yukarıya, alın kemiğime saplanıp ön beynin ve temporal lobun içinden geçti. Oradan itibaren neredeyse dikey bir şekilde aşağıya indi, beyin sapı ile büyük atardamarların yanından geçerek nihayetinde ensemdeki kas dokusunu ikiye ayırıp yeniden dışarı çıktı. Polisler üzerime eğildiğinde çoktan komaya girmiştim. Ne yazık ki özel harekat polisleri bir takım yanlış kararlar verdiler. İlki, beni hayata döndürmeleriydi; ikincisi, beni helikopterle bir askerî hastanenin nörocerrahi bölümüne götürmeleriydi. Şanslıydım ki Stoya acilen alındığım ilk ameliyatım sırasında cep telefonumdaki ses kaydını dinleyip kendimi neden öldürmek istediğimi anlamıştı. Doğru olan tek şeyi yapıp haberlerde öldüğüme dair resmî bir açıklama yayınlatmıştı. Böylece Göz Koleksiyoncusu anlaşmaya uyduğuma inanıp Julian'ı artık serbest bırakabilirdi. Planın gerçekçi görünmesi için halka açık bir cenaze töreni düzenlendi, ben ise gizlice Schwanenwerder'ya nakledildim.

Bütün bunları sonradan, tek ziyaretçilerim olan Roth ve Stoya'dan öğrendim. Sonuç olarak Alina'nın sorularını yanıtlayabilirdim, tabii o esnada aklımı yitirmekle bu denli meşgul olmasaydım.

Ve oğlumu kovalamakla.

19. Bölüm

İçsel bir gürültü kaynağı yüzünden halihazırda mahvolan bir hastanın, bozuk bir radyoyu neden son ses açtığını açıklamak çok kolay değil. Ama tecrübelerime göre ruhsal bir bozukluğu açıklamak hiçbir zaman kolay olmuyor. En azından aklı yerinde olan birine.

Oğlumun ilk ziyaretinden sonra davranışlarımın gayet mantıklı olduğunu düşünüyordum. Başka türlü ondan nasıl kurtulabilirdim ki?

İlk kez olduğu gün, beynimdeki ödem o kadar gerilemişti ki yataktan çıkmama izin verilmişti. Fazla mesafe kat edememiştim. Yatağım ile aynalı camın önünde duran tekerlekli sandalyem arasındaki mesafe iki metre bile değildi. Saat akşam altı buçuktu, kontroller henüz bitmişti, Dr. Roth başımdaki bandajı gözden geçirmiş ve adını hatırlayamadığım yeni bir ilaç vermişti. Hap etkisini gösterdiğinde doktor gideli henüz bir dakika bile olmamıştı. Grup, trash metal parçalarını artık makul bir seste çalıyordu, ağrılarım hafiflemişti.

Kâbus o saniyede başladı. Julian ilk kez pencereden içeri girdi.

O ana kadar, epey bir zamandır ve düzenli aralıklarla sadece sesini duyuyordum. Julian, grubun verdiği az sayıdaki araları mikrofon başına geçip bana umut verici mesajlarla eziyet etmek için kullanıyordu:

"Ben ölmedim. Sadece başka bir dünyada yaşıyorum. Tek yapman gereken uyumak baba. Böylece tekrar bir arada oluruz. Yeniden bir bütün oluruz."

Seçtiği kelimelerden, konuşanın oğlum değil bilinçaltım olduğunu anlamıştım. Julian değil, benliğimin korkan bir parçası kolay yolu seçip ölmek istiyordu. Zamanla sesi daha da güçlenip sonunda ağrımı yöneten unsur haline geldi: *"Neden beni dinlemiyorsun baba? Yanıma gel yoksa beni artık sevmiyor musun?"*

İsteğinin baştan çıkarıcı olduğunu kabul ediyorum. Direnmeyi bırakıp her iki elimle sıkı sıkıya sarıldığım hayatımdan vazgeçmeyi ne çok isterdim. İkinci ameliyattan kısa bir süre önce, kendimde olduğum bir anda Stoya'ya, Göz Koleksiyoncusu'nun verdiği sözü tutup tutmadığını sormuştum. Sözcüklerim kulağa, sanki dilimi yutmuşum gibi gelmiş olmalıydı. Ancak komiser benim için bundan başka bir sorunun önemli olamayacağını bildiğinden, sadece üzgün bir şekilde başını sallamıştı.

Göz Koleksiyoncusu bana yalan söylemişti. Ya da foyam ortaya çıkmıştı. Her neyse, bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü Julian artık hayatta değildi.

O andan itibaren pes etmemem gerektiğini anladım. Oğlumun hayalî sesine karşı koymam gerektiğini. İçimde ölüm arzumdan bile daha güçlü bir dürtü uyanmıştı: intikam dürtüsü.

Beynimdeki konuşma merkezi hasar görmüştü, bedenimim sağ tarafının büyük bir bölümünü hissetmiyordum ve birilerinin yardımı olmadan adım bile atamıyordum ancak bunların hiçbiri beni bir plan yapmaktan alıkoyamadı. Plan Frank Lahmann'ı dünyanın öbür ucunda dahi olsa bulup uzun ve acı dolu bir işkencenin ardından öldürmekti. Geriye dönüp bakınca bu katıksız, saf öfkenin, şaşırtıcı biçimde hızlı iyileşmemde kuşkusuz büyük bir payı vardı. Benim gibi yaralanan insanların yüzde sekseni hayatını kaybediyor. Hayatta kalan küçük bir bölümü

ise yatalak kalıyor. Ben kaideyi bozan bir istisnaydım. Her insan üstün başarılar sergilemek için itici bir güce ihtiyaç duyar, benim motivasyonumsa nefretti.

İnsan aniden, bacaklarını sallayarak pencere denizliğinde oturan ve davetkar bir hareketle onu kendisine çekmek isteyen oğluyla göz göze gelince bu motivasyonu muhafaza edebilmek hiç şüphesiz çok zorlaşıyor.

Gidelim, baba. Sadece sen ve ben, birlikte. O zaman tekrar bir arada oluruz.

Hayalî bir sese karşı koymak çok zordu ama öldüğünü düşündüğün oğlunun sana elini uzatması tamamen başka bir şeydi. Buna ilaçların yol açtığını elbette biliyordum. Grup ne kadar yüksek sesle çalarsa, ağrılarım ne kadar yoğun olursa, Julian'ın sesini duyurması o kadar zor oluyordu. Ancak ameliyatlar etkisini gösterince, ödem gerileyip Roth'un hapları ağrıyı nihayet dindirmeyi başarınca oğlum geri döndü, sadece hayal dünyamda olsa da. Bu dünya, algı bozukluklarım nedeniyle öylesine gerçekçiydi ki oğlumu görüyor ve duyabiliyordum. Soluk gri rengindeki en sevdiği tişörtüyle karşımda durup nemli saçlarını yüzünün gerisine üflediğinde nefesini tenimde hissediyordum.

Yüce Tanrım, burnuma en son Göz Koleksiyoncusu'nun gizli yerinde gelen, o hafif tatlı ekşimsi kokusunu bile alabiliyordum. Geç kaldığım o gündeki gibi.

Acı çekmek zorunda değilsin baba. Sadece benimle gel...

Sesi anılarımda olduğundan daha yumuşaktı, hatları da daha belirsiz; zaman zaman, ağrılar yeniden alevlendiğinde gücünü o kadar yitiriyordu ki göğsünün içinden karşı tarafı görebiliyordum.

Korkunç bir paradoksun pençesindeydim. Ağrılarım ne zaman hafiflese oğlum geri dönüyordu. Kendimi ne kadar iyi hissedersem, hayalimdeki görüntüsü o kadar gerçekçi oluyordu.

Bana kalsaydı hapları almayı reddederdim ancak ilk denemelerden sonra etken maddeler vücuduma damar yoluyla verilmeye başlanmıştı. Kendimi çözümsüz bir sorunla karşı karşıya kalmış gibi hissediyordum. Kendimi Dr. Roth'a açacak güç ve iradeden yoksundum, beynimin hâlâ çalışan küçük bir bölümüyse sanrılardan kurtulmak için ağrı kesici kullanımını durdurma talebinin anlamsız bir girişim olacağını söylüyordu. Nihayetinde bir tesadüf bana yardım etti. Yatağı düzeltmek için gelen bir hemşire yanlışlıkla radyonun ayarını bozdu ve Julian geldiği hızla yeniden kayboldu. Yalnızca delik deşik, lime lime olmakla ve şeffaflaşmakla kalmayıp tamamen yok oldu, sanki bir sivrisinekmiş ve radyo da yüksek frekansta çalışan, haşere kovucu bir cihazmış gibi.

Birbirine karışan frekansların gürültüsü onu kaçırmıştı.

O andan itibaren tekerlekli sandalyemde oturarak pencerenin önünde nöbet tuttum ve hiç kimsenin net bir yayın açmamasına ya da radyoyu kapatmamasına dikkat ettim. Başlangıçta Roth ve hasta bakıcıları gürültüye engel olmaya çalıştılar ancak beynine kurşun yiyen, ruh sağlığı bozuk ve intikam hırsıyla yanıp tutuşan bir adamın nasıl sıra dışı bir güç sergileyebileceğini öğrendikten sonra bundan vazgeçtiler. Radyo sadece ilaçların beni uyuttuğu gecelerde kapatılıyordu ve bu da dayanılır bir durumdu. Çünkü sakinleştiriciler Julian'ın aşamayacağı rüyasız bir uykuya neden oluyordu. Sabahlarıysa ilk işim büyük bir çabayla tekerlekli sandalyeme yerleşmek ve radyoyu yeniden açıp başında nöbet tutmaktı, tıpkı bugün, geçmiş yaşantımdan ziyaretçim geldiğinde olduğu gibi.

Öğle yemeğinden hemen sonraydı, gece aldığım sakinleştiriciler çoktan bedenimden atılmış, sabah dozunun ilk ağrı kesicileri etkisini neredeyse yitirmişti. Baterist yine zillerini çalıyor, benimse gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan gözlerim

ağrıyordu. Buna rağmen ön saflarda savaşıyor, radyomu ve dolayısıyla halüsinasyonlarımın çevresine inşa ettiğim koruma kalkanımı savunmaya fazlasıyla hazır hissediyordum ki Alina aniden parçalanmış dünyamda beliriverdi.

Varlığını fark edene kadar, ne kadar zamandır tekerlekli sandalyemin yanında çömeldiğini bilmiyorum. Etrafımı çevreleyen ses karmaşasının içinden nihayet anlaşılır bir cümle yakalayabildiğim ana kadar benimle ne kadar süredir konuşmaya çalıştığını da bilmiyorum.

"Uyanmak zorundasın!" diye bağırdı bana. "Uyan! Sana Julian'dan haberler getirdim."

20. Bölüm

Alina Gregoriev

"Artık bütün gerçeği biliyorsunuz," dedi Roth ve üzerine tıklayarak bilgisayarındaki dijital ses kaydını kapattı. Alina hastane odasında kalmaya daha fazla dayanamayınca yeniden psikiyatristin odasına dönmüşlerdi. En ufak bir yaşam belirtisi görmeden Zorbach'ın hareketsiz ve aşırı cılız elini tutmak onu neredeyse ölümünden bile daha çok etkilemişti. Bu, en azından acılarının son bulduğu anlamına gelirdi. Oysa şimdi sadece yeniden yaşama dönüşünü değil, bunun yanı sıra son haftalarda başına muhtemelen ölmekten çok daha kötü şeyler geldiği gerçeğini de hazmetmesi gerekiyordu.

"Yeniden oynatabilir misiniz?" diye rica etti Alina, Roth da onu geri çevirmedi. Polisin, Roth'a tedavi sürecinde faydalanması için verdiği telefon kaydını dördüncü kez dinliyorlardı. Zorbach kendini toparlar toparlamaz bu ses kaydı yardımıyla oğlunun yaşamındaki son saniyeleri çözümleyebilecekti.

Alina daha önce üç kez olduğu gibi, tanımadığı o adamın sokakta kulağına fısıldadığı rakamları Frank Lahmann'ın ağzından duyunca irkildi:

"On üç. On. Yetmiş bir."

Demek ki bu kendini inandırmaya çalıştığı gibi yalnızca bir hayalden ibaret değildi. Alina, adamın fazlasıyla tanıdık gelen sesinin, şu an ses kaydında hastalıklı taleplerde bulunan kişiye ait olma ihtimalini düşününce ürperdi:

"Julian'ı canından çok seviyor musun?"

"Evet."

"O halde kanıtla."

"Kendimi mi vurayım?"

"Arkadaşınızın başka seçeneği yoktu," dedi Roth fısıltıyla, ses kaydı devam ettiği sırada.

"Silahın namlusunu sol gözüne yerleştir ve tetiği çek. Cesedini haberlerde görür görmez Julian'ı serbest bırakacağım. Gereğinden fazla oyalanırsan joker hakkını kaybedersin ve ben de Julian'ı boğup sol gözünü çıkarırım. Ah, bir şey daha: Blöf yaptığına dair en ufak bir şüphe duyacak olursam..."

"Şaşırtma manevramızı şimdi anlayabiliyor musunuz?" diye sordu psikiyatr, Frank konuşmaya ara verdiği sırada. Alina başıyla onayladı.

"...herhangi bir sebepten ötürü ölümünden şüphe duyacak olursam Julian'ı öldürürüm ve sen de cesedini asla bulamazsın. O vakit oğlunu değil, sadece cansız bedenini ararsın ve geriye gömebileceğin hiçbir şey kalmaz. Balık şu an için ağımda çırpmıyor. Polise hâlâ Julian'ı bulmaları için ipuçları verebilirim. Beni anladın mı?"

Alina terlemeye başladı, tüm bedeni aniden kaşınmaya başlamıştı. Elini kaldırdı, Roth mesajı anlamıştı. Kaydı durdurdu.

"Her şeyin boşa gittiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Alina.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sırrınız ortaya çıktı. Zorbach'ı daha fazla saklamanız gerekmiyor. Birisi dün tabutunu açmış, sonuçta bunu kimin yaptığını gayet iyi biliyoruz."

Roth sesli bir soluk aldı. "Bundan haberim yoktu. Ancak bunun olmasını bekliyordum. Polis tam yedi haftadır Julian'ın yaşadığına dair bir işaret bulmaya çalışıyor. Şahsen ben bu kadar

uzun bir sürenin ardından iyi bir haber almayı beklemiyorum. Aksi zaten bir mucize olurdu. Konudan çok az kişi haberdardı, ancak askerî hastanenin doktorları ve ameliyathane personeli elbette ki Bay Zorbach'ın ameliyat masasında ölmediğini biliyorlardı."

Alina, içinde buruşturulmuş bir kâğıt mendil tuttuğu sağ elini açtı. Ardından elini tekrar yumruk yaptı. "İleriye sarın!"

Roth isteğini bu defa da ikiletmedi, Alina ise oğlanın sesini duyduğunda hissettiği rahatlama yüzünden bir kez daha utandı. Julian'ın başına ne gelmiş olursa olsun, gizlendiği yerde boğulmamıştı. Zorbach başarmıştı. Kader ya da yazgı diye bir şey yoktu. Varsa bile gidişatını değiştirmişti. Asıl soru, bu değişimin iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi olduğuydu. Alina ses kaydını tamamen durdurmak için elini kaldırıp amaçsızca ayağa kalktı. Oturmak için fazla gergindi. Aynı zamanda öfkeli ve üzgündü.

"Beynim bu denli dolu olmasaydı suratınıza bir yumruk indirir ve tüm binayı başınıza yıkardım. Yine de belli olmaz, belki bunun da zamanı gelir. O zamana kadar ya da yeniden sakinleşene kadar, bana çok basit bir sorunun cevabını verebilirsiniz: O iyileşecek mi?"

Alina, Roth'un oturma teklifini duymazdan gelip sanki onu duymakta zorlanıyormuş gibi bir elini, kulağının arkasına dayadı.

Roth iç çekti. "Aslına bakarsanız, Bay Zorbach fiziksel açıdan çok iyi durumda."

Alina, Roth'a deli olduğunu söyleyen bir el işareti yaptı. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır. Ne kadar iyi olduğunu bir beyin cerrahı değil de bir psikiyatr olmamdan anlayabilirsiniz Bayan Gregoriev. Arkadaşınızın yaşadığı sıkıntıların kaynağı psikolojik, fiziksel değil."

"Alex'in kafasına 9 milimetrelik bir mermi sıktığını söylememiş miydiniz?"

"Evet."

"Bence kulağa gayet fiziksel geliyor."

Roth onaylar bir şekilde güldü, ardından şöyle dedi: "Paraguaylı futbol yıldızı Salvador Cabanas'ı duymuşsunuzdur belki; Meksika'daki bir diskotekte başına yakın mesafeden ateş edilmişti. Sadece birkaç ay sonrasında hastaneden taburcu olup fizik tedaviye başladı, şu anda yeniden kafa vuruşu antrenmanlarına başladığı söyleniyor, üstelik Bay Zorbach'la kıyaslandığında çok daha ciddi yaralar almıştı. Cabanas'ın mermisi, beyninin ortasından geçmesi bir yana, hâlâ millî sporcunun kafatasında duruyor. Bay Zorbach'ın durumunda ise beynin önemli bölümlerini sıyırıp enseden dışarı çıkmış."

Alina bilinçsizce başının arkasını tuttu ve yeniden oturdu.

"Kanaması yok, ödemi yok, hematomu yok. Tespitlerimize göre Zorbach'ın hissettiği yoğun ağrılar ve motor becerilerindeki kısıtlanma, mermi yarasıyla bağlantılı değil zira hasar gören bölgeler acıya duyarlı olmayan dokulardan meydana geliyor, merminin giriş yerindeki yara ise artık tamamen iyileşmiş durumda. Başında bandaj olmasının tek nedeni geceleri yarasını kaşıyor olması ve ellerini bağlamak istememememiz. Bütün beyin taramaları gösteriyor ki Bay Zorbach istese konuşabilir, okuyup yazabilir hatta tahminimce yardım almadan yürüyüş bile yapabilir."

"O halde her şeyi yalnızca zihninde mi kurguluyor?"

"Hayır. Bay Zorbach duygusal bir mayın tarlasından geçti ve bütün ailesini kaybetti. Ağrılarının nedeni, travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor olması, genelde savaş gazilerinde görmeye alışkın olduğumuz bir durum bu. Bu durum, hastanın çektiği ağrıları daha az gerçekçi kılmıyor. Daha da açık olmam gerekirse arkadaşınız cehennem azabı çekiyor. Ancak ızdırabının

fiziksel bir çıkış noktası olmadığından alışılagelmiş tedavilerin neredeyse hiçbir etkisi olmuyor."

"Bunlar gerçekler mi yoksa sadece bir tahmin mi?" diye sordu Alina.

Roth öksürerek boğazını temizledi. "Teşhisimin doğru olduğunu düşünüyorum ancak bizimle olan iletişimi çok kısıtlı olduğundan ve görünüşe göre beyni bir tür koruma mekanizması geliştirdiğinden, bundan kesin olarak emin olmak mümkün değil."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bunu açıklamak biraz zor," dedi Roth, ayağa kalkmış olmalıydı. Alina, insanları seslerinden tanımakta zorlanıyordu ancak konuşan kişinin oturmasına, yatmasına ya da ayakta duruyor olmasına göre değişen nüansları her zaman fark ederdi.

"Az önce size çoklu kişilik bozukluğu hakkında ne bildiğinizi sormuştum Bayan Gregoriev. Bazı meslektaşlarım bu hastalığı hâlâ bir efsane olarak görüyor. İnsan beyninin farklı kimliklere bölünebilme yetisine sahip olduğundan şüphe duyuyor ve bazen çocuksu bir sesle konuşan, bazense öksürük krizine giren emekli bir astım hastasına dönüşen hastaları yetenekli oyuncular olarak görüyorlar."

Alina sabırsız bir şekilde başıyla onayladı.

"Bana sorarsanız yanılıyorlar. Yapılan sayısız inceleme, zihnin yalnızca belli bir noktaya kadar sıkıntıyı kaldırabileceğini göstermiştir, ben buna ruhsal kaynama noktası diyorum. Beden ya da ruhu hedef alan kötülük, örneğin bir işkence sırasında, bu kaynama noktasını aşarsa, acı çeken kişi kendini gerçeklikten soyutluyor. Acılarına daha fazla dayanmak zorunda kalmadığı başka bir benliğe sığınıyor."

"Zorbach bu yüzden mi tekerlekli sandalyeye mahkûm bir hayalete dönüştü? Başka bir benliğe mi sığındı?"

"Tam olarak değil. Korkarım ki Bay Zorbach şu anda başka bir bilinç haline geçmek üzere. Şu an için konuşmaları duyabilecek ve seslere tepki verebilecek durumda. Örneğin az önce içeri girdiğinizde gözlerini kırptı, bazen de onunla konuştuğumda onaylayıcı ya da reddedici bir şekilde homurdanıyor. Edindiğim tecrübelere göre kendi içinde bir savaş veriyor ama henüz hangi tarafa geçeceğine karar vermemiş. Bizimle mi kalacak yoksa en kötü ihtimalle onu bir daha asla çıkaramayacağımız bilincinin derinliklerine mi gömülecek?"

Roth'un sorusu, kara bir bulut gibi odada dolaşırken Alina, Zorbach'la aralarındaki mesafeyi düşündü. Bedeni buradan sadece birkaç metre ötede, binanın eski bölümünde bulunuyordu, ruhuysa ışık yılları uzaklığındaydı.

"Şu kahrolası radyonun işlevi ne?" diye bilmek istedi Alina.

"Bunu henüz anlayamadık. Çelişkili bir biçimde onu sadece ilaçları etki ettiğinde açıyor. Başlangıçta ağrı kesicilerini almayı reddetmesi, neredeyse ağrılarından kurtulmak istemediğini ve radyonun gürültüsüyle başının yeniden ağrımasını sağlamaya çalıştığını akla getiriyor. Ancak bundan başka olası açıklamalar da mevcut. Cızırtı ve hışırtılarda, onu yeni bilinç haline çekmek isteyen, bizim tarafımızdan algılanmayan sesler duyuyor olabilir. Çünkü radyoyu kapatmaya çalıştığımızda telaşa kapılıp agresifleşiyor."

Alina şaşkınlık içinde başını salladı, sonra en başından beri sormak istediği bir şeyi hatırladı: "Bana demin, beni beklediğinize dair bir şeyler söylediniz. Neden? Bana şunu mu demek istiyordunuz: Hey, size bir iyi, bir de kötü haberim var. İyi olan: Arkadaşınız henüz ölmedi. Kötü olansa: ölmüş olmayı tercih ederdi."

"Elbette hayır. Haftalardır sizi bekliyorum çünkü yardımınıza ihtiyacım var. Daha doğrusu, Bay Zorbach'ın var."

"Nasıl?"

"Şayet teorim doğruysa..." Roth öksürerek boğazını temizledi. "Hasta gerçekten de kendinden kaçmak üzereyse, onu gerçekliğe bağlayan bir çapaya ihtiyacı var demektir. Komadaki bir hastada uyanma isteği yaratmak için tenine en sevdiği parfümün sıkıldığını ya da burnuna, eski anılarını canlandırması umuduyla hayat arkadaşının ten kokusunu taşıyan bir kumaş parçasının tutulduğunu mutlaka duymuşsunuzdur."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Zorbach'ın artık bir ailesi yok. Yakın bir geçmişte birlikte çok özel şeyler yaşadığı son kişi sizsiniz. Onunla biraz zaman geçirmenizin, durumuna olumlu yönde etki edeceğini düşünüyorum Bayan Gregoriev. Onunla konuşurken elini tutmanız mesela."

"Ah, lanet olsun."

Zorbach'ı kendine getirmek için haftalar öncesinden burada olabileceğini düşününce Alina'nın gözleri doldu. Buna Stoya engel olmuştu çünkü Suker'yı tedavi etmesi için Alina'ya karşı kullanabileceği tek baskı aracı buydu.

Fırsatını bulur bulmaz komiserin buruşuk hayalarını koparacaktı, hemen peşinden de Scholle'ninkileri. Pislik herifler Zorbach'ı koz olarak ellerinde tutmuşlardı.

"Size yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum," dedi Alina hissettiğinden çok daha az öfkeyle. Üşümeye başlamıştı ve kendini uykulu hissediyordu. "Ama ona söyleyeceklerim yaşama sevincini geri getirmek yerine muhtemelen onu bütünüyle öldürecektir."

"Oğlunu kastediyorsunuz, değil mi?"

Alina başıyla onayladı.

Zorbach'ın odasında duygusal bir çöküş yaşamadan önce, tekerlekli sandalyede oturan hareketsiz bedene dakikalar boyunca bir şeyler demişti. Ona bağırarak uyanması gerektiğini söylemişti.

"Julian'la ilgili ne tür bilgilere sahipsiniz?" diye sordu Roth.

Alina olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Bu sizi ilgilendirmez doktor. Zorbach dışında hiç kimseyi ilgilendirmez. Ancak korkarım ki kendisine söylemek istediklerim şu anda onun da pek işine yaramayacak."

"Muhtemelen haklısınız," dedi Roth, birdenbire yanında belirip elini, kolunun üzerine koyarak.

"Ama neden şansınızı yine de denemiyorsunuz?"

21. Bölüm

Bir saat sonra Alina, Wannsee tren istasyonunda bir birahaneye girip hemen iki aspirin yutabilmek için kendine su sipariş etti. Ağrısı hiç şüphesiz Zorbach'ınkilerle kıyaslanamazdı, sonuçta kimse kafasına ateş etmemişti ama hissettiği yine de o kadar berbat bir ağrıydı ki Roth'tan daha güçlü bir ağrı kesici istemediği için kendine kızdı.

Suker'nın tedavisinin ardından hapishanede yaşadıklarını ona anlatmak için Zorbach'ın odasına geri dönmek onu korktuğundan daha çok sarsmıştı.

"Sana boşa ümit vermek istemem Alex," diye başlamıştı açıklamasına, sonra da Frank Lahmann, Zarin Suker ve Julian arasında bir bağlantı olduğunu açığa çıkaran öngörüsünün tüm ayrıntılarını anlatmıştı.

Olay dün, hapishanenin muayene odasında gerçekleşmişti, Alina ellerini Suker'nın bedeninden çekmiş, görüntüler ise yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Tuvalette yaşanan şiddet görüntüsünün etkisiyle hızla yana dönmüş ve dengesini kaybetmişti.

Başlangıçta Suker'nın kendisine vurduğunu sanıp bir an için yardım çağırmayı düşünmüştü. Sonra iki adım geri gittiğini fark edip başını bir ilaç dolabının metal kapağına çarptığına kanaat getirmişti. Her iki elini şakaklarının üstüne yerleştirmişti. Karşı basınç uygulamak baş ağrılarını hafifletmek yerine genelde tam tersi etki ederdi: Duyusal uyaranlar geri gelmişti. Alina yeniden

Suker'nın gözleriyle "görmeye" başlamış ancak kafasının içinde oynayan film bu kez ileriye sarılmıştı. İlk öngörüsünden farklı olarak artık Suker'nın üç gün sonra, radyo yayını eşliğinde eski bir hastasını öldüreceği umumi tuvalette bulunmuyor, çevresini tanımlayamadığı bir yerde, zeminde yatıyordu. Olayın açık havada mı yoksa kapalı bir mekânda mı gerçekleştiğini bilmiyordu ama aniden üzerine bir kadın eğilip şöyle dedi: *"Onu bulman karşılığında hak ettiğin ödülü aldın!"*

Alina, bedeninde olduğu kişinin bir şey söylemek istediğini ancak bunu yapabilecek durumda olmadığını hissetti çünkü üzerine eğilen kadının şu anda üzerinde durduğu kırmızı bir gölün ortasında oturuyordu. Fazla miktardaki kam gördü, bedeninin alt kısmındaki ağrıları hissetti ve birdenbire Suker'nın neden yerde yattığını anladı. Neden bu kadar üşüdüğünü. Zihnini toparlamakta zorlanırken çevresindeki her şeyin neden silikleşmeye başladığını: Suker ölüyordu. *"Paramı geri istiyorum,"* diye geçirdi zihninden, anlamsız bir şekilde. Öldüğünde onunla birlikte son düşüncesi de ebedî karanlığa gömüldü: *"Belki de işlediğim suçun karşılığında hak ettiğim ceza gerçekten budur. Belki de Julian'ı..."*

Bu noktada Alina yeniden kendi bedenine ve kendi hayatına geri dönmüştü.

Az önce hastanedeyken Zorbach hiç tepki vermemişti. Ne oğlunun adını duymasına ne de Alina'ya göre, Julian'ın günün birinde bulunabileceği umudunu, küçük de olsa içinde taşıyan "Onu bulman karşılığında hak ettiğin ödülü aldın" cümlesine. Diğer yandan Suker'nın muhtemel suçunu sorgulamış olması, Julian'ın hayatta olmasını imkânsızlaştırıyordu.

Alina'nın Schwanenwerder'dan ayrılışı, gelişine benzer şekilde gizemli olsa da çok daha az şiddetli olmuştu. Zorbach'ın alnına bir veda öpücüğü kondurduktan sonra Roth, onu bir arka çıkıştan Wannsee kıyısındaki kayıkhanelerden birine götürmüştü.

Özel eşyaları kendisine iade edildikten sonra TomTom'la birlikte penceresiz bir Mercedes marka minibüse binmişti. Roth'un dediğine göre aracın üzerinde "Şarküteri Sevkiyat Hizmetleri" yazıyordu. "Üzerine *Kaşmir Kuru Temizleme* de yazabilirdik, bu civarda dikkat çekmeyen bir diğer şey," diye Roth'un espri yaptığını duydu son olarak, ardından minibüsün kapıları kapandı ve araç hareket etti. Aslında şoför onu Mitte'deki evine kadar götürecekti ancak Alina'nın aniden midesi bulanmaya başlayınca mümkün olan ilk fırsatta inmek istedi.

Minibüs Alina'nın şu anda büyük bir bardak su siparişi verip Stoya'ya hemen bugün gerçeği söylemeyi düşündüğü birahanenin yaklaşık yüz metre uzağında, yol kenarında durmuştu. Zorbach'la olan beklenmedik karşılaşmasının ardından Suker'nın tedavisi sırasında "öğrendiği" bilgilerin Stoya'nın işine yarayacağından fazlasıyla şüpheliydi. Ancak öngörüleri yine de bir kaçırma olayını engelleyip eski bir hastanın hayatını kurtarabilirdi.

Stoya'yı aramaya karar verdi. Ama öncesinde biraz keyifsiz görünen TomTom için bir kâse su istedi. Ardından bar taburesinden aşağı indi, sadece birkaç kilometrelik mesafede bulunan ve o akşam Zorbach'a son ziyaretini yapan Dr. Roth'la aşağı yukarı aynı zamanda.

22. Bölüm

Alexander Zorbach (Ben)

"Yanılıyor olabilirim ama beklenmedik konuğunuz size iyi gelmiş görünüyor," dedi, her şeyden habersiz olan Dr. Roth, sakinleştiriciyi şırıngaya çektiği sırada.

Yeniden yataktaydım ve Alina'yla olan karşılaşmamızdan bu yana, sarf ettiği her kelimeyle birlikte beynime bir kurşun daha sıkılmış gibi hissediyordum. Ağrılarım, ilk ameliyatımın ardından kendime gelip hayatta kaldığımı, dolayısıyla oğlumun ölüm fermanının imzalandığını anladığım o ilk andaki kadar dayanılmazdı.

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Daha iyi mi?" diye homurdanmak istedim. Ağzımdan, işitme engellilerin işaret diline zaman zaman eşlik eden anlaşılmaz seslere benzer uzatılmış heceler çıktı. Roth yanlış bir kanıya vararak ona olumlu bir işaret vermek istediğimi düşünüp güldü.

Demek daha iyi? Ben de öyle tahmin etmiştim.

Grubum neredeyse yeniden son ses çalmaya başlamıştı, kafatasımın tepesinin nasıl titreştiğini fark edemiyor muydu? Durumumun tek iyi yanı, kafamdaki gürültünün, kötü ruhları uzak tutmasıydı. Julian'ın bana bugün musallat olmayacağı kesindi.

"Yanılmıyorsam daha canlı görünüyorsunuz, bakışlarınız daha berrak."

Küçümseyici bir şekilde burnumdan soludum, Roth bunu da yanlış anladı. "Bir test yapmama izin verir misiniz?"

Gülmek istedim ama bunun nasıl yapıldığını unutmuştum. Roth benimle sanki bir seçeneğim varmış gibi konuşuyordu. Sanki yaygara koparacak olsam bana anında iğneyi basmaya çakmış gibi.

Radyonun yanına gidip deminden beri söylenip durduğu gürültünün sesini kıstı. Ayaklanmadığımı hatta yüzümü dahi buruşturmadığımı görünce frekansı değiştirmeye bile cesaret etti.

İstediğini yap, *diye düşündüm. Ağrılarım yeterince güçlü. Bugün iblislerimi kaçırmak için aletine ihtiyacım yok.*

Melankolik bir pop müzik parçası, alışılmışın dışında berrak bir tınıyla küçük hasta odasına yayılırken Roth bir süreliğine beni izledi. En küçük değişikliği dahi algılamak isteyen sabit bakışlarını yüzümde hissettim, ağrılarıma ve sınırlı algılama gücüme rağmen içimde gerçekten bir değişim olduğunu fark ettim. Roth radyonun ayarını değiştirdikten sonra, yaşama isteğimle birlikte öldüğünü düşündüğüm bir duyguyu keşfettim: korkuyu.

Korkmaya başladım ama neden korktuğumu bilmiyordum.

Now let your mind do the walking

And let my body do the talking[9]

Şarkının nakaratı başlamadan müzik aniden durdu, korkum daha da büyüdü. Roth pencereyi çoktan kapatmış olmasına rağmen neden birdenbire bu kadar üşüdüğümü bilmiyordum. Ayağa kalkıp gülümseyen doktoru, yaklaşan bir tehlikeden korumak istiyordum ama tehlikenin ne olduğunu bilmiyordum.

"İmdat," diye mırıldandım belli belirsiz, nedenini bilmesem de o an için en doğrusunun bu olduğunu hissettim. Çünkü neşe içinde konuşup duran sunucudaki bir şey, ağrılarımı bastırıyor ve beni paniğe sürüklüyordu. Sözcükleri bana Alina'yı

---

9 (İng.) Şimdi bırak zihnin yürüsün/ Şimdi bırak bedenim konuşsun. (ç. n.)

ve gitmeden hemen önce söylediği bir cümleyi hatırlatıyordu ancak hissettiğim korku ne kadar güçlüyse, zihnimin işleyişi de o kadar zayıftı:

"Bugün şubatın on altısı, ve hey, korkarım vitesi küçültüp daha az kahve içmeliyim çünkü..."

23. Bölüm

Alina Gregoriev

"...Çünkü bugün elbette ki henüz şubatın on üçü, üzgünüm çocuklar. Küçük bir dil sürçmesi, on altısında, yani üç gün sonra, O2 World Arena'da büyük radyo şenliği başlıyor, aslında size bundan bahsetmek istiyorum..."

Bu bir refleksti. Alina tepesindeki sesleri duyup başını içgüdüsel olarak yukarı kaldırdı.

"Hayır, lütfen yine aynı şey olmasın..." dedi dışından hatasını anlayınca. *Yine yanıldım.*

Sonra boynundaki ilmeği hissedip yukarı çekildi. Wannsee Tren İstasyonu'ndaki restoranın, tuvalet dâhil tüm bölümlerinde çalan radyo kanalının sesi geri planda kaldı.

"Beni hatırladın mı?"

Alina, boynunu sıkıp nefesini kesen çelikten ilmeğin baskısına direnmeye çalıştı. Mesanesi istem dışı boşalırken, idrarın kasıklarından aşağı akışını hissetti.

"Artık vakti geldi."

Alina'nın ayakları çaresizce bir dayanak arıyor, her defasında klozet kapağından kayıp tuvalet kapısının ahşap kaplamasına çarpıyordu.

"Başladığım işi bitirmek için sana geri döndüm." Alina bilincini yitirmeden önce, Zarin Suker'dan duyduğu son şey bu olmuştu.

Ama birini öldürmüşse kendisi de ölmelidir.

Immanuel Kant,
Ahlak Metafiziği

Göze göz düşüncesi tüm dünyayı kör eder.

Mahatma Gandi

24. Bölüm

Alexander Zorbach

"Uyuyor mu?" diye sordu Stoya.

"Bizi duyabiliyor mu? Söylediklerimizi anlayabiliyor mu?" diye ekledi Scholle.

"Evet, hem de gayet iyi. Ancak yine de cevap vermesini beklemeyin," diye karşılık verdi Roth.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve artık ağrılarımla baş başa değildim. Odanın içinde benimle birlikte iki polis memuru, bir de doktor vardı, hakkımda konuşuyor ve sanki odada yokmuşum gibi davranıyorlardı, gerçi sergilediğim görüntü karşısında bu çok da şaşırtıcı değildi. Terden sırılsıklam olmuş bir çarşafın üstünde cenin pozisyonu almış şekilde yatan ve kocaman olmuş gözlerle radyatöre bakan biriyle ben de konuşmaya çalışmazdım.

Ancak Scholle'nin de Stoya'nın da bilmediği, Roth'un ise sadece tahmin edebileceği şey, baş ağrılarımın bu pozisyonda daha katlanılır olduğuydu. Aslında Roth radyoyu kapattığından beri durumum biraz iyileşmiş gibiydi. Yaklaşık üç saat önce radyo sunucusunun sesini duyduğumda beni esir alan huzursuzluk, kafatasımın altındaki batıcı ağrıyı biraz geri plana itmişti, üstelik Roth henüz akşam iğnesini bile yapmamıştı.

"Tamam Zorbach," dedi Stoya, ardından mevsime göre fazla ince olan ve bağcıklarından yere kar suları damlayan ayakkabılarını görebileceğim şekilde yatağımın yanına geldi.

"Şu sıralar pek konuşkan olmadığını hepimiz biliyoruz. Yine de sana şimdi birkaç soru sormak zorundayım. Doktor başını sallamanın ya da hareket ettirmenin canını yakabileceğini söylüyor, bu yüzden senden sadece göz kırpmanı istiyorum, anlaştık mı? Evet için bir, hayır içinse iki kez. Bunu yapabilir misin?"

Bir kez göz kırptım ve Stoya sorgulamasına başladı: "Alina yanındayken sana Zarin Sucker adındaki birinden söz etti mi?"

Evet işareti verdim.

"Shiatsu masajı sırasında neler öğrendiğini sana söyledi mi?"

Gözkapaklarım bir kez kapandı, Scholle görüş sahamın dışında bir yerlerde bir zafer nidası attı: "Gördün mü, işe yaradı!"

Stoya iç çekti ve yüzü, gözümün önünden kayboldu.

"Ya ağzını kapalı tut ya da dışarı çık lütfen," diye çıkıştı. "Hiçbir şeyin işe yaradığı falan yok."

"Ama neden? Zorbach'ı görünce yumuşayacağını söylemiştim."

"Saçmalamayı kes. Buna tamamen kötü niyet denir, strateji değil."

"Saçmalık."

"Saçmalık mı? Sana neyin saçmalık olduğunu söyleyeyim," diye fısıldadı Stoya öfkeyle, algılarımın bir anda bu kadar iyi çalışmasına şaşırmıştım. Nefret, hayat ateşimi harlamıştı; korku ve tehlike belli ki alevlenmesini sağlamıştı. Stoya'nın neredeyse her sözünü anlayabiliyordum.

"Saçmalık olan, Zorbach'la konuştuğu sırada hiçbirimizin orada olmaması. Alina'dan hoşlanmıyorsun ve onu sadece bir şok yaşaması için buraya yönlendirdin. Bunu yaparak yalnızca Zorbach'ı tehlikeye atmakla kalmadın, sayende Alina'nın tanık ifadesi şu anda onun delik deşik kafasında yer alıyor. Lütfen bana bir iyilik yap ve çeneni kapalı tutup bir daha sözümü kesme. Durum şu haliyle bile yeterince zor."

"Nelejolujyor?"

Herkesin irkildiğini görebiliyordum. Belli ki hiç kimse yatakta kendi başıma doğrulup konuşabileceğimi tahmin etmemişti. En çok da ben.

"Çok iyi, çok iyi," dedi Dr. Roth ve nabzımı ölçmek için hızla yatağımın yanına geldi. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Bok gibi, diye düşündüm ancak gücümü kaba sözlere harcamak istemediğimden sadece şöyle dedim: "Alina?"

Stoya ve Scholle, sanki kötü haberi kimin vereceğini bilmiyormuş gibi kısa bir an için birbirine baktı, ardından Stoya atıldı: "Üç saat önce merkeze tuhaf bir telefon geldi. Bir işletme sahibi arayıp birahanesinden bir müşterinin kaybolduğunu bildirdi. Sıradan bir hesabı ödemeden kaçma vakası olduğunu düşündük fakat memurlar olay yerine gittiğinde işletme sahibi onlara, kadının kör olduğunu ve henüz hiçbir şey içmeden köpeğini barda tek başına bırakıp gittiğini anlatmış. Mekân sahibi adam, aradan uzun bir süre geçmesine rağmen kör kadının neden tuvaletten dönmediğini merak etmiş. Durumu kontrol etmek için tuvalete gittiğinde arka çıkış kapısının kırılmış olduğunu görmüş. Üstelik hikâye bununla da bitmiyor; polisi aramak için birahaneye geri döndüğünde köpeğin de yok olduğunu fark etmiş. Olay yeri inceleme gelmiş ve tuvalet kabininde boğuşma izleri bulmuş. İşletme sahibi sorgusu esnasında kör kadının, köpeğine Tom-Tom ismiyle seslendiğini söylemiş." Stoya güçlükle nefes verdi. "Üzgünüm ama arkadaşının kaçırıldığını tahmin ediyoruz."

Başkomiserin açık sözlülüğünü takdir etmiştim. Öncelikle, gözlerim tekrar kararıp ağrılarım yeniden başlayana kadar algılarımın daha ne kadar süreyle açık olacağını kestiremediğimden. Bir diğer sebepse, kaçırılma vakalarında ilk yirmi dört saatin belirleyici olmasıydı. Polis psikologluğu yaptığım dönemdeki tecrübelerimden suçlu-kurban ilişkisinin bu ilk evrede hâlâ kaotik ve düzensiz olduğunu biliyordum. Her iki taraf da birbiriyle

uzlaşmak zorundadır ve kurban öncelikle belirlenen hedef nok tasına götürülmek durumundadır. Suçlunun bulunup rehinenin kurtarılmasına yardımcı olabilecek hataların çoğu bu evrede gerçekleşir.

"Bütün bunlar seni ziyaret edişinden kısa bir süre sonra gerçekleşti Zorbach." Stoya yüzüme baktı. "Bu yüzden sana şunu sormak zorundayım: Alina sana Zarin Sucker'nın kendisi için bir tehlike oluşturduğunu söyledi mi?"

Hayır, tam olarak değil. Soruyu en iyi nasıl cevaplayacağımı düşündüm. Alina bir kadının, radyo çalan umumi bir tuvalette kaçırılacağından söz etmişti. Fakat yayın sırasında sunucunun dili sürçtüğü için Alina tarih konusunda yanılmış. Ayrıca kurbanın, Suker'nın eski bir hastası olacağını düşünüyordu. Ancak şu anki koşullar altında bütün bunların hiçbir yararı yoktu, bu yüzden evet anlamında bir kez göz kırptım. Ardından kurumuş dudaklarımla bir cümle kurmaya çalıştım ancak ilk iki kelimenin ardından başarısızlığa uğradım.

"Bunası?.."

"Bu nasıl mı olabildi?" diye atıldı Scholle. "Suker denilen pislik dün serbest bırakıldı. Sivil polisler onu altı saat önce Alexanderplatz tren istasyonuna kadar takip ettikten sonra, perona gelen bir trenin önüne atlayıp tünele koşunca izini kaybetmiş."

"Basın bizi linç edecek," diye ekledi Stoya. "Sonuçta Berlin'deki her kaçığı takip etmeye yetecek donanım ve personele sahip olmadığımızı en iyi sen biliyorsun. Güvenlik tedbiriyle alıkoyma kararı yasaklandığından beri, serbest bırakılacaklarını bildiğimiz dört pedofille tek başımıza uğraşmak zorunda kaldık."

Sözlerini bir homurtuyla onaylamak için ağzımı açtım ancak ağzımdan çıkan tek şey, çenemden aşağıya akan bir parça salya oldu.

"Korkarım ki konuşmayı burada bitirmek zorundayız bey ler," dediğini duydum Roth'un, gözlerimi kapatmış olduğumu ancak o zaman fark ettim. Konuşma beni canlandırmak yerine şaşırtıcı bir biçimde uykumu getirmişti.

"Alina'nın bildiklerini neden bizden saklamak istediğini biliyor musun?" diye sordu Stoya.

Bir kez göz kırpıp göz kapaklarımı kapalı tuttum. Alina'nın bana anlattıklarının büyük bir çoğunluğunu ilk etapta anlamamıştım. Daha sonra radyo sunucusunun konuşmalarını duyduğumda sözlerini yeniden hatırladım ve taşıdıkları korkunç anlamı ancak o zaman idrak edebildim.

"Neden?" diye sordu Scholle. "Alina neden bizimle konuşmak istemedi?"

Çünkü Suker ile Julian arasında bir bağlantı olduğunu fark etti, diye düşündüm ve aynı sebepten ötürü ağzımı kapalı tuttum.

Alina, göz doktorunun, oğlum hakkında bir şeyler bildiğini ve sözde vicdan azabı çektiğini düşünüyordu.

Terapi sırasında Alina, Suker'nın *"Julian'ın başına gelenler benim suçum,"* benzeri bir düşüncesini hissetmişti.

Ayrıca onu doğru anladıysam, bir kadın, ölmek üzere olan göz doktorunun üzerine eğilip "kayıp birinin bulunması için verilen bir ödülden" bahsetmişti, Alina'nın düşüncesine göre bu Julian'ın hala yaşadığını işaret ediyor olabilirdi.

Ya da cesedinin bulunduğunu, diye karşı çıkardım, o sırada fikrimi dile getirebilecek durumda olsaydım.

Sonradan öğreneceğim üzere Alina olayların gidişatını değiştirmekten korktuğu için bu bilgileri Stoya'ya aktarmak konusunda kararsız kalmıştı. Suker'nın tutuklanması bir başka kurbanın hayatını kurtarabilirdi ancak diğer yandan cerrahın, polisleri hiçbir zaman, belli ki Julian'ın başına gelenler hakkında

en az göz doktoru kadar bilgi sahibi olan ödül peşindeki kadına götürmemesine sebep olabilirdi.

"Birajuyjumakisjtiyorujm," diye yalan söyleyip yan döndüm.

Ağrımın şiddeti azalmıştı, eğer dikkat etmezsem haftalardır ilk kez sakinleştirici almadan uykuya dalacaktım. Bunu engellemek için Alina'yı ve şu anda başına gelmesi muhtemel şeyleri aklımdan geçirmem yeterliydi. Düşüncesi bile beni ayık tutuyordu.

Böylelikle polisler bana soru sormaktan vazgeçip sonunda Roth tarafından odadan çıkarılana kadar uyuyormuş gibi yapıp beni aşağıya, başka bir bilinç haline çekmeye çalışan bitkinliğin çekim gücüne karşı savaştım.

Bu şekilde yarım saat bekledikten sonra nihayetinde sıkıntıdan patlayarak örtüyü üzerimden attım ve tekerlekli sandalyeme uzandım.

25. Bölüm

Sadece üç dakika sonra ter içinde kalmıştım, oysaki yalnızca odanın ortasına kadar gelmeyi başarmıştım. Tekerlekli sandalye hafif olduğu gibi kullanımı da kolaydı, buna rağmen inanılmaz yavaş ilerliyordum. Belden aşağısı felçli olan insanlara saygım, kat ettiğim her santimetreyle birlikte artıyordu. Sadece tek elimi kullanabildiğim için istemeden yana doğru hareket ediyordum, bu yüzden yönümü düzeltmek için ağırlığımı işlevsiz olan sağ tarafıma vermek zorundaydım. Kolum ağır hareket ediyordu, buna karşılık kafam şaşırtıcı biçimde iyi çalışıyordu. Alışkın olmadığım bir efor sarf etmek, damarlarımdaki kan akışını oldukça hızlandırdığı halde ağrılarımın yoğunluğu artmıyor, sadece şekil değiştiriyordu. Daha önce keskin ve sisliyken, şimdi başımı her hareket ettirdiğimde kafatasımın her yanına yayılan boğucu ve yoğun kıvamlı bir lapa gibiydi. Ağrıları daha iyi kontrol edebildiğimi düşündüğüm için tuhaf bir şekilde daha dayanılır bir hal almışlardı. Dinlendiğim anda hafifliyorlardı.

Yatağımın ve işe yaramaz sehpanın çevresinden dolanıp yolu tam yarılamışken, son günlerde pencereden izlediğim kar yağışını hatırladım ve kıyafetlerimin, yapmayı düşündüğüm şey için uygun olmadığını fark ettim; ayaklarım çıplaktı ve pijamalıydım.

"Nereye gidiyorsun?" dediğini duydum kısık bir sesin. Fısıltı gibi değildi, daha çok, başınız suyun altında olduğu için çok az duyabildiğiniz bir çığlık gibiydi. Hayalî oğlum ağrı şiddetinin azalmasını fırsat bilip yeniden bilincime sızmaya çalışıyordu.

Nihai felaketten önceki saatleri yeniden anımsadığımda, düşünce ve izlenimlerimi kronolojik ve düzenli bir şekilde ifade etmeye yatkın oluyordum. Gerçekteyse beynimin içinde, uçlarında milyonlarca düşüncenin asılı olduğu ipler bulunuyor, bilincim ise oyuncu bir kedi gibi sivri pençeleriyle onları çekiştiriyordu. İplerin büyük bir kısmı tamamen parçalanmıştı, sadece birkaç tanesi kopartılmamıştı, bu nedenle karmaşık düşüncelerim sadece nadiren bir anlam bütünlüğü taşıyordu. Schnaps bardağında sarhoş halde yatan solucanlar üzerine düşünüyor, Şili'de saatin kaç olduğunu ya da çocuk odamdaki akvaryumumu birilerinin temizlemeyi akıl edip etmediğini merak ediyor, sonra birdenbire neden bir hastane odasında tekerlekli sandalyeyle dolaştığımı hatırlıyordum. Kafa karışıklığını, şaşırtıcı biçimde net kararlar verebildiğim berrak anlar takip ediyordu, ta ki ağrı veya kaos yeniden geri gelene kadar. Ya da ölen oğlum.

"Yanımda kal, baba. Lütfen!"

Julian'ın planımı gerçekleştirmeme engel olmaya çalıştığını anlamıştım, gerçi "plan" kelimesi, gülünç çabalarım için fazla abartılı bir tanımlamaydı. Sadece buradan çıkmak istiyordum, "buranın" neresi olduğunu ve ağır engelli biri olarak hastanenin güvenlik duvarını nasıl aşacağımı bilmiyor olsam da. Kreuzkölln'deki evime, bilgisayarıma ve cep telefonuma dönmek istiyordum. Uzun süredir ertelediğim şeye artık başlamam gerekiyordu: Frank'ı aramaya. Çoğunluğu belirsiz ve karmaşık olan düşüncelerimin arasından sarsılmaz, sağlam bir kaya gibi ruhumun karanlık okyanusundan çıkan tek bir düşünce vardı: *Frank'ı, oğlumun katilini bulup öldüreceğim.*

"Ama ben ölü değilim baba. Bırakma beni, lütfen," diye yalvardı Julian'ın sesi, kulaklarımı ellerimle kapatmama rağmen.

"Evet, öylesin. Ne yazık ki."

Bunu ciddi şekilde düşünüp düşünmediğimi bilmiyordum ama değiştirilemez gerçeğin farkındaydım. Oğlum artık yaşamıyordu. Alina beni ümitlendirmeye çalıştıysa da başarılı olamamıştı. Yaşadığım trajik olay beni gerçekçi olmaya itmiş, Alina'nın özel güçlerine olan inancımı kaybetmiştim. Hem ne değişecekti ki? Suker'nın sözde son düşünceleri *(Belki de işlediğim suçun karşılığında hak ettiğim ceza gerçekten budur. Belki de Julian'ı...)* oğlumun çoktan öldürülmüş olduğu, sadece cesedinin henüz bulunamadığı yönündeki düşüncemi doğruluyordu, tıpkı Frank'ın kurmaca bir ölüm hikâyesi hazırlayacağımızı önceden dile getirmesi gibi. Peki ama Suker'nın, Göz Koleksiyoncusu'yla ne tür bir bağlantısı vardı?

Sol elime kramp girince, söz dinlemeyen tekerlekli sandalyeyi ilerletebilecek duruma gelmek için bir mola vermek zorunda kaldım.

Geçmişe dönüp bakınca, henüz bir çocukken aileme sürpriz yapmak için, eve yeni gelen çamaşır sepetini tek başıma bodrum katına indirdiğim zamandaki gibi davranıyordum. On iki yaşındaydım ve annem ile babam çalıştıkları için sepeti ben teslim almıştım. Akşam eve geldiklerinde, amaçladığımdan farklı şekilde de olsa yine de bir sürprizle karşılaştılar. Kendimi fazlasıyla zorlayıp sepeti zeminde sürüklediğim için parkeler yarılıp çatlamış, devasa zımbırtı ise çamaşır odasına ulaşmak yerine ara kapılardan birinin çerçevesine takılıp kalmıştı.

O zamandan bu zamana büyümüş olsam da akıllanmamıştım. Artık bir sepetle cebelleşmiyor ancak uzun zamandır söz geçiremediğim başka bir yükle uğraşıyordum: bedenimle.

İstek, dağları yerinden oynatır, diye düşündüm ve tekerlekli sandalyenin itme çemberini yeniden öne itince saç diplerimde biriken teri hissettim... *delilik ise tekerlekli sandalyeleri.*

Frank'ı öldürmek istiyordum ve sanırım intikam alma isteğim bir başka olumsuz his tarafından tetiklenmişti: Alina için duyduğum endişe. Oğlumun ölümünden sonra dünya üzerinde herhangi bir şeyi önemseyebileceğimi kendime itiraf etmeye henüz hazır değildim. Kendimi Julian'a ihanet etmiş gibi hissederdim. Kız arkadaşımı arama kararını bilinçaltım vermiş olmalıydı, o ve Suker'nın, kötülük yollarının kesiştiği noktada buluştuğunu bilmem de buna etkendi.

"Hayır baba, yanılıyorsun," diye itirazda bulundu oğlumun sesi. *"Hâlâ yaşıyorum, sadece başka bir dünyada. Gitme, sana nasıl yanıma geleceğini göstereyim, böylece..."*

Başımı öne eğdim ve bir ağrı dalgası, Julian'ın tamamlanmamış cümlesini bilincimin kara tahtasından sildi. Başımı yeniden kaldırdığımda kısa bir an için çevremdeki görüntüye şaşırdım. Odama daha önce hiç bu perspektiften bakmamıştım.

Yaralandıktan sonra zaman algımı tamamen yitirmiştim; iç dünyamla o kadar meşguldüm ki haftalar boyunca çevremle hiç ilgilenmeden yatağımda yatmış olmalıydım. Dış dünya, ses geçirmeyen bir buzlu camın arkasında yer alıyordu. Sanırım hiçbir şeye dikkatli bakmamak beynimin geliştirdiği bir savunma mekanizmasıydı. Komodinimin üzerindeki yapay çiçeklerle ya da kolalanmış nevresimlerle ilgilenmiş olsaydım, iki gün öncesine kadar doğal ihtiyaçlarımı düzenli olarak bir hemşirenin gözetimi altında giderdiğim ve önce kıçımın, ardından da penisimin sıvı sabunla temizlenmesini içeren eziyetli bir işleme maruz kaldığım gerçeğiyle de yüzleşmek zorunda kalırdım.

Bu nedenle duvardaki giysi dolabını defalarca görmüş olsam da hiçbir zaman bilinçli şekilde algılamamıştım. Şu anda onu

ilk kez açarken, içerisinde en fazla bir bornoz ve havlu terlikler bulmayı umduğumdan, başarısız intihar girişiminde bulunduğum gün üzerimde olan kıyafetlerimin özenli bir şekilde korunduğunu görünce afalladım: Dizleri esnemiş kot pantolonum, asker yeşili boğazlı kazağım, içi kürklü pilot ceketim ve eski Timberland botlarım. Gömlek ile pantolon düzgün bir şekilde metal askılara asılıp şeffaf kılıflara kaldırılmıştı; birisi onları kuru temizlemeye götürme zahmetinde bulunmuştu. Üzerlerine beynimin ya da kafatasımın parçaları bulaşmışsa bile, artık belli olmuyordu.

Ceketi alıp dizlerimin üzerine koydum. Botları kucağıma yerleştirdim. Kazağı almanın bir anlamı yoktu. Sargı içindeki kafamı, kazağın dar boğazından geçirme düşüncesi bile alnımdan ter boşanmasına sebep olmuştu.

Bana sonsuzmuş gibi gelen bir sürenin ve sayısız karmaşık düşüncenin ardından odanın kapısını açıp kendimi geri geri koridora ittim.

Yarı yarıya karanlık olan koridor sadece düzenli aralıklarla süpürgeliklere yerleştirilmiş olan birkaç gece ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Şayet bir hareket sensörü mevcutsa, henüz tekerlekli sandalyemle bir ışık bariyerinden geçmemiştim. Eski buzdolaplarını andıran bir uğultu ve havalandırmanın sesini duydum.

Etrafta kamera olup olmadığını anlamak için kafatasımın sarsılmasını göze alıp başımı yukarı kaldırdım ancak tek gördüğüm çıplak kalorifer boruları ve açıkta duran bir kablo demetiydi.

Kamera yoksa, umut da yok, diye düşündüm anlamsızca ve harekete geçtim. Sola dönme kararımı içgüdülerimle verdim, belki de dar koridor o yöne doğru gözüme daha kısa göründüğünden. Etrafta çıkış levhası görünmüyordu, acil çıkışını gösteren bir işaret dahi yoktu.

Hastayım ben, nasıl çıkacağım bu hastaneden, diye düşündüm ve sol elim gittikçe daha fazla kasılırken, bu cümleyi soğukkanlı bir şekilde mırıldanıp durduğum bir tür tekerleme haline getirdim. Son birkaç günde en fazla yatağımdan pencereye kadar ilerlemiştim, oysa şimdi kıçımın altındaki şeyin sağa doğru dar bir viraj almasını sağlamam gerekiyordu çünkü önümdeki koridor sağa doğru kıvrılıyordu.

Ağırlığımı diğer tarafa verip köşeyi döndüm. Sandalyenin lastik tekerlekleri, spor salonunun zeminine temas eden yeni spor ayakkabıları gibi gıcırdadı. En fazla on on beş metreyi geride bırakmama rağmen sanki New York Maratonu'nda birinci olmuş gibi sevindim.

On metre, yok setre, diye düşündüm, sanırım bu, *on metre yol kat ettin ve kimse seni yakalamadı,* anlamına geliyordu. Hemen sonrasında anlamsız benzetmelerimin fundalıklarına tehditkâr bir düşünce sızdı: *Lanet olsun, bu da ne böyle?*

Koridorun bu bölümünde üç gece lambasından ikisi yanmadığı için, üzerine doğru ilerlediğim engeli ilk etapta algılayamamıştım ancak artık fark edilmeyecek gibi değildi. Koridorun ortasında hafiften titreşen, karanlık bir duvar yükseliyordu.

O kadar afallamıştım ki yavaşlamayı unutmuştum. Zemin burada hafif eğimli olduğundan hızım gitgide artıyordu. Anlamlandırma becerim ise tamamıyla durmuş görünüyordu zira bunun geniş ekran bir televizyon olduğunu anlamam için iyice yaklaşmam gerekmişti.

Cihaz siyah olmasına karşın kapalı değildi. Ekranındaki koyuluk bunun için fazla açık tonda ve fazla düzensizdi.

Elimi tozsuz yüzeye koyacak kadar yaklaştım. Parmak uçlarımın altında statik elektrik nedeniyle bir çıtırtı oldu ve gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Bir an için odamdan hiç çıkmamış olabileceğimi ve sadece hayal gördüğümü düşündüm fakat tam da bu düşünce, hayali bir dünyada olmadığımı anlamamı sağladı.

Deliler, içinde bulundukları koşulları sorgulamazlar.

Öne doğru eğilip televizyondaki gölgeleri anlamlandırmaya çalıştım. Gri ve siyah tonlarının birleşiminden bir yatak meydana getirmem biraz zaman aldı.

Hangi deli, bir odayı kameraya çeker ki, diye sordu beynim, kafiyeli düşünmek şu sıra hoşuna gidiyor olmalıydı.

Ekranda görülen oda boş görünüyordu, kendimi ne kadar zorlasam da içinde kimseyi görememiştim. Ancak buna rağmen gözlerimi televizyondan alamıyordum. Bir kuyruklu yıldız yakalamak için evrenin sonsuz hiçliğine bakan ancak hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerini nereye odaklaması bilmeyen biri gibi ekrana bakıyordum. Ruhumun kısa bir an için yönünü kaybedecek gibi olduğu, hiçbir şeyin gerçekleşmediği saniyeler akıp giderken aniden bir şimşek çaktı.

Ekran, sanki odanın içinde bir napalm bombası patlamış gibi aydınlanınca içgüdüsel olarak dirseklerimin iç taraflarıyla gözlerimi kapadım. Aynı anda duvarın arkasında, acılarından kurtulmak için yalvaran yaralı bir hayvanın feryadı duyuldu.

Sadece yarım saniye sonra ekran yeniden kararmış, çığlık kesilmiş olsa da bu kısa sonsuzluk beni derinden sarsmaya yetmişti. Yaşadığım dehşet nedeniyle ağlamaya başlamış ve aynı anda mesanemi boşaltmak istemiştim. Sadece düşüncelerim değil, vücudumun verdiği tepkiler de anlamsızlaşmıştı. Fakat retinama işlemek için hiç beklenmedik bir şekilde, doğrudan ekranın parlak ışığında beliren o kadının görüntüsüne nasıl dayanabilirdim ki? Yüzünü sımsıkı saran dalış gözlüğünün altında kocaman açılmış, kanlı gözleri ve delirmiş gülüşüyle dişlerini sergileyen kadının görüntüsüne?

Bu bir hayal değil, diye düşündüm. *Bu korkunç hakikat ve sana sesleniyor. Yüzüne haykırarak sana bütün acıların kaynağını gösteriyor.*

Neredeyse aynı anda Scholle'nin sesi arkamdan gülerek, Tamara Schlier'yı tekrar görmek isteyip istemediğimi sordu.

Duzenleme
Ny,ozlem

26. Bölüm

Doğumundan bir gün sonra Tamara Schier'nın ebeveyni, dünyalar güzeli kızlarının günün birinde gözlerini açıp açmayacağı konusunda endişe duymaya başlamıştı. Uyuması, ağlaması ya da annesinin göğsünü emmeye çalışması fark etmiyordu, Tamara birkaç istisna dışında gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. Görünüşe göre bebek, sert baskılar sonucunda içine doğduğu soğuk dünyayı (son sancılar sırasında destekleyici bir şekilde annenin karnına yüklenen ebenin ve bir çocuk doktorunun müdahalesiyle) kendi gözleriyle görmek istemiyordu. Elbette bu endişe, genç anne babanın sahip olduğu pek çok korku gibi nedensizdi çünkü sadece birkaç saat sonra Tamara altının değişmesinden duyduğu hoşnutsuzluğa dikkat çekmek için sonunda gözlerini açmış ve ebeveynine tepkili bir bakış yöneltip onları sevinç gözyaşlarına boğmuştu.

Bundan otuz iki yıl önce Tamara'nın günün birinde gerçekten de dünyayı hiç görmemiş olmayı dileyeceğini hiç kimse tahmin edemezdi, üstelik kelimenin tam anlamıyla çünkü tahayyül sınırlarını aşan acılar çekiyordu.

Daha sonra öğrendiğime göre, Zarin Suker, ölümcül işkenceleriyle yalnızca yaşama isteğini ve aklının kayda değer bir bölümünü çalmakla kalmamış, ona saatlerce tecavüz ettikten sonra göz kapaklarını keserek dünyayı karartma yetisini de elinden almıştı.

"Gözlerini kırpamıyor," dedi Scholle ve parmağıyla, Tamara'nın çarpık yüzünün birkaç saniye önce yeniden karanlığa gömüldüğü ekrana vurdu. Öncesinde bana, önümüzdeki birkaç saat boyunca "rahatsız edilmeyeceğimizi", koridorda nöbet tutan gece bekçilerini molaya gönderdiğini söylemişti.

"Adı Tamara Schlier. Az önceki çığlığından da anlaşıldığı üzere, ışığa tahammül edemiyor. Bu yüzden gece gündüz hastane odasında karanlıkta oturuyor ve yüksek çözünürlüklü bir güvenlik kamerası aracılığıyla doktorlar tarafından gözetim altında tutuluyor."

Konuşurken koridordaki ışığı yeniden açan Scholle, tekerlekli sandalyemi, yüzüme acımayla karışık bir sırıtışla bakabileceği şekilde çevirdi.

"Toz ve her türlü kir taneciğinden korunmak için sürekli olarak bir dalış gözlüğü takmak zorunda olmasının nedeni de bu. Pek hoş bir görüntü sayılmaz değil mi?" Yeniden sırıttı. "Ama dürüst olmam gerekirse, sen de ondan daha iyi görünmüyorsun Zorbach."

"Neiştiyovşun?" diye geveledim, daha anlaşılır konuşmaktan aciz bir şekilde.

"Burada soruları ben soruyorum, dostum."

Bakışları, kucağımdaki kıyafetlere takıldı.

"Görüyorum ki buradan sıvışmak için hâlâ yeterince gücün var. Bunu senden hiç beklemezdim, yine de kollarıma koştuğun için sana teşekkür ederim. Tam da seni ziyarete gelecektim, beni onca yolu yürümekten kurtarmış oldun."

Gözlerimin içine baktı.

"Stoya ve sevgili Dr. Roth'un olmadan."

Anlamamış gibi alnımı buruşturmak istedim ancak baş ağrılarım birdenbire öylesine şiddetlenmişti ki tüm bedenim kasılıp kaldı.

"Hadi ama Zorbach. Her şeyden habersiz akıl hastasını oynamayı bırak artık. Bu rol sana hiç uymuyor."

Başımı iki yana salladım, bu, ağrılarımın daha da artmasına sebep oldu.

"Numara yapma. Az önce odanda bize rol yaptığını gayet iyi anladım. Ve görünüşe göre..." botlardan birini kaldırıp yeniden kucağıma bıraktı, "... şüphelerimde haklıymışım. Yolculuk nereye?"

"Biljmiyojum," dedim gerçeği söyleyerek, bir yanımsa bu tuhaf konuşmanın anlamını sorguluyordu. Son görüşmemizde Scholle, Göz Koleksiyoncusu olduğumu düşündüğü için başımı yanan bir ocağa bastırmaya çalışmıştı.

"Alina sana gecenin bir yarısı kaçmana neden olacak ne söyledi?"

Ağrılar artık öylesine şiddetliydi ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Soytarılıklarını kendine sakla," diye çıkıştı Scholle. "İtiraf etmek istediğinden çok daha fazlasını anladığından eminim. Şimdi beni çok iyi dinle. Götün teki olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ancak öyle görünse bile, bu defa sana zorluk çıkarmak için geri dönmedim. Ben bir polisim."

Gözlerimi kıstım.

"Bu, şu demek, işim kötüleri yakalamak. Tamam, kabul ediyorum, kullandığım yöntemler herkesin hoşuna gitmiyor olabilir. Fakat benim için önemli olan sadece sonuç. Suçsuz birinin hayatını kurtarabileceğimi hissediyorsam, bir şüphelinin ağzını, burnunu kırdığım da olabiliyor..."

Ya da suratını haşladığın.

"... suçsuz olma ihtimali olsa da," diye düşüncemi doğruladı. "Morluklar iyileşir. Ama bu..." tombul elini yanımızdaki

güvenlik ekranının üzerine koydu, "... kadının aldığı yaralar bir daha asla iyileşmeyecek."

Elinde tuttuğu ve ekran çözünürlüğünü değiştirmek için kullandığı uzaktan kumandayı ancak şimdi fark etmiştim. Görüntünün kontrastı artınca, sırtını kameraya dönmüş bir şekilde odanın diğer ucunda, duvarın önünde duran Tamara'yı görebilmiştim.

"Tamara Schlier gözyaşlarını, göz bebeğine yayamıyor, Zorbach. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bir refleks olarak gözlerimi kırptım.

"Her iki saatte bir, bir bakıcı gelip gözlerine damla damlatıyor. İki saatte bir!" Scholle bahsi geçen sayıda parmağını yüzümün önüne tuttu.

"Pislik herif göz bölgesindeki kasları öyle bir kesmiş ki yapay göz kapağı nakli yapılması bile mümkün değil. Bir daha asla bütün bir gece boyunca uyuyamayacak ve o iki saat onu tamamen kör olmaktan kurtarmak için muhtemelen yeterli olmayacak. Seninle neden konuşmam gerektiğini şimdi anlıyor musun?"

Gözlerimin içine baktı.

"Aramızda geçenleri unut ve şuna bir daha bak."

Scholle beni yeniden ekrana doğru çevirdi.

"Alina şu anda büyük olasılıkla bu kadının acılarından sorumlu olan canavarın ellerinde, bunu anlıyor musun? Bildiğin herhangi bir şey varsa, bana söylemelisin. Eğer konuşamıyorsan da yaz ya da ne bileyim, ayaklarınla resmini yap ama artık şu pisliğin hakkından gelebilmemiz için bir şeyler yap. Delinmiş kafatasın bunları algılayabiliyor mu?"

Gözlerimi Tamara'nın silüetinden ayırmadan yavaşça başımla onayladım. Bedeni, sanki bir vitrin mankeniymiş gibi tamamen hareketsizdi, sadece sağ kolu, baş hizasında duruyor ve duvardan bir şey silmek istermiş gibi görünüyordu.

"Nejyapıjo?" diye sordum.

"Şey, bunu açıklaması zor. En iyisi kendin gidip gör."

Scholle koridorun ışığını yeniden kapattı ve beni ekranın önüne itti. Tamara'nın elinde tuttuğu nesnenin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Fışşa?" diye sordum, hala tek seferde bir sözcükten fazlasını telaffuz etmekten aciz bir halde.

"Bir keçeli kalem," diye düzeltti Scholle. "Duvarlarını karalıyor. Suker'yı kodese tıkmamızı sağlayacak ifadesini vermektense, tüm gün boyunca mağara ressamlığıyla vakit geçiriyor."

"Naşı?"

"Ne çizdiğini mi bilmek istiyorsun?"

Scholle beni ekrana biraz daha yaklaştırdı.

"Hiçbir fikrimiz yok dostum."

Uzaktan kumandaya yeniden bastı ve ekranda tipik bir bilgisayar ana ekranı belirdi. Görünüşe göre doktorlar bütün hasta kayıtlarını ekranda görme imkânına sahipti. Scholle "Tamara_Schlier_Foto" olarak isimlendirilmiş bir dosyayı açıp boyutunu büyüttü.

Bana ne göstermek istediğini anlayınca ilk başta başımı çevirmek istedim. Ama tam tersini yaptım. Kendimi bir kaza görüp başka bir yerde olmayı dileyen ancak dehşetin büyüsüne kapılıp gözlerini olay yerinden ayıramayan biri gibi hissediyordum.

"Çocukların yaptığı çizimlere benziyor," diye gereksiz bir açıklama yaptı Scholle. Beyaz duvarın üstündeki çocuksu çizgilerin ne anlatmaya çalıştığını ilk görüşte anlamıştım. Altı penceresi olan iki katlı ev, çocuklu ailelerin buzdolaplarında asılı görmeye alışık olduğumuz resimlerdeki gibi orantısızdı. Eğimli bir çatının üstünde kocaman ışınlar saçan bir güneş ve çimlerin üstündeki üç kişilik ailenin göğsüne bile gelmeyen bir kapının olduğu çocuksu bir çizim.

"Neredeyse hiç ara vermeden bu resmi çiziyor. Bir evi bitirdiğinde yenisini çizmeye başlıyor, duvarlar onlarla dolu. Başlangıçta Suker'nın ona işkence ettiği binayı çizdiğini sandık ama..."

"Tanıjoum," diye sözünü kestim, bir yandan öğürme ihtiyacımı bastırmaya çalışarak.

"Binayı tanıyor musun?"

Başımla onayladım, Scholle kuşkucu bir şekilde üzerime eğildi.

"Berlin'le ilgili elimizde bulunan tüm fotoğraf ve video kayıtlarını karşılaştırdık ama hiçbir şey bulamadık."

"Bentanıjoum."

"Tamam. Peki nerede?" Scholle beni sarsmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Bize adresi söyleyebilir misin?"

Evet, ve Tanrı biliyor ya, öyle olmamasını dilerdim.

Tamara'nın karanlıkta, hastane odasının duvarına çiziktirdiği resmi daha önce sayısız kez görmüştüm.

27. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina uyandığında bir an için öldüğünü sandı. Her sabah olduğu gibi dünyasını tanımlayan sonsuz hiçliğe bakmak için gözlerini açtı ancak diğer günlerden farklı olarak bugün bedenini hissetmiyordu. Normalde kalkmadan önce birkaç dakika daha uzanıp kendi ağırlığını hissetmek için bedenini yumuşak boxspring yatağına bastırırdı. Elini, gecenin nemini taşıyan çarşafın üzerinde gezdirdiği sırada, çevresindeki uyaranlar sayesinde yavaş yavaş ayılırdı. Çatının altındaki tozlu ahşap kokusunu alır, aşağıdan gelen, Brunnen Caddesi'ndeki trafiğin uğultusunu duyar, berbat sabah nefesinin tadını dilinde hissederdi. Fakat bugün her şey farklıydı.

Bugün siyah boşluğu büsbütün yutmuştu. Ne duyabiliyor ne de koku alabiliyordu, sıcağı ya da soğuğu hissetmiyordu ve henüz denememiş olsa da sesinin de çıkmayacağını düşünüyordu.

İnsan ölünce böyle mi hissediyor acaba?

Şu an için elinde kalan tek şey, bilincini yitirmeden önce boğazından başlayıp omurgasından aşağıya inen güçlü bir ağrıya dair belirsiz bir anıydı. Ağrıya, gerçekdışı bir izlenim veren ve içinde bir kadınlar tuvaleti, bir radyo sunucusu ve Alexander Zorbach'ın yer aldığı başka anılar da eşlik ediyordu ancak söz konusu izlenimleri anlamak, uyandıktan hemen sonra bir rüyadaki olaylar zincirini yakalamak kadar zordu, ki bu da başına gelen şey her neydiyse, bunu sağ atlatamadığını gösteriyordu.

Peki ama, o halde neden hâlâ körüm?

Bu düşünce onu üzmüştü. Mantıklı bir nedeni olmasa da nedense öldüğünde engelinden kurtulacağını düşünmüştü hep.

Nabzına bakmak için kollarını hareket ettirmeyi denedi ama başaramadı.

Nefes alıyor muyum, diye sordu kendine, bunu nasıl anlayacağını bilmeden, sonra aniden yana doğru devrildi. Dengesini kaybedince kol ve bacaklarını çırparak altında uzanan boşluğa düşmesine engel olacak bir dayanak bulmaya çalıştı. Hâlâ uykuda olduğunu o an anladı; bilincinin o ana kadar düş aleminden ayrılmak istemediğini. Ancak şimdi, içgüdülerin ve hissizliğin merhametli kollarında süzülmesine daha fazla müsaade etmeyen bir gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Daha az önce ölümden korkarken, şimdi kalın metal kelepçelerin çevrelediği ayak bileklerini hissetmek çok daha büyük bir dehşete kapılmasına neden oldu. Ellerini başının arkasında sabitleyen zincirlerin şangırtısını ve Zarin Suker'nın dilini kulak memesinde hissedip kısık sesle şöyle deyişini duymak: "Evime hoş geldin."

28. Bölüm

"Çözün beni."

Alina'nın sesi, en az bedeni kadar güçsüzdü, Suker'nın onu etkisiz hale getirmek için kullandığı sakinleştiricinin büyük bir kısmının hâlâ damarlarında dolaştığı düşünülünce bu hiç de şaşırtıcı değildi. İnanılmaz yorgundu, aldığı her nefes için olağanüstü bir güç sarf etmesi gerekiyordu. Korkuyla beslenerek nabzını hızlandıran öfkesi olmasaydı muhtemelen yeniden uykuya dalardı.

"Suker, sizi hasta pislik," dedi Alina. "Size söylüyorum."

Göz doktoru, onun sahte korkusuzluğuna güldü.

"Kızgın olmanızı anlıyorum, Alina. Otopsi masasında yatan ben olsaydım, ben de öyle hissederdim. Ama elinde neşter olan bir adama hakaret etmek sizce iyi bir fikir mi?"

Otopsi masası mı? Neşter mi? Alina kendini sakin olmaya zorladı. *Hayır, bunu düşünme. Korkundan güç almak için bu kelimeleri kullanıyor.*

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sorup öğürdü Alina.

Başının zonklaması yetmiyormuş gibi bir de hissettiği yoğun mide bulantısıyla savaşmak zorundaydı. Suker'nın barbitüratı[10] ona enjekte mi ettiğini yoksa sünger yoluyla ağzına mı bastırdığını hatırlamıyordu. Saatler hatta günlerdir burada yatıyor

10 Sakinleştirici ve anestezi amaçlı kullanılabilen bir ilaç. (ç. n.)

olabilirdi, kaldı ki Alina "buranın" neresi olduğunu dahi bilmiyordu. Duyumsadığı tek şey, seslerin yankılanmayışıydı, bu nedenle odanın boyutunu kestiremiyordu.

Bir defasında John, ona en sevdiği korku filminin sahnelerini ayrıntılı bir biçimde anlatmış; karınları deşilmiş insan cesetlerinin, kesilmiş ineklerle yan yana asılı durduğu, duvarları fayansla kaplı bir kesimhanede geçtiğinden bahsetmişti. Alina başına kötü bir şey gelmesi halinde hep buna benzer bir ortamda uyanacağını düşünürdü.

Oysa şu anda bulunduğu yer kan ve ceset kokmuyordu, sesi de fayans döşeli mekânlara özgü bir şekilde yankı yapmıyordu. Buna rağmen bilmediği nedenlerden ötürü bir kesimhanede olduğuna emindi.

Suker'nın kendi sapık zevkine göre döşediği kesimhanesinde.

"Bana ne yapacaksınız?"

"Siz ne hissediyorsunuz?" diye cevapladı Suker, Alina'nın sorusunu, elini karnının üstünde gezdirerek.

Ona bir şok cihazıyla dokunmuş olsaydı, tepkisinin şiddeti bundan daha az olmazdı. Alina irkilerek üst bedenini havaya kaldırdı ve sadece ince bir şilteyle kaplı, sert sedyenin üstünde kasılıp kaldı.

"Hişşt... gevşeyin."

Alina'nın solukları hızlandı, Suker'nın yumuşak parmaklarının, göbek deliğinin etrafında gezindiğini hissetti ve ancak ondan sonra bir şeyi fark etti...

...çıplağım!

Tamamen umutsuz bir durumda olduğunu o an anladı. Meseleyi biraz olsun acısız ve mümkünse canlı atlatabilme şansı hiç denecek kadar azdı. Ağlamamak için kendini zorladı, en azından şimdilik, gerçi şimdi ya da daha sonra acı içinde ağlaması arasında nasıl bir fark olacağını kendi de bilmiyordu.

Çaresizliği, kelimenin tam anlamıyla saf korkusu... *bundan daha kötü olamaz*, diye düşünmüştü ki aynı anda yanıldığını anladı.

Evet, olabilir. Korku daha da büyüyebilir. Tıpkı acı gibi. Bir sınır yok, diye düşündü. Suker ona vücudunun sıcaklığını hissettirecek kadar yaklaştığı sırada ve bu, şu ana kadar hissettiği her şeyden daha korkunçtu. Çünkü çıplak olan bir tek kendisi değildi. Suker da soyunmuştu.

29. Bölüm

Alexander Zorbach

Yüzümü yolcu tarafındaki cama dayayıp serinliğin tadını çıkardım. Zihnimi berraklaştırıp ateşli başımın serinlemesini sağlıyordu, yine de lanet olası düğmeyi bulmayı becerebilseydim camı açmayı tercih ederdim. Birkaç dakika sonra Wannsee Plajı'na geldiğimizde gözlerimi kapattım. Kafamın içindeki kurşun pek çok şeyi değiştirmişti ancak yaşadığım şehre bakışımı değil. Berlinlilerin büyük bir çoğunluğu plaja baktıklarında geçmiş yaz günlerini, yüksek sesli müziği, gülen çocukları, dolu çöp bidonlarını ya da güneş kremi kokusunu hatırlar.

Bense girişin önündeki otoparkı görünce dokuz yıl önce burada, umumi tuvaletlerin arkasmda bir kolinin içinde bulduğumuz çocuk cesedini hatırladım. O zamanlar hâlâ polis teşkilatı için çalışıyordum ve birlikte sinemaya gittiğimiz sırada çağrı alan bir meslektaşıma tesadüf eseri eşlik etmiştim. Katil, kurbanı, kullanmadığı eşyalarla birlikte çöpe atmıştı. Kahverengi karton kutuyu, eski bir televizyon ile iki çöp torbasının yanında bulduk ve içerikleri sayesinde failin kimliğini belirleme şansımız oldu: en iyi öğrencisini keman dersinden sonra alıkoyup Berlin sınırında, ormanlık bir alana götüren kırk dört yaşında bir müzik öğretmeni. Yedi yaşındaki kız çocuğuna tecavüz etmeden önce onu "Çin salıncağı" denilen ve kurbanın kurtulmaya çalıştıkça kendi kendisini boğduğu bir teknikle bağlamıştı.

O gece açılan karton kutunun içine baktığımda, bir doğa kanunu gibi güçlü ve sarsılmaz bir hükme vardım: Biri benim çocuğuma böyle bir şey yapsaydı, ona dava açmazdım. Suçluyu tutuklatmak için polise gitmezdim. Savcının, öldürme eyleminin kasıtlı olarak yapıldığını kanıtlamayı beceremeyeceği, hâkimlerin ise şüpheden sanık yararlanır ilkesinden yola çıkarak tecavüzcünün ipleri yanlışlıkla çok sıkı bağladığını varsayıp taksirle adam öldürme suçundan, cezayı sadece üç buçuk yılla sınırlı tutacağı bir duruşmayı bekleyerek vaktimi harcamazdım.

Onun yerine evimin bodrumuna gider, tepe pencerelerini cam filmiyle örterdim. Odayı, yapı marketten aldığım ses yalıtım süngeriyle kaplar ve bir freze makinesi, bir akülü tornavida, birkaç şişe sodyum hidroksit, su ısıtıcısı ve bir zımba tabancası hazırlardım.

İlk yardım çantası hemen metal yatağın yanında hazırda bulunurdu, aynı şekilde şok cihazının da kullanıma hazır olduğundan emin olurdum, böylece o pislik elimden fazla erken kurtulursa onu tekrar geri getirebilirdim. Sonra katili arar, bulur ve meseleyi kendi ellerimle çözmek için bodrumuma getirirdim. Elbette düşünce şeklimin, bütün hukuk devleti ilkelerine ters düştüğünün farkındaydım. Ve Göz Koleksiyoncusu karımı öldürüp, çocuğumu kaçırıp, beni kafamda bir kurşunla bırakıp gittikten sonra bile, idam cezasını akılcı ve kuramsal söylemlerle kötüleyen ahlak bekçilerini hâlâ anlayabiliyor olsam da, oğlum muhtemelen çoktan çürüdüğüne göre, artık bambaşka bir dünyada yaşıyordum. O dünyada uymam gereken sadece tek bir kural vardı: Frank'ı bulup öldürene kadar hayatta kalmak zorundaydım. Radikal görüşlerim, doğru olanı yaptığını düşündüğünde hak ve hukuk düzenini dikkate almayan Scholle'ninkilerden muhtemelen çok da farklı değildi.

En basitinden, Scholle'nin beni yarım saat önce Schwanenwerder'dan götürmesine Dr. Roth'un onay verdiğini hiç sanmıyordum. Şu anda daha iyi hissediyor ve gözlerimin arkasındaki yoğun basınç dışında neredeyse hiç ağrı hissetmiyor olsam da bu halimle seyahat edebilecek durumda olmadığım kesindi, özellikle de tekerlekli sandalyem olmadan. Scholle onu bagaja yerleştirmeyi başaramayınca, park yerinde bırakmayı tercih etmişti. Ayrıca en geç dört saat içinde ilaçlarımı almak zorunda olmam, Scholle'nin çıkış belgelerimi imzalayıp beni hastaneden çıkarmasına engel olmamıştı. Çünkü ona, Tamara Schlier'nın odasındaki duvara birden fazla kez çiziktirdiği resmi tanıdığımı söylemiştim. Bu yeterli bir sebepti.

"Bunu neden yaptığımı merak ediyor olmalısın?" dedi Scholle ve dikkatini yeniden bomboş caddeye vermeden önce bana sorgulayıcı bir bakış yöneltti.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, beni yolcu koltuğuna yerleştirip emniyet kemerimi bağladıktan sonra bana yönelttiği ilk sözcükler bunlardı. Belki de yanılıyordum ve bir süredir dünya barışı ya da hava durumunu konuşuyorduk. Başımı cama yasladığımdan beri kendimi daha iyi hissediyor olsam da odaklanmakta zorluk çekiyordum. Kafamdaki ağrı, son haftalarda yaşadığım ve ilaçlardan kaynaklı uyku halinden farklı, kurşun gibi bir ağırlığa dönüşüyordu. Eskisinden daha yoğun ve daha az yüzeysel.

"Pekala, sözlerimin ne kadarını algılayabildiğinden emin olmasam da sana bir şey söylemek istiyorum." Scholle bir kahkaha attı. "Belki de bunu sana sadece şu anda kafayı yemiş durumda olduğundan ve sonrasında, aklın başına geldiğinde her şeyi inkâr edebileceğim için söylüyorumdur." Scholle konuşmasına ara verip sinyal verdi.

"Özür dilemek istiyorum," diye mırıldandı.

Efendim?

Yana doğru devrilmeden başımı ona çevirmeyi başardım. *Beni karanlık koridorda gizlice takip ediyor, bir işkence kurbanının korkunç yüzünü gösteriyor ve apar topar hastaneden dışarı, buz gibi soğuğa çıkarıp sonra da buna özür mü diyorsun?*

"Göz Koleksiyoncusu olayında aşırı tepki verdim," dedi Scholle. "Onun gerçekten sen olduğunu sanıyordum. Ya da en azından onunla iş birliği yaptığını. Elimizde fazla zaman kalmayınca da sana fazla sert davrandım, biliyorum. Ama sen de bir zamanlar polisle çalıştın Zorbach. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Bazen pislikleri yakalamak için, sonradan tutanaklara geçmeyecek bir şeyler yapmak gerekiyor. Tıpkı Afganistan'daki gibi, dostum. İkincil hasarlar. Çocuklarımızı kaçıran kaçıklara karşı mücadele ediyorsak savaşta sayılırız, öyle değil mi? Barışı korumak istiyorsak, zaman zaman sivil kurbanlar vermemiz kaçınılmaz."

Cevap verecek gücüm olsaydı, fikirlerimizi birbirinden ayıran ince ama kesin bir çizgi olduğunu söylerdim. Frank gibi, yaptıklarını bana bizzat itiraf etmiş, suçu kanıtlanmış bir katilden intikam almak başka bir şey, bir insana şüphe üzerine işkence yapmak bambaşka bir şeydi.

Bakışlarım, direksiyonun altındaki kontak anahtarına takıldı. Ucunda, Scholle'nin ince espri anlayışıyla uyumlu, boynunda bir idam ipi olan, mahkûm kıyafetleri içinde bir plastik figür sallanıyordu. Araba bir çukurun üzerinden geçince idamlık adam, ipe asılı bir sarkaç gibi sallanmaya başladı.

"Biliyorsun ki ben de oğlumu kaybettim," dedi Scholle, hâlâ o dokunaklı "Başka çarem yoktu ki" tonuyla. Rus olan eski karısıyla ilgili hikâyeyi yeniden anlatmaması için başımla onayladım. Onunla fahişelik yaparken tanışmış ve çalıştığı yasa dışı genelevden kurtarmakla kalmayıp üstüne üstlük bir de evlenmişti.

Kadın teşekkür olarak daha sonra oğlunu Yaroslavl'a kaçırmıştı. Scholle o zamanlar iç sesini dinlemeyip kadının, yaşadığı köyü tek başına ziyaret etmesine izin verdiği için, artık içgüdülerine güvenmekte bir an bile tereddüt etmiyordu.

"O zamanlar söz konusu olan benim oğlumdu Zorbach. Şimdiyse seninki. Şunu açıkça itiraf ediyorum: Alina ve Suker zerre kadar umurumda değil. Ama işin içine ettiğim için, Frank'ı elime geçirip serbest bıraktığım için bunu düzeltmem gerekiyor, anlıyor musun? Oğlunun katilini yakalamana yardım etmek istiyorum."

Yüzüme bakıp anladığıma dair bir işaret aradı.

"Sen hastanede yatarken boş durmadım," diye devam etti Scholle. "Gerçi Stoya başarıya bu sayede daha hızlı ulaşabileceğini düşünerek Zarin Suker davasına öncelik tanımış. Nasıl olduğunu bilirsin. İyi bir polis olabilir ama sadece kariyerini düşünüyor. Hem Suker davasında faili zaten gözaltına almıştık oysa Frank'tan hâlâ hiçbir iz yok. Tamara'nın ifadesi, Göz Koleksiyoncusu olayında çuvallayışımızı bir çırpıda tarihe gömebilir, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Son virajla birlikte baş gösteren mide bulantısına etki etmesi umuduyla gözlerimi kapattım.

"Yine de Göz Koleksiyoncusu konusundaki araştırmalarımı sürdürüp hiç pes etmedim. Neler bulduğumu bilmek ister misin?"

Scholle gözlerimi kırpıştırmamı yanlış yorumlayıp onayladığımı sandı.

"Alina sana her ne söylediyse, tahminimce haklı. Bir bağlantı söz konusu."

Gözlerimi yeniden açmak için kendimi zorladım.

"Sana dinleteceğim, iyi dinle."

Scholle ceketinin iç cebinden bir kaset çıkarıp teybe taktı. Ses zor anlaşılır ve kötü kalitedeydi; birkaç kez üst üste kayıt yapılmışçasına hışırtı ve çıtırtılar duyuluyordu ki bu da çatallı sesi dinlerken üzerime çöken dehşetin daha da büyümesine neden oldu.

30. Bölüm

"*Suç,*" dedi kadın, sonraki dakikalarda en sık kullandığı kelime bu olacaktı.

Korku içindeki kadın yumuşak, hafif bitkin ve genelde kısık sesle konuşmasına rağmen "*Suç*" kelimesini bazen öfkeyle, çoğu zaman çaresizlik içinde ancak her zaman yüksek ve anlaşılır bir sesle, vurgulayarak söylüyordu.

"*İnsanların gözlerini açmak istiyor. Bunu bana defalarca söyleyip güldü.*"

"*Bunu size bu yüzden mi yaptı Tamara?*" diye sordu bir adam, her zamankinden daha temkinli konuşmasına rağmen onun Stoya olduğunu tahmin ettim.

"*Göz kapaklarınızı bu yüzden mi kesti?*"

"*Evet. İşlediğim suç karşısında gözlerimi bir daha asla kapatamamalıymışım. İnsanlara çektirdiğim acılar karşısında.*"

"*Suker bununla ne demek istediğini söyledi mi?*"

"*Suçumun ne olduğunu mu?*"

"*Evet.*"

Kayıttaki hışırtı yeniden arttı ve ancak Tamara'nın verdiği uzun bir aranın ardından yeniden konuşmaya başlamasıyla arka planda kaldı:

"*Evet. Evet, suçumun ne olduğunu biliyorum.*"

"*Nedir?*"

Sessizlik. Uzun bir süre boyunca yalnızca Scholle'nin çalıştırdığı flaşörün sesi duyuldu.

"Suker hangi konuda suçlu olduğunuzu düşünüyor Tamara?"

"Bu sadece onun fikri değil."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Suker haklı. Ben gerçekten kötü bir şey yaptım. Başka insanların benim yüzümden acı çekmesine neden oldum."

"Nasıl? Ne yaptınız?"

Hışırtının yalnızca boğuk hıçkırıklar tarafından bastırıldığı bir ara daha. Gözlerimi kapattım, Tamara'nın, gözlerinin üstünde bir dalış gözlüğüyle yarı karanlıkta oturmuş çaresizce başını iki yana sallayışını gözümde canlandırabiliyordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye ağlayarak iç çekti.

"Neden istemiyorsunuz?"

"Korkuyorum."

"Neden? Suker, size bunu yapan adam tutuklu Tamara. Şu anda demir parmaklıklar arkasında. Artık size bir şey yapamaz."

Stoya mikrofondan biraz uzaklaşmış gibiydi, herhalde elini omzuna koyup Tamara'yı sakinleştirmek için ayağa kalkmıştı. Onu kucaklayacak kadar ileri gittiğini sanmıyordum; o anda Tamara'nın buna çok ihtiyacı olmuş olsa da bu denli hassasiyet gösterecek yapıda biri değildi. Kısa süre sonra Tamara'nm sesi tekrar duyuldu. Sesi biraz daha sakin çıkıyordu.

"Ondan değil."

"Efendim?"

"Suker'nın benimle işi bitti. Artık ondan korkmuyorum."

"Ama?"

"O tek başına değil."

Gözlerimi açtım ve bana, sanki hikâyenin ana noktasına yaklaştığımızı söylemek istercesine bir bakış yönelten Scholle'yle göz göze geldim.

"Efendim? Sizi doğru mu anladım?" diye sordu Stoya heyecanla. *"Bir suç ortağı mı vardı?"*

Suskunluk. Hışırtı. Ardından polis memuru yeniden konuşmaya başladı.

"Tamara lütfen. Bu çok önemli. Bugünlük sadece tek bir soru daha: Suker'ya kim yardım etti?"

"Hayır, bunu söyleyemem. Bunu yapamam."

"Tamara, bunu bilmeden sizi nasıl korumamızı..."

"Bunu yapamam," diye tekrarladı kadın, her kelimeyle sesini biraz daha yükselterek. Sonundaysa bağırdı: *"Kapat! Kapatın şu şeyi! Hemen..."*

Sonra kaset durdu.

Scholle kaseti, araba teybinden çıkarıp başparmağı ile işaret parmağı arasında, göz hizasında tuttu.

"Kayıt Tamara Schlier'yı bulduktan birkaç gün sonra yapıldı. Suker onu diğer kurbanlar gibi, profil uzmanlarımız tarafından 'cinsel içerikli' olarak adlandırılan bir yere bırakmıştı. İlk kadını, şu anda boş duran eski bir genelevin bahçesinde bulduk. Bir diğeri, fahişeler tarafından tercih edilen bir otoparkta bulunan bir çöp bidonuna zincirlenmişti. Tamara kendini kurtarmayı başarmış ve içinde birden fazla porno prodüksiyonunun bulunduğu bir fabrika binasının merdivenlerinde kendini kaybetmiş bir halde dolaşırken bulunmuştu."

Bir tatmin aracı olarak şiddet, diye düşündüm bir anda. Anlaşılan o ki beynimin, olguları soğukkanlı bir şekilde tahlil eden bölümü, duygulardan sorumlu olan bölümden hiç şüphesiz daha iyi çalışıyordu. *Suçlu, cinsel açlığını bastırmak için kadınları sakatlıyor. Muhtemelen neşteri yerleştirdiği anda orgazm oluyor. Tecavüz yalnızca bir kapanış oyunu.*

"Senin de duyduğun gibi başlangıçta çok korkuyordu ancak güvenliğini sağlamamız halinde detaylı bir ifade vereceğine ve sözlerini mahkemede yemin ederek doğrulayacağına söz verdi. Bunun üzerine onu Schwanenwerder'ya getirdik, sonra yavaş yavaş çözülmeye başladı."

"Kim?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Suker'nın suç ortağının kim olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Scholle kaseti yeniden ceketinin cebine sokup direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavradı.

"Tamara bize ismini hiç söylemedi. Söylemeye çok yaklaşmıştı ancak sonra bir kırılma noktası gerçekleşti. Bir anda delirdi, sadece bağırıp odasının duvarlarını karalamaya başladı. Ve bu ruhsal değişim ne zaman meydana geldi, biliyor musun?" Bilinmeyen bir nedenden ötürü hızlandı. "Tam olarak senin Schwanenwerder'ya getirildiğin gün."

Alnımı buruşturunca Scholle beni yatıştırmak için elini kaldırdı. "Evet, biliyorum, bu Suker ile senin davan arasında bir bağlantı olduğunu kanıtlamaz. Ama yine de biraz tuhaf değil mi? Güvenli evimize getirildiğin anda ifadesini geri çekip içine kapanıyor."

"Nasıl?" diye tek kelimelik sorularımı sormayı sürdürdüm, beni buna rağmen anlayan Scholle'ye minnettar kalarak.

"Senden nasıl mı haberi olmuş? Hiçbir fikrim yok, inan. Roth güvenilirdir, ona buraya sevk edilişinden söz etmemiştir. Personel, gizli servis çalışanlarından bile daha sıkı kontrol ediliyor, orada bulunan herkesin sonuna kadar arkasındayım. Ama söylediğim gibi, bu gerçekten çok tuhaf. Tıpkı Suker meselesi gibi, belli ki onun da hapiste bilgi edindiği gizli kaynakları var. Televizyon, gazete ya da internet erişimi olmamasına rağmen Alina'nın ziyareti sırasında senden haberdardı."

Midemin yeniden bulanmaması için dikkatli bir şekilde başımla onayladım. Scholle'nin delil zincirini yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Tamara, Suker'nın yardımcısından korkuyor. Korkusu benim gelmemle birlikte daha da artıyor. Suker; Alina, Julian ve benimle ilgili her şeyi biliyor. Alina ise Julian ve Suker arasındaki bağlantıyı "gördü."

Yine de kanıtlar, tesadüfler, ezoterik saçmalıklar ve tahminlerden oluşan bir karışımdan yola çıkarak Tamara'nın korktuğu kişinin Frank Lahmann olabileceği kanısına varmak bana şu an için abartılı geliyordu.

Taşlar yerine oturmuyor. Tamam, Frank kurbanlarının sol gözünü ustalıkla çıkarmayı bir yerlerden öğrenmiş olmalı. Sonuçta pratisyen olarak yıllarca bir veterinerin yanında çalışmış. Suker'nın değil... Yoksa?

"Gözlerindeki ifadesiz bakış beni yanıltmıyorsa, hâlâ şüphe içindesin," dedi Scholle. Başımı kaldırınca, Scholle'ye tarif ettiğim hedef bölgeye vardığımızı fark ettim.

"Bunu çok iyi anlayabiliyorum Zorbach. Ama dersime iyi çalıştığımı sana söylemiştim. Frank'ın lens kullandığını biliyor muydun?"

"Ve?"

"Ve yıllar önce ona ilk reçetesini kimin yazdığını tahmin etmek için üç hakkın var," dedi Scholle ve bizim sokağımıza saptı. Üşümeye başlamıştım.

Bir zamanlar yuvam olan oysa şimdi boş ve karanlık bir mezar taşı gibi hayallerimin gömüldüğü mezarlığın içinden yükselen evin önünde durdu. Perspektif hatalarını ve fazladan bir katı saymazsak Tamara Schlier, Rudower Dörferblick'teki evimizi gayet güzel resmetmişti. İçinde öldürülen karımı bulduğum,

çimenliğin yanındaki bahçe kulübesi bile çizimde doğru yerde duruyordu.

"Buna inanamıyorum," dedi Scholle ve terk edilmiş evi daha iyi aydınlatabilmek için arabanın uzak ışıklarını yaktı. Takdirini belirtmek için dişlerinin arasından ıslık çaldı.

"Tamara'nın, odasındaki duvarlara neden evinizin resmini çizdiğini bana söyleyebilir misin lütfen?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Hayır, bunu yapamazdım. Aynı resmin neden yıllardır oğlumun yatağının üstünde asılı durduğunu da bilmiyordum. Tıpkı Julian'ın odasındaki pencerenin neden açık olduğunu anlayamadığım gibi.

31. Bölüm

Alina Gregoriev

Zarin Suker sedyenin üstüne çıkıp hareket etmesini tamamen engellemek için dizlerini, dirseklerinin iç kısımlarına bastırdığından beri Alina gevşemeye çalışıyordu; her şeyden önce kaçışı olmayan acıları daha da kötü hale getirmemek için. Gerçi bir defasında, direncin tespit edilmediği durumlarda savunma avukatının, karşı tarafın cinsel ilişkiye rıza gösterdiğini iddia edip tecavüz davasını düşürebileceğini okumuştu. Ancak Suker'nın cinsel organını karnında hissettiğinden beri, hayatı boyunca bir daha asla ifade veremeyeceğini düşündüğü için bunu zerre kadar umursamıyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Neden ben?"

Bu, kaçınılmaz olanı ertelemek için şu ana kadar sorduğu düzinelerce sorudan sadece biriydi. Ne zaman konuşmaya başlasa, Suker ona dokunmayı bırakıyordu.

"Bunu sizi almaya geldiğimde, kadınlar tuvaletinde zaten söylemiştim tatlım. Başladığım şeyi bitirmek istiyorum."

Elini Alina'nın sağ göğsüne koydu.

"Ama bu size hiç uymuyor!"

"Öyle mi?" Suker kahkahayla güldü. "İlk görüşmemizde bana acımasız bir tecavüzcü olduğumu kendiniz söylemiştiniz."

"Kastettiğim bu değil." Suker, göğüs ucundaki piercing'i çevirince Alina inledi. "Her zamanki yönteminizden şaşmanız."

"Pekala, neymiş bakalım yöntemim?" Son kelimeyi eğlenerek söylemişti.

"İlk önce..." Suker'nın elini, bacaklarının arasında hisseden Alina bağırmamak için kendini zorladı.

"Demek istediğim, böyle başlamıyor."

"Çok zeki bir kadınsınız Alina." Suker elini geri çekti. "Ve haklısınız."

"Hangi konuda?"

"Size tecavüz etmeyeceğim."

Alina üst bedenindeki ağırlığın bir anda kaybolduğunu hissedince rahatladı. Sesler de düşüncesini doğruluyordu: Suker sedyeden inmişti.

"Bundan muhtemelen üzüntü duyuyor olsanız bile Alina. Ancak sizinle yatmak niyetinde değilim."

"Değil misiniz?" diye sordu Alina, amaçladığından fazla ilgili bir sesle.

"Hayır. En azından henüz değil." Suker kıkırdadı, Alina ise birazdan şöyle diyeceğine emindi: *"Önce göz kapaklarınızı keseceğim."*

Ancak bunu yapması mantıklı olmazdı. En azından ona. Kör bir kadına.

Burada olan hiçbir şey mantıklı değil. Onun ellerinde olmamalıydım. Şayet kurbanlarının gözlerindeki korkudan besleniyorsa, onun hiçbir işine yaramam.

"O halde benden ne istiyorsunuz?"

"Öncelikle sizi ameliyat etmek istiyorum Alina. Hapishanede size söylediklerimi hatırlıyorsunuzdur. Ben sözümde dururum. Yeniden görmenizi sağlayacağım."

Tecavüze uğramak Alina'nın en korkunç kâbusları arasında açık arayla ilk sırada yer alıyor olsa da içine düştüğü dehşeti sadece hissetmekle yetinmeyip aynı zamanda görmek zorunda

kalması için Suker'nın akıl almaz tehdidini gerçekleştirebileceği düşüncesi ona şu anda dayanılmaz geliyordu.

"Az önceki sadece tadımlıktı, gelecek olanla ilgili bir fikir edinmeniz için. Küçük oyunumu mazur görün lütfen, kendime hâkim olamadım."

Suker arkasına geçip elini Alina'nın alnına koydu.

Ardından baş ve işaret parmaklarıyla, sağ göz kapağını araladı.

"Hayır, lütfen..."

"Hişşşt... Size gevşemeniz gerektiğini söylemiştim." Alina bir metal takırtısı duydu. "Aksi takdirde kıskaçları doğru şekilde yerleştiremem."

"Hayıırrrr!" Alina'nın tüm bedeni kasıldı. "İstemiyorum, bunu istemiyorum. Beni rahat bırakın, sizi aşağılık pislik."

"Ama, ama, bu hakaretler de neyin nesi böyle? Size bir hediye vermek istiyorum fakat siz vahşi bir kedi gibi karşı çıkıyorsunuz." Suker'nın sesi öfkeli çıkıyordu: "Ayrıca bunun gerekli olduğunu kabul etmek zorundasınız. Gözlerinizi açıp suçunuzla yüzleşmeden yaşamanıza daha fazla müsaade edemem."

Suç mu?

"Burada suç işleyen tek bir kişi var, o da sizsiniz, göt herif. İnanın bana, en ufak bir hata yaparsanız, buradan kurtulmak için elime geçen ilk fırsatta, Tanrı şahidim olsun ki sizi öldürürüm."

Alina ciğerlerini havayla doldurabilmek için kısa bir ara verdi ancak korkusunu bu kaçık herifin ameliyathanesine haykırmayı sürdüremeden, sadece birkaç adım uzağındaki bir ses nedeniyle dikkati dağıldı.

Bu da ne?

Başlangıçta neredeyse belli belirsizdi ancak Alina sese odaklandıkça yakarışlar güçlendi ve nihayetinde acı çeken bir kadının gırtlağından geldiği besbelli, boğuk bir inlemeye dönüştü.

Tanrım, yalnız değilim, diye düşündü, doktor ilk metal kıskacı yerleştirirken hatta bu düşünce onu ilk anda biraz olsun teselli etmişti, ta ki Suker dilini azarlarcasına şaklatıncaya kadar.

"Şu yaptığınıza bir bakın Alina. Bağırtılarınızla, ameliyatınızı yapabilmem için ihtiyacım olan organ bağışçısını uyandırdınız."

32. Bölüm

Alexander Zorbach

Eve doğru topallayarak yaklaştığım her adımla birlikte, binayla olan ruhsal bağımın büyüdüğünü hissediyordum.

Ben nasıl ki yaşamımı kısa bir süre için yaşayanların arasında yalnızca bir gölge olarak sürdürdüysem, nadasa bırakılmış bu müstakil ev de sanki daha güzel bir zamana ait anılardan ibaretmiş hissi veriyordu. Bir zamanlar ailemi, hayatımı barındıran duvarlar nefes almayı uzun zaman önce bırakmıştı. Yıldızlı bir geceydi, ay ışığı evimle birlikte bahçemi soğuk bir projektör ışığına gömüyordu. Eskiden Nicci ve Julian'ın beni bekledikleri yerde şimdi yalnızca yıkım vardı. Henüz çok ilerlememişti, kırılan camlar ya da duvarlarda grafitiler yoktu ancak karla kaplı çimlerin üstündeki boş şarap şişesi ve hemen yanında duran yakılmış karton kutular her şeyi açıklıyordu. Yılbaşından beri iki ay geçmişti ve hiç kimse, komşu çocuklarının arazimizde yaptığı kutlamadan geriye kalan çöpleri toplamamıştı.

Scholle'den destek alarak evimizin (evimin) terasına yaklaştım. *Artık burayı paylaşabileceğim hiç kimse yok,* düşüncesiyle gözyaşlarıma hâkim olamadım. Suçu, başımdaki ağrıya ve keskin soğuğa attım oysa her ikisini de neredeyse hiç hissetmiyordum.

"Merkez? Ben Scholokowsky. Şu anda Rudow'dayım, Dörferblick yakınlarında, Zorbach'ın evinde," diye Scolle'nin telsizden konumumuzu bildirdiğini duydum.

Açık duran pencere onu da en az benim kadar endişelendirmişti. Bir ekip arabasının, ihtiyaç halinde çağrılmak üzere hazır bulunmasını isteyen Scholle beni tutmayı bırakınca, girişteki merdivenlerin korkuluklarına tutunmak zorunda kaldım.

Kahretsin, diye düşündüm ve bu defa gözyaşlarımın şüphe götürmez bir sebebi vardı. *Burası, Julian'a ayakkabı bağcıklarını bağlamayı öğrettiğim yer. Burası, bisikletinin zinciri her çıktığında onu yerine taktığım yer.*

Anılarım beni buzlanmış bir merdivene bakarken bile yıkıyorsa, birkaç saniye sonra oturma odama adım attığımda ne olacaktı?

Arkamı döndüm ve ön bahçemizin ilerisine, ışıkları aynı şekilde yanmayan ancak arkamdaki evden daha çok parlayan karşıdaki evlere baktım.

Tıpkı Alina'nın bana bir keresinde söylediği gibi: Dünyayı algılamamızı sağlayan şey gözlerimiz değil. Duygularımız sayesinde görüyoruz. Benim duygularımsa şu anda ölümün varlığını hissediyordu.

"Burada bekle," dediğini duydum, bir maymuncuk ve el feneri sayesinde kapıyı açmayı başaran Scholle'nin. Evimizi günün birinde daha güvenli bir hale getirmeyi kesin olarak kafama koymuştum, teşkilattaki çevremi kullanıp pencere ve kapıların gözle görülür zayıf noktalarını ortadan kaldırması için birini ayarlamayı. Fakat aptallık ettim; kötülüğün, lotoyu tutturmak gibi olduğunu düşünüp bunu yıllarca erteledim, onun sadece başkalarının başına gelen bir şey olduğuna güvenerek.

İnsan fena halde yanılabiliyor.

Sonuç olarak dünyadaki hiçbir alarm sisteminin, ailemin yok edilmesini engelleyemeyeceğini bilmek de bir teselli değildi. Bütün kilitleri Frank'a bizzat açmıştım.

"Elektrik faturanı ödedin mi?" diye Scholle'nin evin içinden bağırdığını duydum.

Cevap vermeye fırsat bulamadan koridorun ışığı yandı. Nicci oldum olası çevre bilincine sahip biri olmuş ve yaygınlaşmadan çok önce evimizde tasarruflu ampuller kullanmaya başlamıştı; mat ve kasvetli bir sarı ışık, evin önünü aydınlattı.

Ayağımı buzlanmış merdivenin ilk basamağına yerleştirdim ve korkuluklara tutunarak kendimi yukarı çekmek isterken bir ses duyup olduğum yerde donup kaldım.

Yüce Tanrım, nedir bu?

"Scholle?"

Cevap yok.

Başlangıçta midesinin bulandığını sandım ve böylesi bir öğürmeye neyin sebep olmuş olabileceğini düşündüm. Ardından gırtlaktan gelen ince seslerin Scholle'ye hiç uymadığını fark ettim.

Hırıltılar güçlenip Scholle, sarf ettiği efor nedeniyle bağırmaya başlayınca evde biriyle karşılaştığını anladım.

Tanrım, yine neler oluyor böyle?

Boğuşma sesleri, sanki birisi bir kitaplığı devirmişçesine yüksek sesli bir tangırtıyla son buldu. Bunu, sarsıntısını olduğum yerden bile hissedebildiğim şiddetli bir gümbürtü takip etti, ardından Scholle acı içinde bağırdı.

Sonrasında olan şey çok daha endişe vericiydi: Bir sessizlik oldu.

Bir anda.

Sanki ev, içinde yaşayan ne varsa, hepsini bir nefeste yutuvermişti.

33. Bölüm

"Scholle?"

Ölüm sessizliği. Ev, sanki komiser içeri hiç adım atmamış gibi, buraya geldiğimiz ilk andaki gibi sessizliğe gömülmüştü.

Soğuk havayı içime çektim, dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı.

Neler oluyor böyle?

Kendimi bir anda o kadar bitkin hissettim ki içimden soğuk merdivenlere oturmak geldi. Alina'nın ziyareti, Tamara'nın gözleri, Dörferblick'e yaptığımız yolculuk... bu gece yaşanan tuhaf şeylerin gerçekliğini ilk kez sorgulamıyordum. Muhtemelen sakinleştirici etkisinde ve tıbbi gözetim altında bir hastanede yatıyordum, beynimse doktorların bana yüklediği kimyasalları anlamsız kâbuslara dönüştürüyordu.

Scholle sana bu yüzden cevap veremiyor. Çünkü asla yakınında olmadı...

Dondurucu soğuk ve soluduğum temiz hava hiç de gerçekdışı bir izlenim vermiyordu, en azından rüyalarım sırasında hiç bu denli gerçekçi hisler yaşadığımı hatırlamıyordum, ayrıca rock grubunun epey bir zamandır kafamın içinde prova yapmadığını düşünürsek geriye sadece iki seçenek kalıyordu: Ya ağrı kesicilerin etkisiyle rüya görüyordum ya da yaşadığım heyecan, acı dolu geçmişimin yerine şaşırtıcı yeni anılar koymamı sağlamıştı.

"Scholle, neler oluyor?"

Herhangi bir cevap almaksızın kısa merdiveni ağır ağır çıkarken, her basamakla birlikte bitkinliğim kadar, görünmez bir tehlikenin tehdidi altında olduğum hissi de artıyordu.

İçerisi şaşırtıcı biçimde sıcaktı, en azından nefesimi artık görmüyordum. Buna karşın vestiyerde asılı duran küçük yağmurluk ve duvarlardaki aile fotoğrafları, farklı türden bir soğukluk yaratıyordu. Fotoğraflardan bir tanesinde Julian ve Nicci beraberce kameraya gülümsüyorlardı, bu onlara bakmayı daha da dayanılmaz bir hale getiriyordu.

İhtiyacım olduğunda şu rock grubu neredeydi? Neden kafamın içinde son ses gümbürdeyerek beni hiçbir şey hissedemeyecek duruma getirmiyordu? Onun yerine, gözlerimin arkasındaki çekme hissini saymazsak haftalardır ilk kez hiç ağrı çekmediğim gibi, konuşma yetimi de geri kazanmıştım.

"Scholle, lanet olsun, neredesin?"

Bedenimin sağ tarafı hâlâ lastikten yapılmış gibi hissettiriyordu, bu yüzden sadece adım adım ilerleyerek içeriği yere saçılmış halde olan devrilmiş bir komodinin yanından geçtim. Masa örtülerinden oluşan bir dağın üzerinden geçip yıkılmış bir vitrinin kırık parçalarına bastım, tarafları yeryüzünden silinmiş bir savaşın dilsiz şahitlerine. Kargaşa girişten merdivenlere kadar uzanıyordu. Bodrum kapısı açık duruyordu. Midemin büzüştüğünü hissettim ve yemi görmezden geldim. Daha önce de karanlık bir bodruma inmiş ve ölümden başka bir şey bulamamıştım. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

"Scholle?" diye çaresizce bağırmayı sürdürdüm ve kalbim hızla çarparak birinci kata çıkan ve üzerinde hâlâ Nicci'nin hazırladığı Noel takviminin asılı durduğu ahşap merdivenlerin başına geçtim. Julian için hazırladığı, Noel temalı paket kâğıdına sarılmış, farklı boyutlardaki yirmi dört adet hediyeden çok azı açılmıştı.

Noel arifesi için düşünülmüş en büyük paketi alıp içinde ne olduğunu elimle yoklayarak anlamaya çalıştım.

Bu hiç de iyi bir fikir değil Zorro, diye zihnimde ölen karımın sesini duydum. *Burada olmamalıydın. En iyisi ortadan kaybol. Tıpkı Scholle gibi...*

Başımı salladım ve meydana gelen ağrı sayesinde karımın sesini kovmaya çalıştım, bunu başardığımdaysa gece geç saatlerde bir görevden eve dönüp kimseyi uyandırmamak için merdivenleri yalınayak çıktığımda evin eskiden çıkardığı o bilindik sesleri duymayı istedim.

Yukarı çıkmadan önce nefesimi tutup belli bir süre için sessizliği dinlemek rutinim olmuştu. Ardından dışarıdaki rüzgârın uğultusunu duyup benim ve sevdiklerimin sıcakta olduğunu, çift katlı ısıcamla korunmuş, kalın kuş tüyü yorganların altında uyuduğunu bilmenin mutluluğunu yaşıyordum. Buzdolabının vızıltısı, eski kalorifer borularımızın çıkardığı çıtırtılar ve içinde yaşam olan her evde mevcut olan tarifsiz bir uğultunun, hüzünlü bir melodiye dönüşerek hayatımda yanlış şeylerle çok fazla vakit geçirdiğimi hatırlattığı o saniyeleri seviyordum. Ne yazık ki onlara kulak asmayı hiçbir zaman başaramadım; her durumda işime öncelik vermeme daha fazla dayanamadığı için Nicci'yle ayrıldığımızda bile.

Peki ya bugün?

Ne bir çıtırtı ne de uğultu. Hiçbir şey yoktu. Bugün evin melodisi suskunluğa gömülmüş, bir tek anılarımın hayaletleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu.

O anda hissettiğim gerginlik korkutucuydu. Tenim mikroskobik boyutta sayısız iğneye maruz kalıyormuşçasına yanıyordu. Batma hissi bana Alina'yı ve ensesindeki dövmeyi hatırlattı. Onu bir daha görebilecek miydim? Ona yeniden elimi uzatıp parmak uçlarımı o harflerin üzerinde gezdirebilecek kadar yakın olabilecek

miydim? *Fate – Luck*, sadece bir kez öpme imkânı bulduğum, teninin üstündeki o hafiften kabarık harfleri. O geceyi hatırlayınca hüznümün yerini utanç aldı. Karım öldürülüp oğlum kaçırılmadan sadece birkaç saat önce Alina'yla yattığım için kendimi aniden suçlu hissettim. Ve yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa oğlum dışında başka birini düşündüğüm için utandım.

Hüzün, korku ve kendime acıma duyguları içinde kaybolmamak için Frank'ın yüzünü gözümün önüne getirdim. İçimde bir nefret dalgası yükseldi, öyle ki dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Merdiven korkuluklarına tutunarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım ve her basamakla birlikte belirleyici olana daha fazla odaklanmaya karar verdim.

Belirleyici sorulara!

Birinci basamak: *Alina neden kaçırıldı?*

İkinci basamak: *Suker'nın kurbanlarıyla ortak bir özelliği var mı?*

Üçüncü basamak: *Varsa, Tamara'yla ne tür bir bağlantısı var?*

Dördüncü basamak: *Tamara neden ifade vermeyi reddediyor?*

Beşinci basamak: *Bunun benimle bir ilgisi var mı?*

Altıncı basamak: *Ya da odasının duvarlarına karaladığı evimizle?*

Yedinci basamak: *Ya da yıllar öncesinden buna benzer bir resim çizmiş olan Julian'la?*

Sekizinci basamağa geldiğimde ter içinde ve kalbim çarparak nefesimi tuttum ve en elzem soruyu ancak ondan sonra sordum:

Julian'ın odasından gelen acı dolu sesler de neyin nesi böyle?

34. Bölüm

Elbette gerçek değildi. Nasıl ki beyin hasarı yaşayan kimi hastaların burnuna ciğer ezmesi ya da yanık plastik kokusu geliyorsa, ben de beyin hücrelerimde meydana gelen bir kısa devre nedeniyle, gerçekte var olmayan, ağlayan bir çocuk sesi duyuyordum.

Ancak o anda bunu akıl etmem mümkün değildi. Beynim uzun zamandır kafiyeli düşünmüyor ve şu ana kadar söylediğim birkaç kelime artık ağzımdan anlaşılmaz tıslamalar şeklinde çıkmıyor olsa da mantıklı düşünme becerim, bir uyurgezerin sohbet etme becerisine eş değerdi. O sırada sadece içgüdülerimle hareket ediyordum. Ve nasıl ki bir anne, bebeğinin uzun süre ağlamasına dayanamıyorsa, ben de anahtar deliğinden sızan seslere daha fazla karşı koyamadım.

"Julian?" diye seslendim tereddütle, iç çekişi, nefesini tutması ve hıçkırarak ağlamasından onu tanıdığımı düşünerek.

Oğlumun adını söyler söylemez ses kesiliverdi.

Sanrının bu kadar kısa sürmesine ve ondan kolayca kurtulmuş olmama o an için ne kadar minnettar olduğumu hala çok net hatırlıyorum, ta ki oğlumun sesini duyana kadar:

"Baba?"

Schwanenwerder'dakinden farklı olarak hayalî oğlum bu defa daha uzaktaydı ve bu sebepten ötürü korkutucu bir biçimde daha gerçekçi bir izlenim veriyordu. Önceleri doğrudan

kafamın içinde konuşurken, şimdi onu, aramızda yalnızca bir duvar varmış gibi duyuyordum. Sesi, sanki biri eliyle ağzını kapatıyormuş gibi güçsüz ve neredeyse anlaşılmaz çıkıyordu.

Julian'ın odası, artık tepesine ulaştığım merdivenin karşısında yer alıyordu.

"Neredesin?" diye sordum yüksek sesle, Scholle'nin kaybolup beni bir hayaletle konuşurken izleyememesine kısa bir an için sevinmiştim. Oğlumun cevabı umutsuzdu.

"Yardım et!" diye bağırdı boğulurcasına. Bir anda sesin nereden geldiğine emin olamadım. Sanki Julian'ı artık önümde değil, üstümde duyuyor gibiydim.

Merdiven korkuluklarını bırakıp odanın kapısına kadar olan birkaç metreyi hiçbir şeye tutunmadan, tek başıma yürümeyi göze alıp alamayacağımı düşündüm. Doğrudan halının üzerine kapaklanacağımdan emin olsam da Julian'ın ağlayarak yakarışı bana seçme şansı bırakmamıştı.

"Ne söylüyorsa yap!" diye bağırdı. " Yoksa ikimizi de öldürür!"

İkimizi mi?

Ben ağır çekimde hareket ederek odaya yaklaştıkça Julian'ın sesi, her kelimesiyle birlikte biraz daha uzaklaşıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Kapının arkasındaki oda küçük ve kare biçimindeydi ve başka bir girişi ya da ek bir bölümü yoktu. Nasıl olur da Julian'ın sesi odadan kaybolabilirdi?

Çünkü o aslında yok, seni ahmak, diye cevapladım kendimi. *Oğlun çoktan öldü.*

Ya da sesi, sonunda kapısına ulaşmayı başardığım odasından gelmiyordu. Elimi kapı kolunun üzerine koyup aşağı doğru bastırdım ancak bir dirençle karşılaştım.

Başka bir bilmece daha. Julian'ın odasının anahtarı yoktu. Nicci her zaman açık kapı felsefesini savunan biri olmuştu, kilitli kapılar, dünyayı kucaklayan bakış açısına tersti, bu yüzden (özel alanını, ebeveyn müdahalesine karşı oldukça erken savunmaya başlayan Julian'ın itirazlarına rağmen) bütün anahtarları kaldırmıştı. Şimdiyse birinci katın koridorunda durmuş, kapıyı açamıyordum.

"Julian?" diye seslenip elimi kapı kolundan çektim.

Anahtar deliğinden esen buz gibi havayı hissettiğimde içim ürperdi ve açık duran pencereyi hatırladım.

Ha, ha, seni gerzek, diye kendime güldüm. *Gerçekten de bir sanrıdan sana kapıyı açmasını mı isteyecektin?*

Sorum cevapsız kaldı.

Kimse sana cevap vermeyecek. Çünkü burada hiç kimse yok.

Yere çökme kararım bilinçli bir seçimden çok, gücümün bütünüyle tükenmiş olmasına dayanıyordu. Dinlenmem gerekiyordu ve bunu halının üstünde yapmak, ayakta yapmaktan daha kolaydı. Dizlerimin üzerinde fazla uzun kalmadım, muhtemelen buz gibi hava, artık anahtar deliğiyle aynı hizaya gelen yüzüme vurduğu için. Gözlerimi kırpıştırıp geri dönmek istedim ancak Julian'ın sesi beni bir kez daha durdurdu.

"Baba, yardım et!" diye bağırdığını duydum, sesi artık, sanki oğlumun hayaleti evi terk etmek üzereymiş gibi çok uzaklardan geliyordu.

Bir saniye sonra gözlerimi açtığımda bir yatakta yatıyor ve tavana bakıyordum, burnumdan ince bir kan şeridi akıyordu.

35. Bölüm

Bir saniye mi?

Elbette ki bu kadar kısa sürede kapıyı kırmış, ışığı yakmış, pencereyi açmış ve Julian'ın yatağına yatmış olamazdım, kaldı ki bütün bunları yapmak için devrilmiş bir kıyafet dolabının üstünden geçmem gerekirdi. Ancak ne bayıldığımı hatırlıyor ne de bilincimi yitirdiğim süreyi kestirebiliyordum.

Başımı kaldırıp elimle burnumu kapattım ve etrafa göz gezdirdim. Julian hiçbir zaman çok düzenli olmamıştı ancak şu anda odası, uyuşturucu madde bulmaya çalışan bir grup bağımlı tarafından alt üst edilmiş gibi görünüyordu. Küçük çalışma masası baş aşağı duruyordu, çekmecesi çıkarılıp içindekiler (bir çizgi roman, iki tane DVD, bir PlayStation oyunu, eski sinema biletleri, futbolcu çıkartmaları ve bir çakı) etrafa saçılmış şekilde yerde duruyordu. Duvar rafı eğrilmiş ve sadece birkaç vidayla sabit duruyor olsa da hâlâ asılıydı. İçinde Julian'ın oyuncaklarının olduğu, alt katlardaki plastik kutuları boş bir halde kaloriferin yanında buldum. Genel olarak bakıldığında odanın durumu, ruh halimle bire bir örtüşüyordu: karmaşık, dağınık ve yıkılmış.

Başımı kaldırıp arkamı döndüğümde tahminimin doğru olduğunu gördüm. Julian evimizin resmini ilkokul ödevi olarak çizmiş ve Nicci'nin isteği üzerine duvara asmıştı. Artık eski

yerinde asılı durmuyordu. Yırtılmıştı. Hâlâ duvarda duran raptiyelerin altındaki kâğıt kalıntılarını görebiliyordum.

Yatağın üzerinde doğruldum ve görünüşe göre hâlâ yerli yerinde duran tek eşya olan, yatağın yanındaki komodine baktım. Julian'ın çalar saati, sayfaları açık bir not defterinin üzerine devrilmişti. Saat, dokuz buçuğu çok az geçe durmuştu.

Bütün bunlar çok anlamsız, diye düşündüm ve beni yeniden yatağa çekmeye çalışan bir uyku dalgasına karşı savaşmak zorunda kaldım.

İçinde bulunduğum durumu yine bütünüyle gerçek dışı olarak algılıyordum, bunda burnumun kanaması durduktan sonra kulağımda başlayan uğultunun etkisi de olmalıydı.

Viziteleri sırasında Roth'un sesini sadece bölük pörçük duyabilmiştim ancak bir defasında bana, hayalî ağrılarımın bir anda yok olabileceğini anlatmaya çalıştığını hatırlıyor gibiydim. Şizofrenik ataklardan bahsetmeyi ise unutmuştu.

Çalar saati elimde tartıp ardından kurdum ve tıkırtılarını dinlerken kendime, akıp giden zamanımın sesinin, kafamın içindeki sesten daha mı gerçek olduğunu sordum.

Ya da komodinin üstünde duran not defterine alınmış notlardan daha mı gerçek?

Hüzne kapılmam, az önce ne gördüğümü idrak etmemden daha kısa sürmüştü.

Julian günlüğünü her zaman kilitli tutardı. Artık ölmüştü ve en gizli sırları açık bir şekilde komodinin üstünde duruyordu, bu da (evdeki her şey gibi) gerçek dışı bir his uyandırıyordu.

Ciltli defteri elime aldım ve oğlumun kaçırıldığı gün yazdıklarını, titreyen parmağımla takip ettim:

Harika, bugün benim doğum günüm. Babamı dört gözle bekliyorum. Bana çok özel bir hediye almış. Umarım

o saatin. Onu o kadar çok istiyordum ki. Annem dün yine çok ağladı. Hasta olduğum için, bir türlü bitmek bilmeyen şu aptal ateş yüzünden. Ama sanırım babama da sinirlenmiş. Doğum günüme geçen senekî gibi geç kalacağını düşünüyor. Ama ben öyle bir şey olmayacağına eminim. Onunla telefonda konuştuk, gecenin bir yarısı, bu çok bombaydı. Ayrıca babam bana bir söz verdiyse onu mutlaka tutar. Artık bitirmem gerekiyor. Annem, babam gelene kadar benimle saklambaç oynamak istiyor. Aşağıdan bana sesleniyor. Sonra yine yazarım...

Sonra...

Gözyaşlarım burnumdan aşağı süzülüp çocuksu yazının üzerine damladı.

Sonra diye bir şeyin artık olmadığını bilmek dayanılmazdı. Günlüğü öfke dolu bir çaresizlik içinde parçalamamı engelleyen tek şey, oğlumun son sözlerine duyduğum saygıydı. Ve titreyen parmaklarımdaki güçsüzlük. Sayfaları karıştırmayı sürdürdüm. Julian'ın çocuksu el yazısıyla kaleme aldığı sondan bir önceki sayfada yeniden takılıp kaldım:

Dün onunla tekrar karşılaştım. Ondan biraz korkuyorum ama babam onu iş yerinden tanıdığı için o kadar endişelenmiyorum. Hem bir bakıma çok iyi biri sayılır. Bana babamın neden hep bu kadar çok çalıştığını açıkladı. Birlikte kötü bir adamın peşindelermiş. Gözlerle ilgili bir olay, çok acayip şeyler. Sonuç olarak bana korkmama gerek olmadığını, beni koruyacağını falan söyledi. Onu telefonla aramam yeterliymiş, gelip beni kötü adamdan saklarmış...

Bunu yapmamış olsaydım ne olurdu bilmiyorum. Sayfaları çevirmeyi sürdürmemiş, günlüğü kapatıp komodinin üzerine geri koymuş ve beklemiş olsaydım. Ama muhtemelen olayların korkunç gidişatında değişen hiçbir şey olmayacaktı.

Olsa idi, olsa idi, erkek tuvaleti, diye yazı işleri müdiremin, çeşitli aksilikler yaşanmamış olsaydı haberin müthiş olabileceğini söyleyenlere cevap olarak sıkça kullandığı saçma tekerleme geldi.

Peki sayfaları karıştırırken, üzerinde şifreli bir yazı olan o kopmuş sayfayla karşılaşmasaydım olacakları değiştirebilir miydim?

FARK YAPMADIN

Bu iki kelime, geri kalanı neredeyse tamamen boş olan ikili sayfanın üzerine boydan boya ve daktilo harfleriyle yazılmıştı.

Oğlumun yazdığı bu iki kelime, benim için en az altına yazmış olduğu sayılar kadar anlamsızdı. Hem altlarına neden çift çizgi çekmişti?

O an için bunun üzerine düşünmedim, komodinin içinde Julian'ın cep telefonunu bulduğum için mutlu olmuştum. Şarjının dörtte birinin dolu olması bile beni şaşırtmamıştı. Önemli olan, oğlumun elimdeki kağıda yazmış olduğu telefon numarasını arayabilmemdi.

FARK YAPMADIN

Hemen arkasından gelen bir numara ve yanına iliştirilmiş başka bir not:

SADECE ACİL DURUMLARDA ARAYIN!!!

Telefon art arda iki kez çaldı, ardından hatta bir çıtırtı duyuldu. Telefondaki kişiyi nefesinden tanıdım. Henüz ilk sözcüğünü duymadan kimi aradığımı çoktan anlamıştım:

"Frank?"

"Merhaba Zorbach," dedi Göz Koleksiyoncusu. "Ne sürpriz ama. Öldüğünü sanıyordum."

36. Bölüm

"Oğlum nerede?" diye sordum ve sesimde duyduğum umut yüzünden kendimden nefret ettim.

Cep telefonunu elimde öylesine sıktım ki bir çıtırtı duyuldu.

"Ona ne yaptın?"

"Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Öyle anlaşmıştık, unuttun mu?"

"Seni öldüreceğimi biliyorsun."

Frank eğlenmiş bir şekilde güldü. Genel olarak uyuşturucu etkisi altında gibiydi.

"Anlaşmamıza bir tek ben uyduğum halde, neden bana sürekli olarak öfkelisin? Aramızdan hangimiz yalan söyleyip ölmüş numarası yaptı?"

Kelimelerin bir kısmını hızla yutuyordu, ardından da ne söyleyeceğini düşünmek için olsa gerek, cümlelerin arasında uzun aralar veriyordu. Ruhsal çöküşünü artık duyabiliyordum.

"Lanet olsun, kendine bir cenaze töreni bile hazırlattın. Söylesene, beni aptal falan mı sandın? Neler olduğunu en başından anlamıştım. Boş tabutun açılması sadece teyit amaçlıydı."

"Neredesin?" diye sordum ve kilitli olduğunu düşündüğüm kapıya bakıp devrilen dolap yüzünden sadece sıkışmış olduğunu fark ettim. Onu salt beden gücümle, tek başıma kenara itmiş olabilir miydim gerçekten?

Yoksa, diye aklıma korkutucu bir düşünce geldi, *birisi duruma müdahale edip baygın olduğum sırada beni yatağa mı yatırmıştı?*

"Hangi cehenneme saklandın?" diye sorumu tekrarladım. "Telefonunun arkasına saklanmaktan vazgeç. Seni görmek istiyorum." Kulağımdaki uğultunun yoğunluğunu artırması yetmezmiş gibi, işitme bozukluğum da hiç bu kadar uzun sürmemişti.

"Hepsinin bir sırası var," diye güldü Frank. "Öncelikle burada seninle konuşmak isteyen biri var."

Hat her an kopabilecekmiş gibi çıtırdadı, ardından bir adamın öksürdüğünü duydum.

"Ahizeye doğru konuşmazsanız ne söylediğinizi anlayamaz," dedi Frank, genelde anlama güçlüğü çeken küçük çocuklarla konuşurken kullanılan bir ses tonuyla. Öksürüğün yerine, güçlükle alınan bir nefes başladı, Frank'ın telefonu teslim ettiği kişinin ilk kelimesini duyabilmem için uzun süre beklemem gerekmişti:

"Tuzak..."

Gözlerimi kapattım.

Lanet olsun, olamaz.

"Üzgünüm Zorbach. Bize tuzak kurmuş."

"Scholle, neredesin?" diye sordum ancak Frank telefonu çoktan elinden almıştı.

"Ah, hepimizin yeniden oyunda olmasına ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Bu bir oyun değil, seni pislik." Yatağın üstünde ilerleyip kapıya biraz daha yaklaştım.

"Evet, öyle. Ve sahaya hep birlikte bu denli çabuk dönmüş olmamız gerçekten hayranlık uyandırıcı. Sen, ben, Scholle, üstelik bu defa her konuda ahkam kesen, sinir bozucu Alina olmadan."

"Yanılıyorsun Frank. Oyun bitti. Sevdiğim ne varsa hepsini elimden aldın zaten."

Artık hiç şüphem yoktu. Uğultu kulaklarımdan değil, koridordan geliyordu. Yataktan kalkmaya çalışırken bir hata yapıp sağ ayağıma yüklendim ve yere kapaklandım.

"Artık beni hiçbir şeye zorlayamazsın Frank."

"Ne yazık ki bu konuda sana katılmıyorum. Şu sıra yürümekte ne kadar zorlandığının farkındayım ama rica etsem banyoya gelebilir misin?"

Julian'ın yatağının altında bulduğum hokey sopası yardımıyla yeniden ayağa kalkmayı başarmıştım ki Frank'ın sözleriyle yeniden taş kesildim.

Banyoya mı?

"Şu anda evin hangi odasında olduğumu nereden biliyorsun?"

Sessizlik. Belli bir sürenin sonunda, ifadesiz bir şekilde şöyle dedi: "Bilmiyorum Zorbach. Ama nerede olmadığını biliyorum. Banyoda şu anda küvet taşıyor, su sesi duymadığıma göre de başka bir yerde olmalısın."

Ardından tekrar güldü, bir önceki seferden bir parça daha histerik bir şekilde. "Ah Zorbach. Her şeyi sorgulayan profesyonel tavrından hiçbir şey kaybetmemişsin. Oltasına büyük bir balığın takıldığını anlayınca küçükleri serbest bırakan adam, haksız mıyım?"

"Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum," dedim, üzerine dayanarak neredeyse kapıya kadar ilerlemeyi başardığım hokey sopasıyla dengede kalmakta zorlanarak.

"Hemen şu lanet olası banyoya gelmeni istiyorum," diye bağırdı Frank. Onu tanıdığımdan beri ilk kez sabrının taştığına şahit olmuştum ve bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum. Her koşulda stres altında olduğu belliydi. Ben salgıladığım adrenalin sayesinde daha net düşünebilirken (hatta tam cümleler kurabiliyorken) karımın katili zihnini toparlamakta gitgide zorlanıyor gibi görünüyordu.

"Frank?" diye seslendim, uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince, telefonu kapattığını düşünerek.

"Orada mısın?" diye cevap verdi. "Hâlâ su sesini duyamıyorum."

Ama ben duyuyorum, seni hasta psikopat. Kapıya gelmeyi başarmış, ter içinde koridorun sonuna bakıyordum. Koridorun sonundaki kapıyla aramda, benim için bir maratona eş değer olan bir mesafe vardı.

"Bunu yapamam," dedim nefes nefese, bakışlarımı yere eğerek.

"Elbette yaparsın Zorbach. Çok daha zor şeylerin üstesinden geldin. İnan bana." Frank hıçkırır gibi güldü. "Yoksa küvetinde ne olduğunu görmek istemiyor musun?"

37. Bölüm

Alina Gregoriev

Işığı kapatmıştı. Bilinçli olarak. Hasta ruhlu pislik aydınlık ve karanlığı ayırt edebilmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, görmeyen gözlerinin fark edebildiği tek şey buydu. Suker ona tecavüz edecekmiş gibi yaptığında Alina'nın başının üstünde bir lamba yanıyordu. Işınlar yalnızca ışık değil, aynı zamanda sıcaklık da yaydığından yokluğunu şu anda iki katı hissediyordu.

Işık hayattır. Karanlık ise ölüm.

Alina her şeye hükmeden bir karanlığın içinde çırılçıplak yatıyor ve bacaklarından yukarı tırmanan soğuğu hissediyordu. Ayakları tamamen uyuşmuş gibiydi. Hiç olmazsa metal kıskaçlar artık göz kapaklarında değildi. Suker, Alina'nın gözlerini ayrıntılı bir biçimde muayene edip içlerine yakıcı bir çözelti damlattıktan sonra onları çıkarmıştı.

Alina odada tek başına olmadığını bilse de kendini daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

"Kimsin sen?" diye onu uyandıran genç kadının sesini duydu, Suker onu belirsiz bir süre için şu yorumla baş başa bırakmadan hemen önce: "*Ameliyat başlamadan, siz hanımları tanışmanız için baş başa bırakıyorum.*"

Kadın yaklaşık bir metre sağımda bulunuyordu. Nefesi hırıldıyordu ve sesi sanki öksürme ihtiyacını bastırmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. Alina bir süre cevap vermekte tereddüt

etti. Tüm bedeni kaçmaya, zihniyse tehlikelerden korunmaya programlanmıştı. Tutsaklıktan nasıl kurtulacağını bilmediği sürece, yabancı insanlar potansiyel bir tehlike oluşturuyordu, bronşitten muzdarip ve en fazla on sekiz yaşındaymış gibi bir izlenim uyandırıyor olsalar da. Diğer yandan, bir sohbetin ne zararı olabilirdi ki? En kötü ihtimalle, savunmasız çıplak halinden faydalanmak için bir gece görüş kamerasıyla kendisini kaydettiğine emin olduğu kaçık herifin kurallarını ihlal etmiş olurdu.

"Adım Alina Gregoriev," dedi resmî bir ses tonuyla. Bir koşucu nefesine nasıl dikkat ediyorsa, Alina da her sözcüğe öyle konsantre oluyordu. Aslında içinden, yanındaki kadın gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu. Ancak sesinin o domuz tarafından duyulabileceğini düşündüğünden, hissettiği dayanılmaz korkuyu ona belli etmek istemedi.

"Peki ya sen, adın ne?"

"Ben, ben..." Kadın sanki kendi adını hatırlayamıyormuş gibi bekledi. Ardından şöyle dedi: "Nicola" ve ağlamaya başladı.

Nicola. Nicola? Nicola, diye tekrarladı Alina zihninde, her defasında farklı bir vurguyla, kimi sefer sorgulayarak, kimi sefer de şüpheyle. Bu isimde kimseyi tanımıyordu ancak onu kısa bir süre önce bir yerlerde duyduğuna emindi.

"Üzgünüm, sadece o kadar, ben..." Nicola kendini toparlamaya başlıyor gibiydi.

"Altı aydır hiç kimseyle konuşmadım."

"Seni onca zamandır esir mi tutuyor?"

"Evet."

Alina başını sesin geldiği yöne çevirdi.

"Neden?"

Zihnindeki asıl soruyu sormaya cesaret edemiyordu: *Neden seni onca zamandır burada tutuyor? Diğer kurbanlarını birkaç gün içinde kaçırıp, işkence edip yeniden serbest bıraktı.*

"Bilmiyorum. Gözlerimi seviyor."

Anlamıyorum, diye düşündü Alina. *Burada olan hiçbir şeyi sağlıklı bir zihinle anlamam pek mümkün görünmüyor zaten.*

"Onlara bakmak için sürekli olarak buraya geliyor. Onları çok özel bir şey için sakladığını söylüyor."

Hasta. Tamamen hasta.

Eskiden akıl almaz kötülüklerin genellikle mantıklı bir nedene dayandırıldığı, John'un o çok sevdiği psikolojik gerilimlerle alay ederdi. İnsanlar tiksinti uyandıran bazı pisliklerin doğuştan kötü olduğu gerçeğiyle yüzleşmektense, geçmişinde travmatik bir olay yaşadığını bildikleri bir çocuk istismarcısının varlığını nedense daha kolay kabulleniyorlar. Bir canlının, tıpkı göz rengini ya da solak olmasını seçemediği gibi, doğası itibarıyla işkenceden ve öldürmekten haz duyabileceğini kabul etmek istemiyoruz.

İnsanlar her zaman bir sebep-sonuç ilişkisi arıyorlar, başlarına gelen talihsizlikler ve hastalıklarda bile. Tromboz? – *Spor yapmıyorsan, gayet doğal.* Tecavüz? – *O şekilde giyinirse olacağı buydu.* Kaçırılıp psikopat bir göz doktorunun ameliyat masasına bağlanmak? – *Doğru ya, gözlerine bayılıyor!*

"Bununla ne kastetmiş olabileceğini biliyor musun?" diye sordu Alina. Metale çarpan bir zincirin sesini duydu, kader ortağı bihaber olduğunu anlatmak için kollarını kaldırmış olmalıydı.

"Üzgünüm Nicola. Seni anlayabilmem için bana kelimelerle cevap vermelisin. Ben körüm."

"Ah çok üzgünüm," dedi Nicola, Alina'nın görme engeli, içinde bulundukları esaretten çok daha kötüymüş gibi, sesinde bir hayıflanmayla. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi?"

"Uyandığımda Suker'nın söylediği şeyi."

"Şu yaptığınıza bir bakın Alina. Bağırtılarınızla, ameliyatınızı yapabilmem için ihtiyacım olan organ bağışçısını uyandırdınız."

Nicola'nın yeniden ağlamaya başlaması sürpriz olmadı.

Alina, genç kadını sakinleştirmek için bir yol bulmaya çalıştı fakat daha kendi korkusunu bile yatıştırmayı başaramıyordu. Suker söylediklerini gerçekleştirirse, Nicola'nın korneasını çıkarıp Alina'ya nakledecekti. Böylesi bir korku filmi senaryosunu daha dayanılır kılacak hiçbir sözcük yoktu. Alina bunun farkındaydı. Ve ağlama krizi bir öksürük nöbetine dönüşen Nicola da öyle.

"Nicola? Dinle beni. Öğrenciyken en nefret ettiğin ders neydi?" Alina bunu meraktan değil, Nicola'yı beklenmedik bir soruyla, başka bir şey düşünmeye sevk etmek için sormuştu.

"Ne?" diye sordu Nicola nefesini tutarak. Arka arkaya defalarca öksürdü ancak kafası gerçekten de dağılmıştı.

"Okulda. Hangi dersi..."

"Evet, evet, bunu anladım ama ne bu şimdi? Bütün derslerden nefret ediyorum."

"Nefret 'ediyorum,'" diye düşündü Alina. Şimdiki zamanda konuşuyor.

"Kaç yaşındasın?"

"On altı."

Nicola. On altı yaşında.

Alina aniden birinin ağladığını duydu ancak bu defa sadece anılarında, artık kiminle konuştuğunu biliyordu.

"Nicola Strom?"

"Sen... beni nereden?.."

Genç kız derin bir nefes aldı, Alina'nın burnuna keskin ve rahatsız edici bir koku geldi. Korkunun kokusu. Alina kokunun aslında en başından beri odada var olduğunu ama korkudan salgıladığı kendi terinin kokusuyla baskılanmış olduğunu tahmin etti. Ancak Nicola soyadını duyunca, korkunun kokusu genç kızın tüm gözeneklerinden fışkırmaya başlamıştı.

"Annenle görüştüm," diye açıkladı Alina. "Seni arıyor. Yardım almak için bana geldi."

"Yalan söylüyorsun."

"Bunu neden yapayım?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de o domuzla iş birliği yapıyorsundur?"

"Yapmıyorum. Lanet olsun, ben de en az senin kadar korkuyorum."

"O halde saçmalamayı kes. Annem beni asla aramaz. Bunu yapması mümkün değil. Lanet olası içkicinin teki, sabahları bile sarhoş. Babamın harekete geçmesi bile daha büyük bir ihtimal, gerçi eminim ki ortadan kaybolduğum için çok mutlu olmuştur. En azından yanına taşındığım ilk günden beni taciz ettiğini artık kimseye anlatamam." Nicola aşağılayıcı bir tavırla öksürdü. "Küçük Nicola için endişelenen mükemmel ailesi hakkında söyleyeceklerim bu kadar."

Alina iç çekti. "Dinle, babanı tanımıyorum."

"Böylesi daha iyi zaten."

"Annen ise biraz sorunlu olabilir ama şu anda seni bulmak için her yeri ayağa kaldırıyor; bu arada polislerin aksine, onlar evden kaçtığını düşünüyorlar. Neyse, bütün bunlarla vakit kaybetmeyelim. Suker her an geri gelebilir ve o gelmeden hazırlanmak istiyorum."

"Hazırlanmak mı? Neye?"

"Kaçışımıza. Bunun için nerede olduğumu bilmem gerek."

"Bunu ben de bilmiyorum ki."

"Nicola, kendini toparlamalısın. Benim gözlerim yok, yani seninkilere ihtiyacım var. Bana bu odayı tarif et."

"İçerisi çok karanlık."

"Işık kapanmadan önce ne gördün?"

"Hiçbir şey. Uyutulmuştum. Rüyamda OOMPH! Videosu gördüm."

"Oomph mu? Nedir bu?"

"Bir müzik grubu. Söylesene, kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi altı. Seni bayıltmadan önce neredeydin?"

"Hücremdeydim."

"Hücrende mi? Nerede peki?"

"Ben nereden bileyim."

Genç kız yine öksürme ihtiyacı hissetti.

"Nicola odaklan. Hücrenin pencereleri var mıydı?"

"Hayır, artık yoktu."

"Artık yoktu da ne demek?"

"Daha önce pencerelerim vardı. Küçücüktüler, bizi tuttukları kafeslerden görülebilecek bir mesafede. Camın üzeri kapatılmıştı ama sol üst köşeden sabahları biraz ışık sızıyordu. Bu bana umut verdi. Bu küçük nokta sabahları parladığı sürece, dışarıda bir dünya olduğunu biliyordum. Kafesi seviyordum, orası bu dar hücreden daha iyiydi. Burası her zaman sadece karanlık ve soğuk. Kahretsin, şu lanet olası soğuk algınlığına da zaten buraya geldikten sonra yakalandım."

"O halde Suker seni başka bir yere götürdü?" diye sordu Alina kafası karışmış bir şekilde.

"Evet. Beni nakletmek için bayılttığını söyledi, pislik. Bu yaklaşık bir ay önceydi. O zamandan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Kafesimdeyken güneşin doğuşuna ve batışına göre bir çetele tablosu tutuyordum. Burada bu mümkün değil. Şu uğultudan başka hiçbir şey yok."

"Ne uğultusu? Ben bir şey duymuyorum."

"Şu anda yok zaten. Ama hücre duvarlarının içinde var. Başını betona yasladığında duyabiliyorsun. Azalıp çoğalıyor, kimi zaman şiddetini artırırken kimi zaman tamamen duruyor ama

ses çoğunlukla her yerden geliyor. Sanki binanın içinden bir şelale akıyormuş gibi."

"Tamam, bu iyi. Bu çok iyi," dedi Alina, gerçekte bu bilgilerin ona nasıl bir fayda sağlayacağını bilmediği halde.

"Burada herhangi bir şey görebiliyor musun Nicola?"

"Burada mı?"

"Evet, burada. Bulunduğumuz yerde. Bir şey görebiliyor musun?"

"Biraz. Gözlerim zamanla karanlığa biraz alıştı."

"Bana odayı tarif et lütfen."

Alina yeniden metalik bir şangırtı duydu. Nicola'nın masasında dönmeye çalıştığını ama zincirlerin buna izin vermediğini tahmin etti.

"Bu bir oda değil."

"Anlamadım? Bu da ne demek oluyor? Dışarıda olmamız imkânsız."

"Hayır, Elbette ki dışarıda değiliz," dedi Nicola, son kelimeleri aşağılarcasına vurgulayarak. "Bir daha asla dışarıda olamayacağız." Öfke içinde zincirlerini çekiştirdi.

"Hey, hey, sakin ol!"

"Sakin mi olayım? Bunu ne kadar da kolay söylüyorsun. Sadece birkaç saattir buradasın."

"Sen ise aylardır, biliyorum. Ve buna bir son vermek istiyorum ama tekrar söylüyorum: Bunu sensiz başaramam, anladın mı?"

Nicola'nın burnunu çektiğini duydu ve bunu takip eden sessizliğini bir onay göstergesi olarak kabul etti.

"Hadi ama, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Bir odada değilsek, neredeyiz?"

"Bilmiyorum, bir çadıra benziyor."

Pekala, bu biraz daha mantıklı.

"Etrafımız böyle kalın, yarı saydam brandalarla çevrili."

"Ah, olamaz," diye kaçırdı ağzından.

"Ne oldu?"

"Hiç, hiçbir şey. Sadece bir kramp," diye yalan söyledi Alina, Suker'nın olabildiğince steril bir ortam yaratabilmek için kendine o brandalarla geçici bir ameliyathane kurduğunu genç kızdan gizleyerek.

"Bizi ne şekilde zincirlemiş?" diye sordu hızlıca ama bir cevap alabilmek için Nicola'nın öksürük krizinin geçmesini beklemesi gerekti.

"Metal ameliyat masalarımızda delikler var. Kelepçelere bağladığı zincirleri oradan geçirmiş."

"Peki eller? Sen de tamamen bağlı mısın?"

"Evet. Ama kollarım kalçalarımın yanında duruyor. Onları bir santim bile kıpırdatamıyorum."

"Peki benimkiler?"

"Seninkiler başının arkasında bağlanmış, bunu anlamıyor musun ki?"

"Elbette. Ne şekilde bağlandıklarını bilmek istiyorum. Ya da nereye."

"Şey, görebildiğim kadarıyla kelepçelenmişler. Kelepçelere bağlı bir zincir doğrudan başının arkasındaki duvara gidiyor. Oraya sabitlenmiş mi bilmiyorum. İçerisi bunu anlamak için fazla karanlık. Ayrıca sana doğru dönebilmek için şu anda bile neredeyse boynumu kıracağım."

Son sözcükler, aylardır dış dünyayla hiçbir iletişimi olmayan biri için kendini şaşırtıcı biçimde iyi ifade eden on altı yaşındaki kızın ağzından, yine meydan okurcasına öfkeli çıkmıştı.

"Dikkat çekici başka herhangi bir şey var mı?"

"Ne demek istiyorsun? Tepemizdeki tombul dişçi lambası? Brandadaki şu fermuar? Görünüşe göre çadırda bir kapı açmaya yarıyor."

Giriş kapısı, diye düşündü Alina. *Suker ameliyathanesine oradan girecek.*

"Peki ya kapı? Ne kadar uzaklıkta?"

"İki üç metre önümüzde. Ne bileyim." Yeniden öksürdü.

"Sadece iç tarafta mı bir fermuar var yoksa dışta da var mı?"

"Kahretsin, bunu nasıl görebilirim ki?"

"Nicola lütfen. Topla kendini. Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Evet. Lanet olsun, evet. Ama bu mümkün değil. Burada geberip gideceğiz." Sanki midesine yumruk yemiş gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. *Sinir krizi geçirmesi fazla uzun sürmez,* diye düşündü Alina.

"Hey, hey. Kes şunu. Beni dinle, Nicola!"

"Ne?" diye bağırdı Nicola ağlayarak.

"Kendimize acımanın bize bir faydası olmaz."

"Aptalca sözlerin de öyle, seni pislik. Buradan çıkmak için her şeyi denemedim mi sanıyorsun? Bu imkânsız çünkü her zaman bağlı haldeyiz. Uyurken, yemek yerken, şu sidik kovasıyla yıkanmak zorunda kalırken ve hatta sıçarken, anlıyor musun?"

"Evet, bunu anlıyorum. Ama başımız serbest. Onu zincire vurmadı." *En azından şimdilik.* Bu ancak anestezi sırasında gerçekleşecekti. "Şu halde elinde kalan son silahını kullan; aklını..."

Tanrım, bir özgürlük savaşçısı gibi konuşmaya başladım.

"... ve bana her ayrıntıyı anlat, en küçüğünü bile. Önemli olduğunu düşünsen de düşünmesen de."

Nicola iç çekti. "Söyledim ya, burada hiçbir şey yok. Üzerlerinde ince bir örtüler olan çelik masalarda yatıyoruz. Masalar, veterinerimin Freddy'yi üstünde uyuttuğu o zımbırtıya benziyor."

"Tekerlekleri var mı?"

"Bilmiyorum." Alina yeniden Nicola'nın zincirlerinin sesini duydu. "Evet, sanırım var. Bir de kol var. Görünüşe göre masalarımızın yüksekliği ayarlanabiliyor."

"Pekala, ikimizin arasında ne kadar mesafe var?"

"Bir alan ölçer gibi mi görünüyorum? Yirmi, otuz, kırk santim. Bu neden önemli? Şayet işine yarayacaksa aramızda, hastanelerde bulunan şu birkaç çekmeceli, tekerlekli dolaplardan var. Ama üzerinde herhangi bir şey yok."

Henüz yok.

Yakında Suker oraya aletlerini yerleştirecekti. En başta da adını taşıyan neşteri.

"Bir saniye," dediğini duydu Nicola'nın.

"Ne?"

"Sanırım bir şey daha var. Tam olarak emin değilim."

"Nedir? Ne görüyorsun?"

"Sanırım şurada bir lavabo var."

Ameliyata başlamadan önce ellerini yıkayacağı yer.

"Nicola, 'şurada' benim için fazla bir şey ifade etmiyor. Hatırlatayım, ben körüm."

"Doğru ya, evet. Üzgünüm. Brandanın arkasında demek istedim."

"Arkasında mı?"

"Evet, söyledim ya. O şeyler yarı saydam, karanlıkta görebildiğim kadarıyla öyle. Ama neredeyse eminim. Dışarıda bir lavabo var. Ve hemen yanında, duvarda bir düğme var."

"Ne düğmesi?"

"Hiçbir fikrim yok, hem belki de yanılıyorumdur. O şey bir ateş düğmesine benziyor."

Ateş düğmesi mi?

"O da neyin nesi?"

"Okullarda olan, camın arkasındaki şu kırmızı düğmelerden işte. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Yangın alarmı mı?"

"Doğru."

Alina şaşkındı.

Bu mümkün olabilir miydi? Suker ameliyathanesini tasarlarken bir hata yapmış olabilir miydi? Yoksa kadınların hiçbir şekilde alarm düğmesinin yakınına dahi ulaşamayacağını mı düşünüyordu? Tabii eğer düğme çalışır durumdaysa.

"Brandanın arkasında başka ne görebiliyorsun?" diye bilmek istedi Alina fakat aynı anda aklına, şimdiye kadar çoktan sormuş olması gereken ve buradan canlı kurtulma şanslarının Nicola'nın vereceği cevaba bağlı olduğu, bundan çok daha acil bir soru geldi:

"Biraz önce, buraya getirilmeden önce sizi kafeslerde tuttuklarından söz ettin."

"Evet?"

"Bununla ne demek istedin? Suker'nın tek başına çalışmadığını mı?" diye sordu Alina, Nicola'nın bulunduğu yöne doğru fakat çok geç kalmıştı.

Kapanan bir fermuar sesi duydu. Göz doktoru geri geliyordu.

38. Bölüm

Alexander Zorbach

Sıfır noktasını aşmıştım. Uyandığım andan itibaren beni ağır bir koza gibi saran uyku halini kastetmiyorum. Ardımda bıraktığım, ağrı bilincimin sıfır noktasıydı. Bedenimi koridor boyunca sürüklerken ruhum, sanki içinden geçtiğim dehşetin açıklayıcı bir işlevi varmış gibi, çoktandır unutulmuş bir berraklıkla dolmuştu; dehşet, belirli bir amaca hizmet eden anlık şoklar sayesinde acımı yok eden bir anestezi ilacıydı. Baş ağrılarım kaybolmuştu, su sesine doğru ilerlerken ara sıra tökezlesem de bedenimin sağ yanına bile daha fazla söz geçirebilir olmuştum. Ne yazık ki maruz kaldığım dehşet yalnızca bedensel acılarımı dindirip ruhsal yaralarımı olduğu gibi bırakıyordu. Böylece bir yandan mantıklı düşünerek, diğer yandan öfkeyle karışık derin bir korku hissederek, Frank'ın emri üzerine banyonun kapısını açtım.

İçeri girdiğimde hiçbir şey göremedim. Banyonun tamamı sıcak su buharı yüzünden, içinde nefes almakta zorlandığım bir sis bulutuyla kaplanmıştı. Rahatsız edici bir böceği kovmak istermişçesine kollarımı savurmaya başlayınca banyo perdesi yavaş yavaş karşımda belirdi. Ancak küveti gördüğümde bunu yapmamış olmayı diledim.

Lütfen, sevgili Tanrım, lütfen yanılmış olayım...

Kendimi uçurumun üzerine bir adım atmış ve aşağı düşmeden önce havada durup nerede hata yaptığını düşünen bir çizgi

film karakteri gibi hissediyordum. Ancak ne yazık ki önümde içinde kaybolabileceğim bir yarık açılmamıştı.

Lütfen bu bir göz yanılsaması olsun. Sevgili Tanrım, beynim bana oyun oynuyor olsun...

Pirinç ayaklar üstünde duran eski tipte, devasa küvetimiz banyonun ortasında yer alıyordu. İçine iki kişiyi alabilecek ve bu kişilerin, istemedikleri sürece yıkanırken birbirlerine değmek zorunda kalmayacakları büyüklükteydi. Nicci su tasarruflu bir musluk konusunda direttiği için, Julian'ın esprili deyimiyle "Yüzme havuzumuzun" dolması en az yarım saat sürüyordu. Şu andaysa küvetin taşmasına yaklaşık iki santim kalmıştı. An itibariyle yaşam ve ölüm kararını veren bu iki santimdi.

Küvetin kenarına atıldım ve eziyet içindeki canlının bağlı olduğu zincirleri çekiştirdim. Frank işini sağlama almıştı. TomTom'un ne küvetten atlama ne de çenesini kenara dayama şansı vardı. Kendinde değilmiş gibi görünüyordu, muhtemelen sakinleştirici etkisi altındaydı, bu da neden ağlayıp havlamadığını açıklıyordu.

Alina'nın onu sabit şekilde tutabilmesi için rehber köpeğin taktığı koşum takımı, zavallı hayvanın felaketi olmuştu. Göz Koleksiyoncusu koşumun üzerinde yer alan çok sayıda kopça ve halkanın içinden ince zincirler geçirip TomTom'u tamamen hareketsiz hale getirmişti. Köpek; boyun, göğüs ve kalçasından, küvetin armatürlerine zincirlenmişti. Golden Retriever'ın alt çenesi yarı yarıya suyun altında kalmıştı. Üst tarafta neredeyse hiç hareket alanı kalmamıştı. Amerikan tarzındaki taşmayan küvet, yavaş ama aralıksız doluyordu. Bir ya da en fazla iki dakika sonra TomTom suyun altında kalacaktı ve ben buna engel olamıyordum çünkü hem musluk başları hem de su giderini açmak için olan kol, yerinden sökülmüştü.

"Görüyorsun ya, oyunumuz devam ediyor," diye Frank'ın sevincini duydum, ellerimle TomTom'un başını, suyun üstünde tutabilmek için kulağım ile omzum arasına sıkıştırdığım telefondan. Köpeğin tüm bedeni titriyordu ancak onun dışında tamamen kayıtsızdı.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bir karar vermeni. Bunu hâlâ anlamadın mı? Buradaki her şey kararlarla ilgili."

"Neden ben?" diye bağırmak istedim. *"İşkencelerin için neden özellikle beni seçtin?"*

Göz Koleksiyoncusu beni karanlık ve izbe yerlere sürükleyip hasta bir kadını öldürmekle kendi ölümüme karar vermek arasında bir seçim yapmamı istemişti. Julian'ın hayatına karşılık ölmemi istemişti. Şimdiyse yaşam ve ölüm arasında tekrar bir seçim yapmak zorunda kalacaktım.

TomTom şu ana kadar kapalı olan gözlerini kısa süreliğine açıp uysal bir şekilde elimi yaladı. Yorgundu ve yeniden uykuya dalmak istiyormuş gibi görünüyordu. *Ne çok geç ne de çok erken,* diye düşündüm. Kaçık herif, köpeğin mümkün olan en son saniyede boğulmasını istiyordu.

"Pekala, kararını ver," dedi Frank.

"Ne kararı?"

Boynundaki zincirin bağlı olduğu deri tasmayı açıp açamayacağıma bakarken TomTom'un boynunun altında şifreli bir kilit olduğunu fark ettim. Hayvan hızlı hızlı soluyarak ağzını açtı ancak içine su dolunca anında yeniden kapattı.

On üç. On. Yetmiş bir. Frank'ın bana son ölümcül sınavımdan önce söylediği kombinasyonu anımsadım.

"Kim yaşamaya devam etsin?" diye sordu. "TomTom mu yoksa eski dostun, şu komiser mi?"

Arka planda Scholle'nin inlediğini duydum. Aynı anda Tom Tom ilk kez sızlanmaya başladı. Bedeninin büyük bir bölümü suyun altında olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Gözlerini deli gibi kırpıştırıp içinde bulunduğu sudan kurtulmaya çalışıyordu. Kocaman, tüylü burnunun artık sadece delikleri görünüyordu.

"Aynasızı vurmamı söylediğin an, kilidi açabilmen için sana şifreyi vereceğim."

"Seni kaçık pislik."

Frank abartılı bir şekilde kıkırdadı.

"Ya da TomTom'un ölümünü izlersin."

Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım.

Gideri kolsuz açamayacağımı bildiğim halde cep telefonunu yere bırakıp iki elimi birden küvetin içine soktum. Parmak uçlarım, gider tıpasının kenarı ile emayenin arasına giriyor ancak her defasında geri kayıyordu.

En azından küvetteki suyu biraz olsun boşaltıp TomTom'a hareket alanı açmıştım. Ama sonsuza dek burada durup su boşaltamazdım, Frank buna izin vermezdi. Muhtemelen sayı kombinasyonunu denemek için bile yeterli vaktim yoktu. Islak ellerimle yeniden cep telefonunu aldım.

"Zorbach?" dediğini duydum Frank'ın, öncekinden daha da kaçık bir sesle. Ya başka bir uyarıcı daha içmişti ya da kullandığı uyuşturucuların yatıştırıcı özelliği hızla azalmaya başlamıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Kararını ver, hem de hemen."

"Neden? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Sesi gitgide daha öfkeli çıkıyor, davranışlarıysa kestirilemez bir hal alıyordu.

"TomTom mu, Scholle mi?" diye sordu.

Köpek mi, insan mı?

Görünüşte kolay bir seçim. Ancak insan hayatının bir hayvana kıyasla daha öncelikli olduğunu teoride bilmek başka, bu anlayışla hareket etmek bambaşka bir şeydi, özellikle de kurtarılacak adam, bana henüz kısa bir süre önce işkence yapmaya kalkışmış biri, söz konusu hayvan ise Alina'nın en değerli varlığıysa. İnsanların çoğu hayatları boyunca bunun gibi sıra dışı bir durumla karşı karşıya kalmadıkları için şanslılar, bu sayede tehlike anında verilecek kararları sadece teoride ve geçmişe dönük bir perspektifle tartışabilme imkanına sahipler.

Güven içindeyken, arkadaşlarınızla bira içerken ya da pazar gazetesinin manşetlerini karınızla kahvaltıda tartışırken eleştiri yapmak kolaydır. Metroda bir grup genç tarafından soyulsaydınız elbette ki karşılık vermezdiniz. Bir pilot olarak elbette ki dolu tanklarla acil iniş yapmaz, öncelikle yakıtı boşaltırdınız. Hiç şüphesiz yanan arabadan yaşlı adamı değil, çocuğu kurtarırdınız.

Ne yazık ki bu gibi değerlendirmelerde bulunmak insana ancak sonradan bu kadar kolay geliyordu, üzerine düşünecek zamanınız olduğunda. Ancak savaş alanının ortasındayken beyniniz duruyor. Artık karar almıyor, yalnızca eyleme geçiyorsunuz. Aynı şekilde ben de artık mantığımla hareket etmiyordum. Bu nedenle TomTom'un hayatını kurtarmaya çalışmaya çalışmamın, bilgiçlik taslayanları ikna edecek türden mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Otuz saniyen kaldı."

Duş başlığını kopartıp hortumu, taşma valfi olarak kullanmayı düşündüm fakat bunu yapmak için ne gücüm ne de zamanım vardı. Aynı sebepten ötürü bodruma koşup ana vanayı kapatma imkânım da yoktu. Bu halimle bunu yapabilmem için en az on dakikaya ihtiyacım vardı...

"Yirmi saniye."

Nihayetinde düşüncelerimin rotasını değiştirip beraberinde dönüşümü getiren şey, Frank'ın yaptığı süre ikazları oldu.

Sayı kombinasyonunu öğrenmek için yirmi saniyem var.

En fazla otuz saniye sonra TomTom artık nefes alamayacak.

Ama nasıl, diye sordum kendi kendime, *Frank bunu nasıl bilecekti?*

"Ya da TomTom'un ölümünü izlersin," diye kıkırdayışını hatırladım. Ama bunun için daha ne kadar beklemem gerektiğini nereden biliyordu? Bunun tek bir açıklaması olabilirdi:

Frank uzakta olamaz.

Muhtemelen hâlâ çok yakınlarda.

Bunu düşünmek başımı döndürmüştü. Sanki tüm oda etrafımda dönüyor ve tek sabit nokta benmişim gibi hissediyordum.

"On saniye Zorbach."

Başımı kaldırıp beyaz tavana baktım ve şüpheli bir şey görmeyince topallayarak banyoda geriye kalan tek mantıklı yere gittim. Elektriği ve düzeneği saklamak için gerekli bir bölmesi olan yere.

Lavabonun üzerindeki aynalı dolabın hafif aralık duran sol kapağını açtım ve kırmızı bir ışığın yanıp söndüğü minyatür bir kameranın objektifiyle karşılaştım.

Aynı anda tavan arasından bir silah ateşlendi.

39. Bölüm

Evimizin tavan arasına çıkmanız için öncelikle ucu kancalı bir sopaya ihtiyacınız vardı. Bu sayede koridorun hemen hemen ortasında, tavanda yer alan kare şeklindeki bir kapağın arkasındaki asma merdiveni aşağıya çekebiliyordunuz. Banyoya giderken kapak kapalıydı. Ancak şimdi, silah sesinden sonra koridora geri geri sendelediğimde açık duruyordu. Asma merdiven, gırtlağından donuk ve soğuk bir ışık saçan bir devin ağzından sarkan dili gibi yarı yarıya dışarıdaydı. Yukarıda her şey güçlü bir ışığın altında gerçekleşiyordu.

Başımı çevirip TomTom'un ağzının artık tamamen suyun altında kaldığı küvete baktım. Ardından tepemdeki boğuşma seslerini duydum ve Frank'ın an itibarıyla oyundaki bahsini değiştirdiğini fark ettim.

Mesele artık TomTom ya da Scholle değildi. Sadece Frank ve bendim.

Birinin adımı haykırdığını duydum, o kadar acı içinde ve çaresizdi ki Scholle'nin sesini tanımakta zorlandım. Bağırarak ona yardım etmem için yalvardığı sırada artık merdivene dokunacak kadar yaklaşmıştım. Sanki beynimdeki kurşun yarası, hareket kabiliyetimi hiç etkilememiş gibi, adrenalin ve intikam hırsıyla beslenen beklenmedik bir kendiliğindenlikle evin içinde hareket ediyordum.

En alt basamağı yakalayıp merdiveni aşağı çekecektim ki başımın üstü karanlığa gömüldü. Ardından yüzümde sıcak bir şey hissettim.

"İmdaaaaatttt!" Yüzümdeki şeyin, Scholle'nin bağırışlarına eşlik eden salyaları olmasını diledim ancak burnuma gelen metalik koku aksini söylüyordu.

Scholle'nin iri gövdesi, çatı girişinden zar zor geçiyordu. Panik içinde yarı yarıya açılmış merdivenden baş aşağı inmek için çabalarken tepiniyormuş gibi görünüyordu. Ya kaçmaya çalışırken hareketlerini doğru düzgün kontrol edemediğinden.

Ya da Frank onu bacaklarından geri çektiği için.

Koridor hâlâ yalnızca Julian'ın odasından yayılan ışıkla aydınlandığından Scholle'nin bedeni gözümün önünde, yarı karanlıkta sallanıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"*Hayır,*" diye düzelttim. Yüzünden kan sıçrıyordu. Beyaz gömleği baştan aşağı kan içindeydi. Kırışık boynundan, gıdısından ve yardım etmem için bana doğru uzattığı elinden aşağı iri kan damlaları iniyordu.

Elini yakalamama rağmen vıcık vıcık olduğu için uzun süre tutamadım. Ancak iki elimi birden kullanıp tüm ağırlığımı geriye verince Scholle'yi aşağıya çekmeyi başarabildim. Yüksek sesli bir çatırtı duyuldu, sanki basamaklardan biri, ağırlığının altında kırılmış gibi... *ya da omzu çıkmış gibi...* ardından iri gövdesi yeniden yer çekimi kanununa ayak uydurdu. Scholle acı içinde bağırıp ağır çekimde hareket edermiş gibi üzerime kayıyordu. Tıpkı tatlı kaşığından ağır ağır süzülen koyu kıvamlı bal gibi basamak basamak aşağıya kayıyordu. Kenara çekilmek için yeterince vaktim vardı. Fakat bir milim bile kıpırdamadığım gibi, anlaşılmaz nedenlerden ötürü aklıma Breitscheidplatz Gedächtnis Kilisesi'nin önünde, para karşılığında turistlerin yüz hatlarını karikatürize ederek portrelerini çizen adam geldi.

Scholle'nin görüntüsü de tuhaf bir biçimde tanıdık olmasına rağmen bir o kadar da biçimsizdi. Yanakları daha şiş, dudakları daha inceydi, zaten küçük görünen gözleri, şimdi çok daha çıkık duran alnının altında iyice kaybolmuştu.

Neden hareketsiz kaldığımı ben de bilmiyordum. Olan biten her şeyin (silah sesini duyduğum andan Scholle'nin kolunu çektiğim ana kadar) saniyeler içinde gerçekleştiğini ancak sonradan idrak edebildim. Ölüm tehlikesiyle burun buruna olduğunuzda, zaman genellikle dururdu. İçinde bulunduğum dünya, felaketin yaşanacağı bir sonraki sahne gerçekleşmeden hemen önce beynimin görüntüyü durdurduğu bir video filmi gibiydi. Yaklaşan tehlikeyi sonsuza dek izleyebiliyor ancak olayların gidişatına etki edemiyordum. Bu yüzden de beynim yeniden başlat tuşuna bastığında Scholle'nin bedeni beni kelimenin tam anlamıyla gömdü.

Başımın arkasını yere çarptım ve ağırlığın altında nefesimin kesildiğini hissettim. Scholle, sanki birisi karnına bıçak saplıyormuş gibi bağırdı. Altında hareket etmeyi başarıp onu zorlanarak da olsa sırtüstü çevirdim ve kurşun yarasını gördüm. Karnından yaralanmıştı.

Akla gelebilecek en acılı yaralanmalardan bir tanesi. Ve en öldürücülerinden, şayet (ki bu çok muhtemeldi) iç organlar hasar görmüşse. En azından omurgası zarar görmemiş görünüyordu çünkü Scholle bacaklarını oynatıp nefes alabiliyordu. Ancak çok fazla kan kaybetmişti, ayrıca kanı inanılmaz katı kıvamlı ve koyu renkliydi. Tıbbi yardım almazsa Scholle'nin birkaç dakikaya kalmaz, dayanılmaz acılar içinde ya kan kaybından ya da kan zehirlenmesinden öleceğinin farkındaydım.

Muhtemelen her ikisi de.

Başımdaki bandajı çıkarıp iki elimle yarasına bastırdım. Scholle bağırıp ellerimi çekmeye çalıştı; uğraşlarımın, durumunu

muhtemelen daha da kötüleştireceğini bilmeme rağmen baskı yapmayı sürdürdüm.

"Yapma, gidip Frank'ı..." Scholle bağırarak iki büklüm oldu, bacaklarını kendine doğru çekti. Sonra, başlangıçta yanlış anladığım bir şeyler mırıldandı:

"Al bunu, lütfen..."

Yukarı sıyrılan pantolon paçasının altındaki kılıftan küçük bir tabancaya uzandı. Silah Frank'ın gözünden kaçmış olmalıydı.

"O. Buradan. Kaçıyor." Scholle kelimeleri bağırışlarla bölerek tek tek söylemişti.

Başımla onayladım ve ayağa kalkıp merdiveni aşağı çektim. Ayağımı ilk basamağa yerleştirdiğimde Scholle bileğime sarılıp tüm gücüyle gitmeme engel oldu.

"Yukarıda değil!" diye inledi. "Pencereden."

Başımla onayladım. Frank tavan arasından çoktan kaçmış olmalıydı. Silahı ateşledikten sonra çatı penceresinden geçip büyük bir olasılıkla evin arka cephesinden aşağıya inmiş ve bir tarla yolu üzerinden ormanda kaybolmuştu.

Tek mantıklı kaçış yolu bu. Ben olsaydım öyle yapardım.

Bir saniye daha kaybetmeden kendimi, penceresi aynı şekilde arka bahçeye bakan banyoya attım. Zemin artık bütünüyle suyla kaplı olduğundan yere düşmemek için yavaşlamak zorunda kaldım.

Duvardaki buzlu cama ateş etmek için silahımı pencereye doğrulttum ama sonra büyük bir hata olup olmadığını bugün bile hâlâ sorguladığım bir şey yaptım: Küvete baktım.

Silahı doğrudan zincire doğrultup TomTom'un bağlarını ve sabitlendikleri musluk bataryasını tek atışta parçalayarak muhtemelen çok değerli saniyelerin yanı sıra kurşunu da boşa harcamıştım. Ama başka bir şey yapamazdım. İçgüdülerimle hareket ettim ve onu zincirinden yakalayıp yukarı, küvetin dışına çektim ancak hâlâ belinden bağlı olduğu için tam anlamıyla

başarılı olamadım. Ama hiç olmazsa çenesini, küvet kenarının üstüne çekmiştim.

Bunların hepsi sanki oradan geçtiğim sırada, şu anda ikinci atışımla camını parçaladığım pencereye doğru koşarken gerçekleşmişti.

Gürültü komşuları uyandırmıştı. Pencereye çıktığımda komşu evlerin yatak odalarındaki ışıkların yandığını gördüm. Yan evde tek başına yaşayan yaşlı kadın olası bir hırsızlık olayına karşı teras aydınlatmasını açmış, etrafa göz gezdiriyordu. Ayrıca hareket sensörleri birkaç bahçe aydınlatmasını da aktive ettiğinden Frank'ın, çitin arkasındaki karanlık ormanın içinde gözden kaybolduğunu görebilmiştim.

Yine de silahımı kaldırıp bulunduğunu tahmin ettiğim yere doğru ateş ettim. Bir kez. Bir kez daha.

Sonra pencereden atlamak için tek ayağımı parapetin üzerine koydum. Altımdaki toprak don nedeniyle beton gibi sertti ama umurumda bile değildi. Az önce ailemin katili gözlerimin önünde kaybolmuştu ve kırık bir ayak bile beni, onu takip etmekten alıkoyamazdı.

Biraz uzakta, birbirine karışan birkaç polis sireninin sesini duydum. Komşulardan biri polisi çağırmıştı ama benim için her açıdan geç kalmışlardı.

Yardımınıza ihtiyacım yok, diye düşündüm. *Bu sizi ilgilendirmiyor. Bu şahsi bir mesele.*

Fakat sonra, tam atlamak üzereyken, hiç beklemediğim ve aklımı fazlasıyla zorlayan bir şey oldu: Frank geri geldi.

40. Bölüm

Oyun oynamadan duramıyor, diye düşündüm. *Kaçarken bile bana meydan okuyor.*

Frank ağır ağır, adımlarına odaklanmak zorunda olan biri gibi, arka taraftaki bahçe kapısından, kış bahçemize kadar olan karla kaplı yolu geri yürüdü.

Birkaç metre sonra, aşağı yukarı yolun yarısına geldiğinde, ev ile arazi sınırının ortasında durdu. Uyumsuz bir biçimde çocuksu görünen yüz hatlarını görebileceğim kadar yakında.

Yukarıdan görebildiğim kadarıyla saçları daha uzun, açık renk eşofmanıysa kirli ve yıpranmıştı. Scholle'yle aralarındaki savaş, ardında izler bırakmıştı. İlk kez on metrelik bir platformdan havuza atlayacak olan bir yeni yetme gibi ellerini gövdesinin yanlarına bastırmış, sağ elinde bir silah tutuyordu.

Nefes almakta zorlanıyor, solukları kış soğuğunda kalın sis bulutları meydana getiriyordu.

Gökyüzü aniden parıldamaya başladı. Gözlerimin önünde mavi ışıklar yanıp sönünce, sanrılarımın geri dönmek için en uygunsuz zamanı seçtiğini düşündüm. Sonra siren seslerini duydum. Birden fazla ekip aracı, sokağımıza saptı.

Tıpkı benim gibi Frank da yaklaşan polislerden rahatsız olmadı. Kaçmaya yeltenmiyor, sakin bir şekilde bahçede durmayı sürdürüyordu. Duruşundaki tek değişim, silahsız elini havaya kaldırıp bana el sallaması oldu, sanki bana alaycı bir şekilde

şöyle seslenmek ister gibiydi: "Hadi ateş et ihtiyar. Ama o zaman oğluna ne yaptığımı asla öğrenemezsin."

Geriye dönüp düşününce, eve hücum etmeleri an meselesi olan polis memurlarını beklemek hiç şüphesiz daha mantıklı olurdu ancak intikamdan daha kişisel hiçbir şey yoktur.

Hiç kimse bunu senden alamaz, diye düşündüm ve Göz Koleksiyoncusu'na doğrultmak üzere silahımı havaya kaldırdım.

Frank başını iki yana salladı. "Bunu asla başaramazsın ihtiyar," diyordu beden dili.

Bu ilk yanılışı değildi.

İlk atışım omzuna isabet etti. Darbenin şiddetiyle yere serildi. Amacım onu öldürmek değildi. Henüz değil. Oğluma ne olduğunu söylemeden değil. İkinci atış bacağına, dizine ya da onu hareket etmesini engelleyecek herhangi başka bir yere isabet etmeliydi. Ama onu vuramadım. Tekrar tekrar ateş ettim... ama atışlardan hiçbiri hedefi vurmadı. Çünkü mermim bitmişti. Hepsini kullanmıştım.

Pencere için. Gece için. Omuz için. Arkamdaki küvetin içinde uluyan köpek için.

Kahretsin.

Hepsini harcamıştım, böylece gözlerimin önünde yeniden ayaklanan ve ikinci kez bahçe kapısından geçip ormanın içine koşan Frank'ı izlemekten başka bir şey yapamadım. Bu defa geri dönmediği gibi, ben de peşinden gidemedim çünkü tam pencereden atlamak üzereyken birden fazla el tarafından geri çekildim.

Destekçim ve kurtarıcım polis nihayet gelmişti.

41. Bölüm

John

"Kızımı buldunuz mu?"

Johanna Strom'un beden dili, içindeki çelişkiyi açık şekilde yansıtıyordu. Gözleri beklentiyle kocaman açılmış, elleri, çaresiz bir yakarışla karnının önünde kenetlenmişti. Soğukkanlılığını korumaya çalışsa da John, her an yıkılacakmış gibi görünen kadının ruhunda taşıdığı yükü hissedebiliyor gibiydi.

Üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı ancak Johanna elini ağzının önüne kapatınca yaptığı hareketin iki farklı anlama gelebileceğini fark etti.

"Oh *sorry, hayır, hanımefendi.* Nicola hakkında yeni bir şey bilmiyorum." Johanna elini yavaşça yeniden aşağı indirdi. Aklı karışmış gibiydi ve bir dayanak bulmak istercesine elini kapının çerçevesine koydu. John'un sırtına buz gibi bir rüzgâr vurdu ancak Nicola'nın annesi soğuğu hissetmiyor gibiydi. Johanna onu içeri davet etmek için herhangi bir hamle yapmadı.

Bitkin bir şekilde şunu sordu: "O halde neden, demek istediğim... neden bana geldiniz peki?"

İşin aslı bunu John da bilmiyordu. Polisler ona Alina'nın kaybolduğuna dair korkunç haberi verdiğinden beri, arkadaşıyla ilgili endişeleri onu uyutmamıştı. Eli kolu bağlı bir şekilde evde oturmak istemediği için de Alina'yı kaçırmış olması muhtemel kişiyle daha önce yüz yüze geldiğini bildiği tek kişiye gelmişti. Adres Johanna'nın, ziyareti sırasında Alina'nın eline sıkıştırdığı

kâğıdın üstünde yazıyordu. Bir aydınlatma direğine yapıştırıldığında çocuğun yüzü net görünebilsin diye fazla büyük olmayan, el ilanı boyutunda, renkli basım bir fotoğraf. Nicola'nın alnının üstünde daktilo harfleriyle KAYIP yazıyordu. Fotoğrafta Johanna'nın kızı, saçları siyaha boyanmış, makyajsız ve olası tanıkların değişken özelliklerden etkilenmemesi için takısızdı. "Kâğıdın arkasında beni nerede bulabileceğiniz yazıyor." Johanna, Alina'yla vedalaşırken böyle söylemişti. Kadın kırdığı potu fark edince John'dan özür dileyip ona başka bir el ilanı vermişti.

Şimdiyse kendim burada durmuş, sevdiğim birini arıyorum.

Evin içinden bir mikrodalga fırının alarmı duyulunca, Johanna davetsiz misafirini dakikalardır soğukta beklettiğini fark etmiş olmalıydı.

"Özür dilerim, ne kadar kabayım. Lütfen, içeri gelin."

John hızla mutfağa doğru ilerleyen kadının arkasmdan baktı. İçerisi sıcaktı ancak beklediğinden daha rahatsızdı. Zehlendorf banliyösündeki sıralı evlerden oluşan yerleşim bölgesi emlakçılar tarafından abartılarak "Bauhaus stili şehir villaları" olarak pazarlanmıştı. John'un gözündeyse bu evler, komşunuzun her şeyini duyabileceğiniz ince duvarları sayesinde tek avantajı radyoya ihtiyaç duymamanız olan, düz çatılı ayakkabı kutularıydı. Alina ruhsal anlamda kendini çok kötü hissettiği bir dönemde şehir merkezinden ayrılıp doğaya yerleşmeyi düşünmüştü ancak John, onu "amaca yönelik tasarlanmış binalar" (Anlamı: "yaratıcılıktan uzak, kare biçiminde bir zemin planı") düşüncesinden caydırmak için fazla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

"Dağınıklık için özür dilerim ama..." Johanna, mutfağa giren John'a, pencerenin önünde duran bir taşınma kolisini işaret etti. John girişte ve oturma odasında da iki koli görmüştü. Hepsi kapalıydı. Evde halı, resim ya da buna benzer hiçbir kişisel eşya yoktu.

"Burada fazla uzun... Demek istediğim... Anlıyorsunuz ya!"

John başıyla onayladı. Çocuğunu arayan hiç kimse yabancı bir şehre tamamen yerleşmez. Johanna burada yaşamıyor, evi sadece uyumak için kullanıyordu, uykulu gözlerine bakılacak olursa John bundan bile şüpheliydi.

"Pekala, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Johanna yeniden ve fırından çıkardığı tabağı çöpe attı. Canı gerçekten kahvaltıda salamlı pizza yemek istemişse de John'un ziyareti iştahını kaçırmış olmalıydı.

"Neden, demek istediğim... Konu Nicola değilse, neden bana geldiniz?"

"Size tam olarak aynı soruyu sormak için. Alina'ya neden geldiniz?"

"Anlamıyorum." Johanna ellerini, sanki bir mutfak önlüğüne silmek istermiş gibi karnına sürdü.

"Siz de orada değil miydiniz?"

"Evet," diye başıyla onayladı John. *"Right next door,*[11] her şeyi dinledim. Fakat arkadaşıma tüm gerçeği anlatmadığınızı düşünüyorum."

"Bu kanıya nereden vardınız?"

John omuz silkti. *"Just a feeling."*[12]

Alina o öğleden sonra çok gergindi hatta çaresizlik içindeki anneyi bir an önce oturma odasından çıkarmaya çalışırken biraz kabalık etmişti. Johanna Strom oradan ayrılırken, geldiğinde olduğundan daha çok ürkmüş görünüyordu, John, Johanna'nın onlara tamamen içini dökmediğini seziyordu. Elbette ki bu tuhaf görüşmeyi polise de anlatmıştı ancak Başkomiser Stoya, Johanna'nın ziyaretini bizzat Alina'dan öğrenmişti, ayrıca o "dengesiz

---

11 (İng.) Hemen yan odada. (ç .n.)

12 (İng.) Sadece bir his. (ç. n.)

tekiciyi", ona öyle diyordu, güvenilir bir bilgi kaynağı olarak görmüyordu.

"Alina'dan bir şeyler sakladınız mı?" diye sordu John doğrudan. "Suker'yla ilgili bir şeyler?"

Johanna başını iki yana salladı. "Hayır, size karşı tamamen dürüsttüm, gerçekten öyleydim. Demek istediğim, Alina benim son umudum. Bana Nicola'yı bulmamda yardım etmesini istemiştim. Biliyorsunuz, o şu...", Johanna ellerine bakıp cümleyi fısıltıyla tamamladı, "doğaüstü güçlere sahip."

John hiddetle başını salladı. "*Shit.* Alina kehanette bulunamaz."

Öyle olsaydı şu anda başı belada olmazdı herhalde.

"Ama gazeteler..."

"... onlar Irak'taki savaşın sona erdiğini ve avronun hiçbir şeyi pahalılaştırmadığını da yazıyor."

John endişe ve uykusuzluğun öfkeye dönüştüğünü hissetti. "Alina'da *supernatural*[13] bir durum yok."

"Ne o zaman?"

"Salt matematik."

"Anlamıyorum."

Johanna musluğa gidip tezgahın üstünden plastik bir bardak aldı. John'un gözleri içgüdüsel bir hareketle rafta şişeler aradı ama anlaşılan Johanna şu sıra acısını alkolle boğmuyordu.

"Ben bir bilgisayar uzmanıyım," diye açıkladı John ve Johanna'nın çeşme suyuyla doldurduğu bardağı nazikçe reddetti.

"*Weather reports*[14] tahminleri için bilgisayar programı yazıyorum. Bilgiler çoğunlukla yanıltıcı oluyor oysa günümüzde bile kusursuz tahminlerde bulunabilirdik, ne yazık ki dünyanın en

13 (İng.) Doğaüstü. (ç. n.)

14 (İng.) Hava durumu. (ç. n.)

iyi donanımı, öngörülerimizin hizmetinde bulunmuyor." John parmağıyla başına vurdu. *"Our brain."*[15]

Johanna'nın, söylediklerini takip etmekte zorlandığını fark etti ve ona Alina'yla ilgili teorisini açıklamakta tereddüt etti. Bir bilim insanı olarak her olguyu bilimsel olarak açıklayabileceğine emindi. Şimdi değilse de yakın gelecekte. Beyinle ilgili araştırmalar henüz emekleme aşamasındaydı. Aslında insan beyni, insanların yüzde onunu bile kullanamadıkları biyokimyasal bir bilgisayar olarak tanımlanabilirdi. Şayet tamamını kullansalardı, John'un bundan şüphesi yoktu, her insan entelektüel bir Süpermen olur ve bu akıl almaz kapasite sayesinde olasılıklar üzerinden hatasız öngörülerde bulunabilirdi. Doğru bilgilerle beslendiği takdirde, örneğin bir sonraki senenin hava durumunu hatasız şekilde tahmin edebilirdi. Elbette bu teorisini ispatlaması mümkün değildi ancak Alina'nın beynini diğer insanlara göre daha verimli kullanabildiğini düşünüyordu. Bilgisayarı çalıştıran şey acıydı. "Görüntüler" zihninde belirdiğinde Alina'nın her defasında bayılması John'un teorisini destekliyordu; biyokimyasal süreç, beyninde son sürat işlerken bedeninin geri kalanı uyku moduna geçiyordu.

"Her insan geleceği önceden görebilir hanımefendi. Hatta bunu ben bile yapıyorum. Evde olduğunuz takdirde bana kapıyı açacağınızı biliyordum mesela. Beni içeri alacağınızı sezmiştim ve birazdan Alina ve kızınız hakkında konuşacağımızdan eminim. *Etki, tepkiyi* doğurur. Olaylar zamansal olarak birbirine ne kadar yakınsa, öngörü de o kadar belirgin olur. Alina'nın beyni sadece bizimkilerden daha iyi çalışıyor. Trilyonlarca olasılığı gözden geçirebilme yetisine sahip ve temelde aşina olduğu olgular sayesinde en olası gelişmeyi önceden kestirebilir."

---

15 (İng.) Beynimiz. (ç. n.)

Johanna ona inanmaz bir bakış atıp hararetle başını salladı Sanki John'un açıklaması, umuttan inşa ettiği iskambil evinin temel taşlarından olan bir kart çekmişti. "Fakat Göz Koleksiyoncusu olayında, demek istediğim, o kadar kesin bilgiler vermişti ki..."

"*Bullshit.*[16] Onlar öngörü değil tahmindi, çoğu tutarsızlıklar içeriyordu. *And she made mistakes!*[17] Çok sayıda hata. Bunlardan en büyüğü onu dün Mister Suker'nın eline düşürdü."

Johanna ona şaşkın bir bakış yöneltti. "Bir dakika. Söylemeye çalıştığınız, o..."

"*Right.*[18] Alina da kaçırıldı. Ve polis bunu yapanın Göz Koleksiyoncusu olduğunu düşünüyor." John iç çekti. "Bu nedenle, *please,*[19] Alina'ya anlatmak istediğiniz başka bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Belki o polaroid fotoğrafta fark ettiğiniz bir şey. Bir *location,*[20] bir ipucu. Arkadaşımı bulmama yardım edecek herhangi bir şey."

Johanna başıyla onaylarken üst bedeni hafifçe ileri geri yalpaladı. Yüzünde aniden tedirgin bir gülümseme belirdi.

"Neyiniz var?" diye sordu John şaşkınlıkla. Johanna'nın açık tepkisi yoruma neredeyse hiç yer bırakmıyordu. "Bunu komik mi buluyorsunuz?"

"Ne? Ah, lütfen affedin, lütfen." Johanna mahcup bir şekilde arkasını döndü. "Korkarım ki kötü haberler konusunda biraz duyarsızlaştım. Sadece az önce, yani... nasıl söylesem, bunun aslında çok da kötü bir gelişme olmadığını düşündüm."

"Efendim?" John yutkundu ancak ağzına yayılan kötü tadı yok edemedi.

---

16 (İng.) Saçmalık. (ç. n.)

17 (İng.) Ve hatalar yaptı. (ç. n.)

18 (İng.) Doğru. (ç. n.)

19 (İng.) Lütfen. (ç. n.)

20 (İng.) Yer. (ç. n.)

Hatta Johanna gözyaşları içinde şöyle dediğinde daha da yoğunlaştı: "Kızım yalnızca evden kaçan bir ergendi ama arkadaşınız... Alina tanınmış biri."

"Lanet olsun, söylemeye çalıştığınız?.." John ona afallamış bir şekilde baktı. Ardından, sanki onu hançerlemek istermişçesine ona orta parmağını uzattı. "*You made it up.* Bunu siz planladınız."

"Ne? Hayır, bu doğru değil."

Johanna sanki John'un ona vurmasından endişeleniyormuş gibi geri adım attı.

"*Shit.* Alina'nın Suker'ya gitmesini istediniz çünkü göz doktorunun onun üzerine atlayacağını biliyordunuz."

Onun ve görmeyen gözlerinin!

"Hayır. Bunu bilmiyordum. Ama öyle olmasını umuyordum. Bu sadece tahmindi. Bir umut."

"Peki ama... *Why?*" John kollarını iki yana açtı. Parmakları sanki bir süngerin suyunu sıkıyormuşçasına yavaşça kapanıp yumruk halini aldı. "Neden?"

"Çünkü bir anneyim."

Cevap onda tokat etkisi yapmıştı. Kısa ve acılı. Acımasız bir mantığa dayanıyordu.

Elbette, o çaresiz. Tek istediği...

"Bebeğimi geri istiyorum!" diye bağırdı Johanna, yumruğunu göğsüne vurarak. "Hâlâ hayatta olduğunu hissedebiliyorum. Nicola dışarıda bir yerlerde, bir canavarın elinde ve onu arayan hiç kimse yok."

Her sözcük bir kırbaç darbesi gibiydi. John geri geri uzaklaşmaya başladı.

"Fakat şimdi her şey değişti!" diye peşinden bağırdı, John yavaşça mutfaktan çıkarken. Sesi çatallaşmıştı.

"Suker artık ünlü bir rehineye sahip."

John kapıya ulaştı ve onu hızla açıp soğuk sabah ayazına, arabasına geri döndü ancak Johanna'nın sesinden yine de kaçamadı.

"Artık görmezden gelemeyeceksiniz! Artık Suker'nın saklandığı yeri bulmak zorundasınız! Alina'yı orada bulduğunuzdaysa," diye bağırıyordu histerik kadın, saatler sonra hâlâ kafasının içinde, "bebeğimi nihayet geri alacağım!"

42. Bölüm

Alina Gregoriev

"Size uygulayacağım işlem, kornea tabakasının dış katmanına kök hücre nakli yapmak olacak."

Suker, sanki Alina elleri bağlı ve çıplak halde bir ameliyat masasında yatmıyormuş gibi, muayenehanesinde oturan bir hastasına ameliyatın olası riskleri hakkında bilgi veren bir başhekim edasıyla konuşuyordu.

"Gözlerinizi kör eden kimyasal patlama, kornea tabakasını tamamen yok etmişti. Eskiden bu durumda sadece kornea nakli yapılıyor, sonra da hasta ameliyattan sonra hâlâ göremeyince hayret ediliyordu."

Alina'nın sağında bulunan Nicola güçlü bir şekilde öksürüp hırıltılı bir şekilde yere tükürdü. Suker, amfideki bir üniversite öğrencisini hizaya getirmek istermişçesine dilini şaklattı. Konuşmayı ancak Nicola'nın nefes sesleri, yerini sessiz bir iniltiye bıraktıktan sonra sürdürdü:

"Korneayı bir arabanın ön camı gibi düşünmelisiniz. Kesinlikle kirlenmemesi gerekiyor yoksa günün birinde karşıyı göremez ve bir ağaca toslarsınız. Gözün camı kirlendiğindeyse bu kararması anlamına gelir."

"Kesin şu saçmalığı." Alina başını iki yana salladı. "Bunları duymak istemiyorum."

Yaptığı harekete anında pişman oldu.

Ensesinden başlayıp omurgasından aşağıya inen delici bir ağrı hissetti. Bu rahatsız edici pozisyonda, elleri başının arkasına zincirlenmiş şekilde fazla uzun kalmıştı.

"Kararmayı engellemek için kornea kenarlarına ihtiyaç vardır, daha doğrusu bu kenarlarda yer alan, tek işleri tüm gün boyunca milyonlarca yeni hücre üretmek olan ve gözün üstünü, araç yıkama tesislerinde yapılan cilalama işlemine benzer şekilde korumaya alan kök hücrelere."

"Deli saçması araba benzetmenizi lanet olası egzozunuza sokabilirsiniz."

Suker umursamaz bir tavırla konuşmayı sürdürdü: "Ancak bu kenarlar, sizin durumunuzda olduğu gibi bütünüyle yok olmuşsa, koruma tabakası artık üretilemez. Gözünüzün kaplaması eksik. Bu nedenle sıradan bir kornea nakli hiçbir işe yaramaz. Gözlerinizin en üst tabakası, tıpkı yanlış temizlik maddesiyle temizlenmiş seramik bir ocak gibi sürekli olarak çizilir."

Alina etrafının aydınlandığını hissetti, Suker, başının üstündeki ameliyat lambasını yeniden yakıp yüzüne yaklaştırmış olmalıydı. Gözleri yaşla doldu. Gözlerini kırpıştırmak istedi ama bunu başarabileceğinden emin değildi. Göz kapakları ağır ve uyuşuktu, muhtemelen Suker'nın ona az önce içirdiği damlalar nedeniyle.

"Bu işi doğru şekilde yapmak için ilk önce kenarları, daha sonra da tüm korneayı değiştirmek gerekiyor." Suker'nın sesi de artık daha yakından geliyordu. Üzerine doğru eğilen doktorun kahve kokan nefesini duyabiliyordu.

"Yani sizi iki kez ameliyat etmem gerekecek Alina, yaklaşık dört ay arayla."

Dört ay mı? On altı hafta? Bu kaçığın esareti altında yüz on iki gün?

Nicola'nın sızlanmaları şiddetini artırmıştı. Genç kız göz yaşlarına boğulmak üzereydi.

"O kadar zamanınız olmayacak," diye karşı çıktı Alina, söylediği şeye kendi de inanmayarak. "Şu anda bile aranıyorsunuz. Beni bulacaklar ve böylece sizin de işiniz bitecek."

"Öyle mi?"

Suker elini Alina'nın başına koydu, parmaklarını saran lateks eldivenleri hissetmek kadının içini ürpertti.

Ameliyat eldivenlerini çoktan giymiş bile!

Suker elini bir süre alnında tuttu, ardından tiksindirici bir okşama hareketiyle yavaşça tıraşlı başının üzerinde gezdirdi.

"Hiç kimsenin bizi burada aramayacak olması şöyle dursun; arayacak olsalardı bunu, her ikimizin adına da üzücü bulurdum. Ne de olsa size görme yetinizi yeniden geri kazandırmanın eşiğinde bulunuyorum, kimsenin bizi rahatsız etmesini istemeyiz, haksız mıyım?"

"SİZDEN HİÇBİR ŞEY İSTEMİYORUM!" diye bağırdı Alina, zincirlerin izin verdiği ölçüde bedenini havaya kaldırarak. Boynundaki sıkışmış sinire aldırış etmedi.

"A, a, a, son çıkış telaşına kapılmak yok," diye güldü Suker ve Alina'nın başını sert bir kavrayışla geriye doğru bastırdı. "Söz konusu müdahaleyle ilgili riskleri düşününce, kaldı ki bunları sizden saklayamam, endişelerinizi anlayabiliyorum."

Yüce Tanrım, lütfen bunun bir rüya olmasını sağla. Tom-Tom'un yatağıma atlayıp beni uyandırmasına izin ver.

"Bunu ilk kez yapmıyor olsam da mikroskobik boyutlardaki küçük bir halkayı, göz yuvarınıza dikmek yalnızca sıra dışı değil, aynı zamanda sanatsal bir icraat sayılır. Ameliyat esnasında kornea kenarını, bir milimetrenin üçte biri kadar törpülemem gerekiyor."

"Törpülemeniz gereken tek bir şey var, o da hasta beyniniz."

Alina nefesini mümkün olduğunca düzenlemeye çalışarak gergin bedenini gevşetmeye çalıştı. Öfkesini uzun süre koruyamayacağını hissediyordu. Bitkinliğin onu ele geçirmesi artık sadece bir an meselesiydi.

"Kafanız karışık evladım, bu gayet anlaşılır bir şey."

Alina, Suker'nın konuşmasından, ondan uzaklaştığını anladı. "Ne de olsa hayatınızı temelden sarsacak bir tecrübe edinmek üzeresiniz."

Nicola sanki komut almışçasına, yüksek sesli bir çığlık attı.

"Ne yapıyorsunuz ona?" diye bilmek istedi Alina.

"Ufaklık iğnelerden hoşlanmıyor." Suker şimdi birkaç adım uzağında duruyor ve Nicola'yla konuşuyordu. "Ne yazık ki bundan kaçış yok güzelim. Sana söylemiştim, çok özel gözlere sahipsin."

"Hayır, lütfen yapmayın. Size yalvarıyorum."

Göz doktoru mutlulukla iç çekti.

"Şöyle söyleyeyim Alina, Nicola'nın gözlerinde alışılmamış türden bir pigment bozukluğu mevcut. Bicolor, yani çift renkliler. İrisi bir turta gibi düşünecek olursanız, içinde yer alan üçgen biçiminde, küçük bir parçası mavi renkte. Geri kalan kısmıysa kahverengi, bu hayal edilemeyecek kadar olağanüstü değil mi?"

Brandayla çevrili odanın içini, cerrahi araç gereçlerin şıngırtısı doldurdu.

"Ah, özür dilerim. Renkler sizin için bir anlam ifade etmiyordu Alina. Neyse, sonuçta bunun üzerine çalışıyoruz, öyle değil mi?"

Suker kendinden memnun bir kahkaha attı, Nicola ise Alina'nın hiç beklemediği şekilde, sessiz bir dua mırıldanmaya başlamıştı:

"Yabancı bir yerdeyim, zorluk içindeyim, acı içindeyim, tehlike içindeyim ve yapayalnızım..."

Kendi kendine yaptığı konuşma o kadar sessizdi ki Suker hiç zorlanmadan konuşmayı sürdürebiliyordu: "Hapiste size söylediğim şeyi hatırlıyor musunuz? Gerçek güzelliğin yalnızca doğadaki kusurlarda barındığını?"

"...Tanrım, Yüce Babamız; bugün, dün olduğun ve yarın olacağınla aynısın..."

Suker, Alina'ya arkasını dönüp yeniden Nicola'yla konuşmaya başladı: "Pekâlâ, sıra dışı güzelliğini çok özel bir kişiyle paylaşacağın o gün gelmiş bulunuyor Nicola."

Genç kız, ameliyat aletlerini düzenleyen akıl hastasını duymuyormuş gibi kendi kendine konuşmayı sürdürüyordu. Sesi her kelimeyle birlikte biraz daha alçalıp, daha da uykulu bir hal alıyordu, öyle ki son cümlesini yarıda kesmek zorunda kaldı: "...Tanrım, Yüce Babamız, bana güç ver ve..."

"Ve işte uykuya daldı," dedi Suker memnun bir şekilde.

"Bunu yapmayın Suker. Lütfen."

Alina kendine olan saygısını bütünüyle yitirmişti, artık tıpkı Nicola gibi acıklı bir şekilde yalvarıyordu: "Yalvarırım, lütfen durun. Kız daha on altı yaşında!"

"Ah, bu konuda endişelenmenize gerek yok, bağışçının yaşının hiçbir önemi yok. Ama emin olmak için öncelikle sadece sol göze kök hücre nakli yapacağım, böylece nakle nasıl tepki verdiğinizi görmüş olacağım."

Alina yeniden cerrahi aletlerin, metal bir yüzeyin üstünde tıkırdayışını duydu. Ardından Suker, sakin ve odaklanmış şekilde bir şarkı mırıldanmaya başladı, büyük bir coşkuyla uzun zamandır özlemini çektiği işin başına geçen bir adam edasıyla.

43. Bölüm

Alexander Zorbach

Elimdeki mermi sıcaktı, hiç şüphesiz Dr. Roth onu avucuma koymadan önce epey bir süre parmaklarının arasında çevirdiği için.

"Sadece bir hatırlatma," dedi, öfkesini bastırmak için en ufak bir çaba göstermeden. "İki ay önce kafanıza bunlardan birini sıktınız. Kalın kafalı olduğunuzu bugün bir kez daha kanıtlamış olsanız bile, kafanızın 9 milimetrelik mermiyi durduracak kadar kalın olmadığı ortada."

Tekerlekli sandalyemin tam karşısında durmuş, bana tepeden bakıyordu. Alt dudağı titriyordu, nedenini bilmediğim bir utanç hissettim. Muhtemelen genel itibarıyla çok yumuşak huylu olan doktorun bana bu denli sert eleştiriler yöneltirken ne kadar zorlandığını hissettiğim için.

"Kemiklerinizi, beyninizi ve hayati damarlarınızı parçaladı."

Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Roth beni intihar girişimimden önce, polislik mesleğinin bir getirisi olan ruhsal sorunlar nedeniyle de tedavi etmişti. Alışkın olduğum ağrıların yeniden baş göstereceğinden emin bir şekilde başımı yana çevirdim ancak evimdeki ölümcül hesaplaşmanın ardından aniden kaybolmuşlardı. Tek hissettiğim, ambulansla Schwanenwerder'ya geri götürüldüğüm sırada değiştirilmiş olan bandajın altındaki hafif basınçtı.

"Lanet olsun Zorbach. Neyiniz var sizin böyle? Hiç kimseye görünmeden, gizlice buradan kaçtınız."

Bakışlarım, normalde yasal olarak zorunlu olan ve doktorların muayenehanelerini süslemeye bayıldıkları diplomaların asılı olması gereken boş duvarda gezindi. Odada hiçbir mesleki sertifikanın bulunmaması, tesisin geçiciliğini vurgulayan bir başka ayrıntıydı. Schwanenwerder bir hastane değildi, bir toplama istasyonuydu. Tanık ve kurban koruması için düşünülmüş güvenli bir ev. Uzun vadeli yerleşmek isteyeceğiniz bir yer değil, ne personel ne de konuk olarak.

"Bu denli ciddi bir yarayla gezintiye çıkamazsınız."

Dr. Roth'un odasında ilk kez bulunuyordum. Şimdiye kadar beni hep odamda ziyaret etmişti.

"Yanılıyorsunuz," dedim. Psikiyatristimle haftalardır ilk kez iletişim kuruyordum ya da en azından kurmaya çalışıyordum.

"Efendim?"

Elimi kaldırıp bana verdiği mermiyi gösterdim. "Beynime ateşlediğim böyle bir şey değildi."

"Peki neydi?"

"Yalnızca içindeki kurşun. Daha beter bir çaylak hatası. Mermi ve fişeği eskiden ben de hep karıştırırdım."

"Ukala," dedi Roth, ama sırıtmaktan kendini alamadı. Başını sallayıp ellerini beline yerleştirdi. "Neyse, en azından konuşma becerinizi geri kazanmışsınız."

Yanıma diz çöküp önlüğünden bir göz feneri çıkardı. Onu gözlerime tutmak istediğinde karşı koydum. Saat sabahın yedisiydi, şimdiye kadar defalarca muayene olmuş ve bütün refleks testlerini geçmiştim. Uykumun olması dışında kendimi fiziksel olarak uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyordum.

"Frank'a ne oldu?" diye bilmek istedim.

Roth alnını buruşturmadan kaşlarını havaya kaldırdı. Genç, neredeyse çocuksu yüz hatlarını ilk kez fark ediyordum; tec rübesini dış görünüşünden anlayamayacağınız bir adam. Spor ayakkabı ve eşofman altı giymesi halinde bir birahanede kimlik kontrolüne maruz kalabilirdi.

"Ateş ettiğiniz herifi mi kastediyorsunuz?" diye sordu Roth ve yeniden doğruldu.

Başımla onayladım.

"Az önce Komiser Stoya'yla telefonda konuştum, onu çok yakında bulacaklarını düşünüyor. Sonuçta onu ağır bir şekilde yaraladınız. Ormanda gizlenmiş olmalı. Fazla uzaklaşmış olamaz, onu köpeklerle birlikte arıyorlar."

"Elbette." Küçümser bir tavırla dudak büktüm.

Onu çok yakında yakalayacaklar. Her defasında böyle söylüyorlar ve aylardır hâlâ peşindeler.

"Peki Scholle nasıl?"

"Sizi buradan götürerek görev yönetmeliğini hiçe sayan şu polis mi?"

Sözlerinden daha şimdiden pişman olmuş gibi üzgün bir ifadeyle bana baktı. Scholle'nin başına buyruk davranışı Roth'u ne kadar kızdırmış olursa olsun, adam böyle bir cezayı hak etmemişti.

"Henüz bir şey söylemek mümkün değil. Onu acilen ameliyata aldılar."

"Burada mı?" İki farklı ambulansla nakledilmiştik.

"Hayır. Schwanenwerder'da bunun için gerekli donanıma sahip değiliz. Burası daha çok bir rehabilitasyon merkezi, tam teçhizatlı bir hastane olmaktan çok uzağız. Hele ki hayati risk taşıyan, belki de ölümcül olan, ateşli silah yaralanmalarına müdahale etmemiz imkânsız."

Ölümcül...

Julian'ı, Nicci'yi ve Alina'yı düşünmeden edemedim ve sevdiğim herkesin er ya da geç aynı kaderi paylaşmasının bir doğa kanunu olup olmadığını sorguladım. Sanki ölüm bir virüstü, bense onu yakınımdaki herkese bulaştıran taşıyıcısıydım.

Kısa bir an için uyuyakalan bir araba sürücüsü gibi ben de düşüncelere dalıp gitmiştim ki Roth konuşmayı sürdürünce korkup irkildim.

"Tahmin edeceğiniz üzere polisin size sormak istediği bir sürü soru var Bay Zorbach, dürüst olmam gerekirse evinizde tam olarak ne olduğunu ben de merak ediyorum. Tanrı aşkına, karnından vurulan bir polis memuru, yaralı bir katil ve duyduğuma göre Düpel'deki hayvan hastanesine sevk edilen bir de köpek varmış."

"Şu anda onlarla konuşamam," diye cevaplayıp bitkin bir halde başımı ellerime yasladım.

Roth nazikçe omzuma vurdu. "İster inanın, ister inanmayın ama bugün ilk kez sizinle aynı fikri paylaşıyorum. Bay Stoya'ya, yaşadığınız onca sıkıntıdan sonra öncelikle biraz dinlenmeniz gerektiğini ve ilk sorgulama için en erken yarın öğleden sonra hazır olabileceğinizi söyledim."

Roth masasına gidip dâhili hattı aradı. "Hemşire? Bay Zorbach'ın odasına dönmesi gerek."

"Hayır, yine yanılıyorsunuz."

Roth afallamış bir şekilde bana baktı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Derhal tekerlekli sandalyenize geri oturun!"

"Hayır." Ondan ya da buradaki herhangi birinden artık emir almayacağımı kanıtlamak için ona doğru bir adım attım.

"Sizin de söylediğiniz gibi doktor. Burası bir hastane değil, ben de artık hastanız değilim. Bu arada, kendimi uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim."

Roth dehşet içinde başını iki yana salladı. "Aptallık etmeyin. Durumunuzun hassasiyeti hiçbir zaman fiziksel hasarlarınızdan kaynaklanmıyordu. Kendi kendinizi iyileştirme becerilerinizin yeniden etkinleşmesi için sadece yeterince güçlü bir güdüye ihtiyacınız olduğunu biliyordum. Buna rağmen şu anki ani değişiminizin sağlıklı bir iyileşmeyle hiçbir ilgisi yok. Aksine, çelişkili bir evrede bulunuyorsunuz. Eminim bunu daha önce duymuşsunuzdur. İnsanlar, ölümcül hasta insanlar, hastalıklarının seyri daha kötü bir hal almadan hemen önce kendilerini daha iyi hissederler. Bedeniniz şu anda son rezervlerini kullanarak ayakta duruyor. Şu anda ona dinlenme fırsatı tanımazsanız, kendinizi bir daha asla toparlayamayabilirsiniz."

Kendimi her şekilde bir daha toparlayamayacağım zaten doktor. Yapacağım bir sonraki şey her ne olursa olsun.

"Teşekkür ederim. İlginizi gerçekten takdir ediyorum. Ama dışarıda oğlumu öldüren ve arkadaşımı kaçıran iki canavar dolaşırken burada sakince yatacağımı mı düşünüyorsunuz gerçekten?"

Açıklayamadığım bir şekilde birbirleriyle bağlantılı olan iki canavar.

"Hakkımda ne bir tutuklama kararı ne de beni burada daha fazla alıkoymanız için bir sebep var."

"Alıkoymaktan bahseden kim? Siz..."

"... özgür bir adamım, doğru. Ve özgür bir adam olarak şimdi teşekkür ederek sizinle vedalaşacağım. İmzalamam gereken herhangi bir çıkış belgesi varsa, alayım. Ama burada bir saniye daha kalmayacağım."

Arkamda kapı açıldı ancak Roth, hemşireye gitmesi için bir el işareti yaptı.

"Pekâlâ, bir anlaşma yapalım," dedi yeniden baş başa kaldığımızda.

"Anlaşma mı?"

"Bir gece daha kalın. Yarın bir BT[21] yaparız, sonra da, ilaçlarınızın dozunu yeniden ayarladığımda, acil durumlarda arayabileceğiniz bir doktor listesiyle kahvaltıdan hemen sonra Schwanenwerder'dan ayrılabilirsiniz; onayım dâhilinde fakat kendi sorumluluğunuz altında."

"Yarın sabaha kadar Frank çoktan kaçmış, Alina'ysa ölmüş olabilir."

"Aklınızı başınıza toplamadığınız takdirde siz de öyle."

Bir süreliğine, yelkovanı bir yakalama hareketiyle ilerleyen bir duvar saatinin tıkırtılarından başka bir şey duyulmadı.

"Tamam," diye teklifini onayladım. "Bir şartla kalırım."

Roth ellerini göğsünde birleştirdi. "Nedir?"

"Beni Tamara Schlier'ya götürün. Onunla konuşmalıyım."

Duzenleme
Ny,ozlem

21 Bilgisayarlı tomografi. (ç. n.)

44. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina sımsıkı tutundu. Var gücüyle direndi ancak çaresiz çabalamaları başarısızlıkla sonuçlandı. Uyku, bir kabusun hızla kaybolan bulanık görüntüleri eşliğinde öfkeyle Alina'nın yakasını bıraktı.

İlk etapta neler olduğunu anlamadı; nerede olduğunu ve bedeninin neden bütünüyle kasılmış olduğunu. Sonra sağ kolundaki izi hatırladı; az önce bağırmayı bir türlü kesmeyince Suker'nın ona yaptığı iğneyi. Bağırmayı bir türlü *kesemeyince!*

Alina, sırf Suker şu anlamsız nakli yapacağı için, yanındaki ameliyat masasında genç bir kızın görme yetisini kaybedişini çaresizce dinlemeye katlanamamıştı. Bir özel harekât ekibinin gelip kapıyı kırması ve ameliyat çadırının brandasını yerle bir etmesi için belli bir süre isimsiz bir tanrıya dua etti. Zorbach'ın gelmesini ümit etti. *Lanet olsun, Zorbach, seni ne kadar özlüyorum, bir bilsen!* Yaralarına rağmen, bulunduğu işkence odasını bir şekilde bulmasını ve cerrahın neşteri, Nicola'nın gözünü deşmeyi başaramadan onu son saniyede vurmasını. Ancak göz doktorunun zalimliğine engel olmak için hiç kimse gelmemişti. Sonunda saf dışı bırakılıp susturulan tek kişi kendisi olmuştu, üstelik uyandıktan çok sonra bile aklını toplamasına engel olan yüksek dozda bir uyuşturucuyla. Midesi bulanınca ameliyat masasının yanına kusmak için yan dönen Alina, artık

sadece tek elinden bağlı olduğunu ancak o zaman anladı. Sol eli yeniden serbestti.

Ölmemi istemiyor, diye düşündü ancak bununla teselli mi bulmalıydı yoksa daha da mı çaresiz hissetmeliydi, bilmiyordu. Alina'yı kısa süre içinde ikinci kez uyuşturduktan sonra Şuker belli ki güvenlik önlemi almış ve onunla işi bitmeden kendi kusmuğunda boğulmasını engellemek için ona yeterli miktarda hareket alanı sağlamıştı.

Alina ellerini yumruk yaptı ve çektiği acılar yüzünden ruhu bedeninden ayrılan bir savaş esirinden bahseden bir haberi hatırladı. Adam acılara ancak bu şekilde dayanabilmişti. Bu sayede tırnakları sökülen parmaklar artık onunkiler değildi, çene kemiğine kadar oyulan onun dişleri değil, ruhsuz bir yabancınınkilerdi.

O zamanlar Alina böylesi sıra dışı bir durumu hayal bile edemezdi. Ancak şimdi elini çıplak bedeninde gezdirince ilk kez nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu. Kendine dokunan parmakları sanki bir yabancıya ait gibiydi. Alina baldırına dokundu, parmaklarını leğen kemiğinde gezdirdi, elini karnına bastırdı, göğüslerine doğru ilerledi, çenesinde kısa süre duraksayıp çekimser ve ürkek bir şekilde göz kapaklarına dokundu. Buraya ulaştığında, geride bıraktığı yolu, sanki parmaklarıyla tenini dağlamış gibi hâlâ hissedebiliyordu. Bu ona küçük bir kızken Santa Barbara sahilinde geçirdiği uzun bir günün ardından oluşan berbat bir güneş yanığını hatırlattı. Oraya arkadaşlarıyla gitmişti ve bulutlu havalarda dahi güneş kremi sürmesi gerektiğini tembihleyen annesinin sözlerini kulak arkası etmişti. Tişörtünü ağlamadan giyebilmesi üç gün sürmüştü.

Peki bu defa ne kadar sürecek, diye düşündü, gözlerini açtığı sırada.

Üç hafta? Üç ay? Acısı ne zaman dinecekti?

Ruhunun derinliklerinde cevabı biliyordu: *Asla. Hiçbir şey düzelmeyecek*

Buna rağmen bu düşüncenin kökleşmesine izin vermemeliydi. İçindeki ümidi bütünüyle zehirlemeden önce, onu bilincinin kuytu köşelerine gömmeliydi.

"Olumsuz düşünceler tıpkı bakteriler gibidir," diye açıklamıştı John ona bir keresinde. "İçine bir kez yerleştiler mi çoğalır ve tüm ümidini öldürürler."

"Bunun için hangi antibiyotiği öneriyorsun peki?" diye sormuştu Alina esprili bir şekilde, John ise hiç tereddüt etmeden ciddi bir cevap vermişti: "Bunun yalnızca tek bir ilacı var: arkadaşlık."

Arkadaşlık, diye hatırladı Alina, ölü gözlerle karanlığa bakarken. John *aşk* dememişti, çünkü *aşk* onun fikrine göre, tıpkı bütün Avrupai hisler gibi geçiciydi, kalıcı olansa sadece arkadaşlıktı. *Ah John, ihtiyacım olduğunda o arkadaşlar nerede şimdi?*

Alina sağ elinin bağlı olduğu kelepçeyi yoklayıp zinciri çekiştirdi ancak bileğini yaralamaktan başka bir şey elde edemedi.

Lanet olsun John, burada değilsin. Zorbach da öyle. Beni kurtaracak hiç kimse yok.

Çaresizce bağırdı, tepindi, ayaklarını yere vurdu ve yaptığı hareketlerin manasızlığı nedeniyle daha da sinirlendi.

Doğum sancısı çekiyormuşçasına haykırdı, sanki korku ve çaresizlik duygularını bedeninden ıkınarak çıkarabilecekmiş gibi.

Bir süre sonra gücünü o kadar tüketmişti ki bağıramayacak kadar soluksuz kaldı. Dakikalar sonra aklını yeniden başına topladığında Suker'nın, geçirdiği sinir krizini duyup duymadığını merak etti.

Ya da bir komşu, diye düşündü ve yeniden olumlu düşüncelere döndüğü için onu başıyla dostça onaylayacağından emin olduğu John'u tekrar hatırladı.

Belki de yeterince ses çıkarırsam yoldan geçen biri beni duyabilir. Beni ve...

Uyandığından beri hücre arkadaşının hiç ses çıkarmadığını fark edince ani bir korkuya kapıldı.

"Nicola?"

Cevap yok. Etrafında hiç ses yoktu, genç kızın hırıltılı nefesi dahi duyulmuyordu.

"Nicola, hâlâ burada mısın?"

Hâlâ hayatta mısın?

Alina sağına dönüp serbest olan elini mümkün olduğunca ileriye uzattı.

Boşluk.

Bir şeye dokunmayı beklememişti. Nicola aralarında otuz kırk santimetrelik bir mesafe olduğunu söylemişti; karanlığı yoklayan kolu için fazla uzak.

İçindeki öfkenin yeniden alevlenmesiyle zinciri yeniden çekiştirmeye başladı ancak bu defa şaşırtıcı bir değişiklik oldu. İlk başta zinciri, bedeninin geriye kaymasına neden olacak kadar güçlü çektiğini düşündü ama yattığı yere ayaklarıyla da bağlı olduğu için bunun olması mümkün değildi. Gerçekten hareket ettiyse, bunun sadece tek bir anlamı olabilirdi:

Masayı hareket ettirdim.

Alina bir kahkaha attı.

Bu inanılmaz, ameliyat masasını kendimle birlikte hareket ettirdim.

Sadece birkaç santimetrelik bir hareketti ve durumunun olumlu mu yoksa olumsuz yönde mi değiştiğini bilmiyor olabilirdi. Ama en dip noktayı gördüğünüzde, her türlü değişiklik bir ilerleme sayılırdı.

Haksız mıyım, John? Sen de böyle düşünürdün, değil mi?

Bu yeni gelişme, bunun dışında bütünüyle belirsiz olan kaderine hiç olmazsa iki noktada ışık tutmuştu: Öncelikle sağ elinin hareket ettirilemez, sabit bir nesneye, muhtemelen arkasındaki bir duvara bağlı olduğunu artık biliyordu. İkinci olaraksa, ameliyat masasının hareket ettirilebilir tekerlekler üstünde durduğunu öğrenmişti.

İlk aşaması sadece arkasındaki duvara ulaşana kadar zinciri çekmek olan bir plan yaptı. Fakat büyük bir çaba sarf ederek ilerleyebildiği birkaç santimetrenin ardından, masanın ayak tarafının sağa kayıp hareketli başka bir nesneye çarptığını fark edince bundan vazgeçti.

"Şayet işine yarayacaksa aramızda, hastanelerde bulunan şu birkaç çekmeceli, tekerlekli dolaplardan var," diyen Nicola'nın tarifini hatırladı.

Çıkan ince, metalik çınlama sesi, çarpıştığı şey konusundaki tahminini doğrulamıştı, gerçi buna çarpma denemezdi. Ameliyat masası, sehpaya sadece hafiften dokunmuştu ama bu kadarı bile üzerindeki cerrah aletlerini alt üst etmeye yetmişti.

Alina ikinci kez atağa geçip bedenini olabildiğince sağ yanına çevirdi ve sol kolunu, sehpanın bulunduğunu tahmin ettiği yöne doğru uzattı.

Tam pes edecekken orta parmağının ucu, soğuk ve pürüzsüz bir kenara değdi. Artık çapraz duran ameliyat masasının, sehpayı ona yaklaştırmasını ümit ederek zinciri yeniden çekmeyi göze aldı ve gerçekten de...

Tombala! Öfkeyle bağırma isteği yerini neredeyse bir sevinç çığlığına bırakacaktı çünkü sehpaya nihayet ulaşabilmişti ve dokunduğu şey aslında bir kenar değil...

...bir kulpmuş! Hassiktir, bu harika, çekmece kulplarından birini yakaladım!

Buna neden bu kadar sevindiğini kendisi de açıklayamıyordu, zaten bunu düşünecek durumda da değildi. Sadece bir şey yapabiliyor olmasının sevincini yaşıyordu, bu *bir şey*, sadece ve sadece kilitli olan en üst çekmeceyi kulpundan tutup sehpayı kendine doğru çekmekten ibaret olsa da. Sonunda amacına ulaşıp hâlâ yabancı bir his veren sol eliyle sehpanın yüzeyine dokunduğunda içinden sevinç çığlıkları atmak geldi.

İşte şimdi seni elime geçirdim, diye düşündü, hissettiği coşkunluk nedeniyle. *Bir hata yaptın bok herif ve cezanı çekeceksin. Burayı toparlamalıydın.*

Alina elini, sehpanın üzerinde duran böbrek küvetine daldırdı ve içinde yer alan neşter, başparmağını kesince dahi sevincini kaybetmedi. Tek düşündüğü, bir silah bulmuş olmasıydı.

Başka yaralanmalara sebebiyet vermemek için daha yavaş ve dikkatli bir şekilde masayı kademeli olarak yoklamaya başladı, dolayısıyla önce plastik kaba, sonra da ipe dokunması biraz zaman aldı.

Bir ip, mükemmel. Mutluluğu bir kat daha artmıştı. *Muhtemelen sargı bezini tutturmak için kullanılıyor.*

Yeterince uzun olması halinde onu Suker'nın boynuna dolayıp, bıçağı gözüne saplayabilirdi.

Hissettiği coşkunluk nedeniyle başlangıçta ipin hem nemli hem de elastik olan tuhaf yapısını göz ardı etmişti. Fakat sonra ipin ucunda, çok ufak olsa da bir ağırlığın asılı olduğunu fark etti.

Lanet olsun, bu da ne böyle?

Alina ipi, kabın içinden tamamen kurtarıp diğer ucunu parmaklarının arasında tutana kadar çekmeyi sürdürdü.

Kısa bir süre sonra kustu. İpin ucundaki nesnenin ne olduğunu anlamıştı. Soyulmuş bir üzüm hissiyatı veriyordu ve aşağı yukarı bir insan gözü boyutundaydı.

45. Bölüm

Alexander Zorbach

Julian dünyaya geldiğinde doğumhanedeki ebe onu şu sözlerle kucağıma vermişti: "Derler ki doğumdan hemen sonra nasıl görünüyorsak, ölüm anında da öyle görüneceğiz."

Gerçekten de Julian'ın dişsiz ağzı, ince kemikleri, kırışık boynu ve ensesindeki dağılmış, seyrek saçları bana babamın hastanede nefes almayı bırakmadan hemen önceki halini hatırlatmıştı.

Henüz doğum anında aynada ölümün yansımasını görme düşüncesi o günden beri peşimi bırakmamıştı, içinde kelimelere dökemediğim daha derin bir anlam barındırdığını tahmin etsem de.

Şimdi karartılmış bir odada, ahşap bir sandalyede oturmuş, Tamara Schlier'nın beni dikkate almasını beklerken hemşirenin sözlerini bir kez daha hatırladım. İddiası gerçekten doğruysa ve ölmek üzere olan insanlar yeniden bir bebeğin yüz hatlarına sahip oluyorsa, Tamara Schlier kocaman açılmış, kan çanağı gözler ve egzamalı bir yüz derisiyle doğmuş olmalıydı.

"Yalnızca beş dakika," demişti Roth, başlangıçtaki itirazlarının ardından. "Ve sadece bir ameliyat önlüğü giymeniz şartıyla, hastamın halihazırda maruz kaldığı toz partiküllerinden daha da fazla etkilenmesini istemiyorum."

Bu kılıkla odasına girdiğimden beri Tamara'nın duruşu hiç değişmemişti. Habersiz ziyaretim yüzünden bir korku atağı ge-

çireceğini sanmıştım. Ama kılığım yüzünden bir doktor olduğumu düşünmüş olmalıydı. Suker'nın kurbanı, ellerini göğsünde kavuşturmuş, sakin ve kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde yatağında oturuyordu. Yatağın çarşafı çıkarılmış, top halinde yerde, çıplak ayaklarının altında duruyordu. Cılız omuzları, buz sarkıtları gibi hastane önlüğünün altında çıkıntılar oluşturmuştu. Başka birinde gözüme ilk çarpan şey, gece aydınlatmasının mavi, loş ışığı altında rengi tam olarak anlaşılmayan, yıkanmamış, yapış yapış saçlar olurdu ya da bana kaçınılmaz bir şekilde büyükannemi hatırlatan kambur sırtı: Beni bir yerlerde aylaklık yaparken gördüğünde her defasında "Çocuğum, dik otursana," diyerek kıçıma bir şaplak indirirdi. Fakat Tamara'nın iki burnu ve üç kulağı olsaydı bile yüzündeki ürkütücü görüntünün önüne geçemezdi.

"Başınıza gelenler için üzgünüm," dedim. Bakışlarımı, dalgıç gözlüğünün altındaki yaralardan bir türlü ayıramıyordum. Göz kapakları olmadan şişmiş gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi duruyordu. Tamara bulunduğum yere baktığı halde varlığımdan haberdar olup olmadığına bile emin değildim.

"Zarin Suker'nın serbest bırakıldığını biliyor muydunuz?"

İsmini dile getirmemin onu etkileyip etkilemediğine baktım ancak herhangi bir değişiklik fark edemedim. Eskiden çok çekici bir kadın olmalıydı. Simetrik yüz hatları vardı, burnu ne çok küçük ne de çok büyüktü, dolgun ve yumuşak kıvrımlı dudaklarında yapay bir müdahale yoktu. Gür saçları, geniş bir alnı, düzgün ve orantılı dişleri vardı. Güzelliğinin temelleri hâlâ gözle görülebiliyor ve yaralarının daha da itici görünmesine yol açıyordu.

"Görünüşe göre Suker, çok yakın bir kız arkadaşımı kaçırmış," dedim. "Adı Alina Gregoriev ve kendisi kör. O canavarın

eline düşen ve hiçbir şey görmeyen biri olarak şu anda nasıl hissettiğini tahmin edebildiğinize eminim.

Biliyorum, size bunları yapan o adam hakkında konuşmak istemiyorsunuz. İnanın bana, bunu en iyi ben anlayabilirim. Benim hayatım da mahvoldu."

Artık dudakları titreyen bendim ve buna engel olamıyordum. Acı tıpkı deprem gibidir. Seni habersizce yıkıp kontrol edemediğin etkilere maruz bırakır. "Karım öldürüldü, oğlum kaçırılıp katledildi. Ve görünen o ki, bana bunu yapan canavarın, Suker'yla bir bağlantısı var."

Ayağa kalkıp yatağının karşısındaki duvarın önüne geçtim. Üzeri çizimlerle doluydu.

Gözlerim loş ışığa artık alışmıştı. Bazı çizimlerin henüz tamamlanmadığını görebiliyordum, yarıda bırakılmışlardı. Diğerleri, aslında oğlumun odasında asılı olması gereken resmin neredeyse birebir kopyalarıydı: O zamanlar dokuz yaşında olan bir çocuğun gözünden, Dörferblick'teki aile evimizin çizimi. A4 kâğıdı boyutunda en az bir düzine kopya saydım.

"Neden?"

Konuşmaya tamamen hazırlıksız başlamıştım ama şimdi tam olarak nereye varmak istediğimden bütünüyle emindim. Tamara'ya sorabileceğim binlerce soru olsa da ruhsal durumu bunlardan yalnızca birini bile cevaplamasına izin verdiği takdirde kendimi şanslı saymalıydım. Bu nedenle seçimimi çok dikkatli yapmalıydım.

"Bu resmi neden çizdiniz?"

Dışarıda, jaluzilerle örtülü pencerelerin ardında, biraz uzaktan bir yük treni geçiyordu, kendimi, beni de alıp götürmesini dilerken yakaladım.

"Sizden bir tanık ifadesi istemiyorum Tamara. Başınıza gelenlerle ilgili ayrıntılar da öğrenmek istemiyorum. Bana sadece

bu sorunun cevabını verin ve hayatınızdan sonsuza dek çıkıp gideyim. Bu resmi," dedim parmağımı rastgele çizimlerden birinin üzerine koyarak, "oğlum Julian çizmişti. Bilmek istediğim, sizin neden..."

"Julian mı?" diye sordu.

Donup kaldım.

"Efendim?"

Tamara hâlâ tepkisiz bir şekilde yatağının kenarında oturuyordu. Göğüs kafesinin hareketleri, geceliğinin altında bu denli belirgin olmasaydı oyuncak bir bebek olduğunu düşünebilirdiniz.

Ya da ölü.

"Julian Zorbach mı?"

Yılanlara özgü hızlı bir hareketle ağzından çıkan dili, çatlamış dudaklarını ıslatıp yeniden kayboldu. Bunu görmemiş olsaydım sözlerinin akustik bir yanılsamadan ibaret olduğunu düşünebilirdim.

"Evet. Onu tanıyor musunuz?" diye sordum ve sırt kısmına dayanabilmek için sandalyeye ata binermiş gibi ters oturdum.

"O halde siz Alexander olmalısınız."

Konuşmanın aldığı yöne şaşırarak sözlerini yeniden onayladım. Ancak her şey daha da karmaşık bir hal alacaktı.

"Tanrı'ya şükür, geldiniz," dedi rahatlamış bir şekilde. "Artık sizden ümidimi kesmiştim."

"Beni nereden tanıyorsunuz?"

Tamara bana bunu söyleyemezmiş gibi başını iki yana salladı. Ardından elini uzattı. "Önce bana notu verin!"

"Not mu? Hangi notu?"

Bunu sorduğum anda Tamara'nın zaten ıstırap içindeki yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"O halde... o halde kâğıt yanınızda değil?"

Kesik gözlerinden yaşlar aktı. Ellerini tutmayı düşündüm, sonra onunla yakın temasta bulunmamın, yaşadığı ani duygu patlamasını daha da kötüleştirmesinden korktum. Şu anda aramızda, aşmaya cesaret edemediğim görünmez bir duygusal sınır bulunuyordu.

"Üzgünüm ama neden bahsettiğinizi bilmiyorum Tamara."

"O halde her şey bitti," dedi, kaderine teslim olan biri gibi boğulurcasına. "O halde her şey boşunaydı."

Bilmece gibi konuştuğu sürece ona yardım edemeyeceğimi söylemek üzereydim ki başka bir yol izlemeye karar verdim.

"Pekâlâ Tamara, belki de gerçekten her şey bitmiştir ama bu durumda artık burada saklanmanıza da gerek kalmıyor, haksız mıyım? Her şey zaten boşunaysa susmanız için bir neden kalmıyor, yani bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Mantığımın Tamara'nın karmaşık hatta belki de hezeyanlı dünyasında bir anlam ifade edip etmediğini bilmediğim ince bir çizgide ilerliyordum ama benim aksime o ne demek istediğimi anlamış gibi sözlerimi başıyla onayladı.

"Sanırım bu konuda haklısınız."

Tamara, ışıkları yakmaya gerek kalmadan izlenmesine imkân sağlayan tavandaki gece görüş kamerasına baktı. Roth bana kameranın şu anda çalışmadığını söylemişti.

"Sanırım şu resimleri yapmayı bırakabilirim," dedi sessizce.

Duvarı işaret ettim. "Bunu yaparak ne elde etmeyi umuyordunuz?"

"Hayatımı. Özgürlüğümü." Tamara burnunu çekti. "Ama artık bitti." Yeniden bana doğru döndü. "Her şey bitti."

Dalgıç gözlüğünün lastik kenarı, elmacık kemiklerinin üstünde gitgide daha çok yaşla dolan bir baraj oluşturmuştu.

"Korkarım ki hâlâ anlamıyorum Tamara. Duvarlara yaptığınız bu resimler size özgürlüğünüzü nasıl geri verecekti ki?"

Tamara iç çekti. "Onunla bu şekilde anlaşmıştık. Odamın duvarlarını resimlerle dolduracaktım, böylece herkes aklımı yitirdiğimi düşünecekti..."

"... dolayısıyla da artık Suker'nın aleyhine ifade veremeyecektiniz?"

"Evet."

Tamara üzgün bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. "Görevim, siz gelene kadar resim yapmayı sürdürmekti."

"Ben mi?"

"Evet, sonunda gelmenize bu yüzden bu kadar sevindim. Buraya gelip bana mesajı iletecektiniz ve ben de özgürlüğüme kavuşacaktım. Artık resim çizmeye son verebilecek ve sonsuza dek rahat bırakılacaktım. Anlaşmamız buydu, anlıyor musunuz?"

Evet, anlıyordum. İkimizin de içinde bulunduğu ve çaresizce kenarlarına tutunmaya çalıştığımız delilik girdabında Tamara'nın sözleri gerçekten de hastalıklı bir biçimde anlamlıydı.

"Peki notta ne yazacaktı?" diye sordum.

"İki kelime. Bana, üzerinde iki kelime yazan bir günlük sayfası verecektiniz."

"Hangi kelimeler?"

Tamara bana doğru yaklaşıp kaşlarını havaya kaldırınca, kanla çevrili gözleri daha da dışarı fırladı.

"Fark yapmadın," diye cevapladı.

Üşümeye başladım.

"Fark yapmadın", bu ne anlama geliyor? Tamara, oğlumun günlüğünde yazan bu anlamsız cümleyi nereden biliyor? Ve bu anlaşılmaz mesajı ona niye getirecektim?

"Bunu anlamıyorum," diye kekeledim dürüstçe.

Tamara duvarlarını boyamaya başladığında Suker hapisteydi. *Oğlumun resmine nasıl ulaşmıştı? O resmi seçmesinin nedeni neydi? Ve onu Tamara'ya nasıl verebilmişti?*

"Suker gözaltında olmasına rağmen size, akli dengenizi yitirmiş gibi yapıp ifade vermeyi reddetmenizi sağlayacak kadar baskıyı nasıl yapabildi?" diye, onca düşüncemin arasından en önemli soruyu seçtim. Tamara karamsar bir şekilde güldü.

"Gerçekten hiçbir fikriniz yok, değil mi?" Kulağa bir soru gibi gelse de aslında bir tespitti. "Konu Suker değil ki. Adam benden istediğini çoktan aldı. Beni mahvetti, benimle olan işi bitti. Artık beni rahatsız etmeyecektir."

Tamara'ya baktım ve kendimi sisli bir havada, hiçbir şey göremediği puslu bir dünyada ilerleyen bir araba sürücüsü gibi hissettim. Yoğun cinnet tabakasının ardında henüz bir engel göremiyordum, yine de ilk çıkıştan çıkmayı başaramadığım takdirde ölümcül çarpışmanın çok yakında gerçekleşeceğini hissedebiliyordum.

"Peki Suker değilse..." diye sordum tereddütle, "sizi bu kadar korkutan kişi kim?"

Nefesini veren Tamara biraz daha çöktü. Verdiği cevap, hepimizin katlanmak zorunda olduğu dehşeti daha da ümitsiz bir hale sokmuştu.

46. Bölüm

Alina Gregoriev

"Nicola?"

Belki kızı uyandıran şey, geçirdiği sinir krizi olmuştu, Alina bundan tam olarak emin değildi. Belki de uyuşturucunun etkisi geçmişti ve Alina bağırmayı bırakır bırakmaz Nicola'nın inlemeye başlaması sadece bir tesadüftü.

"Hımm..."

Alina, yanındaki ameliyat masasında yatan Nicola'nın çıkardığı seslerin kulağa biraz özürlü gibi geldiğini düşünüp utandı. ABD'de okurken sınıfında kendisinin yanı sıra engelli bir öğrenci daha vardı: Luther, sağırlığı geç teşhis edildiği için hiçbir zaman doğru düzgün konuşmayı öğrenememişti. Luther ne zaman konuşsa, tıpkı Nicola'nın şu anda yaptığı gibi gırtlaktan, boğuk sesler çıkarırdı.

"Hey ufaklık, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Alina.

Hiç tepki yoktu, en azından şimdilik. Alina'nın mırıltılardan anlamlı bir sözcük çıkarması biraz zaman almıştı.

"Nerede?.." Nicola uzunca bir soluk alıp şansını tekrar denedi. "Neler oldu?"

Sesi güçsüz ve inanılmaz yorgun çıkıyordu. Sanki sarhoşmuş gibi peltek ve tıslayan bir sesle konuşuyordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Alina.

Ona gerçeği söylememek hiç şüphesiz bir güçsüzlük belirtisiydi ama lanet olsun, *güçsüzdü işte,* hem ayrıca yanıldığını

umut ediyordu; az önce neşterle birlikte elinden kayıp giden şeyin bir insan gözü olmamasını umuyordu.

Ancak Nicola'nın soruları bu umudunu yerle bir etti: "Neden bu kadar acıyor? Neden başım bu kadar ağrıyor?"

Buna verilebilecek insaflı bir cevap olmadığından, Alina dile getirilemeyeni kelimelere dökmek için en bilindik klişeye sığınmakla yetindi: "Gerçekten çok üzgünüm."

Nicola hemen yanında, perişan bir halde iç çekiyordu. "Siktir, bana ne yaptı böyle? Sol gözümü hissetmiyorum."

Sesi titriyor ve öncekinden daha yavaş konuşuyordu, konuşurken, ameliyattan hemen önce olanları hatırladığını hissedebiliyordunuz.

Suker'nın, irisinin çift renkliliğine yaptığı övgüler. Neşteri eline alışı. Kornea tabakasına neden ihtiyaç duyduğunu ona anlatışı...

Refleks olarak kendi gözlerine yeniden dokunan Alina, her şeyin yolunda olduğunu bir kez daha onaylamış oldu. Sargı bezi ya da dikiş yoktu. Göz kapaklarının altındaki basınç şiddetini artırmıştı ama bunu yaşadığı strese bağlıyordu. İçini yine bir utanç kapladı, bu defa kendini rahatlamış hissettiği için.

"Siktir, siktir, siktir!.." Nicola'nın son sövüşü, tiz bir çığlığa dönüştü.

"Hişşşt... Ufaklık, lütfen sakinleş."

Yoksa Suker geri gelir ve bu fazla erken olur. Henüz bir planım yok.

"Sakinleşmek mi? Az önce 'sakinleşmek' mi dedin, seni lanet kaltak?"

"Dinle, anlıyorum..."

"O orospu çocuğunun gözlerimi doğradığını ANLIYOR MUSUN?"

Gözler mi?

Alina ağırlığını sağ omzuna verip yanındaki masaya doğru döndü.

"Hiçbir şey göremiyor musun Nicola?"

Genç kız iç çekti. "Siktir, hayır. Burası karanlık, bütün ışıkları söndürmüş."

"Ama göz kırpışını hâlâ hissedebiliyorsun."

"Ne?.. Evet, kahretsin ama sadece sağ gözümde."

Nicola sanki bir lokomotifi taklit etmek istermişçesine burnundan kısa ve güçlü soluklar verdi.

"Yüzünü lütfen bana doğru çevir."

"Bu ne işe?.." Genç kız iç çekip cümlesini yarıda kesti, şangırdayan zincirlerinden anlaşıldığı kadarıyla hareket etmeye çalışıyordu.

"Bunu görebiliyor musun?"

"Hayır, ben hiçbir... dur, elini görebiliyorum. Bana el sallıyorsun," dedi Nicola.

"Bu iyi, çok iyi."

"İyi mi? Hiçbir şey iyi değil. Bir ameliyat masasına bağlı haldeyim ve TEK GÖZÜM YOK!" Son sözlerini yine histerik bir şekilde bağırarak söylemişti. Nicola'nın nefesi bir öksürük krizi nedeniyle kesilmeseydi, hiç şüphesiz avazı çıktığı kadar bağırmayı sürdürürdü.

"Lanet olsun, kimsin sen?" dedi bir süre sonra hırıltılı bir sesle. "Ve neden artık zincire bağlı değilsin?"

Alina yaşanan acı bir olayın ardından saçları bir gecede beyazlayan insanlar olduğunu duymuştu. Renkler ona hiçbir şey ifade etmese de kızın sesinin de aynı şekilde tüm rengini kaybettiğini hissedebiliyordu. Sesi aniden kayıtsız, cansız bir hale gelmiş ve birkaç yaş yaşlanmış gibiydi.

"Altı ay boyunca bana hiçbir şey yapmadı," dedi Nicola. "Sonra sen geldin. Sen, sen..." Nicola'nın sesi Alina'nın önünde

yere tükürmek istiyormuş gibi çıkmıştı. "Sen o kadından bile daha kötüsün."

Suker'nın kıza verdiği ruhsal hasarların kalıcı olması muhtemeldi. Şayet Nicola acılarına merhem bulamaz ve korkularını içine atarsa bunun olması kaçınılmazdı. Bu yüzden Alina, Nicola'nın hakaretleri ne kadar kötü olursa olsun içini dökmesine karşı çıkmadı.

Ancak son cümlesi Alina'yı rahat bırakmadı. Genç kızın konuşmasını bölmek zorundaydı.

"O kadından daha mı kötü?" diye sordu Alina afallamış bir şekilde. "Bizi burada Suker'dan başka kim tutuyor?"

47. Bölüm

Alexander Zorbach

"Bir kadın mı? Suker'nın bir asistanı mı var?" diye sordum.

"Evet, Iris adını kullanıyor, elbette gerçek ismi bu değil."

Tamara ellerini kucağında birleştirme şekliyle, müdürün odasındaki bir öğrenci izlenimi veriyordu. "Bu, kurbanlarıyla alay etmek için kullandığı çift anlamlı bir şaka. Göz tabakası anlamındaki iris, ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Başımla onayladım. "Ve bu Iris, Suker'ya işlediği suçlarda yardım mı ediyor?"

"Yardım mı?" Tamara başını iki yana salladı. "Ah hayır, hayır. *Yardım* yanlış kelime."

Tamara her iki işaret parmağıyla, dalgıç gözlüğünün camına vurdu. "Bunun korkunç olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Doğrudan gözlerinin içine bakıp başımla onayladım.

"O halde Iris hakkında en ufak bir fikriniz yok."

Sadece bir şey yapma ihtiyacı hissettiğim için ayağa kalktım. Tamara'nın her cümlesi beni biraz daha geriyordu, o saniyede kendi yaramı tamamen unuttum.

"Iris size ne yaptı?" diye sordum.

Tamara'nın bedeni baştan aşağı ürperdi. "Size anlatacağım, nasıl olsa bu artık bir şeyi değiştirmeyecek. Ama öncesinde bir şeyler içmem gerekiyor. Rica etsem bana bir bardak su getirebilir misiniz?"

Girişin sağında yer alan ikinci kapıya doğru döndüm. "Suyu biraz akıtın lütfen, soğuk olmasını seviyorum!" diye bağırdı arkamdan, banyoya girdiğimde. Burada da yalnızca gece aydınlatmaları yandığı için başlangıçta yönümü bulmakta zorlandım. Tamara'nın kişisel eşyalarına rağmen içerisi hastanelere özgü şekilde steril ve sadeydi. Sağ tarafta bir duş kabini, yanındaysa klozet yer alıyordu, her ikisinin de üstünde, acil durumlarda çekebileceğiniz kırmızı bir ip sallanıyordu. Ben lavabonun başına geçtiğim sırada, Tamara dışarıda konuşmayı sürdürüyordu:

"Gözlerimi kesen Iris'ti."

Farkında olmadan başımla onayladım.

Suker'nın maharetli ellerine hiç uymayan o kaba dikişlerin nedeni buymuş.

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu. Kendimi, sonunda bütünün neresinde yer alacağını bilmediğiniz küçük parçalardan başladığınız bir maketin bölümlerini bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Göz kapaklarımı uyuşturmadan kesip beni ustasına kurban olarak hazırladı. Bunu yaparken onu görmemem için maske takmıştı."

Lavabo büyük ve kavisliydi ama yanlarda, üzerine bir şey koyabileceğiniz bir alan yoktu. Tamara'nın diş fırçası, doğrudan lavabonun kenarında, yarısı bitmiş bir Colgate tüpünün yanında duruyordu, bir diş fırçalığı yoktu.

"Beni Suker'nın tecavüzüne uğradığım aynalı odaya zincirleyen de Iris'ti."

Başımı kaldırıp lavabonun üstündeki aynaya baktım ve ışıkta daha da çirkin görüneceğine şüphe olmayan yüzümü görünce dehşete kapıldım. Bir zamanlar çok şişman olan ve çok hızlı kilo kaybeden yaşlı bir adam gibi görünüyordum. Yanaklarım

içe çökmüştü, yüzüm, başındaki sargı bezi olmasa dağılacakmış gibi bitkin ve cılız görünüyordu.

"Burada bardak bulabileceğim bir yer var mı?" diye sordum

"Duşun karşısında."

Arkamı dönüp küçük bir dolabın kapağını açtım ve ilk etapta burada da bakım ürünlerinden başka bir şey göremedim ancak sonra en üst rafta gözüme plastik bir bardak çarptı. Onu almaya çalışırken dikkatsiz bir hamle yapınca yere bir makyaj çantası düştü. Onu yerden aldım, çok hafif olduğu için ilk önce boş olduğunu düşündüm ancak sonra, ağzı yarıya kadar açık olan çantanın içindeki mektupları gördüm.

Bugün düşündüğümde, onları hiç görmemiş olmayı dilerdim.

"Bir şey mi oldu?" diye seslendi Tamara dışarıdan, ben zarflara baktığım sırada. Toplamda dört taneydi, hepsi pahalı avukatlık şirketlerinde kullanılan krem rengi, kalın zarflardandı.

Ağabeyime - Kız kardeşime - Babama...

Tamara onları sadece aile üyelerine yazmıştı. Ve her birinin üstüne, belirgin bir biçimde *Son dileğim* notu düşülmüştü.

"Her şey yolunda," diye karşılık verdim ve lavaboya gidip musluğu açtım. "Plastik bir bardak buldum."

Zarf kapakları yapıştırılmamış, yalnızca zarfların içine sokulmuştu.

"Hemen geliyorum," diye seslendim ve içlerinden bir tanesini rastgele seçip ilk satırlarına aceleyle göz gezdirdim:

Sevgili baba,

bunu okuyorsan sana büyük üzüntüler yaşatmış ve daha fazla katlanamadığım bir hayata kendi isteğimle son vermiş olacağım...

Okumayı sürdüremeyecek kadar gergindim, gözümün önünde sürekli olarak *Suker* *Neşter* *Suç* *Tecavüz* gibi kelimeler beliriyordu, ayrıca ilk etapta görmeyi beklediğim hiçbir bilgiyi bulamamıştım. İşkence gördüğü yerin adresi yazmıyordu. Frank Lahmann'a dair hiçbir ipucu yoktu.

"Her şey yolunda mı?"

İrkildim. Tamara arkamda, kapı eşiğinde duruyordu ancak vasiyeti hâlâ ellerimdeyken ona doğru dönemezdim, bu nedenle mektubu alelacele pantolonumun içine sokup gömleğimi üzerine çektim ve musluğu kapattım.

"*Voilà*,"[22] dedim ve ona doğru yürüdüm. "İstediğiniz gibi soğuk."

Uzun süre sessizce yüzüme baktı, gözlerini kırpıştıramadığından beni sorguluyormuş gibi hissettim. Nihayetinde başıyla onaylayıp bardağı aldı ve odasına geri döndüğümüzde yeniden yatağının kenarına oturdu.

"Az önce gözlerinize yapılan şeyin en kötüsü olmadığını söylediniz?" diye konuşmamızı kaldığımız yerden sürdürdüm. Roth'un bana tanıdığı süre çoktan bitmişti ve psikiyatr her an konuşmamızı yarıda kesebilirdi.

"Hımmm." Tamara konuşmayı sürdürmeden önce suyundan büyük yudumlar alarak neredeyse tamamen bitirdi. "Oh, teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

Dilini dudaklarında gezdirdi. "Fiziksel acılar çok kötüydü. Hâlâ öyleler. Fakat Iris, doku, kas ya da kemiklere zarar vermekle yetinmiyordu. Beden ile ruhu bir bütün olarak yıkıma uğratmak istiyordu."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Benimle arkadaş olarak."

---

22 (Fr.) İşte. (ç.n.)

Kaşlarımı kaldırdım. "Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Tıpkı söylediğim gibi. Iris hasta, bir sadist. Bir gün Suker'nın bizi esir tuttuğu hayvan kafeslerinin bulunduğu odada sesler duydum. Hırıltılı, hasta bir ses. Genç bir kız ya da bir kadındı; çok kötü üşütmüş olduğu için bundan tam olarak emin değildim. Öksürüyordu. Kafesi bir sütunun arkasında olduğu için onu göremiyordum."

Tamara, bardakta kalan son yudumu da hızla içti.

"Kendisinin de esir alındığını söyledi. Acı acı ağlıyordu, onu teselli ettim, tüm korkularımı paylaşabileceğim bir dert ortağı bulduğumu sandığım için bana aynı zamanda umut da veriyordu."

"Ama işin aslı öyle değildi?"

"Hayır." Tamara plastik bardağı elinde sıktı. "Derler ki düşmanın seni yaralayabilir fakat yıkım yalnızca dost elinden gerçekleşir. Bu öğretinin gerçeği yansıttığını Iris sayesinde öğrendim. Yanımdaki kafesin içindeki kız aslında esir falan değildi, anlıyor musunuz? Iris onca zaman rol yapmıştı."

48. Bölüm

Alina Gregoriev

"Suker'nın kaç tane yardımcısı var?" diye sordu Alina, hücre arkadaşına, başının arkasındaki metal halkayı eliyle yokladığı sırada. Son birkaç dakikada masasını kademeli olarak geri çekerek ellerinin zincirle bağlı olduğu duvara ulaşmayı başarmıştı. Yön bilgisi doğruysa odanın diğer ucunda, çıkış kapısının tam karşısında bulunuyordu.

Serbest olan eliyle arkasını yokladı. Suker'nın eğreti ameliyat çadırını inşa ettiği naylon kumaş, duvarın üstünü örtüyordu, sadece zincirin bağlı olduğu halkanın bulunduğu yeri açıkta bırakmıştı.

"Iris'ten başka asistanı var mı?"

Kaçmanın bir yolunu bulurlarsa kaç kişiye karşı savaşmak zorunda kalacaklarını bilmeleri önemliydi.

"Hayır, sadece o ve Suker," diye cevapladı Nicola. "En azından ben başka birini görmedim."

"Peki ne sıklıkla uğruyor? Son birkaç saat içinde buraya gelmedi, değil mi?"

"Hayır. Epeydir gelmiyor. Onu kavgamızdan beri görmedim."

Nicola içini çekti, muhtemelen gelecekte artık hiçbir şey göremeyeceğini düşünmüştü.

"Ne kavgası?" diye sordu Alina. Parmakları, zincirin kancaya bağlı olan son parçasında bir çentiğe rastladı.

"Üzerinden birkaç hafta geçti. İşimin bittiğini düşünmüştüm. Iris her zamanki gibi yemeğimi getirmişti ve tuvalet kovama takılıp düştü. Fırsattan yararlanıp maskesini başından çıkarmak istedim. Daha önce yüzünü hiç görmemiştim."

"Başardın mı?"

"Evet, ne yazık ki. Yüzündeki şaşkın ifadeyi asla unutmayacağım. Demek istediğim, görünüşü o kadar..." Nicola doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu: "Postanede gişe memurluğu ya da benzeri bir işte çalışan biri gibi. Tavşan dudaklı, sivilceleri ve dudağının üstünde kılları olan bir canavar bekliyordum ama yüzünde itici olan hiçbir şey yoktu. Makyaj bile yapmıştı, buna inanabiliyor musun? Göz farı ve açık kahverengi ruj falan sürmüştü ama manyak bir kadının elinden çıkmış gibi değil, aksine gayet özenliydi. Şöyle düşünmüştüm: 'Siktir, hatun işkence odasına gitmeden önce süsleniyor,' belki de hatam buydu. Belki de bok varmış gibi bu kadar düşünüp duracağıma sadece koşmam gerekirdi. Ah be, elime tam da fırsat geçmişti ama içine ettim."

Belki bugün eline ikinci bir fırsat geçer, diye düşündü Alina, içini kaplayan ani bir mutluluk hissiyle. Zincirin sonundaki çengelde bulunan çentik hareketliydi. Bu bir karabinaydı!

"Sonuç olarak Iris fena halde çıldırdı ve elinin kenarıyla gırtlağıma vurdu, boğulacağımı sanmıştım," diye devam etti Nicola. "Alnımı art arda kafesin parmaklıklarına vurdu, ta ki sonunda bilincimi yitirene kadar. Cennet ile cehennem arasında bir yerlerde süzüldüğüm sırada hissettiğim tek şey, beni saçlarımdan yakalayarak fayans döşeli zemin boyunca, baştan aşağı aynayla kaplı bir odaya sürükleyip bir masaya bağlayışıydı. İster inan ister inanma ama Suker bana yardım etmeseydi şu anda ölmüştüm."

Nicola'nın çatallı sesi çok konuşmaktan gitgide boğuklaşmaya başlamıştı, sözleri ara ara bir öksürük kriziyle bölünüyordu.

"Iris kudurmuş gibiydi. Hiç durmadan Suker'ya bağırıyordu. 'Beni gördü! Yüzümü gördü, Zarin! Onu öldürmeliyiz!' diye"

"Suker'nın tepkisi ne oldu?" diye sordu Alina. Kalbi sanki bir merdiveni tırmanıyormuşçasına hızla çarpıyordu. Karabina kancasını, duvardaki çengelden kurtaracak kadar aşağıya itmeyi henüz başaramamıştı. Sadece tek elini kullanabiliyordu, o da aksi gibi sol eliydi, nemli parmakları ise her defasında kancadan kayıveriyordu.

"Suker, Iris'i sakinleştirmeye çalıştı. Benim gibi nadir bir şeyi anlamsızca heba etmemek gerektiğini söyledi. Ancak Iris onu dinlemiyordu bile. Elinde aniden bir bıçakla geldi ve şöyle bağırdı: 'O halde kendim yaparım!' Bıçağı bir balta gibi iki eliyle birden tutuyordu, işimin bittiğini düşünüp altıma işediğimi hatırlıyorum.

"Fakat tam o anda Suker ona vurdu. 'Vay canına' diye düşündüm, yumruğu ses çıkaracak kadar sert bir şekilde şakağına indiğinde. Iris düşerken kolumu tuttu, bağlı olmasaydım beni de kendiyle birlikte aşağı çekerdi. Tek kelime etmedi, gıkı bile çıkmadı, sanki Suker onu bir uzaktan kumandayla kapatmış gibiydi. Iris yanımda, yerde yatarken lanet olası aynaya bakıp, sonuçta her yer onlarla doluydu, kendimi aniden ne kadar iyi hissettiğimi hatırlıyorum."

Nicola'nın sesi çatallaşmıştı. "Of, öyle utanıyorum ki ama elimde değil. O zamandan beri Suker'dan eskisi kadar nefret edemiyorum, bunu anlıyor musun?"

Alina başıyla onayladı. "Evet, hem de çok iyi."

İnsan, doğası gereği ölene kadar iyinin gücüne inanır, kötülüğün en saf haliyle karşılaştığında bile. Suker, Iris'e vurarak içinde hâlâ insani değerler taşıyor olabileceğini düşünen genç kurbanının umudunu beslemişti. Suker bunu yaparak onu ko-

rumamış, sadece itaatkâr olmasını sağlamıştı, elbette Nicola yaşadığı travma nedeniyle bunu anlayamazdı.

Alina, karabina kancasını açmayı bir kez daha denedi. Eli yeniden kaydı.

"Demek istediğim, orada bağlı ve altıma işemiş bir halde yatıyordum ama gerçekten mutluydum ve içimden sürekli olarak sadece şöyle diyordum: 'Tanrım, lütfen ölmüş olsun. Lütfen, sevgili Tanrım, Iris ölmüş olsun.'"

"Ama ölmemişti, değil mi?" diye sordu Alina, eline giren kramp yüzünden çalışmasına ara vermek zorunda kaldığı için öfkeliydi.

"Bilmiyorum. Suker beni bayılttı, uyandığımdaysa artık kafese değil, gerçek bir hücreye hapsedilmiştim. Gelip bana artık korkmama gerek kalmadığını söyledi. Onun için özelmişim. Bu yüzden bana en başından beri diğerlerinden farklı yaklaşmış."

Yaklaşmış, diye düşündü Alina. Acı, eziyet ve tarifsiz korkular için eş anlamlı bir kelime daha. İçindeki öfkenin daha da büyüdüğünü hissetti, bu iyi bir şeydi çünkü söz konusu öfke beklenmedik bir gücü harekete geçirmişti.

Kahretsin Zorbach, seni aptal, bütün bunlar senin suçun. Yollarımız neden kesişmek zorundaydı ki?

Alina tüm gücünü toplayıp adamın kaval kemiğine tekme atmaya karar verdi, tabii bunu yapmak için fırsatı olursa. *Seni tekmeleyeceğim, yüzüne vuracağım, tırnaklarımı tenine geçireceğim, sonra da...* karabina kancasıyla uğraşmayı sürdürürken gözlerindeki baskının arttığını hissetti... *Sonra da seni öperken dilini koparıp koparmayacağımı düşüneceğim, seni orospu çocuğu.*

Alina şaşkınlık içinde eski Zorbach'ı düşündüğünü fark etti. Çaresiz bir şekilde tekerlekli sandalyede oturmayan, karısı öldürülmeyen ve oğlu hâlâ hayatta olan Zorbach'ı. Günün birinde yüzünü görebilmeyi dileyecek kadar yakınlaştığı tek adam oydu.

Ancak bu düşüncenin onu ele geçirmesine izin veremezdi. Bunu yaparsa, bir yanının Suker'nın onu ameliyat etmesini gerçekten isteyebileceğini kabul etmiş olurdu.

"Sonra ne oldu?" diye konuşmayı sürdürüp odağını değiştirmeye çalıştı Alina.

"Suker başımı okşayıp yeniden çok özel olduğumu ve bu yüzden öldürülmeme izin vermeyeceğini söyledi. Ve Iris'in artık asistanı olmadığını. Ondan ayrıldığını, onun artık bana zarar veremeyeceğini ve beni asla bulamayacağı bir yere getirdiğini söyledi."

"Yani Iris'i o zamandan beri görmedin?"

"Hayır. Hatta bir ara Suker da bir süreliğine ortadan kayboldu. Kısa süreliğine bir yere gideceğini söyledi, ben hafta sonu için bir yerlere gittiğini düşündüm. Ama üzerinden günler hatta haftalar geçti, düne kadar bu delikte geberip gideceğimi düşünüyordum. Hücreme yeterince su ve peksimet bırakmamış olsaydı öyle de olacaktı."

Gözaltında olduğu zamandan bahsediyor olmalı, diye düşündü Alina. Bu hem iyi hem de kötü bir haberdi: Suker yeniden tek başına çalışıyordu, yani sadece tek bir düşman vardı. Diğer yandan, Suker'nın eski yerini aramaları polislerin hiçbir işine yaramayacaktı. Suker, işkence odasını başka bir yere taşıdığı için Tamara'nın tanık ifadesi de anlamını yitiriyordu.

Alina, Nicola'ya tam esir tutulurken Tamara'yla karşılaşıp karşılaşmadığını soracaktı ki bir klik sesiyle birlikte elini yeniden hareket ettirmeye başladı. İlk etapta hissettiği yoğun coşku nedeniyle yüksek sesli bir çığlık attı.

"Neyin var?" diye sordu Nicola korkuyla.

"Ellerim," diye güldü Alina. "Artık her ikisini de hareket ettirebiliyorum."

Alina, Nicola'ya, Iris'ten bahsettiği sırada yaptıklarını anlattı.

"Peki bu ne işe yarayacak? Geri geldiğinde bu onu sadece daha çok sinirlendirecek. Sonuçta buradan hâlâ kaçamıyorsun."

"Ama doğrulabiliyorum."

Alina dirseklerine dayanıp inledi. Bedeni o kadar uzun süre ters bir şekilde kalmıştı ki normal bir pozisyona geçmekte zorlanıyordu. Kesin olan tek şey, bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmamak için hızlı hareket etmemesi gerektiğiydi.

"Harika, oturuyorsun. Yeniden iki elin var. Şimdi de götünün altındaki sedyeyle dışarı mı koşacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Sen söyle."

"Ne?"

"Ne yapmam gerektiğini sen söyle. Etrafına bak! Destek alınabilecek herhangi bir şey var mı? Bir şeylere tutunarak ilerleyebilir miyim?"

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Kapının yanında yangın alarmını çalıştıran bir düğme olduğunu söylemiştin. Oraya nasıl ulaşabilirim?

"Hiçbir fikrim yok. Artık seni bulunduğum yerden göremiyorum."

Doğru, çok fazla gerinde kaldım.

"Ama seni duyabiliyorum. Yakınlarda kendimi itebileceğim bir şeyler olup olmadığını söyle."

"Hayır. Yok. Ortamızdaki masa hareket ediyor. Branda olabilir belki. Ama o çok uzakta, oraya ulaşamazsın."

Pekâlâ, diye düşündü Alina. Şansın bu kadarı fazla olurdu zaten.

Geriye sadece B planı kalıyor.

"Nicola?"

"Evet."

"Şimdi beni iyi dinle, çok üzgünüm ama başka yolu yok. Sizi buradan çıkaracaksam az sonra canını biraz yakmak zorunda kalabilirim."

"Ne?" Nicola yattığı yerde huzursuz bir şekilde hareket etmeye başladı. "Siktir, lanet olsun, ne yapacaksın?"

49. Bölüm

Alexander Zorbach

"Iris ya da şu anda hangi adı kullanıyorsa artık, tam anlamıyla bir sadist." Tamara konuşurken, mümkün olsa engel olacağım bir şey yaptı ki elbette buna hakkım yoktu, dalgıç gözlüğünü çıkardı. Şapırtıyı andıran bir ses duyuldu, ardından lastik kenarlar, teninden ayrılarak göz çevresindeki derin çentikleri görünür kıldı.

"Iris mükemmel bir oyuncu."

Komodinin üstünde küçük bir göz damlası şişesi duruyordu, Tamara onu açtı. "O bir bukalemun, tam karşınızda duruyor olsa bile onu tanımanız imkânsız. Kafeslerimiz birbirinden çok uzak olduğu için sadece sesini duyabiliyordum. Buna rağmen aramızda derin bir duygusal bağ olduğunu sanmıştım. Ama her gece birlikte gözyaşı dökerek uykuya daldığım kişinin, bana her öğle, yüzü maskeli bir şekilde yemeğimi getiren canavarla aynı kişi olduğunu anladım mı sizce?"

Tamara başını arkaya eğip bir damlalık yardımıyla her iki gözüne ikişer damla damlattı. İşi bittiğinde kan ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Ah, Iris inanılmaz becerikliydi," diye devam etti. "Sadece Suker'ınn sebep olduğunu söylediği yaralar nedeniyle acı çekiyormuş gibi yapmakla kalmadı. Bu konuda vicdan azabı çekmemi de sağladı. Piyango bana çıkmadığı zamanlar yerime başka birisi acı çekeceği için kendimi berbat hissediyordum."

Tamara titreyince ellerini tuttum. Parmakları soğuktu ve titriyorlardı, onları sıktığımda elini geri çekmedi.

"Iris çok akıllıydı, bense sadece bir ahmak. Sonuçta merhamet dilendiği yoktu. Aslında tam tersi. Bana hakaret ediyordu, umutsuzdu ve kendinden vazgeçmiş gibi davranıyordu. Bunu yaparak içimdeki koruma içgüdüsünü harekete geçirdi."

"Hangi amaçla?"

"Suker'yı kızdırmak için. En azından bulabildiğim tek açıklama bu. Belki de Iris sadece bir ruh hastasıdır ve içi saf kötülükle doludur. Kim bilir? Sanırım kurbanlarını manipüle ederek Suker'yı öfkelendirecek bir şey yapmalarını ve tecavüzün daha da acımasız bir hal almasını sağlamak için."

"Peki Iris sizi ne yapmaya teşvik etti?" diye sordum ve aynı anda vereceği cevaptan korktum.

Tamara nefes almakta zorlanıyordu. "Aslında pek çok şeye. İlk başlarda birlikte intihar etmeyi düşündük. O cehennemden kurtulmak için birbirimizi zehirleyecektik. Her gün içmem gereken uyku haplarını dilimin altında nasıl saklayacağımı öğretti, sonunda yeterli miktara ulaşmıştım. Ama sonra birdenbire yeniden bir umut varmış gibi davranmaya başladı. Zemindeki plakayı yukarı kaldırdığımda kafesimi nasıl açabileceğimi gösterdi. Elbette bunu kendisi ayarlamıştı, kaçmaya cesaret ettiğimdeyse doğrudan Suker'nın kollarına düştüm."

Ellerini ovuşturmayı sürdürdüm ancak parmakları dokunuşlarıma rağmen bir türlü ısınmıyordu.

"Peki, Iris'ten hâlâ korkuyor musunuz?"

"Hayır. Julian'ın günlüğünün sayfası özgürlüğe çıkış biletim olacaktı. Kâğıdı ona teslim ettiğim anda Iris beni rahat bırakacaktı. Bunu neden bu kadar önemsediğini bilmiyorum ama kurallar böyle. Nihayetinde onu yanınızda getirmediniz ve ben de onu teslim edemeyeceğim, bu yüzden artık her şey bitti."

Tamara esnedi.

"Yorgun olduğunuzun farkındayım. Sadece son bir soru daha: Iris buraya nasıl girdi? Schwanenwerder korunan bir mülk. Size oğlumun resmini getirip bu anlaşmayı nasıl yapabildi?"

"Iris her yere girer. Hiçbir yer beni ondan koruyamaz, onun bir..."

Son cümlenin ortasında durdu. Başı kısa bir an için yana düştü, hemen ardından, sanki sadece içi geçmiş gibi duruşunu yeniden toparladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, sorun yok," deyip gülümsedi. Bu, Tamara'nın gülüşünü ilk ve son görüşüm olacaktı. Sonrasında her şey çok hızlı gelişti.

Gözlerimin önünde gerçekleşen şeyi henüz anlayamadan yanlamasına yatağın üzerine devrilmişti. Bacakları hâlâ kenardan aşağı sarkıyor ve düzensiz bir şekilde titriyordu.

"Tamara?"

Üzerine doğru eğildim. Gözleri kontrolsüzce yana kayınca, yatağın üstündeki acil durum ipini çektim.

"Tamara, beni duyabiliyor musunuz?"

Ağzından köpükler geliyordu, boğulurcasına onları tükürmeye çalışıyordu.

"Bittiğini söylemiştim," dedi kasılmalar eşliğinde kendini zorlayarak. "Bırakın gideyim..."

Kıvrılarak cenin pozisyonu aldı ve acı içinde yumruğunu ağzına götürdü. Nefes almasını kolaylaştırmak için elini çekmeye çalıştığımda parmaklarının arasındaki küçük poşeti fark ettim.

"Neden?" diye sordum dehşet içinde.

Arkamdaki kapı hızla açıldı. Oda bir anda ışıkla dolunca Tamara bir çığlık attı.

"Neler oluyor burada?" Roth beni kenara itti. "Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey," dedim gerçeği söyleyerek, aynı anda Tamara'nın beni az önce neden banyoya gönderdiğini anladım.

"Hap içmiş olmalı. Uyku hapları, sakinleştirici. Ona her gün verdiğiniz herhangi bir şey. Onları dilinin altında saklamış olmalı."

Tıpkı Iris'in ona öğrettiği gibi.

Roth afallamış bir şekilde bana baktı. İlk yardım ekibi hızla odaya girdi. Zaman kaybetmeden Tamara'yı yatağıyla birlikte odadan çıkardılar. Gözlerini korumak için başına örttükleri örtü yüzünden daha şimdiden bir ceset gibi görünüyordu.

Belli bir süre hiç kıpırdamadan, ışıklandırılmış ve yataksız olunca boş bir ardiyeyi andıran odada kaldım.

Ardından pantolonumun içindeki mektubu yokladım ve ölmek üzere olan kadını götüren sağlık ekibinin peşinden koştum.

50. Bölüm

Alina Gregoriev

"Aaaahh, lanet olsun!" Nicola acıyla haykırdı, Alina'ya göre gereğinden fazla yüksek sesle, yine de genç kızı uyarmayı aklından bile geçirmedi. Bu onu sadece daha da hırçınlaştırmaya yarardı.

"Üzgünüm ama hedefi tutturamazsam canının yanabileceğimi söylemiştim."

Alina onu kısa süre öncesine kadar duvara bağlayan ve az önce Nicola'nın ameliyat masasına doğru fırlattığı zinciri yeniden geri çekti. Kızın elleri bedenine çok yakın bir şekilde sabitlendiği için bir şeyi tutmakta zorlanıyordu. Alina zinciri şu ana kadar Nicola'nın, karabina kancasını yakalayabileceği şekilde atmayı başaramamıştı.

"Kahretsin, siktir."

Bu defa Alina küfür ediyordu çünkü dördüncü atışı da başarısız olmuştu.

"O kadar uzağa atma ve biraz daha sağ tarafa doğru yönel."

"Elimden geleni yapıyorum."

İşe yaramıyordu. Ancak Alina'nın sinirleri bozulmuştu ve plansız bir şekilde zinciri Nicola'nın bulunduğu yöne son kez fırlattığında, odanın diğer ucundan gelen bir sevinç çığlığı duydu:

"Hey, harika! İşte bu!" Az önce tipik bir ergen gibi hiç durmadan söylenen Nicola, şimdi çocuksu bir coşku sergiliyordu.

"Onu sıkıca tutuyor musun?"

"Hem de iki elimle. Mükemmel bir atıştı, belimin tam üstünden."

Pekâlâ.

Alina ilk etapta temkinli ancak sonra gittikçe güçlenen bir güvenle zinciri çekerek yavaş yavaş Nicola'ya yaklaştı.

İşe yarıyor! Gerçekten işe yarıyor!

Nicola'nın ameliyat masasının altındaki tekerlekler sabitlenmiş olduğundan, aralarındaki mesafe gitgide azalıyordu.

Ortalarındaki komodin hareket etmesini engelleyince, kısa süreli bir panik anı yaşandı. O sırada birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki Alina, hücre arkadaşının ter kokusunu yeniden almaya başlamıştı. Ancak sonra, kalan son birkaç santimlik arayı da kapatmayı başardılar.

Nicola'ya dokunabilecek kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen Alina mantık dışı bir sebepten ötürü başlangıçta elini uzatmaya cesaret edemedi, boşluğa uzanmaktan ve Nicola'nın, onu yanlış yönlendiren bir serap gibi ortadan kaybolmasından korkuyordu.

Sonunda cesaretini topladı ve parmakları ilk önce keten bir kumaşa, hemen ardından da düz bir karına dokunduğunda neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Merhaba?" diye fısıldadı. Normalde kör biri, yabancı birini "tanımak" için yüzüne dokunmazdı, bu, Alina'nın oldum olası rahatsızlık duyduğu bir Hollywood klişesiydi.

Fakat şu anda burada kiminle rehin tutulduğunu bilmek zorundaydı. Bu cehennemi kiminle yaşadığını.

"Merhaba," diye cevapladı Nicola. Bedeni sarsılıyordu.

Alina'nın parmakları çenesinde ve yanaklarında gezinince içini çekti. Burnuna değdiğinde titredi. Sol gözündeki bandaja dokunduğunda inledi.

"Özür dilerim." Alina elini geri çekti. Nicola'nın yarası onu gerçekliğe geri getirmişti. Dışarıda bir yerlerde, genç kızların gözlerini deşen bir kaçık vardı ve her an geri gelebilirdi.

"Zaman kaybetmemeliyiz Nicola."

"Evet ama ne yapacağız?"

"Az önce neşterin olduğu böbrek küveti yere devirdim."

"Yani?"

"Çıkan sese göre, masanın üzerinden başka şeyler de düşürmüş olmalıyım. Yerde herhangi bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır, içerisi fazla karanlık."

Tamam, o halde bunu değiştirmek zorundayız.

"İlk önce bana durumumuzdan bahset. Şu anda odanın neresindeyiz?"

"Bir metre kadar ilerledin ama o kadar."

"Peki ya kapı?"

"Hâlâ eskisi kadar uzakta. Tek fark, şu anda biraz daha sağımda duruyor olman."

"Güzel, mükemmel."

Alina, Nicola'nın masasının kenarını yakaladı ve her iki elini kullanarak kendini masa boyunca ilerletti.

"Şu anda kendimi çıkışa doğru itiyorum, değil mi?" diye inledi. Masanın köşesi, avuçlarını kesiyordu. Bu kadar zorlanmaya fazla uzun dayanamayacaktı.

"Evet. Ama unutma, asıl kapı, brandanın arkasında yer alıyor. Benden güç alarak kendini itmeye çalışsan bile," dedi Nicola, Alina'nın ne planladığını anlamıştı, "çıkışa kadar gitmeyi başaramazsın."

Sen öyle san, diye düşündü Alina ve geriye kalan tüm gücünü kullanarak Nicola'nın masasına dayandı. Ve harekete geçti.

Lanet olsun!

"Sana söylemiştim," dediğini duydu Nicola'nın, başarısızlığına öfkelenip tükürüğünü yutan genç kız yeniden öksürmeye başlamıştı.

Alina'nın altındaki minder doksan derecelik bir açıyla döndüğü için, şu anda brandanın hemen önünde, çıkış kapısının paralelinde duruyordu. Alina naylondan yapılmış, yağmurluk hissi veren seyyar duvara dokundu.

"Lanet olası fermuar nerede?"

Nicola henüz cevap verme fırsatı bulamadan, Alina steril ameliyat çadırının fermuarını bulup açmıştı.

"Peki şimdi?" diye sordu Nicola. "Tamam, geçidi açtın. Daha önce de söyledim, esas çıkış kapısı, lavabo ve yanındaki şu kırmızı düğme bunun bir buçuk metre arkasında yer alıyor."

"Ama artık açıklıktan dışarıyı görebiliyorsun değil mi?" diye sordu Alina.

"Küçük bir aralıktan, evet."

"Harika, mükemmel."

"Lütfen şu boktan 'Harika, mükemmel' zırvanı kes artık. Hiçbir şey mükemmel falan değil. Fermuarı açtın, branda artık tavandan iki parça halinde iniyor, müthiş, çok güzel. Peki şimdi?"

"Şimdi yeniden gözlerine ihtiyacım var."

"Tek gözüne ihtiyacım var, demek istedin herhalde," diye düzeltti Nicola.

"Üzgünüm, şu anda gereksiz tartışmalar yapmak için gerçekten doğru zaman değil, tamam mı? Bana sadece ne gördüğünü söyle! Yakınlarda bana yardımı dokunacak herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, lanet olsun. Ne olabilir ki? Ayağındaki zincirler için uçan bir demir makası mı? Üç dilek dağıtan iyi yürekli bir peri mi?"

"Aptal yorumlarını kendine sakla ve kendimi çıkışa doğru çekmek için tutunabileceğim başka bir şey görüp görmediğini

söyle!" Bu defa Alina da sesini yükseltmişti. "En azından ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum, senin gibi..."

"Hey, dur biraz," diye sözünü kesti Nicola heyecanla.

"Ne?"

"Belki de bir şey vardır. Brandayı biraz daha kenara çeke bilir misin?"

"Böyle mi?"

Alina brandayı bir perde gibi çekiştirdi.

"Daha çok. Girişi mümkün olduğu kadar çok açmalısın. En iyisi o şeyi bütünüyle aşağıya indir."

"Neden?"

"Çünkü sanırım brandanın hemen arkasında, boyuna kadar gelen bir kıyafet askılığı var."

Yüce Tanrım. Bu ne işimize yarayacak?

Alina naylon brandayı çekince başının üstünde bir çatırtı duydu.

"Branda neye sabitlenmiş Nico?"

"Bilmem. Sıradan bir kancaya ama sağlam görünüyor. Ve bana Nico deme."

Daha fazla güç kullanan Alina brandanın gevşediğini hissedebiliyordu ama onu tavandaki kancadan koparmayı başaramadı.

"Bu hiçbir işe yaramıyor."

"Ama yaramak zorunda," diye karşı çıktı Nicola hiddetle.

"Öyle mi, nedenmiş peki? Arkamdaki kıyafet askılığının zemine sabitlenmiş olduğunu nereden biliyorsun? Diyelim ki ona ulaştım, kapıya ilerlemek için onu kullanamayacaksam bunun ne faydası olacak?"

"Mesele bu değil ki."

"Ne o zaman?"

"Üzerinde Suker'nın önlüğü asılı."

Buna inanamıyorum.

"Sanırım çıplak olmak beni şu anda endişelendiren en son şey Nicola."

"Anlamıyorsun..." Kızın sesindeki heyecan gitgide büyüyordu. "Suker beni ameliyat ederken o önlüğü giyiyordu."

"Yani?"

"Beni uyuşturmadan önce yan cebine bir anahtar destesi koyduğunu gördüm."

51. Bölüm

Philipp Stoya ve Martin Roth

"Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek oluyor?" Schwanenwerder'ya arabayla birkaç dakikalık mesafedeki Zehlendorf Kliniği'nin acil servisine ait bekleme yerinin önünde duruyorlardı ve Stoya, yanından geçen hemşirenin uyarı dolu bakışlarına rağmen sesini alçaltmaya yanaşmıyordu.

"Schwanenwerder yedi gün yirmi dört saat korunuyor. Zorbach elini kolunu sallayarak nasıl çıkıp gidebilir?"

Roth, polise açıklama yapmak zorunda olmayı aptalca bulduğunu açıkça belirten umursamaz bir el hareketi yaptı ve arkasını döndü.

"Hey, sizinle konuşuyorum!" Stoya, psikiyatrın kolunu tuttu.

"Hayır. Bağırıyorsunuz," dedi Roth ama yerinde durdu. "Belki gözden kaçırmış olabilirsiniz komiser, ancak Schwanenwerder'daki güvenlik ekiplerinin görevi hiç kimsenin içeri girmemesini sağlamak. Orada bulunan hastalar mahkûm değil, istedikleri gibi gelip gidebilirler, elbette aksini söyleyen tıbbi bir indikasyon mevcut değilse."

"Kafaya giren bir kurşun sizin için yeterli bir 'tıbbi indikasyon' değil yani?" Stoya eliyle alnına vurdu. "Buna inanamıyorum."

"Sadece bir hatırlatma!" Roth işaret parmağını polisin göğsüne uzattı. Elinde olsaydı kendini beğenmiş pisliği onunla şişlerdi. "Dün gece Zorbach'ın çıkış belgelerini benim onayım dışında imzalayan kişi Scholokowsky'ydi."

"Narkozdan uyanır uyanmaz bunun hesabını vermek zorunda kalacak," dedi Stoya, bu defa sesini biraz alçaltarak. *"Tabii eğer uyanabilirse,"* her iki taraf da bunu dile getirmedi.

Psikiyatr biraz yaklaştı. Bir doktor olarak başka türlüsünü yapamıyordu. İnsanların yüzüne baktığında her zaman konuştuğu kişinin sağlık durumuyla ilgili bilgi veren ipuçları arardı, şu anda bile. Stoya'nın gözlerinin altındaki gölgeler, çatlamış dudakları ve donuk saçları her şeyi açıkladığı gibi polis memurunun ne kadar bitkin olduğunu gözler önüne seriyordu.

En azından tıraş olmuştu ama aceleyle çünkü boynunun pek çok yeri, sanki bir kedi saldırısına uğramış gibi çizik içindeydi.

"Bay Zorbach şaşırtıcı biçimde iyi durumda. Şu anda oldukça dayanıklı görünüyor."

"Bu durumda Schwanenwerder'ya rahatça girip çıkabilsin diye onun için bir döner kapı da yaptırmışsınızdır?"

"Hayır. Dürüst olmam gerekirse bana eşlik etmesi için ona ısrar ettim. Dekontaminasyon istasyonumuz olmadığı için Bayan Schlier'yı buraya nakletmek zorundaydık, üstelik mümkün olduğunca hızlı bir şekilde."

Arkalarında bir kapı açıldı ve kolunda serumla odasından çıkmak isteyen bir hastaya yol verdiler.

"Tamara'nın kendini neyle zehirlediğini henüz bilmiyoruz ama bunu yaptığında Zorbach yanındaymış," dedi Roth fısıltıyla ve sesini tekrar yükseltmek için hastanın geçmesini bekledi. "Araçtaki sağlık ekibinin ya da buradaki doktorların soruları olursa açıklama getirmesini istemiştim."

"Ve sonra da öylece ortadan kayboldu öyle mi?"

Stoya sağ elini Roth'a vurmak istermiş gibi yumruk yaptı ama sonra onu ceketinin cebine soktu. Roth onu şimdiye kadar üzerinde başka bir ceketle gördüğünü hatırlamıyordu. Yakasındaki hardal lekesi bile ona tanıdık gelmişti.

"Buraya vardığımızda Tamara'nın kalbi durdu. Doktorlar onu resüsitasyon odasına naklederken yeniden canlandırma uygulamalarına çoktan başlamışlardı." Roth gözlerini kıstı. "Sizin de bildiğiniz gibi başaramadılar."

Stoya ümitsizce başını salladı. "Harika. Bütün bu karmaşanın içinde sadece tek tanığımızı değil, bir de Alexander Zorbach'ı kaybettik."

"Bunun için üzgünüm."

"Tabii, teşekkürler. Artık gönül rahatlığıyla gidebilirim."

Stoya arkasını döndü, sonra aklına bir şey gelmiş gibi kısa süreliğine öylece durdu. Ağzını açtı, elini havaya kaldırdı fakat kısa bir duraksamanın ardından yeniden yere indirdi.

"Ne?"

"Unutun gitsin." Stoya asansörlerin bulunduğu yöne doğru ilerledi.

"Onunla aniden bu kadar ilgilenmenizin sebebini sorabilir miyim?" diye bağırdı Roth arkasından.

"Hayır," diye cevapladı Roth, arkasını dönmeden. "Ama size bunu yine de söyleyeceğim. Frank Lahmann'la ilgili yeni gelişmeler var."

52. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina açlıktan ölmek üzereyken çölde, ağzına kadar konserveyle dolu bir sırt çantası bulan ama açacağı olmayan biri gibi hissediyordu. Nicola haklıysa, özgürlüğün anahtarı Suker'nın önlüğünde duruyordu ancak yalnızca birkaç santim uzağında olmasına rağmen ona uzanamıyordu. Elbise askılığıyla kendisi arasında sadece ince bir naylon bulunuyordu ancak o şey başka bir odada duruyor olsaydı bile bir şey değişmezdi. Şu anki pozisyonunda ne naylonu çıplak elle parçalaması ne de brandayı bütünüyle tavandan indirmesi mümkündü.

Öyleyse geriye sadece tek bir şey kalıyor. Alina poposunun üstünde, ameliyat masasının ayak ucuna kadar ilerledi. Ayak bileklerini saran metal kelepçelere bağlı bir zincirle masasına sabitlenmişti. Zincir yalnızca birkaç santim uzunluğunda olmasına rağmen doğrulmasına yetecek kadar uzundu.

"Hey, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Nicola endişeyle.

Alina cevap vermedi. Yüksek bir binanın tepesinde duran bir intihar girişimcisi gibi masanın kenarında dengede durmaya çalışıyordu ki aralarında pek fark olduğu söylenemezdi.

"Yapma!" diye bağırdı Nicola arkasından ancak çok geç kalmıştı. Alina her iki eliyle naylon brandaya asılıp kendini arka üstü yere bıraktı.

53. Bölüm

Alexander Zorbach

"Bunu nereden buldunuz?"

Leonard Schlier elindeki mektubu yere indirdi ve onu okurken yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını dirseğinin iç tarafıyla sildi.

Oturduğumuz oturma odası, bir adamın zamana karşı verdiği savaşta her gün yenik düştüğünün dilsiz bir tanığıydı.

Etraftaki pek çok şey, karşımdaki ihtiyar adamın kolayca pes etmek istemediğini işaret ediyordu. Sehpanın üstüne özenle serilmiş olan dantel örtü mesela ya da ucuz döşemelerden yayılan kokuyu hatta belki de kendi kokusunu bir oda spreyiyle gizlemeye çalışması. Fakat dikkatli bakınca yıkımın yavaş ancak acımasız bir kararlılıkla etrafa yayıldığını görebiliyordunuz. Bununla birlikte, avizelerin üstündeki örümcek ağları pek bir sorun teşkil etmiyordu. İhtiyarın bana kahvem için uzattığı sütün son kullanma tarihinin geçmiş olması da beni rahatsız etmemişti. Bundan çok daha dikkate değer olan, tavandaki küf lekeleriydi ve şayet yanılmıyorsam kaloriferin üstündeki pencere pervazında huzur içinde uyuyan kedi, sepetinin yanına kusmuştu. Halının üstündeki tüy yumağı sertleşip gri bir renk almıştı, tahminimce günlerdir orada duruyor olmalıydı.

Görme kaybı, diye düşündüm. *Zamana karşı bir başka yenilgi daha.*

Büyük bir evi yok etmek için küçük bir penceresini kırıp beklemek yeterlidir derler. Rüzgâr, yağmur ve hayvanlara giriş sağladığınızda yıkımın gerçekleşmesi artık sadece bir zaman meselesidir. Kanepedeki ihtiyarı, okuma gözlüğünü düzeltirken izleyip aynı şeyin insanlar için de geçerli olup olmadığını düşündüm. Eninde sonunda kader, hayatımızın penceresine bir taş atıyor ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım aldığımız darbenin etkilerini artık düzeltemiyoruz.

"Kızımın vasiyeti nasıl elinize geçti?" diye sordu Leonard titreyen bir sesle.

Ona kısaca Tamara'yla olan üzücü karşılaşmamı anlattım.

"Şu anda Waldkrankenhaus'ta, dekontaminasyon istasyonunda," diye bitirdim, patoloji bölümüne nakledilmediğini umut ederek. Oradan ayrıldığım sırada doktorlar yeniden canlandırma uygulamalarıyla meşgullerdi.

"İsterseniz sizi oraya götürebilirim," dedim bilmiş bir şekilde. Taksici beni Tamara'nm zarfın üzerine özenle not aldığı adreste indirdiğinde, tek katlı, küçük evin girişinde duran bir Volkswagen dikkatimi çekmişti. Başım uzun bir süredir yine ağrımaya başladığından, bu durumda araba kullanmamın ne kadar doğru olacağından şüpheliydim.

"Bir taksi çağıralım," diye önerdim bu sebeple.

"Evet," dedi Leonard, alt dudağı titreyerek. "İyi fikir."

Vasiyet ellerinden kayıp düştü. "Bana sadece biraz zaman verin lütfen. Ben... ilk önce üzerimi değiştirmeliyim."

Başını eğip kendi üzerine baktı ve kıyafetinden birkaç tüy topağı topladı. İran kedisinin tüyleri her yerdeydi: kadife pantolonunda, sabahlığında hatta konuşmamızın başında hayvanı kucağından alıp ona sarıldıktan sonra sakalına bile yapışmışlardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ancak yeterli gücü bulamadığı için yeniden koltuk minderlerine gömüldü. Sonra elleriyle yüzünü kapattı.

Yanına oturup kolumu, zayıf omzuna attım. İç çekti.

"Aslında bunun olacağını biliyordum. Bunu defalarca ima etmişti."

"O halde kızınız sizinle Suker hakkında konuştu?"

Leonard Schlier yüzüme baktı. "Mektup açıktı Bay Zorbach. Onu okuduğunuzu tahmin ediyorum, yanılıyor muyum?"

Başımla onayladım ve kendimi suçüstü yakalanan bir hırsız gibi hissettim.

"Endişelenmeyin, sizi suçlamıyorum. Sizi televizyondan tanıyorum. Ailenizi kaybettiniz. Anlamadığım tek şey, Tamara'nın başınıza gelenlerle ne ilgisi olduğu?"

"Bunu ben de bilmek isterdim. Elimde birbirinden bağımsız pek çok ipucu tutuyorum ancak onları çekiştirdiğimde her şey sadece daha da karmaşık bir hal alıyor. Bir türlü aklım almıyor. Kızınız, tahminimce yakın bir kız arkadaşımın kaçırılmasında da parmağı olan bir kadının emriyle, Suker'nın asistanının emriyle, oğlumun yaptığı bir resmi kopyalayıp duruyordu."

"Iris," diye başıyla onayladı Leonard.

"Kesinlikle. Iris."

Julian, Frank, Tamara ve Alina zincirinde eksik olan bağlantı noktası o olmalıydı. Şehrin bitiminde, eski Dreilingen sınırı yakınlarında yer alan Nikolassee'deki tek katlı, küçük eve onun yüzünden gelmiştim. Tamara'nın vasiyetinden güç alarak.

"Sizden anlayışlı olmanızı rica ediyorum Bay Zorbach, sonuçta kızım henüz kısa süre önce hayatına son vermek istemiş. Size yardım edebilecek durumda olmadığım gibi bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum."

"Aslına bakarsanız ben bildiğinizi düşünüyorum." deyip elimi omzundan çektim. Bunu yapmakta zorlansam da zaman akıp gidiyordu ve bu kadar yakınlaşma yeterdi.

"Kızınızın vasiyetini sonuna kadar okudunuz, öyle değil mi?" Elinden düşürdüğü kâğıdı yerden alıp elimle düzelttim ve belirleyici bölümü aradım.

"Evet, ne olmuş?"

"O halde söyleyin bana!" Leonard Schlier'nın gözlerinin içine baktım. "Kızınız son satırlarında ne söylemek istiyor:

Bu sana vasiyetimdir baba. Şayet artık yaşamıyorsam, seni ağır bir yükle geride bırakıyorum.

Çünkü öyleyse, Iris'i tanıyan ve onu alt etmenin yolunu bilen tek kişi sen olacaksın, umarım sana anlattığım onca şeyden sonra, bana bahşedilmeyen gücü sen bulursun."

54. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina kendini aşağıya bıraktıktan sonra ameliyat masasına çarpışı onu başka bir dünyaya alıp götürdü.

Başı sert ve boğuk bir "küt" sesi eşliğinde ameliyat masasına çarptı fakat bu yalnızca bir beyin sarsıntısı geçirmesine yol açtı, onu bayıltmadı. Bu nedenle Alina aynı anda belini, birkaç omurga kemiğini ve alt çenesini çarptığını hissetti. Düşerken talihsiz bir şekilde döndüğü için sağ dirseğini alt kaburga kenarına çarptı. İki kaburgası kırıldı, her ikisi de ciğerine zarar vermediği için şanslı olsa da çektiği acı bugüne kadar hissettiği her şeyden daha kötüydü. Sarhoş bir sürücünün ona yaya geçidinde çarptığı kazadan bile daha kötü. Görme yetisini kaybetmesine neden olan patlamada aldığı yaraların acısından bile daha kötü.

Gerçi iki ay önce, elini kızgın bir ocağın üstüne bastırdığında olduğu kadar güçlü değildi ama daha yoğundu. *Daha etkili.* Dolayısıyla da kötü.

Ağrıların doruk noktası yok gibiydi, hafiflemek gibi bir niyetleri yoktu, onun yerine her nefesle sil baştan alevlenen, güçlü ve dayanılmaz bir seviyede sabit duruyorlardı.

Her zaman yoğun ağrılar eşliğinde beliren öngörülerinin bu defa daha güçlü olmasının nedeni belki de buydu.

Alina ameliyat masasına düştükten hemen sonra yine başka bir bedenin içindeymiş gibi hissetti. Başını ellerinin arasına aldı ve yabancı gözlerle, içinde tutsak olduğu bilindik bir sahneyi izledi.

Bir kadın sesinin şöyle dediğini duydu: *"Onu bulman karşılığında hak ettiğin ödülü aldın."* Sonra etrafındaki her şey kararlı ve Alina, ölmek üzere olan o kişinin çaresizlik içindeki düşüncelerini bir kez daha duyumsadı; tıpkı birkaç gün önce hapishanede Suker'ya dokunmak zorunda kaldığında olduğu gibi: *"Paramı geri istiyorum."* Ardından çaresizce şöyle ekledi: *"Belki de işlediğim suça karşılık hak ettiğim ceza gerçekten budur. Belki de Julian'ı..."*

Hapishanedekinden farklı olarak sahne bu kez burada kesilmedi. Bedeninde olduğu kişi ölümle pençeleşirken son bir kez gözlerini açtı ve şunu gördü:

Bir kadın. Annesine benziyordu, tıpkı başka hiçbir yüzü hatırlayamadığı için sanrılarında daima ebeveyninin görüntüsünü alan diğer kişiler gibi.

Kadın bir odaya geçiyor. Annemin bize irmik lapası pişirdiğine benzer bir ocak görüyorum. Ağrılarım var, inliyorum ama kadın beni umursamıyor. Bana sırtını dönüyor ve bir mutfak dolabının en üst çekmecesini açıyor, içinden bilmediğim ve önünü göremediğim bir şey çıkarıyor. Dolabın yanına diz çöküyor, başka bir... evet, başka bir kadının yanına. Saçları bir perde gibi yüzünü örtüyor, birden fazla direğe yaslanmış. Bir kalorifere. Tek kolu baş hizasında, göğsüne bağlanmış. Kaçamıyor, avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Yapmayın, lütfen yapmayın!" Fakat kadın sadece gülüyor ve ağzını açması için saçlarını geriye çekiyor. Sonra mutfak çekmecesinden aldığı nesneyi ağzına sokuyor.

Kulakları sağır eden bir silah sesi Alina'yı yeniden gerçek dünyaya geri fırlattı.

55. Bölüm

Alina kulaklarında şiddetli bir çınlamayla sanrılarından çıkıp bir acı denizine daldı. İçinde bulunduğu an, peşini bırakan sanrıdan bile daha dayanılmazdı ama Alina gülüyordu. Sanrı sırasındaki kadar şiddetli olmasa da en ufak bir hareketinde içini delen kırık kaburgalarına aldırmadan, tüm gücüyle ve yüksek sesle.

Başardım.

Ameliyat masası, düşüşünden sonra inatçı bir at gibi şaha kalkınca Alina bir an için masayla birlikte yere devrileceğini sanmış ancak masa hemen sonrasında yeniden dengede durmuştu.

Tanrım, gerçekten de başardım!

Ameliyat çadırını tutup kendi ağırlığını kullanarak tavandaki bağlantı yerinden çekip koparmıştı.

"Hey, yeniden uyuma! Acele et!" diye Nicola'nın bağırdığını duydu.

Alina bilincini yeniden kazandığına göre artık dişlerini sıkıp Nicola'nın talimatlarını yerine getirebilirdi. Önlük gerçekten de uzanabileceği bir mesafede, başının arka çaprazında, metal bir elbise askılığında asılıydı. Alina hafifçe yana döndü, bu kadarı bile gözünden yaş gelmesi için yeterli olmuştu, yine de acı dolu çabasının karşılığını aldı. Suker'nın anahtarları tıpkı kızın tahmin ettiği gibi dış ceplerinden birinde duruyordu ve onları ilk denemesinde bulmuştu.

"Daha hızlı, acele et," dedi Nicola, o sırada Alina iki güvenlik anahtarının da dâhil olduğu anahtarlığı çoktan elinde tutuyordu. Alina'nın kulakları bir diskoda uzun saatler geçirmiş gibi uğulduyordu. Seçme şansı olsaydı bir süre daha uzanmak isterdi; dinlenmek, yeniden güç toplamak için kısa bir uyku çekmek...

Ama hücre arkadaşı haklıydı, acele etmeliydi. Suker her an geri gelebilirdi. Kaçık herif kesin sıradaki ameliyata hazırlanıyordu.

Benim ameliyatıma.

Kaybedecek zaman yoktu, bu yüzden yeniden doğruldu ve isyan eden bedenini duymazdan gelerek öne doğru eğildi.

"Uyuyorlar mı?" diye sordu Nicola, Alina anahtarları denemenin henüz yakınından bile geçmemişken. Hatta bir an için, işin hiçbir zaman o noktaya gelemeyeceğini düşündü çünkü elleri, anahtar deliğini bulmak şöyle dursun, ayağındaki kelepçenin kilidini bulmak için bile çok fazla titriyordu.

"Yapamıyorum!" diye bağırdı Alina karanlığın içine. Bir defasında görenlerin, güçleri tükenme noktasına geldiğinde gözlerinin önünde şimşekler belirdiğini duymuştu, elbette ki o benzeri bir şey görmüyordu ama şu anda bununla ne anlatılmak istendiğini tahmin edebiliyordu.

"Yanılıyorsun, neredeyse başardın," diye onu cesaretlendirmeye çalıştı Nicola. "Bunu görebiliyorum, lütfen vazgeçme."

"Sen ne bilirsin ki, seni pislik?" diye bağırdı Alina, bunu sesli mi söylediğini yoksa sadece aklından mı geçirdiğini bilmeden. *"Senin için söylemesi kolay. Burada bir kafa travması ve kırık kaburgalarla şekilden şekle girmek zorunda olan sen değilsin. Anahtarı kilide sen..."*

Alina nefesini tuttu.

Kilit, aman Tanrım, kilit ve bu anahtar... Midesi bulanmaya başladı ancak yutkunarak bulantıyı geçiştirdi çünkü elindeki bu

küçük anahtar... *kilide gerçekten uyuyor. Onu içine sokabiliyorum. Hayır, daha da iyisi, onu... çevirebiliyorum!*

Bir klik sesi duyuldu, kilit açıldı.

Ardından özgürdü.

İşlemi diğer bacağına da uygulayınca bileğindeki zincir düştü, aynı anda üzerinden büyük bir yük kalktı. Kelepçelerin yere düştüğünü duydu, artık bacaklarını kendine doğru çektiğinde direnç hissetmiyordu.

Hissettiği mutluluğun etkisi bir morfin iğnesine eş değerdi. Sadece birkaç saniye için bile olsa bütün acılarını dindirmiş ve ona yeniden özgür bir şekilde nefes alma imkânı tanımıştı.

"Başardım!" Daha önce yalnızca aklından geçirdiği şeyi şimdi tüm gücüyle haykırıyordu.

"Evet, evet, evet!" Nicola bir sevinç çığlığı attı, ancak hemen sonra sesini alçaltıp şöyle dedi: "Şimdi sıra bende. Ama acele et, Suker her an gelebilir."

Alina kalan son gücünü, bacaklarını masanın kenarından indirmek için kullandı. Eklemleri sanki lastikten yapılmış gibiydi. Nicola'ya giderken düşmemek için destek almak zorunda kaldı fakat bunu da başarınca, artık hiçbir şeyin onu durduramayacağını düşündü.

Kollarımı kurtardım. Gücümü kullanarak ameliyat masasıyla birlikte odanın içinde hareket ettim. Kendimi bilinmezliğe bıraktım ve zincirlerimi çıkardım ve şimdi de...

"Ah, olamaz!" Alina, Nicola'nın ellerini hareketsiz kılan kilidi bıraktı.

"Ne?"

"Anahtar uymuyor."

"Siktir, onları tam olarak?.."

"Evet, bundan eminim." Alina titreyerek kollarını, çıplak bedenine sardı. Yaşadığı hayal kırıklığı, acıyı ve onunla birlikte soğuk algısını da geri getirmişti.

"Her iki anahtar da. Hem ayak hem de el kilitlerini denedim. Sendekilere uymuyorlar."

Alina, Nicola'nın başını arka üstü masanın üstüne bırakışını duydu.

"Böyle olacağı belliydi."

"Neler söylüyorsun?"

Genç kız kendini tutamayarak ağlamaya başladı. "Yapma, yalnızca senin ellerini çözdüğünü fark etmedin mi?" dedi gözyaşları içinde. "Oysaki ameliyat olan bendim. Ama beni çoktan gözden çıkardı; ben geberip kendi kusmuğumda boğulsam da olur. Ölmemesi gereken *sensin,* beni çoktan defterden sildi."

"Böyle düşünmemelisin." Alina elini tutmak istedi fakat Nicola yumruk yaptığı parmaklarını açmak istemedi.

"Öyle mi? Ne düşünmeliyim peki? Artık sadece tek gözüm var, lanet olsun, başım çatlıyor, midem bulanıyor ve sen de beni az sonra yalnız bırakacaksın. Üzgünüm ama bu durumda olumlu düşünmek biraz zor oluyor."

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Nicola histerik bir kahkaha attı. "Evet bırakacaksın, seni pislik. Tam olarak bunu yapacaksın çünkü bu bizim tek şansımız, duyuyor musun? Hemen şimdi o kapıdan çıkıp yardım getireceksin."

Alina başını iki yana salladı. "Hayır, saklanacağım ve onunla..."

"Ne, savaşacak mısın? Kafayı mı yedin? Suker acımasız bir tecavüzcü ve bir öküz kadar güçlü. Sense ona kıyasla cılız bir kör yılansın. Fikrimi değiştirmeden defolup git buradan."

Alina, genç kızın cesaretine hayranlık duymadan edemedi. Altı ayı aşkın bir süredir cehennemi yaşamıştı, şimdiyse tek ar-

kadaşını kendinden uzaklaştırıyordu. Alınabilecek tek mantıklı karar bu olsa da onu uygulamaya koymak güçlü bir karakter gerektiriyordu.

"Önlüğü de yanında götür," dedi Nicola, Alina'nın masasından bir adım gerilediğini fark edince biraz daha az yüksek sesle.

"Suker'nın önlüğünü mü?"

"Evet. Dışarısı soğuk."

"Boş versene. Tenimde ona ait bir şey taşımaktansa donmayı tercih ederim."

Nicola onu şaşırtarak sesli bir kahkaha attı. "Söylesene, hangimiz hâlâ ergenlikteyiz? Fiyakalı bir hatun olduğunu kabul ediyorum ama tamamen kafayı sıyırmışsın. Kış mevsimindeyiz. O lanet olası önlüğü al."

"Peki anne."

Alina kapının bulunduğunu tahmin ettiği yöne doğru dikkatlice ilerledi. Nicola onu uyarmadığına göre doğru yolda olmalıydı, gerçekten de çıkışa ulaşmadan hemen önce dirseğini elbise askılığına çarptı.

Nicola öksürdü, ardından sesinde güçlü bir titremeyle arkasından seslendi: "Lütfen kendine dikkat et. Suker daha önce de kaçmak isteyen birini yakalamıştı. Adı Tamara'ydı."

Tamara Schlier, diye hatırladı Alina aniden, kapı kolunu bulduğu sırada. "Ona ne oldu?"

"Tıpkı diğer kadınlar gibi onun da göz kapaklarını kesti. Ama uyuşturmadan."

Aldığı cevap Alina'nın daha da üşümesine sebep oldu. El yordamıyla bulduğu önlüğü tam üzerine geçirecekti ki Nicola şöyle dedi: "Şey, bir şey daha."

"Ne?"

"Boynun."

"Ne olmuş ona?"

"Dövmen çok havalıymış."

56. Bölüm

Alexander Zorbach

"Yağmur mu yağıyor?" diye sordu Leonard Schlier pencereye bakarak. Bize bir taksi çağırdığından beri zamanını yüksek boğazlı botlarını bağlamakla geçirmişti. Ev terliklerini ise itinalı bir biçimde orta sehpanın altına yerleştirmişti.

İnsanların olağandışı durumlarda gündelik rutinlerine nasıl da sıkı sıkıya tutunduklarını görmek beni hep şaşırtmıştır. Hem polis psikologluğu kariyerim süresince hem de sonrasında gazetede, kötü haberlerle yüzleşmek zorunda kalan ailelere çok sık şahit oldum. Oğlu bir benzin istasyonu soygunu sırasında suratından vurulan bir anne, acil servise gitmeden önce oğlunun en sevdiği pantolonunu ütülemek istemişti. Oğlu, okul arkadaşlarının yaptığı zorbalıklar yüzünden kendini tavan arasında asan bir baba, ailesine akşam yemeği olarak pişirdiği makarnanın tadına bakmamı istemişti. Tüm bu insanlar ne düşüncesiz ne de vicdansız kişilerdi, sadece kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyorlardı. Gündelik rutinlerini sürdürmek, hava şartlarına uygun şekilde giyinmeyi gerektiren sorunsuz bir dünyada yaşıyor oldukları fikrini kısa bir süre daha korumalarını sağlıyordu; söz konusu yolculuk, Leonard'ın durumunda olduğu gibi, büyük olasılıkla ölen kızını teşhis etmekle sonuçlanacak olsa da.

"Hava, yağmur için fazla soğuk," diye cevapladım ve onu konuyu yeniden buraya gelme sebebime çevirdim. "Iris'in telefonda psikolojik danışmanlık hizmeti verdiğini söylediniz değil mi?"

"Evet." Yaşlı adam çizmeleriyle uğraşmayı bırakıp yeniden kanepeye oturdu. "Avcı rolünü üstlenmişti. Bir örümcek gibi ağında oturuyor ve Suker için yeni kurbanlar seçiyordu."

Öğrendiğim bu yeni bilgi üzerine sesli şekilde düşündüm. "O halde Tamara kaçırılmadan önce Iris'le iletişim kurmuştu?"

Leonard başıyla onayladı. "Onu telefonla aramış. İnternette dolaşan şu lanet numaralardan birini aramış, hattın diğer ucunda da Iris varmış. Kızınızın derdini kendi babası yerine telefonda bir yabancıya anlatmasının ne kadar acı verici olduğunu düşünebiliyor musunuz?"

Onaylarcasına iç çektim. Bir yanım konuşmayı bu noktada bitirmek istedi. Oğlumun, derdini bir daha hiç kimseye açamayacak olmasını düşünmek istemiyordum.

"Bunların hepsini o bulunduktan sonra öğrendim," dedi Leonard. "İlk günler şaşırtıcı biçimde iyiydi. Annesi hayatta olmadığı için onu hastanede tek başıma ziyaret ediyordum, yaşadığı korkunç şeyler hakkında konuşuyorduk. Ancak sonra Schwanenwerder'ya nakledildi ve bir anda..."

"Tamara'nm tam olarak ne gibi sorunları vardı?" diye sordum nazikçe, düşüncelere dalıp konuşmasına ara verince.

"Ciddi şeyler değildi," diye cevapladı Leonard, ardından kızının sorunlarını küçümsediğini düşünmemem için olacak, sözlerini düzeltti: "En azından aile içinde halledemeyeceğimiz şeyler değildi. Patronu tarafından taciz ediliyordu."

"Cinsel olarak mı?"

"Tecavüz anlamında değil ama Tamara taleplerine karşılık vermediği takdirde vergi dairesindeki işini kaybetmekten korkuyordu. Demek istediğim..." Gür kaşlarını havaya kaldırıp vurguladı: "...açık ve net talepler."

Leonard ayağa kalkıp kadife pantolonundaki kedi tüylerini temizledi. "Taksiyi dışarıda bekleyelim mi?" diye sordu aniden. "Sonra çekip gitmesin."

"İçerisi daha sıcak," diye karşılık verdim, bakışlarını pencereden ayırmadan başıyla onayladı.

"Pekâlâ, muhtemelen haklısınız." Sanki nerede kaldığımızı hatırlayamıyormuş gibi belli bir süre duraksadı. Fakat sonra şöyle dedi: "Bir akşam, patronu onu yine kovmakla tehdit ettiği için Tamara biraz içmişti, internete girip bir fortta önerilen rasgele bir numarayı aramış. Öyle mi deniliyordu?"

"Forum," diye düzelttim, yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Suker'nın asistanı anonim internet forumlarında psikolojisi bozuk, çaresiz kadınları bulup kendini yardımsever bir ziyaretçi gibi tanıtıyordu. Yardım gruplarında ne tür mesajlar paylaştığını tahmin edebiliyordum:

@Tammygirl, konu başlığını tesadüfen gördüm. Patronunla olan mesele gerçekten çok üzücü. Tam bir göt. Kelime seçimim için özür dilerim ama böyle tipler gerçekten midemi bulandırıyor. Bir ara benim başımda da buna benzer biri vardı, beni tamamen tüketmişti. O dönem bir danışma hattının bana çok yardımı olmuştu. İstersen bana özelden mesaj at, ben de sana numarayı göndereyim. Tanımadığın biriyle dertleşmek bazen gerçekten iyi gelebiliyor. Demek istediğim, hepimiz bu yüzden burada değil miyiz? ;)
Grsrz.

"Tamara'nın aradığı telefon numarası hâlâ duruyor mu?" diye sordum.

"Hayır, gizli oda gibi bir yerde yazıştıkları için kaydedilmemiş. Bu işlerden pek anlamam."

"Bir sohbet odası mı?"

"Evet, sanırım ismi buydu."

O halde ortada özel mesaj yok.

Özel sohbetlerde konuşma geçmişi kaydedilmiyor ve sonsuza dek yok oluyordu.

Ben de pencerenin önüne geçtim. Leonard bana bakıp gözünde bir şey varmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Suker'nın neden özellikle Tamara gibi kadınları seçmiş olabileceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?" diye sordum, cevap almayı pek ümit etmeyerek. Duvarlardaki çizimlere bakılacak olursa, ihtiyar ya mimar ya da mühendis olmalıydı, en azından müfettiş ya da psikolog olmadığı kesindi. Ancak verdiği cevapla beni fazlasıyla şaşırttı: "Bu konuda elimde yalnızca bir teori yok Bay Zorbach. Bu bilgiyi ilk elden edindim."

57. Bölüm

Alina Gregoriev

Nicola yanılmıştı. Dışarısı soğuk değildi. Bundan çok daha beterdi.

Alina Sibirya'daki bir Gulag kampında kalan Rus mahkûmları düşündü oysa henüz yalnızca birkaç saniyedir çıplak ayaklarla karın içinde duruyordu.

Öncesinde, işkence odasının sadece birkaç adım uzağında yer alan dar bir merdivenin korkuluklarına tutunarak yukarı çıkmak zorunda kalmıştı. Basamaklar kuru tahtadandı ve en az iki tanesinde ayağına kıymık batmıştı. Ancak çektiği acı, yukarı çıkıp önünde bir süre kararsız bir şekilde beklediği ağır demir kapıyı açma cesareti bulduktan sonra katlanmak zorunda kaldığı şeyin yanında hiç sayılırdı.

Belki kilitlidir? Ya da alarmla korunuyordur? Ya da Suker arkasında bekliyordur?

Alina nabzını yavaşlatmak için derin bir nefes alıp vermişti. Kapının arkasında ses veya başka bir yaşam belirtisi olup olmadığını anlamaya çalıştı oysaki bu kalın kapıdan, içeri ya da dışarı, hiçbir sesin sızamayacağını sadece eliyle dokunduğunda bile anlamıştı.

Sonundaysa kendini, denemekten başka çaresi olmadığına inandırmıştı.

Soğuğa çıktığında bir tuzağa düşmek üzere olup olmadığını kendine ilk kez sormamıştı.

Serbest bırakılan elim. Karabina kancası. Anahtarlar. Açık kapılar.

Gerçi, Suker'nın işini kolaylaştırdığı da pek söylenemezdi. Hem onu kaçması için kışkırtarak ne elde edecekti ki? Kaldı ki onu durdurmak isteseydi bunu aşağıda, merdivenin başında da yapabilirdi, öyle değil mi?

Ama böyle bir şey olmadığı gibi, şu anda da yoluna kimse çıkmamıştı. Hiç kimse adını seslenmiyordu. Hiç kimse onu yere sermiyordu.

Alina titreye titreye tökezleyerek ilerledi, baldırlarına kadar kara gömüldü ve her an gafil avlanıp yere serilmeyi bekledi.

Nicola'yı son anda dinlediği için seviniyordu. Önlük tam bir şaka olsa da en azından kollarını sarabileceği bir şeye sahipti.

Aldığı her nefes acı vericiydi, bunda kırık kaburgalarının etkisi olduğu kadar bronşlarına dolan soğuğun da etkisi vardı. Alina havayı buna rağmen iştahla içine çekti. Temiz değildi, genizde egzoz, katran ve sanayi bölgesine has bir tat bırakıyordu. Ama en azından bodrum gibi rutubet ve ecel teri değil, özgürlük kokuyordu.

Peki şimdi? Nereye gideceğim?

Yön kavramını tamamen yitirmişti, sanki masaya düşünce içsel pusulası da kırılmıştı. Etraf karanlıktı, ona yön verecek en ufak bir ışık kaynağı dahi yoktu. Yakın çevresindeki tek yaşam belirtisi, yaklaşık yüz metre öteden gelen kesintisiz uğultuydu.

Arabalar. Araba sesleri duyuyorum, diye düşündü, sonrasında yapmaya karar verdiği şeyin ise kesinlikle iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Gözünü karartıp karların içinden, kalabalık şehir otobanına doğru ilerlediği sırada, sadece birkaç metre uzağında hiç beklenmedik bir ses duydu.

58. Bölüm

Alexander Zorbach

Leonard Schlier kitaplarla dolu bir gömme kitaplığın yanına gidip iki rafın arasında yer alan bir çekmeceyi açtı. İçinden bir fotoğraf albümü çıkardı.

"Bunu hazırladığımda Tamara..." Sesi çatallaştı, duygusallığından utanırcasına mahcup bir şekilde öksürdü. "Şey, ortadan kaybolduğu sırada ve Suker'nın tutuklanmasından sonraki dönemde."

Albümü pencerenin önünde duran bir büfeye taşıdı. "Cereyan yapıyor," dedi kollarını bedenine sararak. Deforme olmuş ahşap pencereyi açıp hemen sonrasında tekrar kapattı. Soğuk havanın boşluklardan sızmayı sürdürmesinden hoşnutsuz bir şekilde albümü sehpaya geri taşıyıp yeniden karşıma oturdu.

Albümün kenarlarından sayısız gazete makalesi taşıyordu. Leonard parmağıyla albüm kapağına dokundu.

"Burada hepsi yazıyor. Suker ve davayla ilgili her şey. Araştırmalar oldukça ilginç bilgiler içeriyor. Özellikle de bir psikoloğun, Zarin Suker'nın alışılagelmiş seri katil profiline uymadığını ileri süren teorisi."

Kısa bir süre için, *nasıl bir dünyada yaşıyoruz ki "alışılagelmiş" ve "seri katil" kavramları bir arada kullanılıyor ve bu kulağa tuhaf gelmiyor,* diye düşündüm ve bu esnada Leonard'ın bir sonraki cümlesinin başını kaçırdım.

"... zor bir çocukluk geçirmemiş. Sadistlerin çoğu ileri yaşlarda gerçekleştirdikleri eylemlerinden, geçmişte yorganlarının altına giren o kötü amcayı sorumlu tutarlar ya hani. Suker'da böyle bir şey söz konusu değil. Bahsi geçen psikoloğa göre", Leonard, adam sanki yeşil deriyle kaplı kapağın hemen altında gizleniyormuş gibi işaret parmağını albümün üstüne koydu, "göz doktorunun tacize uğradığına dair hiçbir işaret yokmuş. Aslında daha çok tam tersi. İhtiyatlı büyütülmüş, iyi bir ailede yetişip mutlu bir çocukluk geçirmiş. Öğretmenleri ve okul arkadaşları davranışlarında en ufak bir tuhaflığa şahit olmamışlar. Hayvanlara eziyet etme, yatağını ıslatma ya da ateşle oynama benzeri hiçbir şey yok; en önemli vukuatı, bir okul gezisi sırasında gece vakti bir kızla öpüşürken yakalandığı için aldığı disiplin cezasıymış."

Sehpaya baktım. Ardından saatin kaç olduğunu öğrenmek için cep telefonumu cebimden çıkardım ve neredeyse hiç çekmediğini fark ettim. Kenar mahalleler için alışılagelmiş bir durumdu. Huzursuzluğumun sebebi başka bir şeydi ama nedense o anda sebebini çözemedim.

"Sizin de söylediğiniz gibi Bay Schlier. Bunlar sadece bir psikoloğun teorileri."

"Hayır, değiller," diye sözümü kesti, neredeyse kaba denebilecek bir şekilde. "Tamara hepsini doğruladı."

"Bir dakika..." İçsel huzursuzluğum büyüdü. Önemli bir bilgi edinmek üzere olduğumu hissediyordum. "Suker, kızınıza gerekçelerini mi açıkladı, şeyden önce?.."

Leonard öfkeyle dudaklarını sıktı. "Evet."

"Peki polisin bundan haberi var mı?"

İhtiyar adam kollarını iki yana sarkıtıp sessizce iç çekti. "Ah Tanrım, hayır. Bu mümkün değildi."

"Neden değildi?"

Madem ki kızınız ifade vermedi, neden bunu siz yapmadınız?

"Ah, sonunda. Taksi geldi," dedi Leonard ve koridoru işaret etti. "Gelin. Bunu hastaneye giderken de konuşabiliriz."

Peşinden gidip üzerine fazla büyük gibi görünen bir paltoyu giymesine yardım ettim.

Tıpkı hırsızlardan korkan büyükannemin yaptığı gibi, kapının kilidini açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

"Ah, albümü unuttuk." Leonard bana doğru döndü. "Onu yanınızda mı götürmek istiyorsunuz?"

"Çok isterim." Baş ağrılarım yeniden o kadar kötü bir hal almıştı ki odaklanmakta zorlanıyordum. Az kalsın Alina'yı kurtarıp oğlumun katilini yakalamama yardımı dokunabilecek bilgileri geride bırakacaktım.

Oturma odasına geri koşup albümü aldım. Bakışlarım sehpanın altına takılınca, beni en başından beri huzursuz eden şeyin ne olduğunu sonunda anladım.

Ev terlikleri.

Leonard'ın kapıdaki şoförü selamladığını duydum.

Çizmelerinden çok daha büyükler. Tıpkı portmantodaki palto gibi...

"İşte buradasınız."

Kulağımda ihtiyar adamın dost canlısı sesiyle, fotoğraf albümünü açtığımda aklım durdu.

Bu mümkün olamaz, diye düşündüm. Korku ilk önce düşüncelerimi, ardından da hareketlerimi felç etti. Gözlerim bir fotoğraftan başka bir fotoğrafa atlıyordu. Bir manşetten diğerine. Tüm makalelerde geçen isim ve yüz birbirinin aynıydı. *Zarin Suker.* İlk kez fotoğrafını görüyordum. Schwanenwerder'da saf dışı kaldığım haftalardan sonra ilk kez bu davayla ilgili bir habere göz gezdirme fırsatı bulmuştum.

"Bu ne güzel bir sürpriz böyle," dediğini duydum kapıda duran ve karşımdaki fotoğraflarından çok farklı görünen yaşlı adamın. "Doğrusu bunu yapmanızı hiç beklemiyordum evladım."

Taksiciye neden "evladım" diye hitap ediyor?

Taş kesilen bedenim o anda harekete geçti. Fotoğraf albümünü yere düşürdüm ve koridora doğru döndüm. Tamara bana ne söylemişti?

"Iris mükemmel bir oyuncu. Suker'nın sebep olduğunu söylediği yaralar nedeniyle acı çekiyormuş gibi yaptı."

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

Tamara, Iris'in gerçekte kim olduğunu bana açıkça göstermiş olmasına rağmen yine de tuzağa düşmüştüm.

"O bir bukalemun, tam karşınızda duruyor olsaydı bile onu yine de tanıyamazdınız."

Tıpkı az önce karşımda otururken Zarin Suker'yı tanıyamadığım gibi.

Ortada bir taksi şoförü yoktu. Yalnızca üzerinde bir cerrah önlüğüyle hareketsiz bir şekilde koridorda yatan Alina vardı. Sonra Zarin Suker, Alina'yı etkisiz hale getirmek için kullandığı şok cihazını benim üzerimde de kullandı.

Bu nesil kötülerin zulmünden çok, iyilerin dehşet verici sessizliğinden endişe etmelidir.

Martin Luther King

Kaza durumlarında, genel tehlikelerde veya acil durumlarda mutlaka gerekli olmasına ve içinde bulunulan şartlar nedeniyle kendinden beklenmesine rağmen, bilhassa kendini ciddi bir tehlikeye sokmadığı veya başka önemli yükümlülüklerini ihmal etmediği halde yardım etmeyen kişiler, bir yıla kadar hapis veya para cezasına çarptırılır.

Alman Ceza Kanunu'nun 323c Maddesi

59. Bölüm

Alexander Zorbach

Kendime geldiğimde, gözlerini bana dikmiş çok sayıda erkeğin bulunduğu bir odada oturuyordum. Hasta görünüyorlardı, tenleri kül gibi solgundu, gözleri kanla çevrelenmişti ve onları hiç durmadan kırpıştırıyorlardı. Başımı kaldırdığımda aynısını onlar da yapıyorlardı. Yana çevirdiğimde hareketlerimi takip ediyorlardı. Sayıları çok fazlaydı, hepsi tıpkı benim gibi siyah renkli deri bir kayışla göğüs hizasından ve ellerinden, eski bir tekerlekli sandalyeye bağlanmıştı. Sandalyelerin dizilimi, kıvrımı gözlerimin önünde bir sonsuzluk illüzyonunda kaybolan simetrik bir elips şekli oluşturmuştu.

Bu görüntüden nefret ediyordum. Hangi yöne bakarsam bakayım, zemin de dâhil, bana geri dönen kendi yansımalarımdan nefret ediyordum. Ve beni kendime getiren kulağımdaki sesten de nefret ediyordum:

"Lütfen bu geçici çözümü mazur görün Bay Zorbach."

Gözümün önünde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dimdik ayakta duran Suker'nın yüzlerce yansıması belirdi. Baygın olduğum süre zarfında göz doktoru şaşırtıcı bir değişim geçirmişti. Suker, aynalı odasında az önce oturma odasında olduğundan daha genç, daha çevik ve zihnen daha canlı bir izlenim veriyordu.

"Görünüşe göre Leonard Schlier kötü bir mimarmış," dedi aşağılarcasına. "Bodrumundaki duvarlar eğri, ne yazık ki aynaları tamamen simetrik bir şekilde monte edemedim."

Her başarılı oyuncu gibi Suker da az önce oturma odasında sergilediği gösteriyi abartmamıştı. Bir role derinlik ve inandırıcılık veren şeyin nüanslar olduğunu biliyordu. Hafif öne eğilmiş omuzlar, düşük bir alt çene, yanlış iliklenmiş bir gömlek, alelacele üste geçirilmiş bir sabahlık ve pantolonundaki kedi tüyleri, işte karşımda görmeyi beklediğim ihtiyar baba görüntüsü. Suker'nın son birkaç saat içinde tıraş olmaya ya da saçını yıkamaya fırsat bulamamış olması da role katkı sağlamıştı. Ancak şimdi maskesini çıkarmıştı. Yeni kolalanmış cerrah gömleği ve boynunda asılı duran ağız koruması bile ona güçlü bir görüntü vermeye yetmişti.

"Eski çalışma odamı görmeliydiniz Bay Zorbach. Her şey titizlikle düzenlenmişti. Fakat asistanımla yaşadığım bir fikir ayrılığından sonra ne yazık ki kendime yeni bir yer bulmalıydım, ben de şimdilik geçici olarak buraya yerleştim."

Kendi çevresinde döndü. Ayakları aynalı zeminde yağ gibi kayıyordu.

Odaklanmakta fena halde zorlanıyordum. Suker'nın arkasında sıralanan sayısız yansıma, kafamı neredeyse ağrılarımdan bile daha çok bulandırıyordu. Şok cihazıyla bedenime gönderdiği yirmi bin volt, kafamın içindeki rock grubunu yeniden harekete geçirmiş olmalıydı. Yükselticileri son ses bağırıyordu.

"Nerede?" diye sordum ancak Suker bunu yanlış anladı.

"Vücudunun hangi bölümünü kastettiğinize bağlı. Leonard'ın gövdesi hâlâ yukarıda, derin dondurucuda duruyor, kollarını ise çöp arabası götürdü."

"Alina'yı kastetmiştim."

"Ah, o gayet iyi. Birazdan hazır olur."

Hazır mı?

"Amacınız ne?"

Baş ağrılarım o kadar şiddetlenmişti ki bir süreliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Onları yeniden açtığımdaysa Suker'nın elindeki plastik poşeti gördüm.

Onu, kokan bir çöp poşetini çöp bidonuna taşır gibi kendinden biraz uzak tutuyordu. Ön yüzünde iri harflerle, *Bir tatil yap,* yazıyordu.

"Burada neler yaptığımdan haberiniz var mı?" diye sordu.

"İnsanları mahvediyorsunuz."

"Yanlış." Suker bir adım yaklaştı. "Suçlarını görmezden gelmeyi sürdürmelerine engel olmak için gözlerini açıyorum."

Suker'nın yüzünde ruhsal hastalığına dair bir işaret aradım; gözlerini kırpıştırması, göz kenarlarında bir seğirme, delice bir gülüş, *herhangi bir şey.* Fakat aynalı duvarlara yönelttiğim kaçınılmaz bir bakışla şahit olduğum üzere odanın içinde, yüzünde hastalıklı ve sorunlu bir ifade olan tek kişi bendim.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye ahkam kesmeye başladı. "Korunaklı bir çocukluk dönemi geçirdim. Hiçbir yeri yakmadım, hayvanlara eziyet etmedim, asla yatağımı ıslatmadım."

Artık sadece bir kol boyu uzağımdayken elindeki poşeti havaya kaldırdı. İçinde, poşeti aşağıya çeken, şekilsiz bir nesne vardı.

"Ama buna rağmen bir psikopat oldunuz," dedim, istediğimden çok daha cansız bir sesle. Suker'nın beni bağlaması bile gereksizdi. Onunla eşit güçte bir rakip olmadığım sesimden bile anlaşılabiliyordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Psikopatlar benim yaptığım gibi sürekli olarak suç ve ahlak kavramları üstüne kafa yormazlar. Ben ne kötüyüm ne de toplumun yarattığı bir ürünüm. Ve asla suçsuz birini cezalandırmıyorum."

"Öyle mi? O halde beni niye rehin aldınız?"

Suker sanki yarasına dokunmuşum gibi iç çekti. "Buna şanssızlık diyebiliriz. Sizi tedaviye dâhil etmek gibi bir niyetim hiç olmadı, buna inanın. Bana asla zararınız dokunmadı. Beklenmedik bir şekilde buraya geldiğinizde, sıradaki ameliyatım için hazırlıklarımı tamamlıyordum. Şansım varmış ki gelişinizi siz henüz girişteyken fark ettim, bu sayede size kapıyı açmadan önce görünüşümü biraz değiştirme fırsatı buldum. İlk etapta kapıyı açmamayı düşündüysem de evin her yerinde ışık yandığı için bundan vazgeçtim. Sonuç olarak tüm o süre zarfında sizden mümkün olan en hızlı şekilde kurtulmaya çalıştım."

Beklenmedik mi? Hızlı şekilde kurtulmak mı? Tamara beni buraya yönlendirdiyse, bu hiç mantıklı değildi.

Suker düşüncelere daldığımı fark edince iki kez parmaklarını şıklattı.

"Taksiyi gerçekten çağırmıştım Bay Zorbach. Fenalaşmış gibi yapıp sonrasında kendime saklanacak yeni bir yer bulma pahasına da olsa sizi yalnız gönderme riskini göze alacaktım. Konuyla ilgisi olmayan hiç kimseyi bu işe bulaştırmak istemiyordum. Fakat sonra, oturma odasındaki sohbetimiz sırasında pencereden dışarıya baktığımda neredeyse şok geçiriyordum. Kör bir kadının ameliyathanemden kaçmayı başarabileceği hiç aklıma gelmezdi. Zincirlenmişti ama belli ki dikkatsiz davranmışım ya da onu hafife almışım. Her neyse, otobana çıkmasına engel olmalıydım, bu yüzden bir mazeret uydurarak pencereyi sarstım. Sesi takip edip hızla eve doğru yöneldi. Davetsiz misafirlerin sayısı ikiye çıkmıştı, üstelik daha taksi şoförünü de başımdan savmam gerekecekti."

"Peki şimdi? Beni de o kadınlar gibi intihara mı sürükleyeceksiniz? Yoksa beni, Leonard Schlier'ya yaptığınız gibi parçalara mı ayıracaksınız?"

"Schller bir istisnaydı. Saplantılı herif kendine ciddi ciddi benimle ilgili bir dosya hazırlamış. Araştırmaları sayesinde beni çözmeye fazlasıyla yaklaşmıştı. Riske girmek istemedim, ayrıca evine ihtiyacım vardı."

"Siz kesinlikle hastasınız."

Suker eğlenmiş bir şekilde dudaklarını büzüştürdü. "Siz de tıpkı kör kız arkadaşımız gibi tez canlı ve saldırgansınız, değil mi? Gerçekten harika bir çiftsiniz, siz ve Alina. Birbirinize karşı hisler beslemenizi anlayabiliyorum." Ağzını yayarak gülümsedi. "Birbirinizden hoşlanıyorsunuz, haksız mıyım?"

Başımdaki ağrı yüzünden gözlerimden yaş gelince, Suker tahmininde haklı olduğunu düşündü. Konuya vakıf biri gibi başını salladı.

"Ah, evet, bir zamanlar ben de âşıktım. Uzun zaman önceydi. Adı Marén'di. O da benim gibi tıp okuyordu, birlikte bir muayenehane açmanın hayalini kuruyorduk."

Suker konuştuğu sırada öne doğru bir adım atıp plastik poşeti hiçbir şey söylemeden kucağıma bıraktı.

"Evlenmeyi düşünüyorduk, hamile kaldığındaysa ondan karım olmasını istedim. Marén kilisede görevliydi, haftanın iki günü koroda şarkı söylüyor, din eğitimi alan gençlerle İncil okumaları düzenliyordu. Ben vaftiz edilmedim ama onun hatırına kiliseye üye olmak istedim. Düğününde gelinlik giymeyi hayal ediyordu. Ailesi bu evliliğe başka türlü asla onay vermezdi ve ailesinin onayını önemsiyordu. Tüm ailesi oldukça dindardı. Evlilik bağı gerçekleşmeden hamileliğini öğrenmemeleri gerekiyordu."

Kucağımdaki poşete bakıp oynadığı delice oyunun nereye varacağını anlamaya çalıştım.

"Düğün törenimizi konuşmak için rahibenin yanına gittiği akşam, bir daha eve dönmedi. Bina görevlisi, adı Klaas'tı, onları gizlice dinlemiş. Marén'e gizli bir aşk duyan, ruhsal bunalım-

ları olan bir sosyal hizmet görevlisi. Evleneceğimizi duyunca yoğun bir kıskançlığa kapılmış. Park alanında pusu kurup onu zorla minibüsüne bindirmiş. Onu siktiği sırada Marén kendi kusmuğunda boğulmuş."

Suker ellerini özür dilercesine havaya kaldırdı. Bahçe işlerinde kullanılan kalın lastik eldivenler takmıştı.

"Kelime seçimimi mazur görün ama bu çirkin eylem için çirkin bir kelimeye gereksinim olduğu kanaatindeyim, sizce de öyle değil mi? Tecavüz kelimesi, Marén'in gerçekte ölümüne sikildiği gerçeği karşısında fazla hafif kalıyor."

"Peki sizin sapkınlıklarınızı tanımlamak için hangi kelime uygun düşüyor?" diye sordum.

Suker bütünüyle yanlış anlaşıldığını hisseden bir adam gibi iç çekti. "Telafi," dedi. "Kefaret. Öç."

"O halde bina görevlisinden öcünüzü aldınız?"

"Ah, hayır. Rahibeden aldım."

Başımdaki korkunç ağrıya rağmen hayret içinde kaşlarımı kaldırmayı başardım.

"Marén onun ilk kurbanı değildi," diye açıkladı Suker. "Klaas daha önce de cinayet işlemişti. Binlerce kez. Gerçekte değil ama hayalinde. Rahibeye olaydan altı ay önce, şişme bebekler, metal dildolar, bir gaz maskesi, vajina dudaklarına takılan ağırlıklar ve dudaklarının arasında ağız topu bulunan kadınları içeren cinsel fantezilerini itiraf ettiği bir mektup yazdığı ortaya çıktı."

Suker konuşurken tekerlekli sandalyemin çevresinde dolanmıştı. Arkamdayken, ellerimi dirsekliklere sabitleyen düğümlerle uğraştığını aynadan görebilmiştim.

"Ancak rahibe bundan hiç kimseye söz etmedi," dedi kulağıma fısıldayarak. "Utanmıştı. İnsanlar, kilisesinde cinsel sapkınlıkları olan kişileri çalıştırdığını düşünmemeliydi. Görev yerinin değiş-

tirilmesini talep etti, sorunu çözmek yerine üstünü kapatmaya çalıştı."

Şaşkınlıkla sağ elimi yeniden hareket ettirebildiğimi fark ettim. Suker bağları çözmüştü.

"Son yıllarda gerçekleşen kilise skandallarını eminim takip etmişsinizdir." Suker şimdi yeniden tam karşımda duruyordu. "Berlin'de yüzlerce çocuğun taciz edildiği hatta tecavüze uğradığı özel okul hakkında çıkan haberleri okudunuz mu? Çocukların büyük bir çoğunluğu sessiz kaldı. Ta ki öğretmenleri tarafından işlenen suçlar zaman aşımına uğrayana kadar."

Suker'nın nereye varmak istediğini yavaş yavaş anlıyordum. "Kaçırdığınız bütün o kadınlar daha önce de mi tecavüze uğramışlardı?"

Suker başını iki yana salladı. "Yanlış. Hepsi tacize uğradı. Fakat susmayı ve olanları hasır altı etmeyi tercih ettiler."

"Onlar kurbanlardı," diye karşı çıktım.

"Hayır. Suçlulardı. O korkak sürtükler sadece kendilerini düşünüp sonraki kurbanların tarifsiz acılar çekmesine neden oldular."

Suker'nın yüzüne bir karanlık çöktü ve arkasını döndü. Bakışları, kendi yansımalarında kayboldu. Aklı birdenbire başka bir yere gitmiş gibiydi. Artık benimle değil, sadece kendiyle konuşuyordu:

"Daha önce gerilim kitabı okumuş olan herkes psikopatların çeşitli aşamalardan geçtiklerini bilir. Her şey salt arzuyla başlar, sonra ürkekçe yapılan ilk denemeler gelir, nihayetindeyse korkunç eylem gerçekleştirilir."

Evet, sen de deliliğin son aşamasında bulunuyorsun, diye düşündüm. Elimi tedirgin bir şekilde plastik poşete uzattım.

"Bina görevlisi rahibeyi taciz ettiğinde, rahibenin olacakları hâlâ engelleme şansı vardı. Ama suskun kalmayı yeğledi ve bu

ihmal, müstakbel karımın ölüm fermanı oldu. Rahibe bu tacizden şikâyetçi olsaydı Marén hâlâ yaşıyor olurdu."

Yanlış. Yanlış bir hissiyat veriyor, poşetteki nesneye dokunduğumda düşündüğüm ilk şey bu oldu. Her an yeni bir tuzağa düşme beklentisi içinde onu yavaşça dışarı çektim.

"Katil günün birinde yakalanacak ve mahkeme önüne çıkarılacak. Peki öncesinde yardım etmekten kaçınarak suç işleyen sayısız suç ortağına ne olacak?" diye sordu Suker. "Babalarının, geceleri onlara musallat olduğunu söyleyen kızlarına inanmayan anneler mesela. Bu hiç de düşünüldüğü kadar nadir görülen bir durum değil. Örneğin eski asistanım, onu babasından koruması için annesine yalvarmıştı, o ise kocasını kaybetmek istememişti."

Iris, diye düşündüm hemen. *Demek bu yüzden Suker'ya suçlarında yardım etmişti.*

"O anne de tıpkı onlarca yıl önce yatılı okulda öğretmeni tarafından tacize uğradığını polise söylemeyen o ilk öğrenci kadar suçlu. Çünkü bunu yapmış olsaydı, kendisinden sonra yüzlerce çocuk tecavüze uğramazdı. Ben kötü değilim. Ben sadece adil olup suçlulara, sessiz kalarak hangi suça ortak olduklarını gösteriyorum."

"Göz kapaklarını kesip onlara bu aynalı odada tecavüz ederek mi?"

Suker bana doğru döndü. "Gözlerini açıp başkalarının onlar yüzünden çekmek zorunda kaldığı acıları bire bir yaşatarak."

"Siz büsbütün delirmişsiniz," deyip tabancayı havaya kaldırdım. Avucumun içinde ağır ve soğuk bir his vardı. Geçmişte, polis poligonunda bu modelle defalarca atış talimi yapmış, onu sayısız kez söküp yeniden bir araya getirmiştim ancak şimdi Heckler & Koch marka bu silah benim için yabancı bir cisim gibiydi. "Amacınız ne? Bana bu silahı neden verdiniz?"

9 milimetrelik şarjörü açıp içine baktım. Kalbim deli gibi atıyordu. İçinde sadece tek kurşun vardı.

"Söylediğim gibi Bay Zorbach. Sizinle bir sorunum yok. Aksine, size yardım etmek istiyorum."

Şarjörü yeniden takıp silahı Suker'nın üst bedenine doğrulttum.

Tamamen aklını yitirmiş olmalı, diye düşündüm ve horozu kaldırdım.

"Lütfen dikkatli olun," diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece tek atışınız var."

"İşinizi görmem için bu yeterli."

Suker ileriye doğru bir adım attı. Tekerlekli sandalyemin o kadar yakınında duruyordu ki her atış ölümcül olacaktı. Bir çaylağın bile onu bu mesafeden ıskalaması imkânsızdı.

"Yapın hadi," dedi kayıtsız bir şekilde. "Tetiği çekin. Ama şunu bilmelisiniz ki beni şimdi vurursanız, oğlunuzun katili için397 merminiz kalmaz. Kendisi şu anda yan odada bekliyor."

60. Bölüm

Bir sinyal sesi duyuldu ve etrafımı çevreleyen sayısız aynadan biri yukarı doğru açıldı.

Camın üstündeki elektronik kilit olmasaydı kapı içeriden görünmezdi. Tahminlerim dışarıdan da yalnızca bir şifreyle açılabildiği yönündeydi.

Suker henüz sadece birkaç dakikadır ortada yoktu. Şimdiyse biraz zorlanarak, üzerinde paketlenmiş bir insan olan lacivert bir branda kumaşı, aynalı odaya sürüklüyordu.

"Alina!"

Çıplak bedeni birkaç kat siyah renkli yapıştırıcı bantla ellerine ve ayaklarına sabitlenmişti; bir şerit de ağzının üstünü kapatmıştı. Gözleri yapay bir biçimde çok fazla açılmıştı, sebebi korku değil, Suker'nın göz boşluklarına yerleştirdiği çelik kıskaçlardı.

Kıpırtısız bir şekilde hiç ses çıkarmadan yattığından bir an için en kötüsünü düşündüm ama sonra göğüs kafesinin inip kalktığını görünce rahatladım. Ona dokunmak, yakınında olmak ve onu bu canavarın elinden kurtarmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum.

"Oğlumun katili nerede?" diye sordum, gözlerimi Alina'dan ayırmadan.

Suker bana bir model trenin trafosunu hatırlatan küçük bir kutuyla uğraşıyordu. "Ah, benim hatam. Sanırım *kadın katil* demeliydim."

Alina mı? Artık aklını tamamen yitirmiş.

"Ne saçmalıyorsun?"

Suker'nın, Frank Lahmann'la olan bağlantısını açıklayıp oğlumun katiliyle geri döneceği yönünde yersiz bir umuda ne denli tutunmuş olduğumu fark ettim. Ama artık ikisi arasındaki tek bağın hasta bir zihin olduğunu anlıyordum.

"Alina'yı rahat bırakın. O hiçbir şey yapmadı."

Suker canı sıkılmış bir şekilde dilini şaklattı.

"Az önce size suçun doğası hakkında ne anlattım?" Suker kutunun fişini duvardaki çoklu prize taktı. "Asıl suçlular olan kurbanlar mı? Beni dinlemediniz mi? Göz Koleksiyoncusu oğlunuzun hayatına mal olan son eylemi gerçekleştirmiş olabilir. Fakat burada da bazı insanlar var ki Julian'ın trajik sonuna çok önceden engel olabilirlerdi."

Suker kutunun içinden çıkan ve diğer ucunu Alina'nın sırtının arkasında bir yerlere tutturmaya çalıştığı oluklu, siyah plastik bir hortumla uğraşıyordu.

"Ayaklarımın dibindeki şu kör kadın gibi insanlar."

"Bu tamamen saçmalık!" diye bağırdım. Telaştan bir an için elimdeki silahı unutmuştum. Yeniden Suker'ya nişan aldım.

"Kız arkadaşınızın suçsuz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu göz doktoru. "İlginç."

Alina'nın brandanın üstünde kıpırdandığını fark ettim.

Hayır, yanlış. Hareket eden brandaydı. Lacivert kumaş, bir şişme yataktı; küçük kutu ise yatağın içine yavaş ama sürekli olarak hava pompalayan bir jeneratör.

"Şişirilebilir bir misafir yatağı," diye açıkladı Suker gururlu bir gülümseme eşliğinde. "Bir metre altmış santimetre çarpı iki; tele markette doksan dokuz avroydu. Elbette gerçek bir ameliyat masasıyla kıyaslanamaz ama masa, zemindeki kırılgan ayna levhalar için fazla ağır bir yük olurdu."

Yatak orantılı bir biçimde havayla doluyordu. Alina daha şimdiden yerden dört santimetre yükselmişti.

"İnanabiliyor musunuz, bu şey sadece doksan dakikada bir metrelik yüksekliğe ulaşıyor. Ama merak etmeyin, ani hareketler yapıp aşağı düşmemesi için kız arkadaşınıza sakinleştirici bir iğne yaptım."

Bir şekilde eline geçirdiği bir koli bandını salladı. Onca aynaya rağmen ayaklarının dibinde duran ve içinden aletlerini çıkardığı pilot çantasını şu ana kadar fark etmemiştim. Alina, şişme yatak, elimdeki silah ve gözlerimin arkasındaki ağrılar algılama yetimi zayıflatmıştı.

Görünüşe göre zihnimde bazı kopukluklar da oluyordu. Gözlerimi sadece kısa bir an için kapattığımı düşünüyordum ancak onları yeniden açtığımda Suker, Alina'yı iki kat koli bandıyla şişme yatağa bağlamıştı bile.

"Tamamen önlem amaçlı. Az sonra işe koyulduğumda neler olacağını hiç kimse bilemez."

"Kesin şunu!" diye bağırdım. "Yapmayı düşündüğünüz her neyse! Hemen!"

Suker bana doğru döndü. "Size silahınızı dikkatli kullanmanızı söylememiş miydim Bay Zorbach?"

"Çözün onu."

"Ah, hayır. Bunu kesinlikle yapmayacağım."

Suker sallana sallana kolsuz kapıya gitti ve onu kapattı. Eldivenleri aynanın kaygan yüzeyi üzerinde arsızca gıcırdadı.

"Üçe kadar sayacağım," diye onu tehdit ettim. "Alina'yı o zamana kadar çözmezseniz bu kurşunla beyninizi patlatacağım."

"Peki ne elde edeceksiniz?"

Suker, sessizce inleyen Alina'yı işaret etti. Sakinleştiricinin etkisi azalıyor olmalıydı.

"Bütün gerçekleri öğrenmeden bir karar vermeyin."

Baş parmağı havada olan sağ yumruğunu gösterdi. "Bir numaralı gerçek: Ben ölürsem siz de ölürsünüz. Kimse burada olduğunuzu bilmiyor. Hiç kimse sizi aramayacak ve buradan çıkmanızı sağlayacak şifreyi bir tek ben biliyorum."

İşaret parmağını kaldırdı. "İki numaralı gerçek: Ben ölürsem, benimle birlikte kız arkadaşınızın, oğlunuzun ölümüyle olan bağlantısını öğrenme şansınız da yok olacak. Ve üç numaralı gerçek," dedi üçüncü parmağını kaldırarak, "Ben ölürsem Alina için kurşununuz kalmaz."

"Buna neden ihtiyacım olsun ki?" diye sordum ve titremeye başladım. Silahı uzun süre daha sabit tutamayacaktım.

"Ne yaptığını mı bilmek istiyorsunuz?"

Suker artık tamamen şişmiş olan yatağa gitti ve Alina'nın ağzındaki koli bandını çekip çıkardı.

"Bana sorarsanız, bunu size kendisi anlatsın."

61. Bölüm

"Sakın yapma," bunlar Alina'nın ilk sözcükleriydi. Sesi, bir dişçi ziyaretinden sonra uyuşukluğun hala devam ettiği durumlarda olduğu gibi boğuk çıkıyordu. "Onu vurmamalısın."

Silahı, bunu hâlâ zerre kadar umursamayan Suker'ya doğrultmayı sürdürdüm.

"Merak etme Alina. Bizi buradan bir şekilde çıkaracağım."

"Sorun bu değil Alex. Onu öldüremezsin. Julian'ın nerede olduğunu biliyor."

Şu ana kadarki konuşmamızı hayli eğlenerek takip eden Suker kahkaha attı.

"Ah, şu doğaüstü güçleriniz Bayan Gregoriev. Hala Shiatsu seansı sırasında hakkımda bir şeyler öğrendiğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Alina onu duymazdan geldi. "Burada olmamız bir tesadüf değil Alex. Onu öldürürsen tüm bildiklerini kendiyle birlikte mezara götürecek."

Suker ve sayısız yansıması bir baş hareketiyle aynı anda onayladı. Yavaş yavaş aynalı odasındaki sapkınlığı tüm boyutlarıyla görmeye başlıyordum. Acıları güçlendiriyordu; kurbanlarının korkusunu, yansımaların akıp gittiği sonsuzluk boyutuna taşıyordu.

"Dürüst olmam gerekirse, kız arkadaşınızın nereye varmaya çalıştığını anlamasam da," dedi Suker, "sonuç itibarıyla ona ka-

tılmaktan öteye gidemem. Benim yerime onu öldürmeniz daha uygun olur."

"Neden?" diye sordum, sadece bir plan bulana kadar o kaçığı konuşarak oyalamak için.

Ancak sıradaki sözleri onu dikkatle dinlememe sebep oldu.

"Kör kız arkadaşınız sessiz kaldı. Ve suskunluğu oğlunuzun hayatına mal oldu."

Bakışlarımı Alina'ya çevirdim.

"Sadece boktan şeyler zırvalıyor," diye sövdü Alina. "Onu dinleme. Bizimle oyun oynuyor. Onu dizinden vur, sonra da beni kurtar!"

"Bu olmaz," dedim, silahı Suker'nın başına doğrultmayı sürdürerek.

"Çok doğru," diye onayladı göz doktoru. "Yaram ne kadar kötü olursa olsun, hâlâ buradan kurtulup sizi açlıktan ölmeniz için geride bırakacak kadar zamanım ve gücüm olacaktır."

Bana doğru bir adım attı.

"Yapmayın Zorbach. İçindeki tek kurşunu benim için kullanacağınıza dair en ufak bir şüphem olsa, size dolu bir silah verecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsunuz herhalde?" Suker elimdeki silahı işaret etti. "Mesele ben ya da kör kadın değil. Asıl mesele, Alina'nın suçunun cezasını verebilecek gücünüz var mı yoksa benim bunu tek başıma mı yapmam gerekecek?"

"Ben suçsuzum, sizi hasta piç!" diye bağırdı Alina.

"Öyle mi?" Suker hızla arkasını döndü. "O halde isminizin gerçekte Alina Gregoriev olmadığı doğru değil?"

"Ne?.."

Suker sözünü yarıda kesti: "O halde Berlin'e geldikten kısa bir süre sonra adınızı değiştirmediniz?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez."

Suker konuşurken gözlerini benden hiç ayırmıyordu. "Taciz edildiniz, öyle değil mi Alina? O dönemi çok iyi hatırlıyor olmalısınız, sonuçta üzerinden fazla zaman geçmedi. Başlangıçta yalnızca zararsız bir hayrandan gelen mektuplar vardı. Sonra bunların yerini, kapının önüne bırakılan çiçekler aldı. Ve nihayetinde bir gece uyandığınızda, tanımadığınız bir adamın yanınızda yattığını gördünüz, doğru mu?"

Alina ağzını açtıysa da bir şey söylemedi.

Neler oluyor burada, diye düşündüm ve karanlık bir önseziyle mücadele ettim.

"Olaylar yaşandığında polise gitmemeye karar verdiniz, öyle değil mi?"

"Çünkü hiçbir şey ispat edemezdim."

"Çünkü sadece kendinizi düşünüyordunuz."

"Lanet olsun, bunun bütün bunlarla ne ilgisi var?" Alina yeniden ellerindeki bantları çekiştirdi, Suker ise şişme yatağın yanına döndü. Jeneratörü kapatıp Alina'nın üzerine doğru eğildi.

"Sizi taciz eden adam, o dönemler suç kariyerinin henüz başlarındaydı. Günümüzdeyse onu Göz Koleksiyoncusu olarak tanıyoruz."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Alina sesli bir şekilde nefes verdi. "Yalan söylüyorsunuz."

Sesi tepe noktasında sabit kaldığından sözleri kulağa soru gibi gelmişti.

"Söylemiyorum," dedi Suker. "Bunu bizzat Göz Koleksiyoncusu'ndan öğrendim. Başka kimden olabilirdi ki zaten? Bu kirli sırrı en yakın arkadaşınızla bile paylaşmadınız, haksız mıyım?"

Suker başını bana doğru çevirdi. "Size ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musunuz Zorbach?"

Nazik konuşma şeklini ilk kez bir kenara bırakmıştı. Eğitimli doktor rolünü oynamayı bırakmıştı. Artık sadece kendisiydi. Saf deliliğin vücut bulmuş hali.

"Alina o zaman polise gitmiş olsaydı bir soruşturma açılırdı. Yatakta saçlar bulunur, DNA ve parmak izleri incelemeye alınırdı. Polis teşkilatının veri bankasında zaten yer alan bütün o bilgiler. Bunu biliyor muydunuz?"

"Bu doğru değil," demek istedim ancak dudaklarımdan yalnızca boğuk bir ses çıktı. *Frank'ın parmak izleri? Polisin bilgisayarına nasıl girmiş olabilirdi?*

"Yanılıyorsunuz, gerçek tam olarak bu. Sonrasında ailenizin katili olan kişi yıllar önce kendi isteğiyle, toplu şekilde yapılan bir DNA testine katılmış. Sevgili kız arkadaşınız zamanında suskun kalmasaydı, karınızı öldürmeden önce yakalanabilirdi."

"Bu saçmalık. Bir cinsel taciz suçlaması onu yıllarca parmaklıklar ardında tutmazdı."

"Doğru ama bir psikolog çok basit testler sayesinde tehlikeli olduğunu tespit edip onu zorunlu terapiye yönlendirebilirdi. Başka kurbanlar da şikâyette bulunurdu. Olayların gidişatı her halükârda tamamen farklı olurdu. Berlin'de bile kalsaydı, polisler ilk cinayet olayında onu formalite gereği kontrol ederlerdi." Suker bana acırcasına bir bakış yöneltti. "Göz Koleksiyoncusu asla ailenize kadar ulaşamazdı."

"Yalan söylüyorsunuz!" diye bağırdım.

Suker başını iki yana salladı. "Alina'nın engel olabileceği acıyı bir düşünsenize. Tüm o aileler, kadınlar ve çocuklar... Oğlunuz hâlâ hayatta olurdu."

Suker ne kadar dirensem de beni altüst etmeyi başarmıştı. Kayıplarımın acısını birilerine ödetme arzum öylesine güçlüydü ki kısa bir an için silahımı indirip gerçekten de Alina'nın suçu üzerine düşündüm.

Manipüle edildiğimi biliyordum. Bir psikopatın, bedensel ve ruhsal yaralarımı kendi çıkarları için kullandığını biliyordum. Suker dünyayı tepetaklak ediyor, iyi ile kötüyü tersine çeviriyor ve hastalıklı eylemlerini haklı göstermek için kurbanları suçlu ilan ediyordu. İğrenç düşüncelerinin, duygularımı allak bullak edecek kadar içime işlemesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Doğru olmadığını söyle," dedim Alina'ya.

Uğradığı cinsel tacizin ardından polise gidip suç duyurusunda bulunsaydı oğlumun ölümünü gerçekten engelleyebilir miydi?

Alina bana duymak istemediğim bir cevap verdi: "Çok üzgünüm." Boğazını temizledi. "Bu doğru, tacize uğradım. Sessiz kaldım. Kör olduğum için. Hiçbir şeyi ispat edemeyeceğim için."

"Ve kaçtınız," dedi Suker yargılayıcı bir ses tonuyla. "Yeni bir adres ve yeni bir kimliğin arkasına gizlendiniz. Ancak Göz Koleksiyoncusu sizi yeniden buldu, haksız mıyım? İki ay önce tedavi için yanınıza geldiğinde, daha en başından kötü bir şeyler olduğunu hissetmediniz mi? Terapiyi yarıda kesmek istemediniz mi? Çünkü muayenehanenize gelen adamın, size yıllar önce tecavüz etmek isteyen adamla aynı kişi olduğunu anlamıştınız, yanılıyor muyum?"

"Evet!" diye bağırdığını duydum Alina'nın. "Evet ama *kim* olduğunu bilmiyordum ki. Ne beni taciz ettiğinde ne de daha sonra geri geldiğinde."

Gözlerimi kapattım.

"Bilgisizlik insanı cezadan muaf tutmaz evladım. Yıllar önce polise gitmiş olsaydınız Alexander Zorbach'ın şu anda hâlâ bir ailesi olurdu. Bu sizin suçunuz."

Suker bana doğru döndü.

"Ve şimdi dilerseniz intikamınızı alabilirsiniz."

62. Bölüm

Bir gözümü kapatıp Alina'nın başına nişan aldım. Suker ateş hattımdan çıkıp beni desteklercesine başıyla onayladı.

"İşinizi kolaylaştıracaksa..." dedi. "Kör kız arkadaşınızı sevimsiz bir müdahaleden kurtarmış olacaksınız. Aslına bakarsanız Bayan Gregoriev'in göz kapaklarını, saydam tabaka naklinden sonra almayı düşünüyordum. Fakat kaçmaya çalışarak her şeyin karmakarışık bir hal almasına neden oldu, bu cezasız kalmamalı."

Başımla onayladım ve nefesimi tuttum. Aramızdaki mesafe sadece bir buçuk metreydi. Hedefi ıskalamam mümkün değildi.

"Lütfen Alex," dedi Alina. Yüzünü bana doğru çevirmişti.

Gerçeği bilmiyor olsaydım doğrudan gözlerimin içine baktığını düşünürdüm. Ruhunda hissettiği acının, gözlerindeki kıskaçların sebep olduğun acıdan kat kat fazla olduğunu hissedebiliyordum. Suker çok iyi iş çıkarmıştı. Alina kendini oğlumun ölümünden sorumlu tutuyordu.

"Çok üzgünüm," dedim ve gözlerime dolan yaş nedeniyle onları kırpıştırdıktan sonra tetiğe bastım.

Yüksek sesli bir patlama oldu. Geri tepme neredeyse hiç hissedilmemesine rağmen silah elimden düştü. Yere düşmesiyle birlikte ayağımın altındaki ayna çatladı.

"Çok yazık," dedi Suker, sanki silahı son anda ona doğrultmak yerine gerçekten de Alina'yı vuracağımdan şüphesi yokmuş gibi hayal kırıklığı içinde.

"Neler oldu?" diye sordu Alina tedirgin bir şekilde.

"Neyse, en azından artık hangi tarafta olduğunuzu öğrenmiş oldum."

Suker ağız korumasını takıp elini, kurşunun göğsüne isabet etmesi gereken yerde, önlüğünün üstünde gezdirdi.

"Güven testini geçmenizi gerçekten çok istemiştim Zorbach. Belki bütün bunlar bittiğinde gitmenize bile izin verebilirdim."

Eğildi ve pilot bavulundan çelik bir böbrek küveti çıkarıp yerdeki şişme yatağın yanına koydu. İtinayla kendine hafif kıvrımlı bir neşter seçti.

Dönüşümlü olarak elindeki bıçağa ve işe yaramaz silaha baktım.

Şimdi sakın hata yapayım deme.

Ateş etmeden önce de biliyordum. Silahta bir terslik vardı. Fazla hafifti. İçine gerçek mermi yerine kurusıkı mermi yerleştirilmişti. Ancak planımın işe yaraması için tetiği yine de çekmem gerekmişti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordum Suker'ya, cevabı zaten bilmeme rağmen.

Göz doktoru şişme yatağın yanına diz çöküp neşteri Alina'nın yüzüne yaklaştırdı. Alina üst bedenini havaya kaldırıp başını sağa sola atmaya başladı.

"Bana yaklaş da seni ısırarak öldüreyim göt herif!" diye bağırdı. Öfke ve çaresizlik artık onu da deliliğin sınırlarına getirmiş görünüyordu.

Suker duraksadı, ardından koli bandından küçük bir parça koparıp yeniden Alina'nın ağzına yapıştırdı.

"Daha önce de kaçmak isteyen bir hastam olmuştu. Cezasını vermek için onu da uyuşturmadan ameliyat etmek zorunda kalmıştım. Elbette..." Suker aynada bakışlarımı aradı, "...elbette o zamanlar hastaları sabit tutmak için şu ankinden çok daha gelişmiş imkânlara sahiptim. Her neyse, belki de ikinci bir uyuşturma işleminden kaçınamayacağız Alina. Gidişata göre bakacağız."

Neşter yeniden aşağıya indi. Suker artık bütünüyle işine odaklanmış, ilk kesik için en uygun noktayı bulmaya çalışırken, serbest olan elimi pantolonumun cebine sokma fırsatı buldum.

"Hişşt Alina. Debelenmeyi kesin. Böyle yaparak bıçağın gözünüze saplanmasına sebep olursanız çok yazık olur."

Çantasından plastik bir şişe çıkarıp kapağını açtı. Aynı zamanda bir damlalık işlevi gören kapağın içindeki saydam sıvıyı Alina'nın gözlerine damlattı.

"Zararsız bir dezenfektan. Yaranın iltihaplanmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Suker şişeyi yerine kaldırdı, Alina'nın ekşiyen yüzünü inceledi ve başını hiç çevirmeden böbrek küvetinden el yordamıyla bir şırınga aldı. "Dozu biraz artırmalı mıyım?"

İğnenin üstündeki koruyucu kapağı çıkardığı sırada atağa geçtim.

"Lanet olsun..."

Suker tıpkı beklediğim gibi arkasındaki gürültüden irkilip ellerini Alina'nın üstünden çekmişti.

"Nedir bu?" diye sordu. Ağzının üstündeki korumayı çekip çıkardı ve öfke dolu bakışlarını bana çevirdi. Korkudan elindeki şırıngayı yere düşürmüştü.

İğne bükülmüş, dolayısıyla işe yaramaz hale gelmişti. Planımın birinci aşaması başarıyla sonuçlanmıştı. Suker bana bakmadığı sırada bağlı olduğum tekerlekli sandalyenin üzerinde öne doğru eğildim ve tüm gücümü kullanarak ayağa kalkmaya çalıştım.

[illegible] ki sandalye o kadar ağırdı ki kendimi bir saniye bile dengede tutamayıp yana devrildim.

Şimdi devrilen sandalyenin içinde yerde yatıyor ve acıdan kıvranıyordum.

Bu an için Suker'nın beni tekmeleyeceğini sandım ancak sonra yüzündeki öfke kayboldu ve gülmeye başladı.

"Daha önce de söylediğim gibi... Tıpkı kız arkadaşınız gibi asi ve tez canlısınız. Gerçekten mükemmel bir çiftsiniz."

Suker kapıya ilerledi, dijital ekrana uzun bir şifre tuşladı ve tahmin ettiğim gibi yeni bir şırınga almak için odadan çıktı.

Çıkan seslerden bir anlam çıkaramayan Alina ağzındaki tıkacın altından inledi.

"Korkarım yeni bir iğne alacak. Ama endişelenme. Bir çözüm bulacağım," dedim kendimden emin bir şekilde, durumum aksini söylese de: Sonuçta hâlâ devrilmiş bir tekerlekli sandalyeye bağlı vaziyette, acı dolu bir yüz ifadesiyle boş bir silahın üstünde yatıyordum.

Kısa süre sonra Suker geri döndü, bu defa elinde plastik bir şırınga tutuyordu.

Başımı çevirdiğimi görünce, tıpkı kapana kısılmış bir kediyi izleyen bir cani gibi anlamsız çabalarıma güldü.

"Ooo, iki santimetre yol kat etmişsiniz Bay Zorbach. Başarınızı takdir ediyorum. Bakın ne diyeceğim." Hafif aralık duran kapıya doğru davetkar bir el hareketi yaptı. "Bu hızla iki gün içinde buradan çıkmayı başarırsınız."

Suker güldü ve gidip Alina'ya iğneyi yaptı.

Alina sanki Suker'ya bir şey söylemek istermiş gibi inledi. O da eğilip kulağına bir şey fısıldadı. Alina sakinleşti, başı artık sağa sola savrulmuyordu. Suker onu bir süre daha izlemeyi sürdürdü. Ardından yarıya kadar dolu enjektörü kenara koyup neşteri aldı ve işleme başladı.

Neşteri sağ göz kapağına yerleştirdiğini gördüm. Bıçağın girdiği yerden akan ilk kan damlasını izledim. Yüzünü elmacık kemiklerine kadar örten ağız maskesinin hemen üstünde Suker'nın gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Daha derine inmek üzere olduğunu fark ettim ve şöyle bağırdım: "Hey pislik herif!"

Suker, bana doğru dönmeye gerek dahi duymadı. Başını hafifçe kaldırıp aynada ona ikinci kez nişan aldığımı fark edince kıs kıs güldü.

"Bu iş artık gülünç olmaya başladı."

Belimin altından çekip çıkardığım silahı bir süredir elimde tutuyordum. Fakat son hamleyi yapmak için ancak şimdi hazırdım.

"Seni son kez uyarıyorum. Alina'yı rahat bırak."

"Yoksa ne olur?" dedi Suker ve sonunda bana doğru döndü. Beklediğim şey buydu.

Nefesimi tuttum ve Dr. Roth'un henüz birkaç saat önce yaramın ciddiyetini göstermek için Schwanenwerder'da elime sıkıştırdığı mermiyi kafasına sıktım.

Suker yere yığılmadan önce ölmüştü.

63. Bölüm

"Son sekiz saat boyunca hangi cehennemdeydin Zorbach?" Stoya lanet okusa da sesinden rahatladığı anlaşılıyordu.

Sekiz saat mi?

O kaçığın elinde o kadar uzun süre mi kalmıştık? Savaş alanını terk etmek bu kadar uzun mu sürmüştü gerçekten? Öyle olmalıydı çünkü dışarısı karanlıktı. Arabamızın farları yanıyordu, gerçi Berlin kışının genel itibarıyla kasvetli geçtiği düşünülünce, günün hangi saatinde bulunduğumuzu söylemek zordu. Leonard Schlier'nın arabasındaki bozuk saatin de bir yardımı dokunmuyordu. Suker onu öldürüp evini gasbetmeden önce başarılı bir mimar olmayabilirdi ama düzene önem verdiği açıktı. Volkswagen arabasının anahtarını, sokak kapısının yanında, bunun için düşünülmüş rafın üstünde bulmuştum.

"Dreilinden," dedim ve yeniden kanamaya başlayan burnumu tuttum.

"Eski DAC[23] sınır kapısında mı?

"Evet."

"Eski gümrük gişelerinin orada mı?"

"Aşağı yukarı. Sınır kapısından geçip orman yolundan Potsdam yönüne doğru ilerle. Ormanlık alanda, içinde oturulan

23 Demokratik Alman Cumhuriyeti. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyet kuvvetlerinde kalan topraklar. Doğu Almanya adıyla da bilinir. (ç. n.)

yalnızca tek bir ev var. Tam cep telefonu sinyalinin kesildiği bölgede yer alıyor."

"Seni orada mı bulacağım?"

"Hayır. Orada Suker'yı bulacaksın. Ama acele etmene gerek yok, nasılsa kaçamayacaktır."

Sekiz saat, diye düşündüm ve raflarda bir mendil aradım.

Kaybettiğim sürenin büyük bir bölümünü uyuyarak geçirmiştim. Alina daha sonra bana, Suker'ya ateş ettikten sonra tekerlekli sandalyenin altında nefesimi duymadığı için öldüğümü sandığını söyledi. Uyuşturucunun etkisi benim bitkinliğimden daha çabuk geçince, gözlerimi açana kadar uzun bir süre dönüşümlü olarak adımı seslenip yardım çağırmıştı.

"Suker'nın işini mi bitirdin?" diye sordu Stoya. Sesindeki heyecan bir anda artmıştı.

"Evet."

"Peki Alina?"

"Burada, kurtardığımız başka bir rehineyle birlikte benim yanımda."

Uyandıktan sonra aynalı odada sürünerek santim santim ilerlemek çok zamanımı almıştı.

Alina'ya ulaştığımda yerden Suker'nın neşterini alıp şişme yatağa sapladım ve hava tamamen boşalıp Alina yanımda yatana kadar bekledim. Bu sayede bağlarını tek elimle kesebildim. O da beni, tekerlekli sandalyeye bağlı olduğum kayışlardan kurtardı.

"Çok üzgünüm." Onu kollarıma aldığımda söylediği ilk şey bu olmuştu ancak başka bir şey söylemesine izin vermedim. Her ikisi de eylemlerinde kendilerince haklı olduklarını savunsalar da suçlular yalnızca Suker ve Frank'tı. Tek soru, ikisinin arasında nasıl bir bağlantı olduğu ve iletişimlerini neden Alina üzerinden gerçekleştirdikleriydi. Hâlâ çözülmesi gereken fazladan bir bulmaca daha vardı.

"Pekâlâ Zorbach," diye konuşmasını sürdürdü Stoya. "Adamlarım oraya gelene kadar hiçbir yere kıpırdamıyorsun. Ambulansa ihtiyacın var mı?"

"Sence?"

Cep telefonunu arkaya, ciğerleri çıkacakmış gibi öksüren Nicola'ya doğru tuttum.

"Bunu duyuyor musun? Zatürre olan bu kız tek gözünü kaybetti. Alina üzerinden tren geçmiş gibi görünüyor, benimse başım çatlıyor. Bu yüzden cevabım hayır. Ambulansa ihtiyacım yok. Komple bir hastaneye ihtiyacım var. Ve şimdi gideceğimiz yer de tam olarak orası."

"İstemiyorum," diye karşı çıktığını duydum arkamda Nicola'nın. Onu kurtardığımızdan beri söylediği ilk şey buydu. Suker ameliyathaneyi evin yanındaki kulübenin bodrumuna hazırlamıştı. Aynalı oda ana binanın içinde yer alıyordu, bu yüzden Alina, Suker'nın dehşet evinden kaçtığı sırada bir komşu evin kapısını çaldığını sandığını hatırlayana kadar epey bir süre amaçsızca etrafta dolaşıp durduk. Aslında şehir otobanının gürültüsünü takip ederken yalnızca büyük avluyu geçmişti.

Nicola'yı yan binanın bodrumunda bulduğumuzda aşırı susuz kalmış ve tepkisiz bir halde ameliyat masasının üstünde yatıyordu. Belirsizlik içinde tek başına acı çekerek beklemek tüm ümidini yitirmesine sebep olmuştu. Işığı açtığımızda çığlık attı. Zincirlerini keserken avazı çıktığı kadar bağırdı. Onu bodrum merdivenlerinden yukarı taşırken yüzümü tokatladı. Gerçekle yüzleşmekten korktuğu için olsa gerek, gözlerini hiç açmadı. Ta ki onu arabaya oturtana kadar, işte o zaman Suker'nın diğer gözünü de almak için geri geldiğini sandı.

"Hastaneye gitmek istemiyor da ne demek oluyor?" diye sordum Alina'ya, bakışlarımı dikiz aynasına çevirerek. Alina

sadece omuz silkmekle yetinip kızın saçlarını usulca okşamaya devam etti.

"En iyisi onu Martin Luther'e götürmen olur," dedi Stoya.

Martin Luther mi? Orası en az yirmi dakika uzaklıktaydı.

"Neden yolu bu kadar uzatayım ki?"

"Telefonda olmaz."

Stoya bir siyasetçiydi. Cevaplarını, başından vurulan bir adamın dahi satır aralarındaki gerçeği anlayabileceği şekilde verecek kadar zekiydi.

"Frank mı?" diye sordum nefesim tıkanarak. Burnumdaki kanama aniden başladığı gibi bilmediğim bir sebepten yine aniden durmuştu. Onun yerine başımdaki sargının altındaki yara kaşınmaya başlamıştı. Bandajı başımdan çekip çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Söyledim ya, telefonda olmaz," diye tahminimi doğruladı Stoya. "Şu kadarını söyleyeyim: Son birkaç saattir lanet olası mesaj kutuna boş yere konuşup durmadım. Acele etsen iyi olur."

64. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina dizel motorun onlardan gitgide uzaklaştığını duydu, ardından Nicola'nın elini sıktı.

"Beni yönlendirmelisin, anlaştık mı?"

Martin Luther Hastanesi'ne giderlerken Zorbach'ı, onları burada bırakması için ikna etmek şaşırtıcı biçimde kolay olmuştu. Alina bu yeni yerleşim bölgesine aşinaydı. Tacizlere maruz kaldığı dönemden (ki Suker'nın sözüne inanılacak olursa bunu yapan Frank'tı) kısa bir süre sonra buraya, şehir merkezinden uzağa taşınmayı düşünmüştü. Kiralar oldukça uygundu ancak nihayetinde merkezden kilometrelerce uzaklıkta, küçük bahçeli sıra evlerden birinde oturmak istemediğine karar vermişti.

"Başınızın çaresine bakabileceğinize emin misiniz?" diye sormuştu Zorbach son bir kez.

Ama sesindeki acelecilik, endişenin ötesinde bir duygu barındırıyordu. Aslında mümkün olan en kısa sürede yoluna devam etmek istemiş ve Nicola'nın isteği sayesinde Frank'ın peşine tek başına düşeceği için sevinmişti. Son olarak onlara bir ambulans göndereceğine söz verdikten sonra patinaj çekerek oradan ayrılmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Nicola, elini Alina'nın eline bastırarak. Ön bahçe boyunca ilerledikleri yol buzlanmıştı. Alina aynalı odanın önündeki bir kartonda kıyafetlerini bulduğu için şanslıydı hatta peruğunu bile yeniden takmıştı; yine de donmuş

karın üstünde ilerlerken, avlu boyunca çıplak ayaklarla kaçtığı sırada yaşadığı acı dolu dakikaları hatırladı. Eskiden Leonard Schlier'ya ait, üzerine fazla büyük ve küf kokulu kazaklarla da olsa, Alina da sıkı giyinmişti. Ayakları, mimarın kuvvetle muhtemel şantiyelerde giydiği, alelacele bağlanmış iş botları içinde hareket ediyordu.

Rüzgâr keskin bir bıçak gibi çıplak parmaklarını kesmesine rağmen Alina, evin kapısına yaklaştıkça daha çok titremeye başlayan kızın elini bırakmak istemiyordu. Yalnızca soğuk yüzünden titremiyordu. Johanna Strom'un oturma odasında oturup kızını bulması için Alina'dan yardım istemesinin üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ancak Alina, ona Nicola'nın fotoğrafını verişinin üzerinden sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu.

Alina arabadayken el ilanını pantolonunun cebinden çıkarıp onları kâğıtta yazan adrese götürmesi için Zorbach'a uzattığından beri Nicola'nın heyecanı her halinden belli oluyordu.

"Hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin tatlım. Bunu sana borçluyum."

Polise de hastaneye de gitmek elbette ki sorumsuzca bir davranıştı ancak Alina, Nicola'nın annesine duyduğu özlemi çok iyi anlayabiliyordu. En nihayetinde, bunu kendi tecrübelerinden biliyordu, aylarca maruz kaldığı işkencelerin yol açtığı travmatik hasarları ne doktorlar ne de ilaçlar iyileştirebilirdi. Bunu olsa olsa en yakınındaki insanların sevgisi başarabilirdi.

"Annemin beni gerçekten arayacağını asla düşünmezdim," dediğini duydu Nicola'nın. Ya ağlamak üzereydi ya da gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı bile. "Hatta sırf bunun için yeniden Berlin'e taşınacağını. Tanrım, beni zerre kadar umursamadığını düşünürdüm hep. Bu yüzden ona babamla olan sorunlarımı da hiç anlatmadım."

Alina, Nicola'nın, Suker'nın bodrumundalarken söyledik-lerini hatırladı:

"... ortadan kaybolduğuma kesin çok sevinmiştir. Böylece yanıma taşınır taşınmaz beni nasıl taciz ettiğini hiç kimseye anlatamam."

Az önce Leonard'ın evinden bir çıkış yolu ararlarken Zorbach, Alina'ya o psikopatın sahte bir psikolojik destek hattı aracılığıyla kurbanlarına nasıl ulaştığını anlatmıştı. Babasının tacizlerine maruz kaldıktan sonra Nicola'nın da aynı hattı aradığına adı gibi emindi. Artık Suker'nın, Nicola'nın annesini, kızının acı için-deki fotoğrafını göstermek için Hamburg'daki akıl hastanesinde ziyaret etmesi de bir anlam kazanmıştı: istismarın belirtilerini fark etmeyen Johanna Strom'u cezalandırmak için.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Alina.

"Geldik sayılır," dedi Nicola heyecanla. "Sanırım evde. Mut-fakta ışık yanıyor."

Birkaç dengesiz adımın ardından durdular.

"Zilde adı yazıyor mu?"

"Evet." Nicola yutkundu. "Çalayım mı?"

Alina başıyla onayladı. "Hiç durma."

Evin içinden gelen tiz bir zil sesi duydu, ardından bir sandalye çekildi, bunu yavaş yavaş yaklaşan yumuşak adımlar takip etti.

Alina'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kim bilir Nicola nasıl hissediyordu? Aylardır kayıp olan kızını karşısında gören Johanna Strom'un şaşkınlık içindeki yüzünü gözünün önüne getirdi.

Çığlıkları şimdiden duyabiliyor gibiydi. Önce kuşkuyla ve ilk etapta ellerini yüzüne kapattığından ani bir bitişle. Sonra, anlık bir şokun ardından, içinde hem mutluluğu hem de aylardır biriken acıyı barındıran yüksek ve kontrolsüz bir sesle yeni baştan.

Neredeyse anne ile kızın ağlayarak karşı karşıya durduğu ve yaşadıkları anın, insanların kısa bir an için bir araya geldiği,

ancak tek başlarına uyandıkları şu rüyalardan olmaması için dua ederek, birbirlerine sarılmalarını izleyebilmeyi dileyecekti. Ama bu istek ona, yeniden görebilme umudunu ilk önce yeşerten, ardından yanındaki kızı sakat bırakarak sonsuza dek zehirleyen Suker'yı hatırlattı.

Alina yoğun bir duygusal patlamaya hazırlıklı olduğundan, kapının açılmasıyla verilen sarsıcı tepkilere şaşırmadı.

"Buyurun, sizin için ne?.." Johanna Strom beklendiği gibi cümlesini yarıda kesip tiz bir çığlık attı.

"Aman Tanrım," diye Nicola'nın hırıltılı sesini duydu yanı başında. Elini, herhalde annesine uzatmak için olacak Alina'dan çekmişti.

"Onu bana geri getirdiniz!" diye bağırdı Johanna. " Bana Nicola'mı geri getirdiniz!"

Alina o saniyede bir terslik olduğunu sezdi. Nicola sarsılıyordu. Titriyordu. Ve bağırıyordu. Her şey beklenildiği gibiydi ancak yine de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bir terslik var, diye düşündü Alina, Nicola'nın çığlığında, annesinin aksine en ufak bir mutluluk belirtisi olmadığını fark etmeden önce.

"Neyin var?" diye sordu, durumun hâkimiyetini tamamen yitirmeden önce.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Nicola bu soruyu öyle bir çaresizlikle haykırmıştı ki Alina şu ana kadar genç kızın ağzından bundan daha kötüsünü duymamıştı. Aynı anda bedeninde şiddetli bir sarsılma hissetti. Güçlü eller tarafından öne doğru çekildi ve tökezleyerek evin içine, Nicola'nın yanına, yere düştü.

"Anlamıyorum..." dedi Alina, Johanna Strom'un neden aniden şiddete başvurduğunu kavramaya çalışarak.

"O benim annem değil!" diye bağırdı Nicola, kapı arkalarından kapandığı sırada.

"Çok doğru," diye güldü Alina'nın arkasındaki kadın. "Annen Hamburg'daki tımarhaneden hiç ayrılmadı." Alina'nın başının üzerinden atlayıp onu bir tekmeyle sırtüstü yere düşürdü. "Adım Johanna Strom değil. Ama bana kısaca Iris diyebilirsiniz."

Alina'nın hissettiği son şey, karnının altına saplanan ekmek bıçağı oldu.

65. Bölüm

Alexander Zorbach

"Geciktin," dedi Stoya ve beni kolumdan tuttu. Kolumu ondan kurtarıp hızla asansörden çıktım.

Yeni binanın üçüncü katında bulunuyorduk. Duvarın üstündeki bir yön tabelası, yoğun bakım ünitesinin sağda olduğunu gösteriyordu.

"Lütfen önce beni bir dinle," dedi arkamdaki komiser nefes nefese. Bana yetişmekte zorlanıyordu. "Nereye gidiyorsun? İstesen bile burada hiçbir şey yapamazsın."

"Nerede?" diye sordum ve yürürken Stoya'ya doğru döndüm. "Frank nerede?"

Stoya beni son gelişmeler hakkında bilgilendirmek için iki dakika önce Martin Luther Hastanesi'nin önünden almıştı.

"Tarafsız olmadığın için aslında sana soruşturmayla ilgili bilgi vermemem gerekirdi Alex," demiş ve sanki çok zamanımız varmış gibi kendine bir sigara yakmıştı. "Şu kadarını söyleyeyim: Onu fena yaralamışsın. Frank kaçmaya çalışmış fakat omzundaki kurşun yarası nedeniyle o kadar çok kan kaybetmiş ki sonunda nalları dikmektense teslim olmayı yeğlemiş. Ölmek üzereyken zar zor hastaneye gelmiş, onu merdivenlerin başında baygın halde bulmuşlar." Stoya güldü. "Sevinmelisin. Her şey bitti. O puştu yakaladık."

Bunun üzerine Stoya'ya beni ilgilendiren tek soruyu sordum: "Ne söyledi?"

Oğlum nerede?

Hiçbir şey. Konuşabilecek durumda değildi. Durumunu stabilize etmeye çalıştılar ama yaşadığı stres ve ağrılar dolaşım sistemini çökertmiş. Onu kurtarmaya çalışıyorlar; Profesör Gruenberg yaraların..."

Stoya üzgün bir şekilde omuz silkince onu öylece orada bırakmıştım, o zamandan beri peşimden koşuyordu.

"Nerede o?" diye bağırıp köşeyi döndüğüm sırada neredeyse bir doktorla çarpışıyordum, neyse ki adam son anda kenara çekildi.

"Hey, dikkatli olsanıza. Burası bir yarış pisti değil."

Buna rağmen yoluma koşar adım devam ettim, Stoya'yla aramdaki mesafe gittikçe büyüyordu.

"O burada mı?" diye bağırıp durdum.

Koridorun sonunda yer alan çift kanatlı, camdan bir kapıyı işaret ettim. "Ameliyathane I - III" yazıyordu parlak harflerle buzlu camın üzerinde.

Cevabı beklemeden girişin yanındaki zile bastım.

"Zorbach, lütfen sakin ol." Sonunda bana yetişen Stoya öksürerek öne doğru eğildi. Parmağımı zilde basılı tuttum ancak kapı açılmadı. Onun yerine bir doktor bize doğru gelip yanımızda durdu.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" Kısa boylu, tombul yapılı adam, kepçe kulakları ve sakalı yüzünden yetişkin bir Micky Fare'yi anımsatıyordu. Dış görünüşündeki otorite eksikliği, sert ses tonuna tezat oluşturuyordu.

"Oraya giremezsiniz. İçeride bir ameliyat yapılıyor."

"Cerrah mısınız?" diye sorup bir adım geri gittim.

"Doğru bildiniz." Duvarın üstündeki bir düğmeye bastı ve cam kapı içe doğru açıldı. Ardından bir hata yapıp Stoya'ya yöneldi: "Bir gelişme olduğunda sizi hemen haberdar edeceğim."

Adam ameliyathaneye girmek istediğinde önünü kestim.

"Profesör Gruenberg?"

"Şimdi olmaz, acelem var."

Koluna dokundum. "Beni de yanınıza alın. Lütfen."

"Bu imkânsız."

"Hadi ama, bana steril kıyafetler verin."

"Mesele bu değil. Yetkisiz kişilerin içeri girmesi yasak. Hastaların güvenliği için."

Yanımdan geçmek istedi ama onu önlüğünün yakasından yakaladım. "O bir hasta değil, oğlumun katili!" diye öfkeyle yüzüne haykırdım.

"Zorbach, lütfen," dedi arkamda duran Stoya beni sakinleştirmeye çalışarak. Elini kolumda hissettim.

"İçerideki adam, 'hastanız', oğlumu kaçırıp öldürdü, cesedine ne yaptığını öğrenmeden ameliyat masasında ölmesine izin veremem, anlıyor musunuz?"

Belirsizlikten kurtulmam gerek. Başına gelenler ne kadar kötü olursa olsun, Julian'a ne olduğunu öğrenmeden yaşamaya devam edemem.

Elimi biraz gevşetince cerrah derin bir nefes aldı.

"Evet, sizi anlıyorum. Ben de bir babayım. Ancak şu anda bir doktorum. Ve bir doktor olarak, zaman zaman ne kadar üzülsem de hastalarımın geçmişini göz ardı etmek zorundayım. Hayat kurtaracağıma dair ettiğim yemine bağlı kalmak durumundayım ve bunu sizin için değiştirmeyeceğim. Bunu anlıyor musunuz?"

"Güzel. İyi. Anlaşıldı."

Ameliyat önlüğünü bırakıp bir adım geri gittim.

"O halde sadece tek bir sorumu cevaplayın," dedim, Profesör yanımdan geçmeye çalışırken. "Frank Lahmann'ın ameliyattan canlı çıkma olasılığı ne kadar?"

Gruenberg durdu. Bana doğru dönerken ayağındaki doktor terlikleri gıcırdadı. Gözlerinden okuyabiliyordum; meseleyi kafasında tarttığını. Bana olumlu bir sonuç vadedip durumu bir yalanla yumuşatmalı mıydı? Yoksa gerçeği mi söylemeliydi? Silahımı çekip üzerine doğrulttum.

"Tanrı aşkına Zorbach!" diye Stoya'nın bağırdığını duydum. Göz ucuyla cep telefonuna sarıldığını gördüm.

"Yüzde istiyorum doktor. Yaşama şansı ne kadar yüksek?"

"Yaklaşık yüzde otuz," dedi Gruenberg zar zor.

"Teşekkür ederim," dedim başımla onaylayarak. "Ama bu yeterli değil." Sonra da onu, beni hemen ameliyathaneye götürmezse öldürmekle tehdit ettim.

66. Bölüm

Alina Gregoriev

Alina taş fayansla kaplı bir mutfağın kabartmalı zemininde yatıyor ve bedenindeki tüm sıcaklığın dışarı taştığını hissediyordu.

Titriyordu. Aldığı her nefesle kasığındaki bıçağın titreştiğini duyumsuyordu.

"Kasık." Ne aptalca bir kelime, diye düşündü Alina. *Neredeyse "Kadın hastalıkları" kadar aptalca.*

Üzerine eğilen ve nemli nefesinin kokusunu aldığı kişiye bir şey söylemek istedi. Fakat çok fazla kan kaybetmişti ve kadına, bunu ona neden yaptığını soracak gücü yoktu.

"Nicola yüzümü gördü," dedi, bedenini çevreleyen kan birikintisinde duran Iris, Alina ise şunu düşündü: *Anlaşılan kan okuyabiliyor,* elbette bu pek mantıklı değildi ama diğer yandan, kesilmiş bir kurbanlık hayvan gibi bir yabancının mutfağında yatıyor oluşunda ne gibi bir mantık vardı?

"Suker'nın onu elimden almasına izin veremezdim."

Sebebi buymuş demek, diye düşündü Alina, düşüncelerini yeniden anlamlı bir zemine oturtabildiğine sevinerek. Büyükannesinin "aşağısı" dediği bölgede hissettiği ateşe rağmen içini bir soğukluk kapladı.

"Yine aşağısı mı ağrıyor tatlım?"

"Evet, büyükanne. Sanırım doktora görünmem gerek."

Demek Iris onu bu yüzden kandırmıştı. Oturma odasında otururken kekeleyerek ve ağlayarak kendini Johanna Strom olarak tanıtmıştı oysaki Nicola'nın gerçek annesi o sırada hâlâ Hamburg'daki rehabilitasyon merkezinde polisten olumlu bir haber almayı bekliyordu.

"*Iris sadist bir oyuncu,*" diye, bodrumdaki ameliyathaneden kaçmaya çalıştıkları sırada Nicola'nın ona söylediği bir cümleyi hatırladı. "*Bir keresinde sırf başka bir kurbanı aşağılamak için kendini de esirlerden biri gibi göstermişti.*"

Alina'nın karşısına da çaresiz bir anne rolüne bürünerek çıkmıştı.

Suker yaşadıkları anlaşmazlık nedeniyle asistanıyla yollarını ayırınca, Iris'in yakalanma riski fazlasıyla artmıştı. Nicola'yı bulmak zorundaydı; ne pahasına olursa olsun.

Alina kalan gücünü toplayıp karnındaki bıçağı çıkarmaya çalıştı ancak bıçağın ahşap sapı elinden kaydı.

Zorbach'ı ve yaptığı hatayı düşündü. Suker'nın asistanının Tamara olduğunu sanmıştı oysa tamamen tesadüf eseri göz doktorunun eline düşmüştü. *Tıpkı benim Nicola'yı, bilmeden katiline geri götürdüğüm gibi.*

"Onu buldun, hak ettiğin ödülü almak istemiyor musun?" diye sorduğunu duydu Iris'in.

Ve bu defa duyduğu kadın sesi yalnızca zihninde yankılanan bir anı değildi, gerçekti, art arda idrak ettiği gerçekler arasında belki de en kötüsü buydu: "Gördüklerine" Suker'nın bedeninden değil, kendi bedeninden şahit olmuştu! Öngörülerin neden Suker'nın tedavisinin ardından, ağrı nedeniyle kendine dokunduktan sonra belirdiğini artık anlıyordu. Evinin zemininde hayatının son saniyelerini geçiren kişi Suker değildi...

...benim! Ölüyorum...

Bu korkunç gerçeğin farkındalığıyla etrafını çevreleyen her şey dönmeye başladı.

Kendi kanının uğultusunu duyuyor, kalp atışının gitgide yavaşladığını hissediyordu, sanki birisi elini göğüs kafesine sokup bir sarkacı yavaşlatmış gibiydi.

Belki de bunu hak etmişimdir, diye düşündü, Iris onunla son bir kez alay ederken. "Onu bulman karşılığında hak ettiğin ödülü aldın."

Alina'nın başı öne düştü, çenesi göğsüne dayanmıştı. Ama uyumuyordu. Ağır ağır közden küle dönüşüyordu.

Yıllar önce Los Angeles'ta, on dolar karşılığında el falına bakan bir falcı ona uzun bir hayat süreceğini ve sevdiği insanların anıları eşliğinde, yaşlı bir kadın olarak huzur içinde öleceğini söylemişti.

Paramı geri istiyorum, diye düşündü Alina, o anda kendini sevdiği her şeyden hiç olmadığı kadar uzak hissediyordu.

Belki de işlediğim suçun karşılığında hak ettiğim ceza gerçekten de budur. Belki Julian'ı kurtarabilirdim...

Düşüncelerini tamamlayıp zamanında polise gidip şikâyette bulunmuş olsaydı, Zorbach'ın oğlunun hâlâ hayatta olacağını söyleyen Suker'nın haklı olup olmadığını kendine sorma fırsatı bulamadı. Neden sürekli olarak yanlış çıkarımlarda bulunduğunu sorgulayacak zamanı yoktu. Ağrısı olup kendine her dokunduğunda dünyayı Suker'nın değil, kendi gözlerinden görmüştü. En nihayetinde kaçık cerrahla bir araya gelişi sayesinde görme yetisini, kendi ölümüne kısa bir bakış için bile olsa geri kazanmış olması kaderin bir ironisiydi, tıpkı Suker'nın sanılanın aksine en başından beri Julian'ın başına gelenlerle ilgili hiçbir şey bilmediğini anlaması gibi. Alina'nın tüm bunları düşünmesi artık mümkün değildi. Artık ölümün, dışsal uyaranların ona ulaşamadığı bir evresinde bulunduğunu sandığından, sıradan

bir kapı zili sesiyle yalnızca bir an için irkildi. En azından artık içinde oturduğu kanın kokusunu almıyordu, bıçaksa hâlâ *yanlış* bir his veriyordu ama en azından artık aside batırılmış bir top dikenli tel yutmuş gibi hissetmiyordu.

Aslında zilin ona, Zorbach'ın çağırdığı ilk yardım araçlarının geldiğini düşündürmesi gerekirdi ama algı gücü bunun için fazla zayıflamıştı. Hiç olmazsa zil sesi, kendinden vazgeçme sürecini kısa bir an için baltalamayı başarmıştı. Kurşun gibi ağır bir baygınlık hali ile güçlü bir çarpıntının arasında süzülürken, tam uykuya dalacağı sırada kulağına bir çalar saat tutulmuş gibi hissetti. Alina hayatındaki son şansı doğru değerlendiremediğini düşündü, az önce Zorbach'ı, Leonard'ın evinde kucakladığı sırada, ona olan hislerini açıklamayarak. *Onu öpmeyerek.*

Kapı zili yeniden çaldı.

Lanet olsun, hiçbir yerde rahat yok mu, diye geçirdi içinden, şimdi burada kan ve beklemiş bulaşık kokan bir mutfakta bitecek olan hayatının büyük bir bölümünde ona eşlik eden iç gözünün önünde sonunda gerçekten de bir insan resmi belirdi.

"Sıcak bir şeyler ister misin?" diye sordu John, Alina ise hayalî resmi başıyla onayladı çünkü sıcaklık şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ah John. Sana ne zaman ihtiyaç duysam hep yanımda oluyorsun.

Alina hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı, bundan sonra da olamayacağını bildiği için, en iyi arkadaşı onun için yemek yaparken ona yardım etmediği için pişmanlık duyuyordu.

Sebzelerin ne kadar süre pişirilmesi gerektiğini, kırmızı şarap sosunun nasıl yapıldığını ya da bir çırpma telinin ne için kullanıldığını bilmiyordu. Kahretsin, mutfak gereçlerinin hangi çekmecede olduğunu bile bilmiyordu, John'un şu lezzetli...

Çekmece!

Alina hızla gözlerini açtı. Mutfak hâlâ karanlıktı ama kendi içi aydınlanmıştı. Sanki birisi düşüncelerine bir ampul takmıştı. *Bin vat, yüksek güçlü.*

Bir anda her şey net bir şekilde gözünün önüne geldi. O an neler olacağını gördü:

Iris kapının önünde duruyordu.

Iris kapıyı açmayacaktı.

Iris, acil durum görevlilerinin yanlış bir ihbar yapıldığını düşünüp gitmelerini bekleyecekti.

Iris geri gelecekti ve...

Çekmece!

Alina aniden, başını ameliyat masasına çarptıktan kısa süre sonra zihnine kazınan görüntüleri hatırlamıştı ve bu yüzden birazdan olacakları biliyordu:

Iris mutfak dolabına gidecek. En üst çekmeceyi açacak...

"Nicola," diyen kendi sesini duydu Alina, sanki biri ağzının üstüne bir yastık bastırıyormuş gibi boğuktu. "Nicola. En üst çekmece. Silah."

Al onu, diye bağırmak istedi. *Silahı al, Iris senden önce davranıp onu ağzına sokmadan önce.*

Alina, Nicola'nın bu uyarıyı anladığından emin değildi. Hem akustik açıdan hem de içerik olarak.

Genç kız, Alina'nın zihninde mutfağın diğer ucunda, yerde oturuyordu ve kaçmaması için tek eliyle bağlı olduğu kalorifere sırtını yaslamıştı. Belki de yine yanılıyordu ve Nicola mutfakta bile değildi. Bağırdığını, inlediğini, sızlandığını, hırıldadığını ya da ağladığını duymamıştı. Diğer yandan az önceki zil sesinden önce kendi varlığını da neredeyse hiç hissetmemişti.

Bu nedenle sadece birkaç adım uzağında ateşlenen silahın da ne anlama geldiğinden emin değildi.

Alina kulağında bir çınlama ve kaderimizi bilmemizin, onu değiştirmemizi mümkün kılıp kılamayacağı sorusu eşliğinde, daha önce hiç duyumsamadığı bir karanlığın içine daldı.

67. Bölüm

Alexander Zorbach

"Bu mümkün değil de ne demek?" Silahımı anestezistin suratına doğru salladım. Suker'ya ateş ettikten sonra onu doldurma fırsatım olmamıştı, kuşkusuz suçsuz insanları vurmak gibi bir niyetim de yoktu. Onları tehdit etmem yeterliydi.

"Hastayı gelişigüzel ayıltamam. Şu anda narkoz etkisi altında." Bana Alina'yı hatırlattığı için kel kafasından biraz rahatsız olduğum anestezist kendi sorumluluğunda olan cihaz kulesini işaret ederken titriyordu. "İşlemi çoktan başlattık bile."

"Saçmalık," diye bağırdım ve avucumun içiyle Frank'ın karnına vurup masanın baştan aşağı sallanmasına neden oldum.

Arkamda duran bir hemşire fırsattan yararlanıp ameliyathaneyi kaçarcasına terk etti. Gruenberg'i peşimden sürükleyerek içeri daldığım sırada profesörün cerrahi aletlerini düzenliyordu. Yanında duran daha genç iki doktor ise (asistan da olabilirlerdi) silahımı görür görmez neredeyse aynı anda elektrik şokuna maruz kalmış gibi geriye sıçramışlardı. Hâlâ orada olup olmadıkları konusunda bir fikrim yoktu. Ameliyathanenin arkamda kalan kısmı boşalmış gibiydi. Gruenberg'i bırakıp "Dr. Kel Kafa"nın üzerine atıldığımda ilk sıvışan Gruenberg oldu.

Bakışlarım Frank'ın baygın bedeninde gezindi. Kapalı gözlerini gördüm, köprücük kemiğinin altında, kumaşla çevrili kurşun yarasını inceledim, ameliyat örtüsünün altından çıkan çıplak ayaklarına baktım.

Kendini ne sanıyorsun, diye düşündüm nefret içinde. *Hastaneye gelip yardım dilenme cüretini nereden buluyorsun?* Bedenini besleyen hortumlarla insandan çok makine gibiydi.

Geberecceksin.

Başparmağımı omzundaki deliğe sokmak ve bir yarayı yeterince güçlü şekilde kanırttığınızda kaçınılmaz olan sesin çıkmasını beklemek istedim.

Anestezistin cihazları düzenli bir biçimde nefes almasını sağlıyordu, bense sadece şunu düşünüyordum: *O bunu hak etmiyor. Oğlum dışarıda bir yerlerde çürürken, o burada böyle sakince uyuyamaz.*

"Üçe kadar sayıyorum!" diye bağırdım, Frank'tan çıkaramadığım öfkemden payını alan doktorun suratına.

Henüz çıkaramadığım.

"Ve üç dediğimde boğazındaki tüpü çekip çıkarırım."

"O zaman nefes alamaz. Ölür."

"Benimle taşak mı geçiyorsunuz? Ona tekrar nefes almasını ve uyanmasını sağlayacak bir ilaç verin. Salak değilim. Bunu komplikasyon halinde kullanmak için acil durum kitinizde taşıyorsunuz. Bunu biliyorum."

Birkaç sene önce Nicci'nin kedilerinden biri, bir diş ameliyatı sırasında sorun yaşamıştı. Veteriner, hayvana onu uyandıran ve yeniden nefes almasını sağlayan bir antidot enjekte etmişti.

"Tamam, tamam. Ona bir şey verebilirim." *Herifin âdemelması asansör gibi inip çıkıyor,* demişti Frank bir defasında yayımcımız hakkında. O zaman bu başarılı benzetmeye gülmüştüm, tıpkı yazı işlerindeki uzun Gina'nın yağmur oluğundan bile su içebileceğini söylediğinde olduğu gibi.

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Kaba espri anlayışının ortak noktamız olduğunu nasıl düşünebilmiştim oysa bu da kendini gizlemesinin sadece başka bir yoluydu.

"Ama bu bir işe yaramaz," dedi doktor, artık kendisi de gittikçe geriliyordu. Gözlerini bilinçsiz bir şekilde oksijen makinesiyle aynı hızda kırpıştırıyordu.

"Bırakın da bunu ben düşüneyim."

"Anlamıyorsunuz." Doktorun pes etmeye niyeti yoktu ama en azından elinde bir enjektör vardı ve içinde doğru ilacın olmasını umuyordum.

"Bedeni bunu kaldıramaz. Geçireceği şok ve arkasından baş gösterecek olan ani tansiyon düşüşü Bay Lahmann'ın ölümüne sebep olacaktır."

Ondan Bay Lahmann diye bahsetme. Ondan gerçek adıyla bahset. Ona Katil de.

Arkamda boğuk sesler duyuyordum, bir telefon çaldı. Arkamı döndüğümde tahminimde haklı olduğumu gördüm. Doktorlar ameliyathaneyi terk etmişlerdi, Stoya tarafından çağrılan ve muhtemelen seçenekleri gözden geçirmekle meşgul olan özel harekat polisleri ise henüz içeri girmeye cesaret edemiyorlardı.

"Ne kadar sürer?" diye sordum, an itibarıyla iğneyi hortumlardan birine sokan ve bana soran gözlerle son bir bakış yönelten doktora.

"Uzun sürmez. Kendine gelmesi sadece birkaç saniye alır."

"Demek istediğim, sonrasında onunla konuşmak için ne kadar zamanım var?"

"Bir dakika... Tabii uyanırsa."

Bakışlarımı, arkasındaki seslerin kesildiği ameliyathanenin kapısına çevirdim.

Bu iyiye işaret değil.

"Pekala."

Silahı doğrudan anestezistin terden parlayan alnına yerleştirdim ve çenemle, elindeki şırıngayı işaret ettim.

"Yap şunu."

68. Bölüm

Bunu istemiyordum.

Annemi hatırlamak istemiyordum.

O da buradan fazla uzakta olmayan bir sanatoryumda kalıyor, yüzünde bir oksijen maskesi ve bedeninde bir televizyonun kaldırabileceğinden daha fazla kabloya bağlı şekilde havalı bir yatakta yatıyordu.

Beyin fonksiyonlarını bir kâse irmik lapasına indirgeyen beyin kanamasından önce annem yabancı bir hayatın içinde tutsaktı. Kendi hayatında değil, tabi olduğu ailemizin hayatında. Dağları severdi, buna rağmen hep deniz kenarına giderdi çünkü "erkekleri" orayı daha çok severdi. Kusursuz sınav sonuçları sayesinde diplomatik faaliyetlerde görev alabilir, özel jetlerle dünyayı dolaşabilir ve nüfuzlu kişilerin masasında yer alabilirdi ancak onun yerine beni ve arkadaşlarımı külüstür bir kombi araçla kamp yerine götürürdü. Basında kendi adını görmek yerine ise gazetelerin süpermarket eklerindeki indirimleri takip ederdi. Onun dünyasında "Ben" diye bir şey yoktu, sadece ve sadece "Biz" vardı. Bu yüzden nadir görülen kan hastalığını hepimizden gizlemek onun gözünde yapılacak en mantıklı şeydi, böylece babam ve ben kariyer olarak nitelendirilen şeyle meşgul olurken onun için endişelenmeyecektik.

Fakat şimdi, mahrum kaldığı her şeyin boşa olduğunu, kendi hayatını tamamen boş yere ikinci plana attığını, benimse tüm

sevgisine rağmen her türlü konuda başarısızlığa uğradığımı itiraf etmek zorunda kaldığım şu dakikada, burada, Martin Luther Hastanesi'nin ameliyathanesinde, uzun zamandır ilk kez onu düşündüm ve hissettiğim şeyde bir yanlışlık vardı. Hissettiğim şeyde bir haksızlık vardı. Hezeyanını, bir bidon dolusu yabani ot kurutucusu gibi hayatımın üzerine döken o adam, otuz altı yıl önce bana o hayatı acı çekerek armağan eden kadınla nasıl aynı yaşam desteğini alır? Sırf bu haksızlığın öcünü almak için hemen şimdi o fişi çekmek istedim. Ama sıfır noktası beklemek zorundaydı. Frank'ın kalp atışına hâlâ ihtiyacım vardı.

"Hazır mı?"

"Ölmeye mi?" Kel kafalı anestezist artık bir anlamı olmayan ağız korumasını aşağıya indirdi. "Nefes almaya başladı, yavaş yavaş uyanıyor."

Güvenlik monitöründen çıkan bip seslerinin sıklaşması sözlerini doğruluyordu.

"Ama sizi son kez uyarıyorum: Boğazındaki tüpü çıkardıktan sonra kendine geldiğinde hastanın ölümünden siz sorumlu olacaksınız."

Silahımla ona bununla yaşayabileceğimi işaret ettim.

"Hey Alex."

Arkamı döndüm. Stoya açık duran ameliyathane kapısında duruyordu. Paltosu ile ceketini çıkarmıştı, üzerinde yalnızca, karnının üstünde kavislenen bir atlet vardı; silahsız olduğunu göstermek için ellerini başının arkasına kenetleyip kendi çevresinde bir kez döndü.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır," dedim ve hâlâ duraksayan doktora başımla işaret ettim.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," diye benimle bağ kurmaya çalıştı Stoya. Bana bir mektup yazması da aynı işlevi görürdü.

Onu dikkate almadım. Frank'ın gırtlağındaki hortum bir şapırtı eşliğinde dışarı çıktı. Akabinde verdiği tepki, hızlı olduğu kadar şiddetliydi de. İlk etapta nefes almayı tamamen kesti, ağzıyla gözleri, boğazına bir şey takılan birinin dikkati kendi üzerine çekmeye çalışırken yaptığı gibi açıldı, her şey ondan sonra başladı.

Beklenmedik bir şekilde sarsılmaya başladı. Boş bir kovanın içindeki bir balık gibi çırpınıyordu.

"Yüce Tanrım!" diye Stoya'nın arkamızdan gelen sesini duydum.

"Şoka girdi," diye açıkladı doktor.

Size söylemiştim, diyordu suçlayıcı bakışları.

Anestezi doktoru her iki elini kullanarak Frank'ın kontrolsüz bedenini masada tutmaya çalışıyordu. Sanki kısa süre öncesine kadar uyuşturucuların oluşturduğu bir baraj tarafından engellenen ağrılar şimdi dışarı çıkmaya yer arıyor gibiydi.

"Lütfen Zorbach, dur artık!" dedi Stoya, sanki olanları durdurmak benim elimdeymiş gibi.

Stoya'nın aksine ben tuhaf bir hoşnutluk duyuyordum ve krampları epey bir süre daha izleyebilirdim. Aslında doktordan, Frank'ın krizini yatıştırmasını istemeye bile gönülsüzdüm ama bu şekilde o domuzdan bilgi alamazdım. Anestezist, ben henüz bir şey söylemeden harekete geçip başka bir serumun musluğunu açtı.

Güvenlik sinyallerinin düzene girmesi ve Frank'ın gözlerini açması biraz zaman aldı. Bakışlarını etrafta gezdirdi.

Üzerine doğru eğildim ve donuk gözlerinde kendi yansımamı gördüm.

"Oğlum nerede?" diye sordum, Stoya aptalca bir şey yapmaya kalkışmasın diye silahı doktora doğrultmayı sürdürdüm.

Frank yüzüme bakıp dudaklarını korkunç bir şekle sokarak gülümsedi. Ölürken bile benimle alay ediyordu.

Çocuksu yüzüne yumruk atmayı istedim, boğazını tutup sıkmayı ancak her ikisi de yasak olduğundan sözel tehditlerle yetinmek zorunda kaldım.

"Julian'a ne yaptığını hemen söylemezsen, damarlarına bir litre tuvalet temizleyicisi yollarım."

Frank sağ elini kaldırdı, parmakları ceketimin kolunu kavradı.

"Nerede?" diye sorup kolumu çektim. Yutkundu. Bir kez. Bir kez daha. Sonra başı yana düştü, söylediklerini anlayabilmek için yere çömelmem gerekti.

"Araba."

Frank öğrendiği yeni kelimeyi söylemeye çalışan küçük bir çocuk gibi konuşuyordu.

"Araba? Bir arabanın içinde mi?"

Gözlerini kırptı.

"Hangi araba?" Ona bağırdım. "Hangi lanet olası arabanın içinde?"

"Ön..." Gözleri yana kaydı, bir an için sadece gözlerinin beyazını gördüm, sonra bakışları yeniden biraz netleşti.

"Önünde..."

Nefesi, zeminde sürüklenen ıslak bir çöp torbası gibi ses çıkarıyordu. Öksürdü ve nihayet belirleyici sözcüğü söyledi.

Gırtlağı K seslerini çıkartamadığından kulağa "Lini" diyormuş gibi gelse de ne dediğini hemen anladım.

Klinik.

Pislik herif hastaneye gelirken kullandığı arabadan bahsediyordu.

"Burada mı?" diye sordum emin olmak için, Frank gözlerini kırpıştırdı.

"Nerede?" Kendimi daha fazla tutamayıp onu sarstım. "Siktiğimin arabası tam olarak nerede duruyor?"

Oğlumun cesedini taşıdığın araba.

Başka cevap vermedi.

Başımı kaldırdım.

Sinyalleri aniden düzensizleşen monitöre baktım.

Yüzü suçlayıcı bir ifadeyle donup kalan doktora baktım.

Stoya'ya baktım.

"Arabasını buldunuz mu?" diye sordum.

Komiser başını iki yana sallamakla yetindi, ardından Frank'ın gittikçe zayıflayan yaşamsal fonksiyonlarını kaydeden monitörü işaret etti.

"İstediğini aldın," dedi Stoya. "Şimdi o silahı indir. Bu kadar yeter."

Başımı iki yana salladım, şaşırtıcı bir şekilde artık ağrımıyordu. Frank girdiği şok nedeniyle tükenirken, benimkisi beni ağrılarımdan kurtarmışa benziyordu.

"Hadi ama Zorbach. Yapman gereken şeyi biliyorsun."

"Evet," dedim ve anestezi doktoruna gidip boş silahı ensesine dayadım.

"Bu şey taşınabiliyor mu?"

"Evet, evet." Hızlı bir şekilde başıyla onayladı. "Masanın tekerlekleri var."

Bir adım geri gittim ve iki hızlı hareketle yaşam desteğine bağlı bütün kabloları kopardım. Önceki seslerin yerini anında şiddetli bir sinyal sesi aldı. Frank titremeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Park yerine gitmemiz gerek," dedim ve ameliyat masasını hareketli hale getirmesi için doktoru zorladım. "Siz de bize eşlik edeceksiniz."

69. Bölüm

Hayatta hiçbir şey seni, ölen çocuğunu görmeye hazırlamıyor. Ameliyathaneden çıkıp asansörlere ulaşmayı başarmıştım. İki rehinem olmasaydı peşimizden gelen takipçi sürüsüne dâhil olan memurlardan biri kesinlikle harekete geçerdi. Ama anlaşılan o ki Stoya bu tehlikeli durumu kan akıtmadan sonlandırmak istiyordu. Ameliyat masasını itmesi için doktorun ensesine dayadığım silahın hiçbir işe yaramadığını bilseydi önümü bizzat keserdi. Ama şu durumda, biz çoktan tahliye edilmiş bodrum katındaki acil girişinden dışarı çıkarken, Stoya adamlarını geride tutuyordu.

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordum Dr. David'e. Asansördeyken ona ismini sormuştum ve artık telaffuzu imkânsız bir soyadının olduğunu biliyordum, Schtrokpowszjevs ya da buna benzer bir şey, bu yüzden ona adıyla hitap etmeye karar verdim. Korkudan terliyordu, bunun için üzgündüm çünkü aslında suçsuz birini bu işe karıştırmak istememiştim. Ama bir kurşuna hedef olmadan Frank'ı asla ameliyathaneden tek başıma çıkarmayı başaramazdım.

"Beyin ölümünün gerçekleşip gerçekleşmediğini soruyorsanız... hayır, gözlerinde hâlâ refleks mevcut. Ama buna 'yaşamak' denilir mi?" Dr. David omuz silkti ve klinikten dışarı çıktık.

Soğuk bizi bir yumruk gibi karşıladı.

Göğüs kafesime vurdu ve ciğerlerimi sıkıştırıp nefesimin kesilmesine neden oldu. Aynı anda sanki küçülüyormuş gibi

hissettim, bedenimdeki tüm kaslar çekildi, kafa derim bile geriliyordu, öyle ki başımdaki sargının her an aşağıya kayıp bir şal gibi boynuma düşeceğinden neredeyse emindim. Üzerinde yalnızca ince bir ameliyat önlüğü olan Dr. David elini, sanki donarak yapışmasından korkmuş gibi masanın metal desteğinden çekti.

Ana girişe giden merdivenlerin en üst basamağında beklediğimiz sırada, soğuk hava Frank'ın üzerinde canlandırıcı bir etki yapmışa benziyordu. Hafiften titremeye başlayıp sol gözünü açtı.

"Hey, beni duyuyor musun?"

Doktora, masanın sırt kısmını Frank'ı yarı oturur pozisyona getirecek şekilde ayarlamasını emrettim.

Frank göz kırptı, bu evet anlamına gelebileceği gibi, yalnızca istemsiz bir refleks de olabilirdi.

"Oğlum nerede?" diye sordum ve arkamda açılan sürgülü kapıların sesini duydum. Silahlarını çeken kana susamış köpekleri görmeyi bekledim ama Stoya dışarıya tek başına çıktı. Hiç kimse için gerçek bir tehlike olmadığımı bir şekilde anlamış olmalıydı.

Frank ve benim dışında.

"Doktorun gitmesine izin ver," diye seslendi.

Kısa bir an düşündüm, ardından titreyen adama başımla işaret etmeme rağmen ilk etapta şansı konusunda tereddütte kaldı.

"Hadi!" diye bağırıp onu elimle kışkışladım. Ancak ondan sonra arkasını döndü, koşarak Stoya'nm yanından geçti ve kliniğin güvenli duvarlarının arkasına sığındı.

Komiser aptalca bir şey yapmaya kalkmasın diye bu defa silahı kendi şakağıma dayadım. Stoya'nın yüz ifadesi şaşırtıcı biçimde normal hatta huzurlu bir izlenim veriyordu, düşüncelerim kafamın içinde yankılanan Dr. Roth'un sesiyle yön değiştirdi:

Çelişkili bir evrede bulunuyor. Eminim bunu daha önce duymuşsunuzdur. Ölümcül hasta insanlar, hastalıklarının seyri daha kötü bir hal almadan hemen önce kendilerini daha iyi hissederler.

Frank Lahmann, Göz Koleksiyoncusu, öldürmeye değer olan her şeyin altına imzasını atan adam, kısa süreli bir iyilik hali yaşıyordu, son nefesinde dahi ona bağımlı olduğumu düşünmekse midemi bulandırıyordu. Sırrını beraberinde mezara götürmek ya da benimle paylaşmak onun elindeydi.

Başlangıçta halkına hürmetini sunan bir imparator gibi elini kaldırmasını aşağılayıcı bir hareket olarak algıladım. Ancak bakışlarımı, işaret parmağının gösterdiği yöne çevirince görmem gerekeni gördüm:

Girişi.

Arabayı.

Işığı.

Caddenin karşı çaprazındaki limuzin hafif yamuk şekilde ve ön tekerleklerinden biriyle kaldırımın üstünde duruyordu; aynı yerde, önünde çok sayıda aracın, iskele kalasları ve konteynerlerin arasına park ettiği bir inşaat sahası yer aldığından bu ilk bakışta anlaşılmıyordu. Buna rağmen girişte duran araba, diğer araçların arasında göze çarpıyordu, neden öyle olduğunu o an için açıklamam mümkün değildi.

Koşmaya başladım, merdiven basamaklarını ikişer ikişer indim ve kaldırımın tuzlanmış bölümünden ayrıldığım anda aniden yere kapaklandım.

Cadde baştan başa buzla kaplanmıştı. Kendimi toparlayıp el yordamıyla, düşürdüğüm silahı bulmaya çalıştım. Bu arada her an bir uyarı ateşi duymayı ve özel harekat polisinin üzerime çullanmasını bekledim. Hatta yere yatmamı söyleyen belki de Stoya olurdu. Muhtemelen öyle olurdu ama öyle bir şey duymadım.

Bedenimdeki her hücre tıpkı bir mıknatıs gibi grimsi yeşil limuzine çekiliyordu; limuzinin tavan lambası yanıyordu.

Çünkü biri alelacele arabadan inmişti.

Kapıyı düzgün şekilde kapatmaya vakti olmayan biri.

Araba bir sokak lambasının altında durduğundan, açık olan tavan lambasını sadece ona odaklandığınızda fark ediyordunuz.

Kaya kaya caddenin karşısına geçtim, sürücü koltuğuna baktım ve döşemenin üstündeki koyu lekeleri gördüm.

Bunun dışında gördüğüm...

Hiçbir şeydi.

Arabanın çevresinde dolandım, şimdi yeniden kaldırımın kliniğe bakan tarafında duruyordum. Stoya hâlâ bana doğru yaklaşan tek kişiydi.

Elim arka kapının kolunu kavradı. Kolu çektim, arabayı açtım ve gördüğüm...

Hiçbir şeydi.

Gözüme tuhaf bir biçimde tanıdık gelen araç...

Boştu.

En azından ilk etapta öyle bir izlenim veriyordu. Hiçbir şey görmüyordum çünkü gözlerim, arayışımın nihayet son bulduğunu kabullenmek istemiyordu. Arka koltuğa değil de oğlumun tabutuna baktığımı.

Söylediğim gibi, hayatta hiçbir şey seni, ölen çocuğunu görmeye hazırlamıyor. Ve hiçbir şey, altındaki cansız bedenin hatlarını alan örtüleri arka koltuktan kaldırmak kadar güç gelmiyor.

"Hayır!"

Açık kapının yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi şakaklarıma bastırdım ve çaresizliğimi arabanın içine haykırdım.

Lütfen, diye inanmayı uzun zaman önce bıraktığım bir tanrıya yalvardım. *Lütfen böyle bitmesine izin verme.*

Sanki uyuyan birini uyandırmamaya özen gösteriyormuş gibi elimi ürkek bir şekilde örtüye uzattım, kalın kumaşa dokundum ve onu çektim.

Gördüğüm oydu...

Julian.

Yaşadığım şok beni öne doğru çeken bir el gibiydi. Arabaya binmek istemiyordum, Julian'ın kansız bedeninin, çatlamış mermer gibi parlamasına neden olan ölümü hissetmek istemiyordum. Fakat karşı koyamadım.

Paspasın üstüne çömeldiğimde ağladım mı?

Julian'ın yanına oturup titreyen parmaklarımla kapalı gözlerine dokunduğumda bağırdım mı?

Ağzımla, kül rengi dudaklarına dokunurken, on birinci doğum gününden bir gün önce arabayla çıktığımız gezintiyi düşündüm mü?

Bilmiyorum.

Tek bildiğim, kapıyı arkamdan kapatıp kilidi aşağıya ittikten sonra ölmek istediğimdi, Julian'la yalnız kalmak istiyordum.

Sonsuza dek.

Daha önce hayatımın hiçbir evresinde ölme isteğim, Julian'ı kollarımda tutup bir daha asla zamanı unutup akşam yemeğine geç kalmamak için futbol sahasından eve kadar koşamayacağından bir daha asla alnına yapışmayacak olan saçlarına yüzümü gömdüğüm anda olduğu kadar güçlü olmamıştı. Bana yaslanmış bir şekilde televizyonun karşısında uyuyakaldığındaki teninin kendine has o tatlımsı, keskin kokusunu bir daha asla duyamayacaktım.

Başını göğsüme yaslayıp kliniğe baktım. Polis memurlarının arkasına, bir grup doktor ve hemşirenin, Julian'ın katiliyle birlikte gözden kaybolduğu giriş bölümüne baktım. Frank'ı son nefesini verirken izlemek için geç kaldığımı biliyordum. Acı içinde ölmesi için dua edip oğluma daha da sıkı sarıldım.

Arabadan sonsuza dek ayrılmamaya karar verdiğim sırada Julian kollarımda öksürmeye başladı.

70. Bölüm

Olağanüstü.

Bu kelimeyi şimdiye kadar kaç kez heba etmiştim? Tiyatro gösterileri, film ya da konserlerde izlediğim sanatçılarla ilgili hislerimi dışa vurmak istediğimde. İzlediğim gün doğumları, şelaleler ve doğanın diğer güzellikleri karşısında ya da Nicci'ye karşı, ilk aşk mektubunu elimden bıraktığımda.

Olağanüstü.

Bu kelimeyi kaç kez kullanmış ve anlamını özümsemeye zerre kadar yaklaşmadığım için ziyan etmiştim?

Yaşamımda, etrafımdaki dünyanın yok olduğunu ve tüm kainatın yalnızca bir arabanın içinden ibaret olduğunu sandığım bir an varsa, o *olağanüstü* an, oğlumun gözlerini açtığı andı.

"Julian?" demek istedim.

Gerçekteyse haykırdım, yumruğumu ağzıma soktum ve ısırdığımda, tıpkı kendi kanımın tadı gibi, rüyaların en güzelinden uyanıp hayatımın kâbusuna geri dönmekten duyduğum korkuyu dindiren enfes bir acı hissettim.

Ama uyandırılmadım.

Beni hastane yatağımda sakinleştiren ve Julian'ın, beynimdeki hasarın yol açtığı bir haptik halüsinasyon oluğunu söyleyen doktorlar yoktu.

Uykumdan sıçrayarak uyanmadım.

Daha da kötüsü oldu.

Julian gözlerini açtı, dudaklarının arasından dışarı çıkan dili tek bir kelimeyi söyleme gayretiyle şekil değiştirdi: "Frank."

"Biliyorum," dedim ve onu öptüm. "Artık ondan korkmana gerek yok. O öldü."

Oğlum kollarımda taş kesildi.

"Öldü mü?" diye sordu, ardından ağlamaya başladı, bense içindeki acıyı temizlemenin ilk adımı olduğunu düşündüğüm kurtarıcı gözyaşları için Tanrı'ya teşekkür ettim.

Deli değildim. Julian bir sebepten ötürü hâlâ hayattaydı. Ölmemişti, şu anda kollarımda, gözyaşları eşliğinde derin bir uykuya dalmak üzereydi.

Buna rağmen hayatımın en *olağanüstü* coşkusu kısa ömürlü oldu. Sadece boğuk titreşim sesini duyana kadar devam etti.

Bugün düşündüğümde, arabaya oturduğum andan itibaren alarmın epey bir süre boyunca kendini tekrarladığından eminim ama bunu görmezden gelmiştim; belki de radyonun üstündeki rafta duran telefonu görmezden gelmeyi sürdürecektim, tabii bakışlarımı tesadüf eseri direksiyonda gezdirmemiş olsaydım.

Daha doğrusu, anahtarın hâlâ takılı durduğu kontağın üzerinde.

Anahtarlıkla birlikte.

Boynunda idam ipi olan, mahkûm kıyafetleri içinde plastik bir figür.

71. Bölüm

"Sanırım oyun bitti," dedi gergin bir ses. Raftaki telefona gelen bildirimlerde on dört cevapsız arama görünüyordu, hepsi de aynı numaraya aitti.

"Şu anda arabamda oturmuş, beni kendi cep telefonumla geri aradığına göre."

Daha önce hiç telefonun diğer ucundaki adam gibi karnımdan vurulmamıştım ama verdiği his, sözlerinin o anda bende açtığı yaralardan daha kötü olamazdı.

"Scholle?" dedim afallayarak ve kendimi Julian'ın yanına, koltuğa bıraktım.

"Sen..." Yeniden uykuya dalan oğluma dokundum. Soğuktu ama nefes alıyordu.

"Frank'a yardım mı ettin?"

İnsanları kaçırmasına? Çocukları öldürmesine? Karımı öldürmesine?

"Saçmalık. Ben kimseye yardım etmedim. Frank'ın oyunumuzla hiçbir zaman ilgisi olmadı."

Gözlerimi kapattım.

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz...

"Ama her şeyi itiraf etti," dedim nefesim kesilerek.

Arabanın önünde sesler yükseldi. Biri bir megafon üzerinden teslim olmam için talimat veriyordu.

"Frank bana her şeyi itiraf etti!" diye bağırdım telefona.

"Herhangi birinin yazıp göndermiş olabileceği bir e-posta yoluyla mı?" Scholle güldü. Julian'ı göğsüme daha da sıkı bastırıp bağırdım: "Benimle telefonda konuştu. Frank kafama bir kurşun sıkmam için beni zorladı."

O gün, gemide.

"Ben onun yanında durmuş, oğlunun başına bir silah doğrulttuğum sırada. Yanlış bir kelime ya da Frank'ın önüne koyduğum senaryodan en ufak bir sapmada, Julian'ın kafası uçmuş olurdu." Scholle öksürdü. "Ama haklısın, ikna kabiliyeti şaşırtıcı biçimde yüksekti, özellikle de senin evindeyken, elbette onu etkisiz hale getirmek için kullandığım ilaçların da yardımı dokundu. Kahretsin, o iğnelerin ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı?"

Gözlerimi kapattım ve Scholle'nin dehşet dolu sözlerinin doğruladığı tüm anılara savaş açtım.

Frank'ın sesinin eskisinden farklı çıkması, sanki uyuşturucu etkisindeymiş gibi... Ve cümlelerine tuhaf kelimeler yerleştirmesi:

*"**Balık** şimdilik hâlâ **ağımda** çırpınıyor. **Polise**, Julian'ı nasıl bulacakları konusunda hâlâ **ipuçları** verebilirim."*

Bu kelimelerin yalnızca tek bir amacı olabilirdi – *Ağa takılan bir balık? Bir Scholle!*[24] – Oğlumun hayatını tehlikeye sokmadan, beni uyarmaya çalışmak.

"Hayatını kurtaracak ipuçları. Beni anladın mı?"

Hayır, anlamamıştım. Frank'ın şu sözlerini de dikkatimi vererek dinlememiştim: "*Ah Zorbach. Her şeyi sorgulayan profesyonel tavrından hiçbir şey kaybetmemişsin. Oltasına büyük bir balığın takıldığını anlayınca küçükleri serbest bırakan adam, haksız mıyım?*"

Hiçbir şey anlamamıştım. Öfke, nefret, acı ve korkudan oltadaki büyük balığı kaçırmıştım.

---

24 (Alm.) Dil balığı. (ç. n.)

"Neredesin?" Arka planda boğuk bir uğultu duyuyordum. Bu nedenle Scholle'nin araba kullandığını tahmin ettim. Öksürmeye başladı.

Sağ yanımda bir hareket algıladım. Polislerin zor kullanarak arabaya gireceğini düşündüğümden Julian'a daha da sıkı sarıldım, onu bir daha asla bırakmak istemiyordum. Ama arabaya yaklaşan ve silahsız ellerini bana doğru uzatarak ön yolcu koltuğunu işaret eden Stoya'ydı.

Bir baş hareketiyle onayladım ve merkezî kilidi açtım.

Binsin bakalım. Kimse oğlumu almadığı sürece, hiçbir şey umurumda değildi.

Scholle'nin öksürük krizi sonunda yatışmıştı.

"Fazla vaktim yok," dedi nefes nefese. "Ameliyatımdan bu kadar kısa süre sonra kimseye belli etmeden hastaneden kaçabilmiş olmam bile bir mucize, bu yüzden değerli vaktimizi nerede olduğumla ilgili, zaten cevaplamayacağım sorularla harcama."

Stoya kapıyı dikkatlice açıp yolcu koltuğuna oturmuştu, bacakları hâlâ arabanın dışındaydı. Bana elektrikli bir battaniye (Julian'ın kollarımda hareket ettiğini görmüş olmalıydı) ve bir kulaklık uzattı.

Başlangıçta benden ne istediğini anlamadım, ta ki elimdeki cep telefonunu işaret edip parmağını dudağının üstüne koyana kadar.

Konuşmayı dinlemek istiyor.

Elektrikli battaniyeyi Julian'ın üzerine örttüm. Ardından kulaklığı telefona takıp bir ucunu öne uzattım. Stoya hazırda bekleyen polislere, her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verdi, yolcu kapısını sessizce kapattı ve tek ucunu taktığı kulaklıkla birlikte arkaya, yanımıza doğru eğildi.

"Alo, hâlâ orada mısın?" diye sordu Scholle.

Stoya kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Stoya'nın ne düşündüğünü bugün bile bilmiyorum; hangi konuşma, polis şiddetine maruz kalma tehlikesiyle karşı karşıya olmama rağmen arabadan inmeme engel olacak kadar önemli olabilirdi?

Hiç şüphesiz ortağının sesini duymayı beklememişti.

"O halde Göz Koleksiyoncusu sensin, Scholle?" diye sordum, tanığımın önünde gerçeği belgelemek için. "Bütün o çocukları sen öldürdün? Ve karımı da?"

"Evet, ben yaptım."

Stoya'nın gözlerine baktım. Benden farklı olarak kollarında onu avutacak bir şey tutmuyordu.

"Göz Koleksiyoncusu benim," diye itiraf etti Scholle açıkça. Kıkırdadı. "Söylesene, yarı kör erkek kardeşi derin dondurucuda nalları dikti diye Frank'ın şu sevgi testi zırvasına gerçekten inandınız mı? Şu kırk beş saat yedi dakikaya, kesilen gözlere, e-posta yoluyla gelen itirafa ve tüm o diğer saçmalıklara? Tanrım, profil uzmanlarımızın ne aradığını biliyorum. Bizim ne aradığımızı. Şüpheleri Frank'ın üzerine çekmek için her şeyi ben ayarladım."

Gözlerimi kapatıp başımı Julian'ın alnına yasladım. Tek duymak istediğim, düzenli nefes alışlarıydı, Scholle'nin delice açıklamaları değil. Buna rağmen telefonu elimden atmak için duyduğum olağanüstü isteğe karşı direndim. Frank'ın ameliyatını zor kullanarak yarıda kestiğim ve onu ölüme teslim ettiğim için, bir daha asla düzeltemeyeceğim bir suç işlemiştim. Yaptığım şeyin cezasını bir ömür boyu çekmek zorunda kalacağımı biliyordum. Hüküm verilmişti, dünyevi bir mahkeme tarafından değilse bile kendi vicdanımın sesi tarafından zikredilmiş ve beni tam şu anda, gerçeği tüm çıplaklığıyla dinlemeye mahkûm etmişti.

"Frank en iyi güvencemdi," dedi Scholle. "Onu elimde tuttuğum sürece güvendeydim. Julian artık kurtulduğuna göre sana her şeyi zaten anlatacaktır, yani olanları ondan da öğrenebilirsin."

Stoya bana işaret ederek ceketinden küçük bir not defteri çıkardı.

"Seni öldüreceğim," dedim donuk bir sesle ve komiserin dehşet dolu bakışlarına maruz kaldım. Stoya, Scholle'nin kurnazlığını ve üstünlüğünü sergilemek zorunda olduğu bir ruh hali içinde olduğunu biliyordu. Eylemin kendisi ona artık yetmiyordu, işlediği suçlarla övünmek zorundaydı. Bunun için hevesli seyircilere ihtiyacı vardı, ona söven birine değil ama bu umurumda değildi.

"Sen karımı öldürdün!" diye bağırdım. "Oğluma işkence yaptın! Bunların cezasını çekeceksin!"

"Tıpkı Frank gibi mi? İyi atıştı bu arada. Oysaki beni karnımdan vurmayı başardıktan sonra tek istediği teslim olmaktı. Eve geri döndüğünde üzerine ateş açman oldukça boktan hissettirmiş olmalı. Aslına bakarsan arabama kadar gidebilmesi bile bir mucize. Tamamen bitik halde olduğunu tahmin ediyorum, ne dersin? Tıpkı bir domuz gibi kanarken telaş içinde ne yapacağını düşünmüş olmalı. Polise olan güvenini yitirmiş olması gayet anlaşılır bir şey. Akıl hocasıysa onu az önce öldürmeye çalışmıştı. Tanrım, insanın böyle bir durumda arkadaşlığa olan inancını yitirmesi işten bile değil, haksız mıyım? Bu arada, Frank hâlâ hayatta mı?"

Bakışlarımı Stoya'ya çevirdim. Üzgün olduğunu belirten bakışları, gözlerimin yaşla dolmasına neden oldu.

"Neden?" diye sordum, Scholle'ye değil, kendime.

Neden ben? Neden benim ailem?

"İntikam," diye cevapladı Scholle kısa ve öz. "Çok basit. Çok yalın. Karım, oğlumu benden çalıp gitti. Onu bir daha asla bulamadım."

"Ve bunun acısını başka ailelerden mi çıkartıyorsun?"

"Psikiyatrist gibi bir halim mi var?" diye güldü Scholle. "Neden çaresizlik içinde, hiç durmadan en sevdiği şeyi arayan

tek baba ben olayım ki? Ve evet, yoğun şekilde çalışan kocalarından ayrılıp çocuklarını onlardan ayıran sürtükleri öldürmek hoşuma gidiyor."

"Nicci, Julian'ı benden ayırmadı."

"Öyle mi? Velayeti kim almıştı peki, seni soğan erkeği? Ayrıca seninle olan meselem bundan çok farklı bir konuda Zorbach. Senin için çok özel planlarım vardı çünkü tüm babalar arasında en kötüsü sendin. Kendinden emin ve prensiplerinden ödün vermeyen şu tavırların. Herkesten üstün olduğunu sanıyorsun, seni kasıntı göt. Her sözün ve her bakışınla bana bir pislik olduğumu hissettirdin. Suçsuzlara işkence eden biri. Frank'a karşı yürüttüğün intikam savaşında haklı olduğunu düşünüyordun, değil mi? O halde söyle bakalım, benim yerimde olmak nasıl bir duygu?"

"İkimizin hiçbir ortak yönü yok," dedim aksini hissederek.

"Evet var, hem de düşündüğünden daha fazla. Tek fark, eylemlerimin sonuçlarının bilincinde olmam. Tüm devrimlerde böyle olur. Konu gerçek olduğunda suçsuzlar ölür."

"Gerçek, senin tamamen aklını yitirmiş olman."

"Gerçek, bana minnettar olman gerektiği, üstelik hayatının sonuna kadar. Julian'ı öldürebilirdim ama o zaman sana bu dersi asla veremezdim."

Telefondan gelen bir korna sesi duyup şöyle düşündüm: *Biri, yol hakkı kendisinde olduğu için, bilmeden karımın katiline korna çalıyor.*

"Sırf bu yüzden bir defaya mahsus kurallarımı çiğneyip oğlunun yaşamasına izin verdim. Bütün bunları sana anlatmamla aynı sebepten ötürü. Bu, cezanın bir parçası. Çünkü yalnızca tüm gerçekleri bilirsen Zorbach, kendine yalan söyleyemezsin."

Scholle'nin monoloğu giderek ruh halime uyum sağlıyor, artarak gerçek dışı bir hal alıyordu.

"Tanrım, seni yeniden oyuna sokmak için neler yaptım. Ama sen deliyi oynamayı tercih ettin, bu yüzden seni Schwanenwerder'dan çıkarmak için bir şeyler düşünmem gerekti."

Bir hışırtı duyup başımı kaldırdım.

Stoya gözümün önüne bir kâğıt tutuyordu; üzerinde SUKER yazıyordu.

Başımla onayladım.

"Suker'nın bu işle ilgisi ne?"

Scholle hiç tereddütsüz cevap verdi:

"Onunla basit bir anlaşma yapmıştım. O, Alina'yı benden uzak tutacak, ben de onu hapse girmekten koruyacaktım."

"Neden Alina?"

"Çünkü kıçımda bir çıbandı. Oyunumuzu bozdu. Lanet olsun, bana geleceği söyleyen bir jokerim falan mı vardı sanıyorsun? Oyuna devam edebilmemiz için onu etkisiz hale getirmem gerekiyordu. Başka türlüsü haksızlık olurdu. En azından seni Uyuyan Güzel uykundan uyandırmaya yaradı. Bu yüzden onu, Stoya'nın karşı çıkışlarına rağmen Schwanenwerder'ya yönlendirdim, ve tombala, azgın bir köpek gibi üstüne atladın."

"Sonra da onu Suker'ya teslim ettin."

"Suker onu kendisi aldı. Ben sadece biraz bilgi edinmesini sağladım. Tecavüz kurbanlarına olan zaafını biliyordum sonuçta. Bu yüzden ona, Göz Koleksiyoncusu'nun aranan bir tecavüzcü olduğunu ve şayet Alina, istismarcısını daha en başından şikâyet etmiş olsaydı onu çoktan ağımıza düşürmüş olacağımızı söyledim."

"O halde Suker'nın serbest bırakılması için Tamara'yı, ifadesini geri çekmeye sen zorladın?"

Julian kollarımda inledi.

"Anlaşmanın benim payıma düşen bölümü buydu. Çocuk oyuncağı. Suker bana, bir asistanından çok korktuğunu söylemişti..."

"Iris!"

"Kesinlikle. Tamara'ya bir mesaj ilettim. Tanık ifadesini geri çekmezse Iris'in, babasını öldüreceğini söyledim. Sonra önüne, oğlunun odasından çaldığım bir resim bıraktım. Aniden delirdiğini ve ifadesinin geçersiz olduğunu kanıtlamak için resmi duvarlara çizmesini istedim. Tanrım, şu deli numarasına kendini resmen kaptırdı."

Kısa süren kıkırdaması bir öksürük krizine dönüşünce, konuşmasına biraz ara verdi. Sakinleştiğinde arka plandaki uğultu kaybolmuştu. Arabayı sağa çektiğini hayal ettim. İnsanların, arabasının yanından geçtiğini, telefonda konuşan bir adam gördüklerini ve aslında hayatta kalan kurbanlarıyla alay eden bir seri katili izlediklerini bilmediklerini.

"Ona, oğlunun günlüğünü gösterene kadar Tamara'ya kaçık rolü yapmayı sürdürmesini söyledim. *FARK YAPMADIN.* Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet."

"Ama sen bunu anlamadın, değil mi? Lanet olsun, bu bir ipucuydu Zorbach! Onunla sana yardım etmek istemiştim. Ne kadar adil davrandığımı görüyor musun? Harflerin yerini değiştirdiğinde ortaya ne çıkıyor?"

FRANK YAPMADI.

"Neyse, nasılsa çözersin."

Stoya önüme başka bir kâğıt tuttu ama onu görmezden geldim.

"Neden o resim?"

Eski hayatımda muhabirlik yaptığım zamanlardaki ruh haline bürünmüştüm. Scholle'nin sözlerinin korkunç bir şaka olduğunu kanıtlayan mantıksız beyanlar arıyordum, böylece olduğum kişi

gibi hissetmek zorunda kalmayacaktım: suçsuz birinin katili. Fakat konuştukça Scholle'nin her konuda doğruyu söylediğine daha da fazla emin oluyordum. Ve bunu kendi ruhunu hafifletmek için değil, benimkini zehirlemek için yapıyordu. Tıpkı az önce söylediği gibi: Gerçeği öğrenmek, asıl cezamdı.

"Bir taşla iki kuş vurdum," diye konuşmasını sürdürdü Scholle. "Bizzat ayarlamak zorunda kalsam da eninde sonunda Tamara'nın odasına uğrayacağını biliyordum. Ne diyebilirim ki? Tombala! Mağara resimlerini gördüğünde fazla üstelemem gerekmedi. Doğrudan benimle arabaya atlayıp yola çıktın. Evine gitmek için sabırsızlanıyordun."

Julian'a doğru eğildim; gözlerini yeniden açmış, inleyerek su istiyordu. Bu benim için, yola çıkma vakti demekti.

72. Bölüm

Kulaklığın kulağımda kalmasına dikkat ederek cep telefonunu ceketimin cebine sokup arabanın kapısını açtım. Kapıyı ayağımla iyice itip oğlumla birlikte dışarı çıktım.

Artık konuşmayı dinleyemeyen Stoya, beni takip etti. Önümdeki polislere bir işaret vermiş olmalıydı çünkü yolu açıp kucağımda Julian'la birlikte geçmeme izin verdiler.

Kulağıma soğuk rüzgâr vuruyordu. Scholle'yi anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bu arada Dörferblick'te olanlar için üzgünüm. O şekilde planlanmamıştı. Profesyonellikten çok uzaktı ama doğaçlama yapınca böyle şeyler olabiliyor."

Güç sarf etmekten terliyordum. Julian'ın ağırlığı kollarımı sanki aşağıya çekiyor gibiydi, hastanenin girişine ise daha otuz adım vardı.

"Aslında her şey orada sona ermeliydi. Günlük kalbini parçalayacak, küvetteki ölü köpekse Frank'a olan öfkeni daha da güçlendirecekti. Sonra seni, Frank ile oğlunu son dört hafta boyunca sakladığım tavan arasına götürecektim. İyi fikir, değil mi? Olay yeri inceleme ekipleri, evi tahliye ettikten sonra orası artık güvenliydi. Kim terk edilmiş bir olay yerinde, bir olay yeri arar ki?"

Yanımda, yeniden silah çekme ihtimalime karşı, iki polis eşliğinde bir grup doktor ve sağlık personeli belirdi. İki metrelik

bu güvenlik mesafesinden Julian'ı üzerine yatırmam için bir sedyeyi bana doğru ittiler.

"Aslında her şey orada bitmeliydi. Frank ve Julian'ı baygın bir halde bulacaktın. Frank'ın yanında silahım duracaktı. Eminim onu vururdun, haksız mıyım? Lanet olsun, Julian silah sesiyle uyanıp sana gerçekte ne olduğunu anlattığında yüzünü görmek için neler vermezdim."

"Ama öyle olmadı."

"Olmadı çünkü aptallık edip ilk kez doğaçlamayı abarttım. Gördün mü Zorbach? Senin aksine ben hatalarımı açıkça kabul ediyorum. Julian'ın ayaklarını bağlamam gerekirdi. Ben evinin kapılarını açarken, o velet neredeyse kaçmayı başarıyordu."

"Dövüştüğün kişi o muydu?"

"Hakkını vermek lazım. Oğlun dövüşmeyi biliyor. Silahımla başına vurmak zorunda kaldım, sonra da onu eve girdiğinde görmemen için ilk etapta bodruma taşıdım."

Biri oğlumun yattığı sedyeyi götürüyordu. Karşı çıkıp sedyenin kenarından tutmak istedim ama bunu bile yapacak gücüm olmadığından öne doğru devrildim.

"Neyse ki hemen peşime takılmayıp biraz bekledin. Bilincini yitirmemiş olsaydın seni asla Julian'ın odasına taşıyıp o doğaçlama hesaplaşma anını hazırlayamazdım."

Komodinin üstündeki günlüğü. Küvetteki TomTom'u. Ve tavan arasındaki Frank'ı. Frank, Scholle'yi tehdit etmemiş, tam aksi yaşanmıştı.

"Lanet olsun, her şey o kadar acele oldu ki üstelik bodrumda ipim de yoktu, bu yüzden çocuğu ilk etapta arabamın bagajına sakladım."

Oğluma hiçbir zaman zarar vermemiş olan, sonrasında onu omzunda bir kurşun yarasıyla kurtarıp hastaneye gitmeden önce arabanın arka koltuğuna yatıran ve üzerini örten Frank...

"Bu durumda onu bagajda bulurdun, bu da fena olmazdı. En iyi ihtimalle arabamı gördüğün zaman yanlış adamı öldürdüğünü anlayacaktın."

Midem bulandı. Bu arada hastanenin girişinde yuvarlanarak sırtüstü dönmüş, silahlarını üzerime doğrultan bir yığın polise bakıyordum. Normal şartlarda Julian yanımdan ayrılır ayrılmaz müdahalede bulunmaları gerekirdi. Daha sonra özel harekat teknisyenlerinin, Scholle'nin cep telefonunu dinlemeye almayı başardıklarını öğrendim. Stoya kontrol altında tutulmam ancak bağlantının hiçbir şartta kesilmemesi için talimat vermişti.

"Lanet olsun, Julian'ın kaçma girişiminden sonra her şey kontrolden çıktı. Gerçi sonuçta planladığım gibi tavan arasına dönmüş olan ve istediğim her şeyi söylemeye zorladığım Frank'ı hâlâ esir tutuyordum ama baskı aracımı kaybetmiştim. Frank, çocuğu öldürmemden endişe ettiği için metne sadık kalmıştı. Ama anlaşılan o ki kendi hayatını aynı şekilde önemsemiyordu. Bu yüzden bana saldırmaktan korkmadı. Sen kamerayı fark edip kısa bir an için dikkatimin dağılmasına sebep olunca, o pislik silahımı alıp karnıma ateş etti."

"Kalbini ıskalaması yazık olmuş," diye nefretimi kustum.

"Hey, söyledim ya: İşi batırdığım için üzgünüm. Ama hayat böyle bir şey işte. Tıpkı bir oyun gibi. İstediğin kadar plan yapabilirsin. Sonunda hedefe nasıl ulaşacağına tesadüfler karar veriyor. Ve şu anda tam da oradasın işte, öyle değil mi? Kesinlikle öylesin Zorbach. Tam olarak olmanı istediğim yerdesin."

Bunlar Mike Scholokowsky'nin ağzından duyduğum son sözler olacaktı. Telefonu kapattı. Öylece. Cezam kesilmişti.

O gün eksi on dört derece soğukta, Martin Luther Hastanesi önündeki merdivenlerde yatmış bir şeyler daha söylemesini beklerken, kendimi aynı anda hem korkunç biçimde bitkin hem de

canlı hissediyordum. Julian'ın hâlâ hayatta olması gerçeğiyle coşkun, Frank'ın ölümünden sorumlu olduğum için sarsılmış, kurbanların yasını tutuyor, hayatta kalanlar içinse inanılmaz seviniyordum.

Birbiriyle çatışan tüm bu duygular içimde savaşıyordu.

Beni yüzüstü çeviren, karnıma bastıran ve kollarımı burkan elleri hissettim. Üzerimin arandığını ve tutuklandığımı.

Öncesinde cep telefonuna sıkıca sarılmış halde, tek kelime etmeden Berlin semalarına ne kadar süre baktığımı hatırlamıyorum.

Bazen Scholle'yle yaptığım telefon konuşmasının hiç bitmediğini düşünüyorum ve kendimi bugün bile hâlâ onunla telefonda konuşurken yakalıyorum, onu bulup öldüreceğime dair tehditler savuruyorum; tıpkı dünyamı, zamanında önemsediğim neredeyse her şeyle birlikte sonsuza dek yok ettiği gibi.

Son Bölüm

Aylar sonra. Noel'deyiz. Julian ve ben ağacı süslüyoruz. Henüz eski haline bütünüyle dönmedi ama Dr. Roth'la gördüğü tedavi ona iyi geliyor, yaşadığımız kayıplar ise, birlikte cehennemi yaşayan ve aralarında ayrılmaz bir bağ oluşan savaş gazileri gibi, birbirimize daha çok yakınlaşmamızı sağladı.

Kapı çalıyor. Gelen Alina. Solgun görünüyor. Mucize eseri kurtulmayı başardığı ağır yaraların etkilerini hâlâ üzerinde taşıyor. Gitmeye hazırlanan kurtarma ekipleri silah sesini duyunca Iris'in evine baskın yapmışlar.

John ABD'deki akrabalarının yanına gitmiş, Alina'ysa tatili nerede geçireceğini bilmiyor. Onu kollarıma alıyorum, TomTom üzerime atlıyor.

Julian'a bir hediye getirmiş. Doktorların son anda kurtarmayı başardığı Frank'ın çerçeveli bir fotoğrafı. *Acı patlıcanı kırağı çalmaz,* yazıyor, başarıyla sonuçlanan üçüncü ameliyatından sonra cerrahın çektiği fotoğrafın altında.

Alina bana da bir hediye veriyor. Yine bir fotoğraf ama siyah beyaz ve puslu.

Bir ultrason resmi.

Yanaklarımdan aşağıya yaşlar süzülüyor. İkizleri henüz kurtarmadan, Julian'm kaçırılışından birkaç saat önce birlikte olduğumuz o tek gecede olmuş olmalı. Iris'in bıçak darbesin-

den sonra bir çifte mucize gerçekleşmiş. Julian ultrason resmine bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Kurulu masanın başında sessizce oturuyoruz, birbirimizin elini tutuyoruz, TomTom ayak ucumuzda bize eşlik ediyor, sonra birdenbire kendimizi artık aynı çatışmadan kurtulan savaş gazileri gibi değil, gitgide kenetlenen bir ailenin üyeleri gibi hissetmeye başlıyoruz...

Benden duymak istediğiniz şey bu mu? O halde sinemaya gidin.

Benim gerçekliğimde görüntüyü yumuşatan filtrelere yer yok. Hayatım bugüne kadar Hollywood yasalarına hiç bağlı kalmadı. Gerçekte oğlum son dokuz aydır benimle tek kelime etmedi. Sabahları mısır gevreğini önüne koyduğumda "Merhaba", kısa süre önce yeniden gitmeye başladığı okuluna bıraktığımda "Hoşça kal" bile demiyor. Günde yalnızca üç saatliğine okula gidiyor, bundan daha uzun süre odaklanamıyor.

Dr. Roth gelişme gösterdiğini söylüyor, gerçekten de artık baş parmağını emmiyor ve altını sadece iki gecede bir ıslatıyor ama içten içe beni Frank'ın ölümü konusunda asla affetmeyeceğini biliyorum. Psikopat bir canavar tarafından esir tutulduğu tüm o haftalar boyunca tek dostu Frank olmuştu, bense onu öldürmüştüm.

Belki de Dr. Roth haklı çıkar ve Julian beni günün birinde affetmeye çalışır ama nihayetinde olanları hiçbir zaman atlatamayacağından eminim. Bunu her gece ışığı söndürmeden önce bana yönelttiği bakışlarında görüyorum. Yaşlı bir adamın bakışları.

Duruşma günümü bekliyorum, avukatımın becerisi sayesinde kefaletle serbest bırakıldım; mahkemenin zaten yeteri kadar cezalandırıldığım yönünde karar vermesini umuyor. Karım öldü, oğlum travma geçirdi, doktorlar tarafından sürekli olarak

unutulan Alina'ysa yapay komadan çıkıp asla çocuk sahibi olamayacağını öğrendiğinden beri benimle olan tüm irtibatını kesti. Benden uzak durmasını anlayabiliyorum, John'un tahmin ettiği gibi sadece geçici bir süre için olduğundan da pek emin değilim. Sonuçta rahmini o bıçakla parçalayan ben olmasam da yaşadığı acıları bir mıknatıs gibi üzerine çeken bendim.

Tıpkı Julian'a olduğu gibi. Tıpkı bana yakın olan herkese olduğu gibi.

Bir tek John beni ara sıra arıyor. O da tıpkı benim gibi kendini yiyip bitiriyor, elimizde kalan o son birkaç saatte Iris'e gitmekten daha fazlasını yapıp yapamayacağımızı sorguluyor. Alina'nın artık çalışmadığını ve zamanının büyük bir bölümünü sanal yardım gruplarında geçirdiğini ondan öğrendim. Söylediğine göre en son Google üzerinden retina kenarı ve kök hücre nakli gibi kavramları aratmış. İçindeki pek çok şey ölmüş olsa da anlaşılan o ki günün birinde tekrar görebilme isteği bunların dışında kalıyordu, Alina'ysa bu isteğini bastırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. John'a söylediğine göre, kendini bir tecavüzcünün çocuğunu doğuracak bir kadın gibi hissediyormuş, aldığı yaralardan çok daha korkunç bir düşünce. Bir yandan karanlık olmayan bir dünyada yaşamayı hayal ediyor. Diğer yandan bu hayalin yaratıcısından nefret ediyor. John inisiyatifi elime almam gerektiğini düşünüyor. Bana TomTom'u gezdirdiği saatleri söyledi hatta bir defasında cesaretimi toplayıp parka gittim ve onu uzaktan izledim. Günlerden pazardı, her yer çok sessizdi ve caddelerde neredeyse hiç trafik yoktu. Adını seslenseydim duyardı. Fakat ya dursaydı? Ona ne söyleyebilirdim? Üzgün olduğumu mu? Avukatımın kurtardığım hayatların, yaptığım hataları telafi ettiğini düşündüğünü mü? Yeterince cezalandırıldığım için Alina'nın ya da herhangi birinin beni affetmesi mümkün mü?

Bence değil.

Çünkü Scholle'nin son söyledikleri doğruydu. Mantıksız olabilir ama kendime yalan söyleyemem. Ondan zerre kadar daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Neredeyse her katil size öldürme sebeplerini açıklayabilir. Zulüm gören halkının intikamını almak için cadde üzerindeki bir kafede kendini patlatan intihar eylemcisi kendini, babalara daha ilgili olmayı öğretmek için çocuklarını kaçıran bir manyakla aynı ölçüde haklı hisseder ya da sessiz kalan kurbanları, yardımlarını esirgedikleri için "cezalandıran" Suker'yla. Bu katillerin hepsi eylemlerinde haklı olduklarını düşünüyor ve onları gerçekleştirdikleri sırada suç işlediklerinin bilincinde olmuyorlar. Tıpkı benim gibi; öldürülen oğlumun intikamını aldığımı sanıp yanlış adamı cezalandırmıştım.

Hikâyenin bu şekilde bitmesini istemiyor musunuz? Hayatımın paramparça bir halde kalmasını ve Scholle'nin kimseye belli etmeden Neukölln'deki bir hastaneden kaçmayı başarmış olmasını?

Muhtemelen gerçekte hiçbir şeyin bu kadar kötü olmadığını ve Frank'ın bir bilirkişi raporuna göre benim müdahalem olmadan da öleceğini duymak istiyorsunuz? Ah tabii, bir de Nicola'nın aslında gözünü kaybetmediğini, Suker'nın son anda retinasını kesmekten vazgeçtiğini ve ona sadece telafisi olan, küçük hasarlar vermekle yetindiğini mi?

Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama Hollywood senaryoları yazmıyorum.

Hiç değilse Nicola hayatta; gerçi Alina'nın, Iris'ten hızlı davranarak onu öldürmeyi başardığı, üst çekmecedeki silahtan nasıl haberi olduğunu hâlâ çözebilmiş değil. Şu anda yeniden annesiyle birlikte Hamburg'da yaşıyor, babası hakkındaysa cinsel taciz ve çocuk istismarı suçlarından soruşturma açıldı. Yüzüne

mükemmel uyum sağlayan camdan gözü ise neredeyse hiç kimse fark etmiyor.

Bu sizi rahatlatacaksa, dün Julian'la birlikte bir evcil hayvan dükkânına gittik. Dr. Roth'un dediğine göre bir köpeğin tedavi edici etkisi olabilirmiş, sonuçta oğlum pelüş oyuncaklar için fazla büyümüştü ama acilen sevebileceği bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Aklımdan bir kurt köpeği, bir labrador ya da bir dalmaçyalı geçiyordu, fakat sadece Dr. Roth da bize eşlik ettiği için gelen Julian yaptığı seçimle bizi şaşırttı. Kendine siyah bir fare seçti.

Kararsız kaldım. Fildişi rengindeki kuyruğunu oğlumun ensesine dolayan kemirgen, aklımdan geçen oyuncak ayı alternatifi değildi.

"Onu kolunda taşırken Julian'ın nasıl güldüğünü gördünüz mü?" diye sordu Roth, bana. Aslında sadece belli belirsiz bir gülümsemeydi, doğumdan sonraki ilk haftalarda bebeklerin yaptığı gibi. Bilinçsiz olsa da en azından bir başlangıçtı.

"Zaman bütün yaraları iyileştirir," dedi Roth; fareyi, kafesi, samanı ve yemiyle birlikte arka koltuğa yerleştirirken.

"Hayır," diye karşı çıktım. "İnsanı sadece yaşlandırıyor."

Roth bir süreliğine, beni yalnız bırakıp bırakmamak konusunda tereddüde düşer gibi oldu. Nihayetinde benimle şu sözlerle vedalaştı: "Umudunuzu kaybetmemelisiniz Bay Zorbach. Oğlunuza bakın. Az önce dükkânda şahit olduğunuz tatlı gülümsemeyi düşünüp şunu hatırlayın: İyilik her şartta hayatta kalır. Şu anda ruhunun derinliklerinde bir yerlerde kalmış olabilir. Yine de iyilik suyun altına bastırdığınız bir futbol topu gibidir; eninde sonunda yeniden yüzeye çıkacaktır."

Bu altı saat önceydi. Artık Julian'ın yeni arkadaşının bir adı var. Mr. Jones, Pankow'daki yeni evimizde onun odasında yatıyor, kafesi, Julian'ın yatağının önünde duruyor.

Evimizi gören bir yabancı ilk bakışta tamamıyla normal bir aile hayatı görürdü: Gece yarısını biraz geçince baba kapıda durup uyuyan oğlunu izler.

Öylesine huzurlu. Öylesine normal. Öylesine yanlış.

Emin değilim ama belki de Mr. Jones'un gerçekten de sakinleştirici bir etkisi vardır, sebebi onunla birlikte evimize yerleşen ahşap, toprak ve saman karışımı kokusu olsa da. Julian yorganının altında artık daha düzenli nefes alıyormuş gibi görünüyor ama yarı karanlık koridorda bulunduğum perspektiften bunu söylemek zor.

Kapıyı yavaşça kapatıp her gece olduğu gibi salonda oturup bekliyorum.

Zamanı geldiğindeyse, kötü ruhların bu gece kendiliğinden kaybolup kaybolmayacağını görmek için bir süre daha kanepede oturuyorum.

Her zamanki gibi öyle bir şey olmuyor, ben de kâbuslarında tekrar ve tekrar annesinin adını haykıran oğlumun odasına geri dönüyorum.

Bugün bunu yaparken aklıma Dr. Roth geliyor. Haklı çıkmasını o kadar çok istiyorum ki. Sonunda gerçekten de iyiliğin hayatta kalmasını.

Çünkü kötülük... Julian'ın terden ıslanmış alnına dokunduğum anda gözlerini ağlayarak açınca bundan şüphem kalmıyor... *kötülük her şekilde hayatta kalıyor.*

Bir saat sonra. Julian yeniden uykuya daldı ama karanlık düşlerinde inliyor. Yatağının başında bekledim, şimdi odadan çıkmaya hazırlanıyorum ancak bir hışırtı duraksamama sebep oluyor.

Kafesindeki fare bana bir sır vermek istermiş gibi bakıyor. Kafesin kapısını açıyorum, elimi ona doğru uzattığımdaysa şaşırtıcı bir biçimde kaçmaya yeltenmiyor. Ancak kalbi, sıcak kürkünün altında hızla çarpıyor.

Mr. Jones'u oğlumun başının yanına, yastığa bırakıyorum, kıpırdamadan öylece duruyor, bu acizlik hali karşısında içimde ani bir öfke uyanıyor.

Hayvanı yeniden kafesine koymak için elimi tam uzatıyorum ki oğlum gözlerini açıyor. Uykulu bir halde gözlerini kırpıştırıyor, Mr. Jones'u görüyor ve beni başıyla onaylıyor. Sanki bana bir şey söylemek istermiş gibi ağzı açılıyor. Kısa bir an için fısıltıyla söylenmiş bir, "Teşekkür ederim," duyduğumu sanıyorum.

Belki de bunu sadece hayal ettim, diye düşünüyorum, kısa süre sonra kapıyı arkamdan kapatırken.

Bu ilk yanılışım olmazdı.

Teşekkürler

Söyleşilerde bana sıkça yöneltilen sorulardan biri şudur: "Söylesenize, insanın böyle şeyler yazabilmesi için, kendisinin de arızalı olması gerekmiyor mu?"

Ben de hep şöyle cevap veririm: "Peki sizdeki arızanın boyutu nedir? Siz bunları okuyabilmek için üstüne bir de para ödüyorsunuz."

Ama kabul ediyorum, bana karşı hissedilen bu güvensizlik haklı temellere dayanıyor. "Masum bir Günther Jauch görüntüsü sergileyen" (Potsdamlı bir kadın okuyucumdan alıntı) "haylaz bir veledin saç şekline, tombul yanaklara ve patates gibi bir burna sahip biri" (*Welt am Sonntag'tan* alıntı) nasıl oluyor da özellikle psikolojik gerilim türünde yazmayı seçiyor?

Bu soruyu size öğrencilik hayatımdaki standart cevabımla açıklayayım: "Bilmiyorum."

Gerçi evimizdeki kanepede neden seri katiller ve tecavüzcüler eşliğinde keyif yapmaktan hoşlandığımızla ilgili küçük de olsa bir tahminim var, boş zamanlarımızda neden insan ruhunun derinliklerine daldığımız konusunda: Çünkü bir paratonere ihtiyacımız var. Gerçek korkularımızı kanalize eden ve güvenli bir ortamda dışa vurup okumayı bitirdiğimizde kitapla birlikte rafa kaldırabileceğimiz bir şeye. Ama belki de bütün bunlar yalnızca bir kandırmacadan ibarettir ve gerçekte hepimizin tecrübe etmesi gereken karanlık bir yönü vardır. Benim, yazarken, sizin ise

okurken. Geçenlerde Viyana'da katıldığım bir söyleşide, bir kadın psikolog beni bu konuda doğruladı, biz iyilerdeniz. İçindekileri dışa vurmayan, yani ne bir gerilim kitabı yazan ne de okuyan ve her şeyi içine atanlar, asıl endişelenmemiz gereken kişilerdir.

Bu bağlamda *Göz Avcısı*'nı insanlığın üstüne salmama yardımcı olan herkese teşekkür ediyorum. Her zamanki gibi herkesten önce siz okuyuculara teşekkür ediyorum. Siz olmasaydınız herhalde yayınevinde beni "Bay Fritschke" diye selamlarlardı. Aldığım çok sayıda ret mektubundan bir tanesinin hitap kısmında bu şekilde yazıyordu; bu, Droemer Knaur 2006 yılında bana bir şans vermeden önceydi ve bundan ötürü, her şeyden önce yayımcım Hans-Peter Übleis ve ilk editörüm Andrea Müller'ya teşekkür borçluyum.

Artık Carolin Graehl ve Regine Weisbrod'un gözetimi altındayım (psikiyatrik açıdan değil, editörlük anlamında; küçük ama keskin bir fark). İkinizin, taslağımı nasıl da kusursuz hale getirdiğinize her defasında şaşıyorum. Elbette bir dahaki sefere altına sadece şöyle yazarsanız sizi daha da çok severim: "Daha iyisi olamaz. Doğru baskıya," ama bu zararsız yalanın, kitabın kalitesine fayda sağlamayacağı kesin.

Yayınevinde, onları sürekli unuttuğum için beş yıldır kızgın olan birileri olduğundan eminim. Burada da tüm Droemer ekibine ve yine yalnızca temsilen; Christian Tesch, Kerstin Reitze de la Maza, Theresa Schenkel, Konstanze Treber, Noomi Rohrbach, Susanne Klein, Monika Neudeck, Sibylle Dietzel, Iris Haas, Andrea Bauer, Andrea Heiß, Georg Regis, Andreas Thiele ve Katrin Englberger'e çok teşekkür etmek istiyorum.

Tıpkı *Göz Koleksiyoncusu*'nda olduğu gibi bu kitabın da ön okumasını, daha doğrusu "Ön dinlemesini" yapan, çok özel kişilerden oluşan bir grubun, çok yararlı fikirlerinden faydalanma şansına ve zevkine sahip oldum. Petra Klewes, Andrea Czech,

Sabine Wippig, Uwe Röder, Niels Lulthardt, Anke Mädler, Fanny Holz, Manja Werner ve Viktor Stamenovic, Alina'nın dünyasını yakından tanıyorlar çünkü körler, daha doğrusu görme engelliler. Hepsi de hayatları hakkında sorduğum tüm soruları seve seve cevapladılar. Taslağı yüksek sesle okumak için gönüllü olan Jenny Grulke'ye de ayrıca teşekkür ediyorum.

Yukarıda saydığım isimlerin dışında, *"Göz Avcısı*'nı şimdiden okumak ister misin?" sorumu coşkulu bir "Madem ısrar ediyorsun," şeklinde cevaplayan başka kişiler de vardı. İçlerinde, sayısız yorumlarıyla tıpkı Thomas Zorbach gibi kitabın çok daha iyi bir hale gelmesini sağlayan Rainer Wieland ve teşekkür sıralamamda her zaman en kıymetli yere sahip olan sanat danışmanım Roman Hocke'ye teşekkür etmeliyim çünkü onsuz bir yazar olarak var olamazdım. (Konuyla ilgili şikâyetlerinizi lütfen, Agentur AVA-International'a bildirin.) Bu bağlamda, Claudia von Hornstein, Uwe Neumahr, Christine Ziehl ve Claudia Bachmann'a ve yeni internet sayfam olan www.sebastianfitzek.de'yi hazırlayan Patrick Hocke ve Marc Ryan Balthasar'a da çok teşekkür ediyorum.

Kitapçı ve kütüphane çalışanlarının yanı sıra bu defa, boş zamanlarının büyük bir bölümünde, benim gibi yazarların, sizin huzurunuzda okuma yapmalarını mümkün kılmak için (Çoğu zaman çene çalmak için de olsa) canla başla çalışan söyleşi ve polisiye festivalleri düzenleyicilerini de atlamak istemiyorum.

Tıbbi konulardaki desteği her zaman olduğu gibi nöroradyolog olan erkek kardeşim Clemens ve nörolog olan karısı Sabine'den aldım, artık her ikisi de sinoloji ya da onları her yıl sil baştan anlaşılmaz sorulara boğmayacağım başka bir meslek seçmedikleri için pişmanlık duyuyor.

Kitapta bahsi geçen retina kenarı nakli konusunda daha fazla bilgi edinmek isteyenler (hangi sebepten olursa olsun) bunu, Ro-

bert Kurson'ın olağanüstü kitabı, *Crashing Through: A True Story of Risk, Adventure, and the Man Who Dared to See*'yi okuyabilir. Ve Harlan Coben'in dediği gibi: "Bu kitaptaki bütün hataların sorumluluğu, yukarıda adı geçen, alanında uzman kişilere aittir. Sizin yerinize sorumluluk almaktan bıktım artık."

Sandra, benimle onuncu kez düzenlenen kitabım hakkında tartışmak zorunda kalsan bile uyuyakalmadığın için (köpeğimiz Molly'den farklı olarak) sana teşekkür ediyorum. Eleştirel bakışın her zaman olduğu gibi *Göz Avcısı*'nın daha iyi bir hale dönüşmesini sağladı (Benim ise daha öfkeli ama bu başka bir hikâye).

Benim için mükemmel bir basın danışmanından çok daha fazlası olan Sabrina Rabow'a teşekkür ediyorum. Eğer siz de televizyona ya da gazeteye çıkmak istiyorsanız, onu arayabilirsiniz. Ama bu bir işe yaramayacaktır çünkü o bana ait.

Kendimi de bir kaçık mıknatısı olarak gördüğüm için, Almanya'da gerilim türünü en iyi anlayan ve bana her daim kullanışlı fikirler veren Zsolt Bács'tan kopamıyorum. *Das Kind*'in film uyarlamasındaki yönetmenliğiyle adını çok daha sık duyacağımızdan adım gibi eminim. Film hakkında daha fazla bilgiyi Facebook'ta "Das Kind" adı altında bulabilirsiniz.

Arno Müller, Thomas Koschwitz, Christian Meyer, Simon Jäger, Gerlinde Jänicke, Jochen Trus, Oliver Kalkofe, Sabine Hoffmann (ilk eleştirmenim), siz artık teşekkür bölümünün demirbaşları sayılırsınız. Buna yeni eklenen John Katzenbach'a ise, Big Window'daki inanılmaz ilham verici ve motive edici yemek için teşekkür ediyorum.

Kitabın bitiş aşamasına denk gelen çıkışıyla beni daha da motive eden "The Eye Collector" isimli şarkıyı yaratırken *Göz Koleksiyoncusu'ndan* ilham alan, Christoph Siemons ve tüm Krypteria üyelerine de teşekkür ederim.

Öncelikle, hiçbir yapay müdahale olmadan (yemin ederim!) 10.10.10'da dünyaya gelen ve o andan beri, ona biberonla sütünü içirirken hikâyelerimi dinlemek zorunda kalan kızım Charlotte'ye teşekkür ediyorum. Şimdilik bana mutlu bir şekilde sırıtarak karşılık veriyor (ağzındaki biberonun izin verdiği ölçüde) fakat Sandra, beni onunla yalnız bırakmak konusunda yavaş yavaş şüpheye düşmeye başlıyor. (İyi numara yani!)

Babama (pek çok şeyin yanı sıra) küçükken ormanda yaptığımız yürüyüşler sırasında bana çocuk masalları yerine gerçek korku hikâyeleri anlattığı için, baltalı Haarmann hakkında olanlar örneğin, teşekkür ediyorum. Psikologluk yapmaya bayılanlar bundan kendilerince sonuç çıkarmakta özgürler.

Son teşekkürüm tüm Raschke ailesine, özellikle de bütün hayatımı organize eden, beynim Manuela'ya. Günün birinde ajandama bakıp şu hatırlatmayı göreceğim: 09.00: Nefes al! 09.00'u iki saniye geçe: Nefes ver!

Arkadaşım ve aynı zamanda sadist olan (yani fitness hocası) kocası Kalle'nin boksta Almanya şampiyonluğu var, bu nedenle eleştiri içeren e-postalarımı anında ona yönlendiriyorum. Ama lütfen bu bana yazmanıza engel olmasın. fitzek@sebastianfitzek.de adresi dışında bana Facebook, Twitter, wkw, studivz ve tüm flört uygulamalarından ("sadeceşakaydı" takma adıyla) ulaşabilirsiniz.

Kitap okumalarım, yazma evrelerim ve bebek bezi değiştirmelerim arasında size cevap vermem biraz gecikebilir tabii. Ama bu sayede cevabım en azından kısa olacaktır.

Umarım yakında başka bir okumada tekrar buluşuruz.

Sebastian Fitzek
Berlin, saman nezlesi ayı (mayıs)

Yazar hakkında

Sebastian Fitzek 1971 yılında, Berlin'de doğmuştur. Çok satanlar listesine giren ilk psikolojik gerilim kitabı *Terapi* en iyi ilk kitap kategorisinde, Friedrich Glauser Ödülü'ne aday gösterilmiş ve eleştirmenler ile okuyucuları aynı ölçüde etkilemeyi başarmıştır. Arkasından gelen *Ruh Kırıcı*, *Kıymık* ve *Göz Koleksiyoncusu* kitapları, Almanya'nın psikolojik gerilim ustası olarak şöhretini pekiştirmesini sağlamıştır. Kitapları yirmiyi aşkın dile çevrilmektedir. Az sayıdaki Alman gerilim yazarlarından biri olan Sebastian Fitzek'in kitapları, gerilim romanlarının anavatanı ABD ve İngiltere'de de yayımlanmaktadır.